

СОФИ ХАНА

РАНИМА БЛИЗОСТ

Част 2 от „Престъпление в Кълвър Вели“

Превод от английски: Сашка Георгиева, 2013

chitanka.info

От: NJ nj239@hotmail.com
До: Speak Out and Survive
survivorsstories@speakoutandsurvive.org.uk^[1]
Тема: Това не е моята история
Дата: Пон. 18 май 2003 13:28:07 +01:00

Това не е моят разказ. Изобщо не съм сигурна, че искам да споделям тази история или чувствата си с непознати в мрежата. Би било някак неискрено — неискрено и написано с цел да предизвика внимание. Просто ми се иска да го кажа, а вашият уебсайт не предлага адрес, на който могат да се пращат писма.

Когато измисляхте името на организацията си, запитвали ли сте се дали всъщност най-доброто решение е болката да се изкаже? Като споделиш нещо с някого, то става по-реално. Защо му е на човек да разказва нещо, което би искал никога да не му се е случвало, и така да го накара да се случва отново и отново в съзнанието на всеки свой познат? Аз никога няма да разкажа моята така наречена история, което означава, че няма да има справедливост, няма да има заслужено наказание. Понякога тази мисъл ми тежи. Все пак по-добре това, отколкото през остатъка от живота ми всички да ме смятат за жертва.

Извинете — за оцеляла. Макар че тази дума ме притеснява. Мен никой никога не се е опитвал да ме убие. За оцелели има смисъл да се говори при самолетна катастрофа или ядрена експлозия; ситуации, при които може да се очаква всички присъствали да умрат. Изнасилването обаче в повечето случаи не е животозастрашаващо събитие, така че смисълът, съдържащ се в думата „оцелял“ — все едно си извършил някакъв рядък подвиг, — звучи покровителствено, като фалшива утеха.

Когато за първи път влязох във вашия сайт, се надявах да прочета нещо, от което да се почувствам по-добре, но стана точно обратното. Пълно е с едни и същи досадни клишета: много по-добре съм, казах и ми олекна, усмихвам се през сълзи, родих се от пепелта и т.н. Напомнят ми за текстове от някой лош хевиметъл албум. Защо никой не казва, че не очаква никога да се отърси от преживяното?

Знам, че ще прозвучи ужасно, но аз всъщност завиждам на много от хората, постнали историите си на вашия сайт: на онези с безчувствените приятели, които се съобразяват единствено със собствените си желания; на момичета, допуснали да се напият при

първата среща. Те поне могат да извлекат поука от случилото се. Моят нападател бе човек, когото не бях виждала никога преди това, нито съм го виждала след това, човек, който ме отвлече посред бял ден и знаеше всичко за мен; името ми, работата ми, къде живея. Нямам представа откъде знаеше всичко. Нямам представа защо ме беше избрал, къде ме отведе, нито кои бяха другите хора там. Няма да се впускам в повече подробности, макар че, ако го направя, вероятно щяхте по-добре да си обясните гнева в онова, което ще кажа по-надолу.

На страницата „Що е изнасилване?“ във вашия сайт изброявате няколко определения, последното от които е: „всяко поведение, съдържащо сексуална заплаха“. И по-нататък казвате: „Не е необходимо да е имало физически контакт — понякога за жената е достатъчен неуместен поглед или коментар, за да се почувства насилена.“ Когато прочетох това, ми се прииска да ударя този, който го бе написал.

Знам, че няма да одобрите това писмо, няма да харесате нито мен, нито казаното от мен, но въпреки това ви го пращам, защото е важно да се знае, че не всички жертви на изнасилване разсъждават по един и същи начин, говорят с едни и същи клишета, имат едни и същи нагласи.

---

[1] Survivors' stories (англ.) — разкази на оцелели; Speak Out and Survive (англ.) — Кажете си болката и я преодолейте. — Б.пр. ↑

ЧАСТ I

Понеделник, 3 април 2006 година

Щях да ти обясня, ако беше тук да чуеш. В момента нарушавам обещанието, което ти дадох — единственото, за което някога си ме молил. Сигурно си спомняш. Гласът ти бе толкова строг, когато каза: „Искам да ми обещаеш нещо.“

— Какво? — попитах аз и се надигнах на лакът, ожулих кожата си на жълтия найлонов чаршаф в желанието си да се изправя по-бързо, да съсредоточа вниманието си върху думите ти. Горях от желание да ти угодя. Толкова малко искаш от мен, че все търся начин да ти дам повече. — Каквото поискаш! — засмях се аз. Нарочно го направих, макар да знаех, че някои биха сметнали това за неразумно. Обещанието е като обет, а на мен ми се искаше двамата да си даваме повече обети, които да ни обвързват.

Моята жизнерадост те накара да се усмихнеш, но не задълго. Толкова си мрачен, когато сме в леглото. Струва ти се ужасно, че скоро ще трябва да си тръгнеш, и затова винаги изглеждаш така: като че очакваш някакво нещастие. Когато си отидеш, обикновено плача (не, не съм ти го казвала, защото за нищо на света не бих искала да насърчавам склонността ти да изпадаш в мрачно настроение), но когато сме заедно, изпитвам такова блаженство, сякаш съм взела някакъв силен, променящ съзнанието наркотик. Струва ми се невъзможно да се разделим, не ми се вярва, че мигът може някога да свърши. И той никога не свършва в известен смисъл. Когато съм си вкъщи, когато варя спагети в кухнята или дълбая римски цифри в работилницата, аз всъщност не съм там. Продължавам да съм в стая единайсет в „Травълтел“, с нейния твърд, изкуствен, ръждивокафяв килим, който жули стъпалата като четка за зъби, със събраните едно до друго легла, покрити с матраци, дете изобщо не са матраци, а приличат на онези оранжеви дунапренови дюшеци, с които покриваха пода на салона по физическо в гимназията.

Нашата стая. Убедих се със сигурност, че онова, което изпитвам към теб, е любов, а не просто някакво лудо увлечение или само

физическо привличане, когато те чух да казваш на момичето на рецепцията: „Не, трябва да е стая номер 11, същата като миналия път. Трябва всеки път да ни давате тази стая.“ „Трябва“, не „искам“. За теб всичко е важно; нищо не е без значение. Никога не се отпусках върху избелелия, изтърбушен диван, нито сваляш обувките, за да вдигнеш краката си. Седиш винаги изправен, с всичките си дрехи, докато дойде моментът да си легнем.

После, като останахме сами, ти каза: „Притеснявам се, че и без това ще ни е гадно да се срещаме в някакъв долнопробен мотел. Поне да сме в една и съща стая — ще се чувстваме малко повече като у дома.“ И следващите петнайсет минути не спря да се извиняваш, задето не можеш да си позволиш да ме заведеш на някое по-люксово място. Още тогава (от колко време се познавахме? От три седмици?) знаех, че ще е по-добре да не ти предлагам да си поделяме разходите.

Помня почти всичко, което си ми казал през изминалата година. Навярно, ако успея да извикам в съзнанието си точната фраза, съдбоносната реплика, тя ще може да ме отведе право при теб. Не ми се вярва, но за всеки случай продължавам да въртя в главата си всичките ни разговори.

— Е? — бутнах те с пръст по рамото. — До теб лежи гола жена и предлага да ти обещае каквото пожелаеш, а ти сякаш не забелязваш.

— Това не е шега, Наоми.

— Знаем. Извинявай.

Никак не обичаш да бързаш, дори говориш бавно. И се дразниш, когато те пришпорват. Май никога не съм успявала да те разсмея, даже не съм те виждала да се смееш истински, макар често да разправяш, че си се смял с Шон и Тони в кръчмата. „Смях се до сълзи — казваш. — Смях се, докато потекоха сълзи по лицето ми.“

Ти се обърна към мен и попита:

— Знаеш ли къде живея?

Изчервих се. По дяволите, хвана ме. Беше забелязал, че съм обсебена от мисълта за теб и събирам всякакви факти и подробности, свързани с теб, до които можех да се добера. Цяла седмица си бях рецитирала адреса ти наум, понякога дори го казвах на глас или го изпявах, докато работех.

— Видя ме, когато го написах последния път, нали? На адресната карта, която попълних на рецепцията. Забелязах, че гледаше.

— Спининг, улица „Чапъл Лейн“, номер три. Извинявай. Би ли предпочел да не го бях видяла?

— В известен смисъл — отвърна ти. — Защото всичко трябва да е абсолютно сигурно. Нали ти казах. — После се изправи и сложи очилата. — Не искам връзката ни да приключи. Искам да продължи, докато съм жив. Но за да е сто процента безопасно, трябва да няма нищо общо с другата част от живота ми.

Веднага ми стана ясно и кимнах.

— Но... сега и момичето на рецепцията знае адреса ти — отбелязах аз. — Ами ако изпратят някоя сметка или нещо такова?

— Че защо ще пращат? Аз винаги плащам, като си тръгвам.

Дали ти става по-лесно, като изпълняваш някакъв административен ритуал, преди да си отидеш — малка церемония на границата между нашия живот и твоя друг живот? Искане ми се и аз да имах подобна задача, която да свърша, преди да си тръгна. Винаги оставам в мотела за през нощта (макар че те оставям да си мислиш, че го правя само понякога, а не всеки път), а на следващата сутрин бързо излизам от „Травълтел“ и пътьом бегло се усмихвам на момичето на рецепцията. Струва ми се прекалено неофициално, твърде бързо и лесно.

— Няма какво да ми пращат — настояваш ти. — Пък и Джулиет не отваря собствената си поща, камо ли моята.

Забелязах леко потрепване на долната ти челюст, стисване на устните. Винаги става така, когато споменеш Джулиет. Аз и за нея събирам всякаква информация, макар да го правя против волята си. Много от нещата, които казваш за нея, са свързани с израза „камо ли“: тя не знае да включва компютър, камо ли да използва интернет. Никога не вдига телефона, когато звъни, камо ли сама да набере някой номер.

Все едно е малоумна — често ми иде да кажа, но си затварям устата. Не бива да съм жестока само защото ѝ завиждам.

После ти ме целуна лекичко и каза:

— Никога не трябва да идваш в тази къща или да ме търсиш там по телефона. Ако Джулиет те види, ако така разбере за теб, това ще я съсипе.

Обожавам начина, по който използваш думите. Речта ти е много по-поетична, по-величествена от моята. Всичко, което аз казвам, е пълно с досадни подробности. Беше се втренчил някъде покрай мен.

Обърнах се и подведена от изражението, почти очаквах да видя мъглив сиво-лилав планински хребет, обвит в бели облаци, вместо бежова пластмасова термочана с надпис „Рондсли Ийст Сървисиз Травълтел“, от която винаги падаха пращинки котлен камък в чашите ни с чай.

Къде си се загледал сега? Къде си?

Исках да попитам за повече подробности. Какво имаше предвид, като каза, че това ще съсипе Джулиет? Дали щеше да се срина на пода и да заплаче, или щеше да си загуби паметта, или да започне да буйства? Хората реагират по различен начин, а аз така и не можах да разбера дали се страхуваш от жена си, или се страхуваш за нея. Но тонът ти беше сериозен и явно щеше още да говориш. Не исках да те прекъсвам.

— Не е само това — измърмори ти и стисна с ръце шумолящата покривка на леглото. — Тя е проблемът. Не искам дори да си представя, че би могла я видиш някой ден.

— Защо? — Стори ми се нетактично да ти кажа, че затова няма смисъл да се тревожиш. Да не мислиш, че съм любопитна или изгарям от желание да разбера за кого си женен? Дори сега изпитвам ужас, като си помисля, че мога да видя Джулиет. Искан ми се изобщо да не знаех името ѝ. Колкото по-нереална е в представите ми, толкова по-добре. Идеалният вариант е да не знам нищо за нея, та да няма от какво да се подхранва ревността ми. Но едва ли можех да ти го кажа, когато се запознахме. Представяш ли си: „Не ми казвай как се казва жена ти, защото мисля, че ще се влюбя в теб и не искам да знам нищо за нея.“

Дали някога си се замислял колко ми е било мъчно през изминалата година всяка вечер да си лягам с мисълта, че в този момент Джулиет лежи до теб в леглото ви. Лицето ми се изкривява от болка и ме свива под лъжичката не толкова, че тя спи до теб, колкото заради това, че за нея това е нещо обикновено, рутина. Не се самоизмъчвам да си представям как двамата се целувате или правите любов; вместо това си представям как Джулиет си лежи на нейната половина от леглото и чете книга — нещо скучно за някой член на кралското семейство или за отглеждане на домашни растения — и едва вдига поглед към теб, когато влизаш в стаята. Не забелязва как се събличаш и лягаш до нея. Дали носиш пижама? Някак си не мога да си те представя с пижама. Но каквото и да носиш, Джулиет е свикнала след толкова години брак. Не вижда нищо особено, просто поредната скучна, безинтересна вечер

у дома. Не ѝ се иска да ти каже нещо по-специално и изобщо не изпитва нужда да си говори с теб. Спокойно може да се съсредоточи върху подробностите около принц Андрю и развода на Фърги или препоръките за засаждане на кактус в саксия. Щом натежат клепачите ѝ, хвърля книгата на пода и се обръща — не към теб, а на другата страна, без дори да ти каже лека нощ.

Иска ми се и аз да можех да те възприемам като даденост. Но знам, че никога не бих могла.

— Защо не искаш да я видя, Робърт? — попитах, защото ти сякаш се бе замислил за нещо, което не искаше да излезе от ума ти. И както всеки път, беше свъсил вежди и бе издал брадичката напред. — Да не би нещо да не ѝ е наред? — Ако бях някоя друга, можех да добавя: „Да не би да се срамуваш от нея?“, но през последните три години не съм в състояние да използвам думата „срам“. Няма да ме разбереш, защото и аз имам някои неща, които бих искала да запазя за себе си.

— Животът на Джулиет никак не е бил лек — каза ти, сякаш се опитваше да я защитиш от някакви мои нападки. — Искам да мислиш за мен и да си ме представяш такъв, какъвто съм, когато съм с теб, тук. Не в онази къща, с нея. Мразя я тази скапана къща! Когато се оженим с теб, ще купя нова някъде другаде.

Помня, че се засмях, като чух това, защото наскоро бях гледала филм, в който младоженец води съпругата си да ѝ покаже къщата, която е проектирал и построил за нея. Сградата е огромна и красива, с увита грамадна червена панделка. След като мъжът махна ръце от очите ѝ и каза: „Изненада!“, съпругата се разфуча като бясна, задето не се бил консултирал с нея и я поставил пред свършен факт.

Аз пък обожавам, когато ти взимаш решения вместо мен. Искам да ме чувстваш като своя собственост. Искам разни неща само защото ти ги искаш. С изключение на Джулиет. Ти казваш, че не я искаш, но още не си готов да я напуснеш. Въпросът не бил „дали“, а „кога“. Но още не бил настъпил моментът. Трудно ми е да го разбера.

Погалих ръката ти. Не мога и никога не съм могла да те докосна, без да отмалея и изтръпна, и тогава изпитах вина, защото от мен се очакваше да водя сериозен разговор, а не да мисля за секс.

— Обещавам да стоя далече — заявих аз, защото знаех, че имаш нужда да държиш всичко под контрол и не понасяш, когато нещо се

изплъзва от ръцете ти. Ако някога се оженим — когато се оженим, — с нежност ще те наричам маниак на тема контрол, а ти ще се смееш. — Не се тревожи. — Вдигнах ръка като за клетва. — Честна скаутска. Няма да се появя изневиделица в къщата ти.

А ето че точно това правя — паркирала съм точно срещу сградата. Ама имам ли избор, ми кажи? Ако си тук, ще се извиня, ще обясня колко съм се тревожила и ти ще ми простиш, сигурна съм. Ако си тук, може дори да не ме е грижа ще ми простиш ли, или не — поне ще знам, че си добре. Минаха цели три дни, Робърт. Полека-лека започвам да се побърквам.

Когато завих по твоята уличка, първото нещо, което видях, бе червеният ти камион, паркиран няколко къщи по-надолу, в дъното, върху ивицата трева, където улицата преминава в селска пътека. Като прочетох името ти върху каросерията на камионетката, гръдният ми кош се надигна, като че ли ми бяха инжектирали хелий. (Ти все ми правиш забележка да не казвам „камионетка“. И „камионджия“ не ми даваш да ти викам, макар че опитах няколко пъти.) „РОБЪРТ ХАУЪРТ“ — с големи черни букви. Обожавам името ти.

Камионът си е със същите размери, с които винаги е бил, но сега изглежда огромен — паркиран под ъгъл на наклонената тревна площ, напъхан между къщите и нивите; едва се е побрал. Първата ми мисъл е, че за един шофьор на камион това не е най-удобното място за живеене. Маневрата за излизане на главния път сигурно е кошмарна.

Втората ми мисъл е, че днес е понеделник. Камионът не би трябвало да е тук. Би трябвало да си някъде на път с него — по работа. Вече съм сериозно разтревожена, прекалено разтревожена, за да изпитвам страх при вида на къщата ти — твоята и нейната, къщата на Джулиет — или да се прибера набързо у дома и да се преструвам, че навярно всичко е наред.

Знаех, че живееш на номер три, и сигурно съм си представяла, че номерата стигат докъм двайсет-трийсет, като на повечето улици, но се оказа, че твоята къща е третата и последна на тази пресечка. Първите две стоят една срещу друга и са по-близо до главния път и до бирарията „Олд чапъл“ на ъгъла. Твоята къща стърчи самотна по-нататък, недалеч от нивите в края на алеята и от мястото, където съм,

вижда се само част от покрития с плочи покрив и гола правоъгълна каменна стена в бежов цвят с един-единствен малък квадратен прозорец в горния десен ъгъл — баня, вероятно, или килер.

Научих нещо ново за теб. Решил си да купиш къща, каквато аз никога не бих купила — със задната фасада към улицата, а предната част — скрита, невидима за минувачите. Изглежда неприветлива. Знам, че така се гарантира уединение, че от другата страна гледката е по-хубава и съответно е добре предната фасада да е обърната натам, но въпреки това къщи като твоята винаги са ми правили неприятно впечатление — все едно най-неучтиво са обърнали гръб на света. И Ивон така мисли — знам, защото двете с нея редовно минаваме покрай една такава обърната къща на път за супермаркета. „Тези къщи са за саможиви хора, които живеят като отшелници и изобщо не умеят да се забавляват“, каза Ивон, когато за първи път минахме оттам.

Знам и какво би казала за къщата на „Чапъл Лейн“ 3, ако беше тук: „Прилича на такава, чийто собственик иска да каже: Никога не идвайте в къщата ми.“ И то си е точно така! По-рано ти говорех за Ивон, но спрях, след като спомена, че ти се струвала прекалено саркастична и устата. Думите ти наистина ме разстроиха — за първи и единствен път, никога преди или след това не съм се ядосвала на нещо, казано от теб. Хем ти обясних, че е най-добрата ми приятелка, и то още от училище. Е, да, саркастична е, но сарказмът ѝ е добронамерен и винаги успява някак си да те ободри. Пряма е и никога не би си затворила устата просто от уважение към някого. Освен това е убедена, че трябва да се надсмиваме над всичко, дори над лошите неща. Дори над лице, безнадеждно влюбено в женен мъж, когото не може да има; според Ивон такава лице е особено подходящ обект за подигравки, които са даже задължителни — нейните весели шеги са единственото нещо, което ме спасява да не полудея.

Като видя, че критичното ти отношение към нея ме натъжава, ти ме целуна и каза:

— Ще споделя с теб нещо, което прочетох някога в една книга и оттогава животът ми стана по-лесен: еднакво вредим на себе си и на другите както когато се обиждаме, така и когато обиждаме. Схващаш ли?

Кимнах, макар и да не бях съвсем сигурна. Не съм ти казвала, но повторих твоя афоризъм пред Ивон, без, разбира се, да ѝ обяснявам по

какъв повод съм го чула. Излъгах, че си направил някаква друга обидна забележка, не по неин адрес.

— Колко удобничко! — захили се тя. — Чакай да го кажем по-ясно: еднакво си виновен и когато обичаш загубеняк, и когато си загубеняк. О, благодаря ти, просветителю, задето сподели тази мъдрост с нас.

Непрестанно се тревожа какво ще стане на сватбата ни, когато най-накрая все пак се оженим. Не мога да си представя двамата с Ивон да водите разговор, който да не те накара бързо-бързо да млъкнеш, докато тя те обстрелва с весели насмешки.

Тя звъня у вас снощи. Аз я накарах, молих я на колене, съсипах й цялата вечер, докато я накарам да се съгласи. Малко ми става зле, като си помисля, че е чула гласа на жена ти. Това е стъпка, която ме приближава към нещо, което не искам да приема — реалното съществуване на Джулиет. Тя съществува. Ако я нямаше, двамата с теб щяхме вече да живеем заедно. Сега щях да знам къде си.

Джулиет излъга вчера по телефона. Поне Ивон остана с такова впечатление.

Пред задната фасада на къщата ти има каменен зид с кафява дървена порта. Никъде не се вижда написан номер три; успях да установя коя е твоята къща само по метода на изключването. Излизам от колата и леко залитам, сякаш краката ми са отвикнали да се движат. Духа вятър, направо бушува, но е слънчево — ослепително дори. Примижавам. Имам чувството, че улицата ти е специално осветена с по-ярка слънчева светлина — начин природата да оповести: „Ето тук живее Робърт.“

Портата е висока, стига до раменете ми. Отваря се, скърцайки, и аз се вмъквам в границите на твоята собственост. Пред мен се открива осяяна с клонки пътека, минаваща през градината ти. В единия ъгъл се вижда стара вана с две колела от велосипед в нея, а до нея — куп смачкани кашони. Тревата е лошо поддържана. Виждам повече плевели, отколкото растения. Явно някога е имало цветни лехи, очертават се на фона на мърлявата тревна площ, но сега всичко се слива в сплъстен зелено-кафяв хаос. Видът на градината ме вбесява. Яд ме е на Джулиет. Ти ходиш на работа всеки ден, често седем дни в седмицата. Нямах време да се грижиш за градината, но тя има. Не

ходи на работа, откакто се е омъжила за теб, а нямате и деца. Какво прави по цял ден?

Тръгвам към входната врата, като подминавам страничната стена на къщата и още един малък прозорец, разположен на високо. О, боже, не трябва да си мисля, че си затворен там като в капан. Не си, разбира се. Едър мъж, метър и осемдесет, с широки рамене. Джулиет не би могла да те затвори където и да било. Освен ако... Не бива да си позволявам абсурдни мисли.

Решила съм да съм смела и експедитивна. Преди три години се зарекох да не се плаша повече от нищо и никого. Отивам направо на входната врата, звъня и задавам въпросите, които трябва да се зададат. Щом се озовавам отпред, осъзнавам, че твоята къща всъщност е вила — дълга и ниска. Ако се съди по фасадата, не е виждала ремонт от няколко десетилетия. Вратата е покрита с избеляла зелена боя, а всички прозорци са квадратни и малки, оловни ленти разделят черчетата на ромбове. Имаш едно голямо дърво. От най-дебелия му клон висят четири въжета с орфани краища. Люлка ли е имало някога? Полянката тук е под наклон, а гледката към хоризонта би изкушила всеки художник пейзажист. Виждат се върховете на поне четири църкви. Сега вече знам какво те е накарало да избереш тази обърната с гръб към улицата къща. Вижда се Кълвър Вели с реката, която се вие в най-ниската част на долината и стига чак до Рондсли. Дали щях да видя моята къща, ако имах бинокъл?

Не мога да мина покрай прозореца и да не надникна вътре. Изведнъж ме обзема радостна възбуда. Това са твоите стаи, с твоите неща в тях. Залепвам лице на стъклото и слагам ръце около очите. Всекидневна. Празна. Странно — винаги съм си представяла стените, боядисани в тъмни цветове, репродукции на известни картини в тежки дървени рамки: Гейнсбъроу^[1], Констабъл^[2], от този сорт. Но стените на твоята всекидневна са бели, неравни, а единствената картина изобразява размъкнат старец с кафява шапка, загледан в един младеж, който свири на флейта. По-голямата част от пода е покрита с обикновен червен килим, а под килима се вижда евтин ламиниран паркет, дето изобщо не прилича на нещо, направено от дърво.

Стаята е подредена, което ме изненадва след вида на градината. Има много украшения, прекалено много, подредени в равни редички. Покриват почти всяка свободна повърхност. Повечето са глинени

къщички. Колко странно — не мога да си те представя да живееш в къща, пълна с такива симпатични дреболийки. Колекция ли е някаква? Когато бях в пубертета, майка ми ме караше да събирам едни ужасни глинени същества, който май се казваха „уимзита“. Отказах. Много по-интересно ми беше да събирам плакати на Джордж Майкъл и Андрю Риджли. Убедена съм, че Джулиет е виновна, холът ти да се превърне в миниатюрен жилищен квартал, също както съм убедена, че и ламинираният паркет е нейна идея. Всичко останало в стаята е приемливо: тъмносин диван и стол в същия цвят; стенни лампи с полукръгли гипсови чашки около крушките, за да не се виждат; дървена табуретка, чиято седалка е облицована с лицева кожа; ролетка; малък настолен календар. Все твои неща. Осъзнавам, че се отъждествявам с тези неодушевени предмети — знам, че е налудничаво. Започва да ми става весело. До една от стените има секция със стъклени врати, в която също има глинени къщички — един ред, но са съвсем дребни — най-малките в стаята. Под тях се мъдри дебела медножълта на цвят свещ, която изглежда никога не е била палена...

Промяната настъпва бързо и без предизвестие. Сякаш нещо се взриви в мозъка ми. Дръпвам се от прозореца, препъвам се, за малко да падна. Разтягам яката на ризата си — да не би тя да ми пречи да дишам. С другата ръка крия очите си от яркото слънце. Цялото ми тяло се тресе. Струва ми се, че ще ми прилошее, ако не успея скоро да си поема въздух. Имам нужда от кислород. Веднага.

Чакам да ми мине, но положението се влошава. Пред очите ми избухват черни точки и изчезват. Чувам се да стена. Не мога да стоя на краката си; нямам толкова сили. Падам на четири крака, задъхвам се, от мен струи пот. Вече не мисля нито за теб, нито за Джулиет. Тревата ми се струва непоносимо студена. Не трябва да я пипам. Мръдвам ръце и се просвам по очи. Няколко секунди лежа и не мога да си обясня какво бе довело тялото ми до това критично състояние.

Не знам колко време лежа така парализирана и задъхана, в това непристойно положение — секунди ли, минути ли? Не вярвам да са минали повече от няколко минути. Щом усещам, че ще имам сили да се движа, се надигам с мъка и хуквам към портата, без да поглеждам назад към стаята. Дори да исках, нямаше да мога да си обърна главата

в тази посока. Нямам представа защо бях толкова убедена, но бях. Полицията. Трябва да отида в полицията.

Завивам покрай ъгъла на къщата, протегнала напред и двете си ръце в стремежа да стигна колкото се може по-скоро до портата. Нещо ужасно, мисля си. Видях нещо ужасно през прозореца, нещо толкова невъобразимо ужасно, че няма как да съм си го въобразила. Но да ме убиеш, не мога да си спомня какво видях.

Спира ме глас, женски глас.

— Наоми! — вика тя. — Наоми Дженкинс.

Хлъцвам. Има нещо шокиращо в това някой да ти крещи на име и фамилия.

Обръщам се. Вече съм от другата страна на къщата. Няма опасност да видя прозореца на всекидневната от тук. Много повече ме е страх от това, отколкото от тази жена, която предполагам е съпругата ти.

Но тя не знае как се казвам. Не знае, че съществувам. Ти държиш другия си живот в пълна тайна.

Тя идва към мен.

— Джулиет — казвам аз. Устните ѝ трепват — за миг, сякаш бе сподавила горчив смях. Оглеждам я внимателно, както огледах ролетката, свещта, картината със стареца и младежа. И тя е едно от нещата, които ти принадлежат. Как би могла да оцелее без твоите приходи? Сигурно ще си намери друг мъж да я издържа. — Как разбрахте коя съм? — питам и се чувствам изцедена, без капка сили, без капка мозък.

Как може тази жена да е Джулиет? От всичко, което си ми казал за нея, съм си изградила представата за плаха, затворена домакиня, докато жената, която виждам пред себе си, има руса коса, сплетена на красиви плитки, носи черен костюм и фини черни чорапогащи. Очите ѝ искрят, докато върви бавно към мен, нарочно не бърза, опитва се да ме сплаши. Не, това не може да е твоята жена — онази, дето не вдига телефона и не може да включи компютъра. Защо е облечена така елегантно?

Думите нахлуват в ума ми, преди да съм успяла да ги спра: за погребение. Джулиет е облечена като за погребение.

Отстъпвам крачка назад.

— Къде е Робърт? — крещя аз. Трябва да опитам. Дойдох тук с твърдото решение да те намеря.

— Ти ли се обади снощи по телефона? — отвръща тя с въпрос. Всяка дума се забива в мозъка ми като стрела, изстреляна от упор. Искам да се скрия от гласа ѝ, от лицето ѝ, от всичко, свързано с нея. Непоносима ми е мисълта, че вече ще мога да си представям сцени и разговори между вас двамата. Загубих завинаги блаженото неведение, което ми помагаше да си представям само неща, които искам.

— От къде знаете името им? — настоявам аз и потрепервам, защото тя вече е съвсем близо. — Да не сте направили нещо на Робърт?

— Мисля, че и двете правим едно и също на Робърт, нали така? — Усмивва се самодоволно. Имам чувството, че се забавлява. Всичко е под пълния ѝ контрол.

— Къде е той? — повтарям въпроса си аз.

Тя продължава да пристъпва към мен, докато накрая лицето ѝ се озовава на няколко сантиметра от моето.

— Нали знаеш какво биха казали онези, дето водят вестникарската рубрика „Имам проблем“?

Дръпвам глава встрани, да не усещам топлия ѝ дъх. Опипвам портата, стисвам резето и го повдигам. Мога да си тръгна, когато си поискам. Какво може да ми направи?

— Биха ти казали, че без него ще ти е по-добре. Приеми го като услуга, която съм ти направила, макар да не я заслужаваш. — Тя вдига едва забележимо ръка, махва леко с нея, размърдва и пръсти, също така почти недоловимо, обръща се и тръгва обратно към къщата.

Не мога да гледам след нея. Не мога дори да си помисля къде отива.

---

[1] Томас Гейнсбъроу (1727–1788) — английски художник, смятан за най-големия английски майстор на портрета от XVIII в. — Б.пр. ↑

[2] Джон Констабъл (1776–1837) — английски художник, известен предимно със своите пейзажи. — Б.пр. ↑

3 април 2006

— Лив? Там ли си? — каза тихо старши следовател Чарли Зейлър, долепила мобилния си телефон до ухото, потропвайки с нокти по служебното бюро. Хвърли поглед през рамо да види дали някой слуша разговора ѝ.

— Нали уж трябваше да си събираш багажа. Вдигни телефона де! — Чарли изруга под носа си. Оливия сигурно бе излязла да си купи някои неща в последния момент. Никога не купуваше лосион за след слънце и паста за зъби от суперите в чужбина. Седмици наред правеше списък с всичко, от което щеше да има нужда, и си го купуваше предварително.

— Почивката ми започва в мига, в който изляза от тази къща — каза тя. — А това означава — никакви задачи, никакви ежедневни задължения, само лежане на плажа.

Чарли чу зад себе си гласа на Колин Селърс. Двамата с Крис Гибс се бяха върнали, само дето бяха спрели да разменят по някоя и друга обида с двама следователи от друг екип. Тя сниши глас и изсъска на телефона:

— Виж, направих нещо ужасно глупаво. Сега отивам на един разпит, който може да продължи малко повече, но ще ти звънна веднага щом се освободя. Така че гледай да си там.

— Нещо ужасно глупаво, а, сержант? Не може да бъде. — На Селърс никога няма да му дойде наум да се направи, че не е чул случайно стигналите до ушите му реплики от някой личен разговор, но Чарли знаеше, че той само се заяжда. Никога не би се впуснал да предизвиква съдбата или прекия си началник. Ето вече беше забравил за чутото и се бе взрял в компютъра пред себе си.

— Вземи си стол — викна той на Гибс, който не му обърна внимание.

Наистина ли изтърси онова „Гледай да си там“ с такъв заповеднически тон? Затвори очи — как можа! Когато беше под напрежение, ставаше по-властна, а това определено не ѝ се нравеше.

Зачуди се дали не би могла по някакъв начин да изтрие съобщението от гласовата поща на сестра си. Това би било добър повод да накара Саймън да почака още малко. Той сигурно вече се питаше какво я беше забавило. Хубаво. Нека се пържи.

— Ето на — обади се Селърс и вдигна брадичка към екрана. — Дали да не разпечатам този материал сега? Какво мислиш? — Явно си въобразяваше, че работи с Гибс. Само дете Гибс дори не гледаше в екрана. Мотаеше се малко встрани от Селърс и си гризеше ноктите. Чарли си помисли, че ѝ прилича на тийнейджър, решил да се прави на отегчен пред възрастните. Ако не беше толкова явното му притеснение, Чарли сигурно щеше да реши, че лъже за предстоящата сватба. Коя ли би се омъжила за такъв мрачен нещастник?

— Гибс — сгълча го Чарли, — медитирай през свободното си време. Сега се захващай за работа.

— Същото се отнася и за теб. Да не би аз да се обаждам на сестра си? — изведнъж изригна той. Чарли се втренчи в него — не повярва на ушите си.

Селърс поклати глава.

— „Как да си улесним живота“ от Кристофър Гибс — промърмори той, играейки си с вратовръзката, която както обикновено бе твърде хлабава около врата му с прекалено стегнат възел, виснал ниско като медальон. Приличаше на рошав мечок. Чарли се зачуди как може Селърс, който бе по-едър, по-дебел, по-шумен и физически посилен от Гибс, да изглежда толкова добродушен? Гибс беше нисък и слаб, но у него имаше някаква жестокост, сякаш я таеше в себе си под налягане, като вещество, вкарано в прекалено малък контейнер. Гибс беше много подходящ, когато се налагаше да се сплашва някой. Самата Чарли бе положила доста усилия да не се стряска от него.

Сега Гибс се нахвърли срещу Селърс.

— Я си затваряй устата.

Чарли изключи телефона и го хвърли в чантата си. Оливия щеше да се опита да ѝ звънне точно когато няма да може да ѝ отговори, защото ще е заета с оня разпит, а когато успее да ѝ се обади, сигурно щеше да е излязла пак — всеки път така ставаше.

— Очаквай продължение — заяви тя на Гибс с леден тон. Не можеше да се разправа сега с него.

— Спокоен ден утре, сержант! — викна весело Селърс за довиждане. Това беше код — в смисъл: „Не бъди много сурова с Гибс, моля те.“ Ама не е познал.

Чарли излезе в коридора и на безопасно разстояние от залата на Криминалния отдел спря. Извади огледалце от чантата си и го отвори. Хората говорят за дни, в които косата ти не изглежда добре, но никога не споменават за дните, в които лицето ти изглежда зле, а за Чарли денят беше точно такъв. Кожата ѝ изглеждаше отпусната, извивките на лицето ѝ — грозни. Трябваше да яде повече, да направи нещо, за да не ѝ стърчат така ужасно скулите, да позапълни хлътнолите си бузи. Имаше нови очила с черни рамки, но и те не можеха да скрият уморените ѝ очи.

Освен това не беше само лицето, колкото и да не ѝ се искаше да мисли за това. В късата ѝ черна коса имаше три бели кичура. А Чарли беше само на трийсет и шест. Е, честно ли е така? И сутиенът не ѝ лягаше добре, нито един от нейните сутиени не ѝ стоеше добре. Преди няколко месеца си беше купила три, защото реши, че са ѝ по мярка, а то се оказа, че хем ѝ стоят хлабаво, хем чашките им са твърде малки. И досега не бе намерила време да потърси някакво решение на проблема.

Недоволна и от дрехите, и от себе си, Чарли затвори рязко огледалцето и се насочи към машината за напитки. Стените на коридорите в най-старата част на сградата — онази, която някога е служела за баня — бяха с открити червени тухли. Чарли вървеше и чуваше как под краката ѝ тече вода с голяма скорост. Знаеше, че шумът идва от тръбите за парното, но въпреки това човек оставаше с впечатлението, че основната функция на полицейския участък все още е свързана с някакви водни процедури.

Купи си едно мокачино от машината пред стола, която наскоро беше инсталирана в услуга на хората, които нямаха време да използват стола, макар че, колкото и парадоксално да звучи, питиетата на бръмчащата кутия в коридора бяха далеч по-разнообразни и съблазнителни от онези, които се правеха от истински хора, уж специалисти в областта на храненето. Чарли изгълта кафето, което изгори устата и гърлото ѝ, и тръгна да търси Саймън.

Намери го в първата стая за разпити. Саймън посрещна появата ѝ с облекчение. После се смути. Той имаше най-изразителните очи, които Чарли бе виждала. Без тях сигурно щеше да прилича на убиец с

това лице. Носът му беше голям и крив, а долната му челюст бе четвъртита и издадена напред, което му придаваше решителен вид — като на човек, който иска да печели всяка битка. Или пък се страхува, че може да не спечели и се опитва да го скрие. Чарли мислено разтърси глава. „Не се размеквай по него, той е лайно. Кога най-сетне ще разбереш, че трудно ще откриеш някой, който да ти лази по нервите повече от Саймън Уотърхауз? Той явно полага специални усилия.“ Но Чарли всъщност не мислеше така. Само й се искаше.

— Извинявай. Задържаха ме — каза тя.

Саймън кимна. Срецу него седеше стройна бледа жена с остър поглед, облечена в дълга черна пола от дънков плат, кафяво велурено сабо и зелен пуловер с шпиц яка, който изглеждаше изплетен от кашмир. Чупливата й коса беше червеникавокафява и много лъскава — цветът й напомни на Чарли за дивите кестени, с които замеряше Оливия като дете, — подстригана на черта на нивото на раменете. До краката си бе оставила дамска чанта в синьо и зелено, марка „Лулу Гинес“, която сигурно й е струвала няколкостотин лири.

Жената стисна устни, докато слушаше извинението на Чарли, и още по-здраво сплете ръце пред гърдите си. Раздразнение или тревога? Беше трудно да се разбере.

— Това е старши следовател Зейлър — представи колегата си Саймън.

— А вие сте Наоми Дженкинс — Чарли отново се извини, този път с учтива усмивка. Беше решила да се държи по-предразполагащо по време на разпити и по-малко да дразни разпитваните. Саймън дали беше забелязал? — Само да погледна докъде сте стигнали — каза тя и взе листа с размер А4, изпълнен с дребния спретнат почерк на Саймън. Веднъж се беше пошегувала с почерка му — попита го дали майка му го е принуждавала като дете да си измисля несъществуваща страна и да изписва цели тетрадки, подвързани с кожа, с разкази за тази измислена земя, като сестрите Бронте. Но шегата се оказа несполучлива. Саймън беше много докачлив на тема детство, защото неговото бе малко по-особено — детство без телевизия, родителите му настоявали да се занимава с неща, които развиват ума.

Чарли прочете набързо написаното от Саймън и прехвърли вниманието си върху бележките на полицай Грейс Скуайърс, която бе разпитала накратко Наоми Дженкинс, преди да я насочи към

Криминалният отдел. В бележките се казваше, че Дженкинс сама бе настояла да разговаря със следовател.

— Доколкото разбирам, ситуацията е следната — започна Чарли. — Вие сте тук, за да съобщите за изчезнал мъж, Робърт Хауърт, който ви е бил любовник през изминалата година. Така ли е?

Наоми Дженкинс кимна.

— Запознахме се на двайсет и четвърти март 2005 година. Четвъртък. — Гласът ѝ бе нисък и дрезгав.

— Добре — Чарли се опита да придаде на тона си твърдост, без да звучи грубо. Прекалено многото информация можеше да е не по-малка пречка от липсата на достатъчно информация, особено когато става дума за ясен случай. Чарли дори се изкушаваше да си мисли, че тук изобщо няма случай (много женени мъже изоставяха любовниците си без обяснения), но си напомни, че е длъжна да провери. Не можеше да си позволи да затвори съзнанието си за жена, която казваше, че има нужда от помощ. Веднъж ѝ се беше случвало и още се чувстваше ужасно — не минаваше ден, без да ѝ се свие сърцето от мисълта, че ако не бе прибързала със заключенията си тогава, можеше да предотврати смразяващо кръвта насилие.

Днес щеше да слуша внимателно. Наоми Дженкинс изглеждаше сериозна и интелигентна. И определено беше напрегната. Чарли имаше чувството, че ако можеше, щеше да отговаря на въпросите още преди да са ѝ зададени.

— Робърт е на четирийсет, шофьор на камион. Женен е за Джулиет Хауърт. Тя не работи. Няма деца. Вие с Робърт сте се срещали всеки четвъртък в „Рондсли Ийст Сървисис Травълтел“, между четири и седем часа. — Чарли вдигна поглед към Дженкинс. — Всеки четвъртък в продължение на една година?

— Не сме пропуснали нито един, откакто започнахме. — Наоми изправи гръб и прибра косата си зад ухото. — И винаги сме в стая номер единайсет. Запазена е за всеки четвъртък. Винаги плаща Робърт.

Чарли трепна. Може и да си въобразяваше, но ѝ се стори, че Наоми Дженкинс имитира нейния начин на говорене с кратко и ясно изложение на фактите. Прекалява в старанието си.

— А какво правите, ако стая номер единайсет е заета? — попита Саймън.

— Тя никога не е заета. Те вече си знаят и понеже ни очакват, гледат да е свободна. При тях няма кой знае какъв наплив.

— Значи миналия четвъртък тръгнахте за среща с господин Хауърт както обикновено, но той не дойде. И не ви се е обадил да обясни защо. Мобилният му телефон е изключен, а съобщенията ви остават без отговор — обобща Чарли. — Така ли е?

Наоми кимна.

— До тук бяхме стигнали — обади се Саймън. Чарли хвърли бърз поглед върху останалата част от записките му. Нещо необичайно привлече вниманието ѝ.

— Вие сте майстор на слънчеви часовници?

— Да — потвърди Наоми. — Защо смятате, че това е важно?

— Не е важно. Просто е необичайно. И какво — правите слънчеви часовници за хората, така ли?

— Да. — В гласа ѝ прозвуча леко нетърпение.

— За... фирми или...?

— Рядко за фирми, обикновено за частни лица с големи градини. За няколко училища, за колежа в Оксбридж.

Чарли кимна, мислейки си, че би било хубаво да си има слънчев часовник в малкия си преден двор. Нейната къща беше без градина, слава богу. Противна ѝ беше мисълта да коси или да подрязва каквото и да било — пълна загуба на време. Зачуди се дали Наоми правеше по-малки часовници за по-тесни пространства — като колекцията от дрехи за жени миньончета на „Марк & Спенсър“.

— Търсихте ли господин Хауърт на домашния му телефон?

— Приятелката ми Ивон — която е и моя квартирантка — звъня снощи у тях. Говори с жена му, Джулиет. Тя твърди, че Робърт е в Кент, но камионът му е паркиран пред къщата им.

— Вие сте ходили дотам? — попита Чарли в същия момент, когато Саймън каза: „Какъв е камионът?“ Ето ти разликата между мъжете и жените — помисли Чарли.

— Голям и червен. Нищо не разбирам от камиони — отвърна Наоми, — но Робърт е споменавал, че е четирийсет и четири тона. Ще го видите, като отидете на адреса.

Чарли не удостои с коментар последната реплика, избягна и погледа на Саймън.

— Вие лично ли ходихте до къщата на Робърт? — повтори тя въпроса си.

— Да. Днес следобед. Дойдох тук направо оттам... — Гласът ѝ изведнъж секна и тя заби поглед в скута си.

— Защо? — попита Чарли.

Няколко секунди бяха необходими на Наоми Дженкинс да се съвземе. Когато вдигна глава, очите ѝ блестяха предизвикателно.

— След като ходих до къщата, разбрах, че нещо сериозно се е случило.

— В какъв смисъл сериозно? — попита Саймън.

— Джулиет е сторила нещо на Робърт. Не знам какво. — Лицето ѝ леко пребледня. — По някакъв начин му пречи да се свърже с мен. Ако е имал причина да не дойде в „Травълтел“ миналия четвъртък, щеше веднага да ми позвъни. Освен ако е бил възпрепятстван физически. — Тя сви пръстите и на двете си ръце. Чарли остана с впечатлението, че жената полага големи усилия да изглежда спокойна. — Робърт не се опитва да ме разкара. — Наоми отправи репликата към Саймън, сякаш очакваше той да ѝ възрази. — Дватамата с Робърт не сме изпитвали по-голямо щастие от това да сме заедно и сме неразделни, откакто се срещнахме за първи път.

Чарли свъси вежди.

— Напротив, разделяте се и стоите разделени шест от всеки седем дни.

— Знаете какво имам предвид — сопна се Наоми. — Вижте, Робърт едва издържа от единия четвъртък до другия. Аз също. Горим от желание да се видим.

— Какво се случи, когато отидохте в къщата на господин Хауърт? — намеси се Саймън, играейки си е химикалката. Той мразеше такива работи — мразеше всичко, в което бяха замесени някакви объркани чувства, Чарли го знаеше, макар той да не ѝ го беше казвал недвусмислено.

— Отворих портата и влязох в градината. Заобиколих къщата, за да мина отпред — предната част е отзад, ако идвате откъм улицата. Възнамерявах да действам по кратката процедура: просто да позвъня и директно да попитам Джулиет къде е Робърт.

— Госпожа Хауърт знаеше ли за вашите отношения със съпруга ѝ? — прекъсна я Чарли.

— Мислех, че не знае. Той гореше от желание да я напусне, но дотогава не искаше тя да знае нищо за мен. Животът му щеше да стане прекалено труден... — На челото на Наоми се очертаха бръчки, лицето ѝ потъмня. — Ала когато се опитвах да се измъкна, тя тръгна след мен... Не, това стана после. Попитахте ме какво се случи. Ще ми е по-лесно да ви разкажа всичко поред, иначе ще прозвучи безсмислено.

— Разказвайте, госпожице Дженкинс — насърчи я внимателно Чарли, чудейки се дали контролираното за момента напрежение на Наоми няма да избухне в неконтролируема истерия. Беше виждала подобни случаи.

— Предпочитам да ми викате Наоми. „Госпожице“ или „Мъз“^[1] ми звучат еднакво нелепо, макар и по различни причини. Бях в градината и вървах към входната врата. Минах покрай... прозореца на хола и се изкуших да погледна вътре. — Тя тежко преглътна. Чарли търпеливо изчака. — Видях, че в стаята няма никого, но ми се искаше да разгледам всички неща на Робърт. — Гласът ѝ заглъхна.

Чарли забеляза как раменете на Саймън се стегнаха. Наоми Дженкинс току-що бе настроила срещу себе си половината от своята аудитория.

— Не с някаква зловеща мисъл или за да го шпионирам — обясни възмутено Наоми. Явно тази жена умееше да чете мисли. — Всеизвестно е, че когато любимият човек води съвсем отделен живот, към който ти не принадлежиш, гориш от желание да имаш всички онези дребни неща, които споделят двама души, живеещи заедно. Започваш да копнееш за тях. Просто... Толкова често си бях представяла как изглежда холът му, че сега, когато се озовах пред него...

Чарли се запита още колко ли пъти щеше да чуе израза „горя от желание“.

— Вижте какво, не ме е страх от полицията — заяви Наоми.

— Че защо ще ви е страх? — учуди се Саймън.

Тя разтърси глава, сякаш той я бе разбрал погрешно.

— Веднъж да започнете да разследвате и веднага ще установите, че Робърт е изчезнал. Или му се е случило нещо много сериозно. Не искам да ми повярвате заради черните ми очи, инспектор Уотърхауз. Искам да започнете разследване и сами да се уверите.

— Младши следовател Уотърхауз — поправи я Чарли. — Младши следовател. — Зачуди се как ли би се почувствала, ако Саймън издържи изпитите за старши следовател и двамата се изравнят по ранг. Все някога щеше да стане. Не би трябвало да се притеснява от това, реши тя. — Господин Хауърт има ли кола? Може ли да е заминал за Кент с колата?

— Той е шофьор на камион. Камионът му трябва, за да работи, а той работи всяка минута, която може, когато не е с мен. Налага се, защото Джулиет не изкарва никакви пари — всичко е на неговите ръце.

— Все пак има ли кола?

— Не знам — изчерви се Наоми. — Никога не съм го питала. — И добави сякаш за оправдание: — Твърде малко време прекарваме заедно, за да го пилеем в разговори за глупости.

— Значи гледахте през прозореца на хола на господин Хауърт... — започна Чарли с намерението да насочи Дженкинс към същността на въпроса, но Наоми бе поела в друга посока.

— В „Травълтел“ си имат политика, когато някой отменя направена резервация. Ако я отмениш преди обяд в деня, когато е трябвало да пристигнеш, не те глобяват. Аз питах на рецепцията дали Робърт е отменил нашата резервация, което той със сигурност щеше да направи, ако е имал намерение да не идва на срещата. Никога не би прахосал пари на вятъра. — Имаше нещо деспотично в начина, по който говореше, сякаш искаше едва ли не да накаже слушателите си. Ето какво става, когато се опитваш да си внимателен и търпелив, помисли си Чарли. По всичко личеше, че Наоми Дженкинс ще продължи в същия дух до края на разпита.

— Но господин Хауърт не дойде миналия четвъртък — напомни й Саймън, — значи сигурно сте платили вие. — Чарли тъкмо се канеше да отбележи същото. Саймън отново бе на вълната на нейните мисли — беше ненадминат в това отношение.

Лицето на Наоми посърна.

— Така е — призна тя накрая. — Аз платих. За първи път. Робърт е много романтичен и старомоден в някои отношения. Убедена съм, че печеля много повече от него, но винаги се правя, че едва свързвам двата края.

— Той не се ли досеща по дрехите ви, по къщата? — попита Чарли, която още с влизането в стаята за разпит беше разбрала, че жената насреща ѝ харчи много повече пари за дрехи от нея.

— Робърт не се интересува от дрехи и никога не е виждал къде живея.

— Защо?

— Не знам! — Наоми се натъжи. — Много е голяма. Не исках да си помисли, че... но най-вече заради Ивон.

— Вашата квартирантка.

— Тя ми е най-добрата приятелка и живее при мен от осемнайсет месеца. В мига, в който се запознах с Робърт, разбрах, че двамата с Ивон няма да си допаднат, и не ми се искаше да ги гледам как се дразнят един от друг.

Интересно, помисли си Чарли. Срещаш мъжа на мечтите си и веднага разбираш, че най-добрата ти приятелка няма да може да го понася.

— Вижте, ако Робърт беше решил да приключи връзката си с мен, щеше да дойде на срещата и да ми го каже в очите — настоя Наоми. — Ние всеки път си говорим за това как ще се оженим. Най-малкото щеше да ми се обади по телефона. Когато става въпрос за ангажименти, на него може да се разчита безрезервно. Не познавам друг такъв човек. Това е свързано с нуждата да държи всичко под контрол. Няма как да не е знаел, че ако изчезне внезапно, ще го търся, ще отида и в къщата му. И тогава неговите два свята биха се сблъскали, както и стана днес следобед. Робърт не би допуснал това за нищо на света. Би направил всичко, за да е сигурен, че жена му и... приятелката му никога няма да се срещнат, никога няма да разговарят. В негово отсъствие бихме могли да започнем да си сравняваме бележките. Робърт по-скоро би умрял, отколкото да допусне това да стане.

Една сълза се отрони и се търкулна по бузата ѝ.

— Той ме накара да обещаю никога да не ходя в къщата му — прошепна тя. — Не искаше да се запозная с Джулиет. Като го слушах да говори за нея, имах чувството, че тя нещо не е наред, че е луда или болна от нещо, някакъв инвалид. А после, като я видях, изглеждаше толкова самоуверена, надменна дори. Беше облечена в черен костюм.

— Наоми, какво се случи при къщата на господин Хауърт днес следобед? — Чарли хвърли поглед към часовника на ръката си. Оливия сигурно се беше върнала вече.

— Мисля, че видях нещо. — Наоми въздъхна и потърка чело. — Изпитах пристъп на паника — най-ужасният в живота ми. Краката ми се подкосиха и паднах на тревата. Имах чувството, че се задушavam. Щом събрах сили, станах и се опитах да избягам. Вижте, убедена съм, че видях нещо.

— През прозореца ли? — попита Саймън.

— Да. Започвам да се изпотявам само като говоря за това, макар къщата на Робърт да е на километри от тук.

Чарли свъси вежди и се наклони напред. Да не би да беше пропуснала нещо?

— Какво точно видяхте?

— Не знам! Знам само, че изпитах ужас и желание да избягам. Изведнъж забравих защо бях отишла там и трябваше да се махна начаса. Да избягам колкото се може по-далече от къщата. Сигурно съм видяла нещо. До този момент нищо ми нямаше.

Какви са тия глупости, помисли си Чарли. Човек или вижда нещо, или не вижда.

— Да не би да сте видели нещо, което ви е накарало да си помислите, че Робърт е пострадал? — попита тя. — Кръв, нещо счупено, следи от борба?

— Не знам — тросна се Наоми. — Мога да ви кажа всички неща, които си спомням, че съм видяла: червен килим, ламиниран паркет, купища не особено изящни глинени къщи с какви ли не форми и размери, свещ, ролетка, шкаф със стъклени врати, телевизор, диван, стол...

— Наоми! — намеси се Чарли, за да прекъсне нервния поток от думи. — Да не би погрешно да предполагате, че тази внезапна реакция е предизвикана от някакъв загадъчен, неидентифициран обект, нещо, което сте видели през прозореца? Не би ли могло да е изблик на стрес, натрупван в продължение на известно време?

— Не — отсече с категоричен тон жената, — не мисля. Идете в къщата на Робърт. Няма начин да не откриете нещо. Убедена съм. Ако греша, ще ви се извиня, задето съм ви загубила времето. Но не греша.

— Какво стана след пристъпа на паника? — попита Чарли. — Казахте, че сте се опитали да избягате...

— Джулиет тръгна след мен. Извика името ми. Знаеше и фамилията ми. Как ги беше научила? — За миг Наоми изглеждаше напълно обърквана, като дете, което се бе загубило.

Жените са такива идиотки, помисли си Чарли, без да изключва и себе си от това число.

— Сигурно е разбрала. Съпругите често разбират.

— Каза ми: „Без него ще ти е по-добре. Направих ти услуга.“ Или нещо в този смисъл. Това си е направо признание, че му е направила нещо, не е ли?

— Не съвсем — възрази Саймън. — Може да е искала да каже, че го е убедила да прекъсне връзката си с вас.

Наоми стисна устни.

— Защото не сте чули тона, с който го каза. Искаше да си помисля, че му е сторила нещо много по-лошо от това. Искаше да ми внуши, че е станало най-лошото.

— Може и да е искала — съгласи се Чарли, разсъждавайки на глас, — но това не означава, че най-лошото наистина се е случило. Жената все пак има основания да ви е ядосана, нали?

Наоми сякаш се обиди. Или може би се отврати.

— Някой от вас не познава ли човек, който винаги и за всичко идва половин час по-рано от страх, че ако закъснее и секунда, ще настъпи краят на света? — попита тя. — Който се обажда да се извини, че „почти щял да закъснее“, защото е видял, че ще дойде само пет минути по-рано от уговорения час?

Майката на Саймън, помисли си Чарли. Като го видя как се прегърби над записките, разбра, че и той си беше помислил същото.

— Ще приема това за „да“ — заключи Наоми. — Представете си сега, че един ден отивате на среща с такъв човек и той не идва. Не се и обажда. Пет минути да закъснее, дори една, и вече знаете, че нещо лошо му се е случило. Е? Не съм ли права?

— Добре, оставете ние да се заемем със случая — изправи се Чарли. Робърт Хауърт сигурно спеше на пода у някой приятел и в този момент навярно се жалваше над чаша бира как са го разкрили — поредният мъж, оставил извлечението за разходите си, направени с кредитната карта, така че да го намери жена му.

— И само толкова? — сопна се Наоми. — Само това ли ще ми кажете?

— Оставете случая на нас — повтори Чарли твърдо. — Бяхте много изчерпателна. Ще проучим информацията, която ни дадохте, и щом научим нещо, ще се свържем с вас. Как можем да ви намерим?

Наоми изцъка с език и зарови в чантата си. Косата ѝ падна пред очите, тя нервно я прибра зад едното си ухо и изсъска някаква ругатня под носа си. Чарли се учуди: повечето хора от средната класа се стараеха да не псуват пред полицаи и ако случайно се изпуснеха, бързаха да се извинят. Парадоксално, защото повечето полицаи псуваха непрекъснато. Главен инспектор Джайлс Прауст беше единственото изключение, за което Чарли се сещаше.

Наоми хвърли на масата визитна картичка и снимка, на която беше с кестеняв мъж с очила без рамка. Стъклата представляваха тънки правоъгълничета, които едва покриваха очите му. Беше хубав, с една малко недодялана хубост, и имаше вид на човек, който се е заинатил да докаже на обектива, че може да гледа по-втрещено от него.

— Ето! И ако не ми се обадите съвсем скоро, аз ще ви потърся. Какво очаквате да направя — да седя и да въртя палци, без да знам Робърт жив ли е или мъртъв?

— Приемете, че е жив, докато не получите основателна причина да смятате, че не е — посъветва я сухо Чарли. Боже, тая жена е царица на драмата. Взе визитната картичка и свъси вежди. — „Силвър Брей — луксозни бунгала. Собственик: Г. Анджели“?

Наоми се намръщи и се дръпна леко назад, поклащайки глава.

— Не казахте ли, че правите слънчеви часовници?

— Дала съм ви чужда визитка. Просто... просто... — Наоми се изчерви и пак зарови в чантата си.

— Да не сте ходили с господин Хауърт на тези бунгала? — попита Чарли. Чиста проба любопитство всъщност.

— Казах ви, че с Робърт ходехме в „Травълтел“. Ето! — Картичката, която този път метна към Чарли, беше от нейните. Отгоре имаше цветна снимка на слънчев часовник — наклонена полусфера от зеленикав камък със златни римски цифри и голямо златно крило на пеперуда, което стърчеше по средата. Имаше и надпис на латински, със златни букви, но само част от него се виждаше: „Ногас non“.

Часовникът направи впечатление на Чарли.

— Вие ли сте го правили? — попита тя.

— Исках визитната ми картичка да рекламира работата на моята конкуренция — изглежда я свирепо Наоми.

Е, добре де, зададе тъп въпрос. Конкуренция ли? Че колко майстори на слънчеви часовници може да има?

— Какво означава „Horas non“?

Наоми въздъхна, подразнена от въпроса.

— Horas non numero nisi aestivas. Отброявам само слънчевите часове — отговори бързо, сякаш искаше да приключи с това колкото се може по-скоро. Слънчевите часове подсетиха Чарли за нейната отпуската и за Оливия. Кимна на Саймън да приключва нещата и излезе от стаята за разпити, като остави вратата да се затвори след нея с трясък.

Щом излезе в коридора, включи телефона си и избра последния набран номер. За късмет сестра ѝ този път вдигна на второто позвъняване.

— Е? — попита Оливия явно с пълна уста. С пушена съомга и топено сирене, предположи Чарли. Или миникроасан с шоколад — нещо, дето може да се извади от опаковката и да се изяде без каквото и да било приготвяне. — Каква е поредната, с нищо неизненадваща идиотщина, за която трябва да докладваш? — попита тя без капчица безпокойство.

Чарли се засмя убедително (реша да остави обсъждането на неласкавия намек във въпроса на Оливия за някоя по-късна дата) и започна своята изповед.

— Гномони — каза Саймън. — Интересна дума. — Беше отворил сайта на Наоми Дженкинс на екрана пред себе си. Залата на Криминалния отдел изглеждаше изоставена: по безлюдните бюра имаше пръснати документи, на пода — счупени чаши от стиропор, и цареше тишина, ако не се брои тихото жужене на компютрите и неоновите лампи. Нямаше и следа от Селърс, нито от задника Гибс. Стъклената ниша на главния инспектор Прауст в ъгъла беше празна.

Чарли зачете над рамото на Саймън.

— „Гномонът хвърля сянка.“ Нали на този принцип работят слънчевите часовници? Начинът, по който пада сянката, показва колко

е часът? О, виж, пише, че прави и миниатюрни часовници. Мога да си направя един за перваза на прозореца.

— Ако бях на твое място, не бих си го поръчал при нея — поклати глава Саймън. — Ще ти излезе през носа. Виж, прави всякакви видове: за стена, за плинт, вертикални, хоризонтални, месингови, от камък, от фибростъкло. Впечатляващо, а?

— Страхотни са. Без този — Чарли посочи снимката на часовник, направен от прост каменен блок с формата на куб с монтирани два триъгълни гномона върху две от страните му. — Бих предпочела с латински надпис. Как мислиш, дали сама си гравира буквите? Пише, че са гравирани на ръка...

— „Времето е сянка“ — прочете Саймън на глас. — Защо му е на човек да си поръчва слънчев часовник с такова мото? Представяш ли си: печеш си се на слънце или си работиш в градината до надпис, който ти напомня за собствената ти бързо приближаваща смърт.

— Но по очарователен начин — отбеляза Чарли, която в момента се питаше дали знаеше Саймън колко му е ядосана. Ядосана, сърдита или кой знае точно какво. Тя полагаше големи усилия да не й личи. — Какви са ти впечатленията от госпожица Дженкинс?

Саймън заряза клавиатурата и се обърна към Чарли.

— Реагира прекалено емоционално. Малко е неуравновесена. Намекна, че и друг път е имала пристъпи на паника.

Чарли кимна.

— Как мислиш, защо беше толкова ядосана и възмутена? Според мен се постаряхме да я изслушаме най-търпеливо. И защо заяви, че не се страхува от полицията? Изтърси го ни в клин, ни в ръкав, нали? — Тя посочи с брадичка към компютъра: — Има ли уебсайт за нея, с лична информация или нещо такова?

— Ако този Хауърт я избягва, мога да го разбера — каза Саймън. — Може да постъпва като страхливец и така нататък, но ти представяш ли си какво би било да се опиташ да скъсаш с нея?

— И при това й е обещал да се оженят, така че би било голямо разочарование. Защо мъжете са такива кретени?

На екрана се появи голяма снимка на Наоми Дженкинс. Усмивваше се, седнала на голям черен слънчев часовник с формата на полусфера, облежната на сребърната му конусовидна стрелка, гномона. Ще ми трябва време, за да свикна с тази дума, помисли си Чарли.

Червеникавата коса на Наоми бе вързана отзад. Беше облечена е червени рипсени панталони и бледосин суитшърт.

— Тук изглежда съвсем нормална — отбеляза Саймън. — Щастлива, успяла жена.

— Това е нейният сайт — каза Чарли. — Сигурно сама си го е правила.

— Не, виж, тук долу пише „Съмърхауз уебдизайн“.

Чарли цъкна нервно с език.

— Нямам предвид буквално. Имам предвид, че тя самата е предоставила цялата информация и снимките. Всеки човек със свободна професия, когато си прави сайт, за да рекламира бизнеса си, ще обмисли сериозно имиджа, който иска да разпространи за себе си.

— Мислиш ли, че ни лъже? — попита Саймън.

— Не съм сигурна. — Чарли загриза нокътя на палеца си. — Не е задължително, но... не знам. Само предполагам, но си мисля, че нейните проблеми не са започнали с изчезването на любовника ѝ. Както и да е, намери Хауърт, виж дали е добре и край. Междувременно... аз ще отида да полежа на плажа в Андалусия. — Тя се захили широко. Повече от година не бе имала възможност да си вземе пет последователни дни отпуска. А сега щеше да отиде на истинска седемдневна почивка, като нормален човек. Чак не ѝ се вярваше.

— Ето ти визитката на нашата часовникарка. Аз определено няма да взема да ѝ се обаждам, докато съм в отпуска. Случайно да искаш и картичката на „Силвър Брей — луксозни бунгала“? Мъз Дженкинс ме излъга за тях. Когато казах: „Силвър Брей — луксозни бунгала“, тя ме погледна, сякаш я бях ударила. Бас ловя, че двамата с Хауърт са ходили там. — Чарли обърна картичката да види другата ѝ страна. — Забравих да ѝ я върна. Хм. Предлагат транспорт от летището в Единбург. Осигуряват и домашна кухня, ако искаш, има спа център, всички легла са с огромни размери... Дали да не заведеш Алис там? — По дяволите. Защо го изтърси това?

Саймън се направи, че не е чул.

— Какво мислиш за историята с прозореца? — попита той. — Мислиш ли, че е видяла нещо?

— О, моля те! Това бяха пълни глупости. Била е в стрес и просто в един момент не е издържала — толкова.

Саймън кимна.

— Тя каза, че Хауърт обичал да държи всичко под контрол, но на мен ми се струва, че тя е маниачка на тема контрол. Настоя да разкаже всичко в хронологическа последователност, нареди ни да отидем в къщата на Хауърт. — Той взе снимката на Наоми е Робърт Хауърт и внимателно я разгледа. На заден план, над ред от коли, се виждаше надпис „Бъргър Кинг“. — Май са се снимали пред „Травълтел“.

— Живописно.

— Малко е тъжно. Той никога не е ходил у тях, а са заедно вече цяла година.

— Истинската загадка в случая всъщност е тяхната връзка — каза Чарли. — Какво му е на този човек, та тя не иска да го запознае с най-добрата си приятелка?

— Може пък да се срамува от приятелката си — предположи Саймън.

— Какво общо може да има между майстор на слънчеви часовници с дизайнерска дамска чанта и беден шофьор на камион?

— Физическо привличане? — Саймън изглеждаше така, сякаш не искаше да задълбават в тази тема.

Чарли за малко да каже: „Искаш да кажеш секс?“, но се спря навреме.

— Не прилича на шофьор на камион, не смяташ ли? — Тя свъси вежди. — Колко камионджии познаваш, които носят ризи без яки и модерни очила с правоъгълни стъкла?

— Всъщност не познавам нито един шофьор на камион — заяви Саймън мрачно, сякаш току-що му беше хрумнало, че би искал да има такива познати.

— Е — тупна го Чарли по гърба. — Това съвсем скоро ще се промени. Изпрати ми един есемес, като го намериш. Безкрайно ще разведриш почивката ми, ако ме уведомиш, че е емигрирал в Австралия, за да се отърве от часовникарката. Но като се позамисля — по-добре не пиши. Последния път, когато ходих на почивка, Прауст ми звънеша поне по веднъж на ден, негодникът. Може да почака, докато се върна.

Чарли метна чантата си на рамо и започна да си събира нещата. Всичко, свързано с работата, можеше да почака една седмица. Това, което не можеше да чака, бе обяснението, което ѝ беше поискала

Оливия. От участъка Чарли отиваше направо на летището да посрещне сестра си и щеше да ѝ се наложи да бъде по-убедителна, отколкото по телефона. Защо винаги изпитваше непреодолимо желание, щом сгази някъде лука, да иде да разкаже всичко на Оливия? Чувстваше се на ръба на истерията, докато не си признае пред нея. И така беше още от времето, когато двете бяха в пубертета. Този път поне успя да шокира Оливия дотолкова, че да млъкне за три-четири секунди, което не се беше случвало досега.

— Нямам представа защо го направих — каза ѝ тя и си беше чиста истина.

— Ами имаш три часа да го обмислиш и да стигнеш до приемлив отговор — заяви Оливия, след като си възвърна способността да говори. — Ще те попитам пак на „Хийтроу“.

И каквото и да ти кажа тогава, за да ти затворя устата, пак няма да имам ни най-малка представа, помисли си Чарли.

---

[1] Обръщение към жена, за която не се знае дали е омъжена (госпожа), или не (госпожица). — Б.пр. ↑

Вторник, 4 април

Зад бара в „Стар ин“ има само един човек — нисък, кльоцав мъж с издължено лице и голям нос. Бърше бирени чаши е протъркана зелена хавлиена кърпа и си подсвирква. Малко след дванайсет на обяд е. Двете с Ивон сме първите му клиенти. Той ни поглежда и се усмихва. Забелязвам, че зъбите му са големи като на кон и че главата му е леко вдлъбната над ушите, сякаш някой беше стиснал лицето му с гигантски пинцети.

Смяташ ли, че го описах добре? Ти никога не описваш нищо. Струва ми се, че не искаш да натрапваш на другите хора начина, по който гледаш на света, затова използваш само прости съществителни: камион, къща, кръчма. Не, грешка. Никога не съм те чувала да използваш думата „кръчма“. Ти казваш „локал“, което предполагам е вид описание.

Не знам защо съм толкова разочарована, че в „Стар ин“ няма никой освен този странен на вид барман. Едва ли съм очаквала да те видя тук. Ако съм таяла и най-малката надежда, значи съм се заблуждавала. Защото, ако можеше да ходиш на кръчма, щеше да си в състояние и да ми се обадиш. Ивон стисва ръката ми, забелязала тъжното ми изражение.

Поне съм сигурна, че съм дошла където трябва. Всичките ми съмнения изчезнаха, още щом прекрачих прага. Това е мястото, което имаш предвид, когато говориш за „Стар ин“. Не се изненадвам, че си предпочел заведение, намиращо се далеч от оживени пътища, закътано в долината, на самия бряг на реката. В центъра на града е, но не може да се види от Спилинг Мейн Стрийт. Трябва да се тръгне по улицата между ателието за рамки на картини и Центъра за алтернативна медицина и да се върви все по нея чак до след парка „Блантайър“.

Кръчмата представлява едно дълго помещение, в единия край на което се намира барът. Мирише на влага и ферментация, под тавана се стеле пушек, останал от предната вечер.

Барманът още не е прибрал широката си усмивка.

— Добро утро, дами. Всъщност вече добър ден. Какво да ви наляя?

Като го слушам, предполагам, че е от тези млади хора, които имат навика да говорят, както биха говорили по-възрастни мъже. В известен смисъл се радвам, че не ми се налага да избирам с кого да разговарям. Така мога да се съсредоточа върху онова, което имам да кажа.

Стените са покрити със страници от стари вестници, сложени в рамки: все местни вестници — „Рондсли Телеграф“, „Рондсли Ивнинг Поуст“. Хвърлям поглед към най-близкия до мен. В една от рубриките е поместен разказ за екзекуцията, извършена в Спилинг през 1903. Има снимка — въже с примка и до него нещастният престъпник. Съседният материал е озаглавен „Фермер от Силсфорд печели наградата за най-добро прасе“ и е илюстриран с рисунка на животното и на собственика — и двамата изглеждат много горди. Прасето се казва Грухчо.

Мигвам да махна сълзите. Най-после виждам всичко онова, което си виждал ти, твоя свят. Вчера видях къщата ти, днес — тази кръчма. Имам чувството, че съм на туристическа обиколка из живота ти. Надявах се това да ме доближи повече до теб, но се получава обратен ефект. Ужасно е. Имам чувството, че разглеждам миналото ти, а не настоящето, и че всичко, което виждам, никога няма да мога да споделя с теб. Все едно съм пред стъклена витрина или кордон от червено въже и не мога да стигна до теб. Искането ми се да изкрещя името ти.

— Аз ще пия двоен джин с тоник — заявява високо Ивон. Опитва се да звучи весело и заради мен, все едно сме излезли да се позабавляваме. — А ти, Наоми?

— Една малка бира с лимонада — чувам аз гласа си. От години не съм пила това питие. Когато съм с теб, пия само виното, което носиш, или чая, който оставят в нашата стая в „Травълтел“.

Барманът кимна.

— Ей сегичка идват. — Има подчертан местен акцент.

— Познавате ли Робърт Хауърт? — изгърсвам аз, прекалено съм разтревожена да губя време да мисля как да подходя към въпроса. Ивон ме поглежда стреснато: бях й казала, че ще бъда дискретна.

— Не. Трябва ли да го познавам?

— Редовен клиент ви е. Често идва тук.

— Е, поне така смятаме ние — уточнява Ивон. Тя е моята по-уравновесена сянка, която е тук, за да тушира въздействието на импулсивните ми постъпки. Насаме с мен Ивон е саркастична и отстоява мнението си на всяка цена, но на обществено място държи да спазва общоприетите норми. Ти навярно ги разбираш тези работи повече от мен, често си мисля, че когато изглеждаш тревожен и затворен, вътре в теб се води борба на сили, които те дърпат в противоположни посоки. Аз никога не съм била такава, дори и преди да се запозная с теб. Винаги съм била човек с ясна посока. И от мига, в който те видях за първи път, винаги ме е теглело единствено към теб. Нищо друго няма шанс да привлече вниманието ми.

— Не, със сигурност идва тук — настоявам аз убедено. Тази сутрин, когато Ивон разтвори „Йелоу пейджис“, установи, че има „трима претенденти“, както тя се изрази: „Стар Ин“ в Спилинг, „Стар енд Гартър“ в Комингам и „Стар Бар“ в Силсфорд. Веднага отхвърлих последните две. Комингам е твърде далече и много мрачен, а „Стар Бар“ е заведение, което познавам — понякога се отбивам там, когато посещавам някой клиент наблизко, и пия екологично чист ментов чай. Като си те представих да седиш на онези ниски, облицовани с кожа пейки и да четеш менюто с билковите отвари, за малко да се засмея на глас.

— Имам негова снимка в мобилния телефон — казвам на бармана. — Щом го видите, ще го познаете.

— Може би — кима той приветливо и слага напитките ни на бара. — Седем и дващест и пет, моля. Познавам много лица, без да ги свързвам с конкретни имена.

Изваждам мобилния от чантата и се опитвам да се подготвя за най-лошото, както правя винаги. Но не ми става по-лесно. Напротив. На екрана отново не виждам иконката за получено съобщение и ми иде да завия. Все още никаква вест от теб. Гърдите ми се свиват от нов пристъп на болка и страх, смесени с упоритото нежелание да приема факта. Сещам се за старши следовател Зейлър и младши следовател Уотърхауз и ми се иска да смажа дебелите им глави една в друга — само дето не ми казаха направо в очите, че не възнамеряват да предприемат нищо.

— А Шон и Тони? — питам аз сопнато бармана, докато въртя снимките в телефона, а Ивон плаща сметката. — Познавате ли ги?

Въпросът ми предизвиква гърлен смях.

— Шон и Тони ли? Занасяте ли ме?

— Не — преставам да разглеждам снимките и вдигам поглед. Сърцето ми бие лудо. Имената явно са му познати.

— Не ли? Ами аз съм Шон. А Тони също работи тук, на бара. Довечера е на смяна.

— Но... — не мога да намеря думи. — Робърт говореше за вас все едно, че... — Бях останала с впечатлението, че Шон и Тони идват заедно тук като клиенти. Сега, като се замисля, всъщност никога не си казвал такова нещо. Трябва да съм си го измислила, направила съм погрешно заключение.

Ти идваш тук сам. Шон и Тони са си тук, защото са на работа в заведението.

Отново свеждам глава над телефона. Не искам Ивон да види, че съм объркана. Би трябвало да се радвам на развитието на нещата. Намерих Шон и Тони. Те те познават, приятели са ти. Само трябва да покажа твоя снимка на Шон и той ще се сети за теб. Избирам онази, на която си застанал пред камиона на паркинга на „Травълтел“, и протягам ръка с телефона през бара.

Веднага разбирам по очите на Шон, че те е познал, и си позволявам отново да дишам.

— Елвис — засмива се весело той. — Двамата с Тони му викаме Елвис. Заради лицето му де. Той няма нищо против.

За малко да избухна в плач. Шон наистина е твой приятел. Дори ти е измислил прякор.

— Защо му викате така? — пита Ивон.

— Не е ли очевидно?

Двете с Ивон поклащаме отрицателно глави.

— Е, не прилича ли на Елвис Костело^[1], само че по-едър? Елвис Костело, след като е изял всичките си пайове. — Шон се размива на собственото си остроумие. — Ние сме му го казвали това.

— Не знаехте ли, че името му е Робърт Хауърт? — пита Ивон. С периферното си зрение виждам, че гледа мен, а не Шон.

— Май никога не си е казвал името. Винаги е бил Елвис. Той добре ли е? С Тони снощи се бяхме сетили, че отдавна не сме го виждали.

— От кога? — остро питам аз. — Кога за последен път го видяхте?

Шон свъсва вежди. Сигурно въпросът бе прозвучал прекалено напористо. Стреснах го. Идиотка.

— Вие коя сте всъщност? — пита той.

— Аз съм приятелката на Робърт. — Не го бях казвала досега и ми иде да го повтарям безспир, макар че ми се иска да можех да кажа съпруга вместо приятелка. — Някога да ви е споменавал за Наоми?

— Не.

— А за Джулиет?

Шон поклаща отрицателно глава. Явно започва да се притеснява.

— Вижте, важно е — намесвам се аз. Този път се постарavam гласът ми да звучи спокойно и не твърде силно. — Робърт изчезна миналия четвъртък...

— Чакай — докосва ме Ивон по лакътя. — Не сме сигурни, че е изчезнал.

— Аз съм сигурна — дръпвам ръката си. — Кога го видяхте за последен път? — обръщам се към Шон.

Той клати глава.

— Май беше някъде тогава. Четвъртък ли, сряда ли, нещо такова. Но обикновено идва всяка вечер за по халба бира и да побъбрим и затова с Тони се зачудихме къде се изгуби. Не че не се е случвало. Много клиенти са така: точен като часовник години наред и после изведнъж, пуф! Изчезва и повече никога не го виждаш.

— Да е споменавал, че ще заминава за някъде? — питам, макар предварително да знам отговора. — Не е ли споделял някакви планове да ходи на почивка или нещо такова?

— Да е споменал нещо за Кент например? — добавя Ивон.

Шон клати глава.

— Нищо подобно. Каза: „Хайде, до утре“, както всеки път. Понякога казва: „Хайде, до утре, ако оцелеем.“ — Шон се засмя. — Ако оцелеем! Черничък хумор има, нали?

Втренчила съм поглед в дъските на пода, кръвта ми пулсира в ушите. Никога не съм те чувала да използваш този израз. Ами ако си имал основание да го кажеш на Шон? Ами ако този път не си успял да оцелееш?

Ивон благодари на Шон за съдействието, сякаш разговорът е приключил.

— Чакайте — сепвам се аз и се измъквам от ужаса, който за миг бе отнел способността ми да говоря. — Как ти е фамилията, Шон? А на Тони?

— Наоми... — гласът на Ивон звучи разтревожено.

— Имате ли нещо против да дам имената ви на полицията? Можете ли да им кажете това, което току-що казахте на нас — че според вас Робърт е изчезнал.

— Той не е казвал такова нещо — напомни Ивон.

— Нямам нищо против. Както споделих, двамата с Тони наистина си помислихме, че е малко странно. Моята фамилия е Хенидж, Шон Хенидж. А на Тони е Уилдър.

— Чакай тук — нареждам на Ивон и изхвърчам навън с чантата и телефона, преди да е успяла да ми възрази.

Седя край една от боядисаните в бяло метални маси, загръщам палтото плътно около себе си и придърпвам ръкавите върху пръстите на ръцете си. Ще трябва да мине доста време, преди хората да могат да седят навън с питиета си. Пролет е, ама само на думи. Гледам как три лебеда се спускат към реката, подредени един зад друг, и набирам номера, който цял час издирвах тази сутрин и който щеше да ме свърже директно с Криминалния отдел в полицейския участък в Спининг. Искаше ми се веднага да се обадя да питам какво точно правят старши следовател Зейлър и младши следовател Уотърхауз, за да те намерят, но Ивон каза, че било твърде рано, трябвало да им дам време.

Аз пък съм сигурна, че нищо не правят. Пръста си няма да мръднат да ти помогнат. Убедени са, че си ме напуснал, защото така си решил — предпочел си Джулиет пред мен и те е страх да ми го кажеш в очите. Но двамата е теб знаем много добре колко нелепа е тази идея.

Младши следовател Гибс вдига телефона. Съобщава ми, че и Зейлър, и Уотърхауз не са в участъка. Отговаря рязко, почти грубо. Толкова ли му е противно да разговаря с мен, че се старае да използва колкото се може по-малко думи, за да отвърне на въпросите ми? С такова впечатление оставам. Сигурно вече е чувал за мен и си мисли, че съм истерична зарязана любовница, която те преследва, макар ти да искаш да те оставят на мира, и аз пращам полицията да върши моята

мръсна работа. Казвам му, че искам да оставя съобщение, и той се прави, че взима писалка, прави се, че записва имената на Шон и Тони, но аз не му вярвам. „Готово“, изръмжава той — прекалено бързо. Мога да позная кога някой наистина записва нещо — има дълги паузи, понякога си повтарят под нос онова, което записват, или питат за правописа.

Младши следовател Гибс не направи нищо подобно. Затвори телефона, преди да съм свършила да говоря.

Отивам до боядисаните в бяло железни перила, които отделят терасата на кръчмата от реката. Ще трябва пак да се обадя в полицията и да настоявам да говоря с най-старшия чин в сградата — главния инспектор или началника на участъка — и да се оплача от начина, по който се отнасят с мен. Много ме бива в оплакванията. Тъкмо това правех първия път, когато ме видя, и затова се влюби в мен — винаги си го твърдял. Нямах представа, че ме гледаш и слушаш, иначе сигурно щях да понижа тона си мъничко. Слава богу, че не съм го направила. Красиво бясна — така каза, че съм изглеждала тогава.

На теб никога не би ти хрумнало да протестираш за нещо — заради себе си, имам предвид; за мен винаги би се застъпил. Ала точно затова се възхищаваш на моя борбен дух, на убеждението ми, че мъката и простацината не трябва да са част от живота. Впечатлен си от смелостта ми да си поставям абсурдно високи цели.

Не мога да се върна в кръчмата, още не. Прекалено съм ядосана. Сълзи на бяс изпълват очите ми и замъгляват погледа ми, втренчен в студената бавно движеща се река пред мен. Мразя се, когато плача, направо се ненавиждам. Няма никаква полза. Какъв е смисълът да си решил никога повече да не си слаб и безпомощен, след като единственото, на което си способен, когато любимият ти изчезва яко дим, е да стоиш край някаква река и да цивриш? Жалка гледка.

Ивон пак ще ми каже да дам време на полицията да си свърши работата, но на какво основание? Защо старши следовател Зейлър и младши следовател Уотърхауз не са тук в „Стар Ин“ да питат Шон кога те е видял за последен път? Ще си направят ли труда да отидат до дома ти и да говорят с Джулиет? Изчезналите женени любовници изглеждат са сред най-маловажните им случаи. Особено сега, когато из цялата страна (така му се струва на човек понякога) са плъзнали разни маниаци, готови да се самовзривят, за да избият цели влакове с

невинни мъже, жени и деца. Опасните престъпници — това са хората, които полицията иска да намери.

Сърцето ми подскача от оформилата се в главата ми невероятна идея. Опитвам се да я отпъдя, но тя не иска да се маха; бавно излиза от мрака и постепенно се очертава все по-ясно — като фигура, излизаща от пещера. Избърсвам очи. Не, не мога да го направя. Само като си мисля за това, и имам чувството, че съм предател. Съжалявам, Робърт. Сигурно вече напълно откачам. Никой не би направил подобно нещо. Освен това физически би било невъзможно. Не бих могла да произнеса думите.

Що за човек би направил това? Няма такъв! Това каза Ивон, когато ѝ разказах как сме се запознали, как ме накара да ти обърна внимание. Разказах ти за нейната реакция, помниш ли? Ти се усмихна и рече: „Кажи ѝ, че аз съм човекът, който прави неща, дето никой друг не би направил.“ Казах ѝ го, а тя се направи, че си бърка с пръст в гърлото.

Стисвам перилата за опора, защото се чувствам като изцедена, сякаш този нов страх, който внезапно ме бе обзел, може да разтопи костите и мускулите ми.

— Не мога да го направя, Робърт — шепна аз, макар да знам, че е безсмислено. Имах същото усещане, което изпитах, когато те видях за първи път: непоколебима увереност, че всичко, което ще се случи, е предварително предначертано от сила, която е много по-могъща от мен, сила, която не ми дължи нищо, не е сключвала с мен никакви сделки, но въпреки това е с пълна власт над мен. Не можех да се пазаря с нея, колкото и да се опитвам.

И сега е същото. Решението е взето предварително.

Шон ми се усмихва, като ме вижда да се връщам — учтива усмивка като на анимационен герой, все едно не ме познава, все едно не сме стигнали преди малко заедно до заключението, че си изчезнал, че има причина за сериозна тревога. Ивон е седнала на най-отдалечената от бара маса и си играе с телефона. Качила си е нова игра, по която се е вманиачила. Явно в мое отсъствие двамата с Шон не са си говорили. Това ме разгневява. Защо трябва все аз да задвижвам всичко?

— Налага се да си вървим — казвам на Ивон.

Тя невинаги е била Ивон. Не съм ти го казвала. Много неща не съм ти казвала за нея. Престанах да я споменавам в нашите разговори, когато ми дойде наум, че може би ме ревнуваш от нея. Аз не съм омъжена и като изключим теб, Ивон е най-важният човек в живота ми. С нея съм по-близка, отколкото с който и да е от семейството ми. Живее с мен, откакто се разведе — и това не съм ти го казвала.

Тя е дребничка и кльощава — метър и петдесет е, четирийсет и осем килограма — и има права кестенява коса, която ѝ стига до кръста. Обикновено я връзва на опашка, която омотава около ръката си, когато работи или играе игри на компютъра си. На всеки няколко месеца за по една-две седмици пуши „Консулит ментол“ цигара от цигара и после пак ги отказва. Не ми позволява да споменавам тези нейни опущения срещу здравето ѝ, когато успее да се отърве от разрушителното си желание.

Кръщелното ѝ име е Елинон — Елинон Розамунд Нюмън, — но когато била на дванайсет, решила, че иска да се казва Ивон. Попитала родителите си дали може да си смени името и те, глупците, се съгласили. Те и двамата преподават класическа литература в Оксфорд, много държат на образованието, но на нищо друго. Смятат, че родителите трябва да позволяват на децата да изявяват характера си, стига това да не им пречи да редят само шестици, докато завършат училище.

— И те са едни кухи глави — често повтаря Ивон. — Бях на дванайсет! Смятах, че „Too Shy“ на „Каджагугу“^[2] е най-страхотната песен на всички времена. Исках да се омъжа за Ламил^[3]. Трябвало е да ме затворят в някой шкаф, докато ми отеснее.

Ивон прие фамилията на Бен Кочин, когато се омъжи за него. И приятели, и роднини, включително и аз, много се озадачихме, като разбрахме, че е решила да задържи тази фамилия след развода.

— Всеки път, като си сменя името, го правя по-грозно — обясни тя. — Няма да рискувам пак. Пък и ми харесва да си имам гнусно име — първото е странно, а фамилията ми е наследство от разглезен, мързелив алкохолик. Прекрасно упражнение за приучване към смирение. Всеки пощенски плик, адресиран до мен, или формуляр, който попълвам за регистриране по време на избори, ми напомня колко съм глупава. Това поддържа егото нащрек.

— Вкъщи ли си отиваме? — пита сега тя.

— Не. В полицейския участък.

Така ми се иска да ѝ кажа. Ивон е човекът, в чието мнение се вслушвам, за да подложя на проверка своето. Често ми се случва да не знам какво мисля по даден въпрос, докато не чуя какво мисли тя. Но този път не мога да рискувам. Пък и няма смисъл. Знам всички аргументи против, знам, че не е редно, че е лошо и налудничаво, но въпреки това ще го направя.

— В участъка ли? — В гласа на Ивон се надига протест. — Но...

— Знам — трябва да им дам време — прекъсвам я аз ядно. — Но не става дума за това. Нещо друго е.

Изумена съм от собствената си невероятна смелост и същевременно съм по-спокойна, след като вече съм взела решение да действам. Никой не може да ме обвини в страхливост, ако направя това.

— Хайде да поговорим навън — предлага Ивон. — Това място никак не ми харесва. Прекалено близо е до реката, водата е твърде шумна. Дори вътре атмосферата е някак влажна и подгизнала. Започвам да се чувствам като същество от „Шумът на върбите“^[4]. — Става и загръща лилавия си шал около раменете.

— Не искам да говоря. Само ме откарай. Ти няма нужда да влизаш с мен, остави ме там и се прибирай. Аз ще намеря начин да си дойда. — Тръгвам към паркинга.

— Наоми, чакай! — Ивон тича след мен. — Какво става?

Не било толкова трудно да си мълчиш. Тази не е първата тайна, която не споделям с нея. Три години стаж имам в това отношение.

Ивон размахва ключовете на своя червен „Фиат Пунто“ и се обляга на вратата.

— Ако не ми кажеш, няма да те карам никъде.

— Ти не ми вярваш, нали? Не вярваш, че Джулиет е направила нещо на Робърт. Смяташ, че ме е зарязал и не е имал смелостта да ми го каже.

Над главите ни се чува крякане. Птиците сякаш се опитват да се включат в разговора ни. Поглеждам към сивото небе, очаквайки едва ли не да видя комисия от чайки, втренчили поглед в мен. Но те нехаят, зареяли се нанякъде по свои си работи както обикновено.

Ивон изпъшква.

— Да ти припомня ли първите си четирийсет и седем отговора на този въпрос? Не знам къде е Робърт, нито защо не ти се обажда. Ти също впрочем. Вероятността Джулиет да го е насякла на малки парченца и да го е заровила под дюшемето вкъщи е много, много малка.

— Тя знаеше името ми. Разбрала е за връзката ни.

— Пак е малко вероятно. — Ивон решава да отстъпи и отключва вратата на колата. Разочарована съм. Можеше да ме убеди да ѝ кажа, ако ме беше притиснала още малко. Повечето хора не са толкова упорити като мен. — Наоми, тревожа се за теб.

— За Робърт трябва да се тревожиш. Нещо му се е случило. В беда е. — Чудя се защо само аз смятам това за очевидно.

— Кога за последен път си яла? — пита ме Ивон, след като сядаме в колата. — Кога за последно спа като хората? — Същите въпроси си задавам за теб. Дали сега си някъде гладен и уморен, дали постепенно не губиш надежда, недоумявайки защо не полагам повече усилия да те намеря? Ивон смята, че драматизирам излишно, но аз те познавам. Трябва да си парализиран или затворен някъде, та да не ми се обадиш. Много трагедии изглеждат малко вероятни, но все пак се случват. Повечето хора не падат от мостове, нито умират при пожар вкъщи, но някои намират смъртта си точно така.

Иска ми се да кажа на Ивон, че статистиката е неуместна и безполезна, но не желая да си хабя думите. Имам нужда от цялата си енергия, за да се подготвя за следващата стъпка. То и без това е очевидно. Дори вероятността да е едно на един милион, ти би могъл да си този единствен случай. Все някой би трябвало да е, нали?

Ивон е на страната на Джулиет и тя смята, че без теб ще съм по-добре. Според нея ти си ограничен и мразиш жените, начинът ти на изразяване бил надут и претенциозен, говорел си много неща, които звучат умно и многозначително, но всъщност са безсмислени и банални. Казва, че представяш клишета като мъдри, открити от теб истини. Веднъж ме обвини, че съм се опитвала да моделирам характера си така, както си представям, че би ти харесал на теб. И макар че на следващата сутрин се отказа от думите си, по лицето ѝ познах, че продължава да мисли така — явно бе решила, че е прекалила.

Не се обидих. Запознанството ми е теб наистина ме промени. И това му е най-хубавото. Съзнанието, че имам бъдеще с теб, ми помогна да забравя всичко, което мразех в миналото. Как ми се иска завинаги да съм го забравила.

Движим се по стръмна улица с дървета от двете страни, шумът на реката остава зад нас. По дърветата още няма листа и те простират голи ръце към сивото небе.

Ивон не прави нов опит да разбере защо искам да отида в участъка. Сменя тактиката.

— Сигурна ли си, че няма да е по-добре да те откарам до къщата на Робърт? Ако си убедена, че си видяла нещо през прозореца...

— Не. — Ужасът, който изпитвам само при споменаването, е като ръка, стиснала гърлото ми.

— Поне тази загадка можем да разнищим без проблем — отбелязва Ивон. Разбирам защо смята предложението си за разумно. — Просто трябва да отидеш и да погледнеш отново. Аз ще дойда с теб.

— Не.

Полицаите ще отидат веднага щом чуят каквото съм тръгнала да им казвам. Ако има какво да се открива там, те ще го открият.

— Какво толкова може да си видяла, за бога? Не може да е бил Робърт, вързан с белезници за радиатор и целият в синини. Имам предвид — щеше да го помниш, нали?

— Не се шегувай с това.

— Какво си спомняш от видяното в стаята? Още не си ми казала.

Не съм, защото не мога. Достатъчно зле ми беше, докато описвах твоя хол на старши следовател Зейлър и младши следовател Уотърхауз — някакъв рефлекс кара мозъка ми да избягва образа.

Не мога да отговоря и Ивон въздъхва. Пуска радиото на колата, натиска копчета едно след друго и все не намира музика, която да ѝ харесва. Накрая намира станция, на която звучи една от старите песни на Мадона, и намалява звука така, че едва се чува.

— Ти си мислеше, че Шон и Тони са най-добрите приятели на Робърт, нали? Така е говорел за тях. Подвел те е. Те са само две момчета, които работят на бара в любимата му кръчма.

— Така са се запознали с Робърт. Очевидно са станали приятели.

— Та те дори не знаят истинското му име. И как така ходи всяка вечер в „Стар Ин“? Как така си е в Спининг всяка вечер? Нали уж

беше шофьор на камион.

— Вече не ходи в двудневни командировки.

— А какво прави? За кого работи?

Тя набира скорост и аз вдигам и двете си ръце да прекъсна потока.

— Дай ми шанс да отговоря. Нищо загадъчно няма. Той сам си е началник, но работи предимно за супермаркети — Асда, Сейнсбърис, Теско.

— Имам представа от супермаркети — мърмори Ивон. — Няма защо да ми ги изброяваш.

— Престана да прави двудневни командировки, защото Джулиет не обичала да остава сама. Затова повечето дни товари в Спинлинг, отива до Тилбъри, където пак товари. А понякога товари в Дартфорд...

— Чуй се само — поглежда ме смаяно Ивон. — Говориш като него. „Товари в Дартфорд“! Знаеш ли изобщо какво означава това?

Започвам да се дразня.

— Какво може да означава — сопвам се аз, — освен че товари някакви неща в Дартфорд и после ги транспортира до Спинлинг.

Ивон поклаща глава.

— Не разбираш. Знаех си, че няма да схванеш. Той сякаш те е превзел отвътре, а ти какво получаваш в замяна? Дава ти само празни обещания. Как пък нито веднъж не можа да остане с теб през нощта? Защо да не може да остави Джулиет сама?

Вперила съм поглед в пътя отпред.

— Не знаеш, нали? Някога да си му поставяла въпроса: „Абе какво точно й има на жена ти?“

— Ако той иска да ми каже, ще ми каже. Не искам да го разпитвам. Би се почувствал нелоялен, ако обсъжда нейните проблеми с мен.

— Колко благородно от негова страна! Странно че не се чувства нелоялен, като те чука. — Ивон въздъхва. — Извинявай. — Долавям в гласа й нотка на презрение или може би уморено доброжелателство. — Ти нали видя Джулиет вчера — нормална, физически здрава, зряла жена, която няма нищо общо с горкото крехко съществуване, описвано от Робърт...

— Той не я е описвал. Никога нищо конкретно не е казвал. — Започвам малко да се ядосвам. Имам нужда от цялата си енергия, за да

те търся, да остана положително настроена, да се държа да не полудея от тревога и страх. На всичкото отгоре и да се налага да те защитавам — идва ми малко в повече. При това от нападките на човек, който никога не те е виждал — абсурд.

— Как не можеш да прогледнеш?! Ако сега не може да остави Джулиет, кога ще може? Какво ще се промени между сега и тогава? — пита Ивон.

Искам да те защитя от жилото на нейната враждебност, затова си мълча. Може да си ме излъгал за причината, поради която не си в състояние да напуснеш Джулиет веднага; много мъже биха постъпили така. Можеше да си измислиш някаква история, която да ме държи настрана — болна майка, болест. Истината трудно се приема, но се радвам, че ми я каза. „Това няма нищо общо с Джулиет — каза ти. — Тя няма да се промени. Никога няма да се промени.“ Тогава ми се чу нотка на решителност в гласа ти, но навярно е било някакво ядно смирение, гняв, който заема празнината, където някога е имало надежда. Ти сви очи, когато проговори, като реакция на изпитана внезапна остра болка. „От нейна гледна точка ще е все едно дали ще я оставя сега, след година или след пет години.“

„Тогава защо не я оставиш сега?“ — попитах аз. Ивон не е първата, която задава този въпрос.

„В мен е проблемът — призна ти. — Няма да прозвучи смислено, но... От толкова отдавна мисля да я напусна. Планирам го, чакам момента с нетърпение. Сигурно съм го обмислял прекалено дълго. В съзнанието ми решението се е превърнало в... нещо легендарно. Като парализиран съм. Станало е прекалено значимо за мен. Прекалено съм задълбал в подробностите — как да го направя, кога. Психически вече съм започнал този процес — скъсването с нея. Остава големият финал, завършекът — към който толкова отдавна вървя.“ След тези думи ти се усмихна тъжно. „Бедата е там, че този процес тече единствено в съзнанието ми, абсолютно неосезаем за външния свят.“

Отне ти много време, докато го кажеш, защото грижливо подбираше всяка дума така, че да можеш съвсем точно да разкриеш чувствата си. Забелязала съм, че не обичаш да говориш за себе си с изключение на моментите, когато ми казваш колко много ме обичаш или споделяш, че се чувстваш истински жив само като си с мен. Ти си пълната противоположност на погълнат от себе си, нехаещ за нищо

друго човек. Според Ивон аз съм се вманиачила по теб и е права, но тя никога не те е виждала как се държиш с мен. Само аз знам как ненаситно ме гледаш, сякаш ме виждаш за последен път. Никоой не знае как ме целуваш. Моята мания по теб е нищо в сравнение с твоята по мен.

Как да обясня всичко това на Ивон? Аз самата не го разбирам напълно.

„Ами ако никога не се решиш да скъсаш с Джулиет? — попитах аз. — Ако си останеш все така парализиран?“ Аз не съм пълна глупачка. И аз съм гледала същите филми, за които ми говори Ивон — за жените, които пропиляват целия си живот да чакат женените си любовници да се разведат и да им се посветят изцяло. Въпреки че аз никога не бих приела за пропиляно времето, прекарано с теб, каквото и да стане. Дори никога да не напуснеш Джулиет, дори никога да не мога да те имам за повече от три часа седмично, не ме интересува.

„Аз винаги ще се чувствам парализиран — призна ти. Не очаквах да чуя подобно нещо и извърнах глава да не видиш разочарованието ми. — Винаги ще се чувствам така, както се чувствам сега — сякаш ходя по ръба на пропаст и не съм готов да се хвърля от него. Но ще го направя. Ще се заставя да го направя. Някога наистина исках да се оженя за Джулиет. И се ожених. Сега изпитвам непреодолимо желание да се оженя за теб. Чакам го с нетърпение всеки ден, всеки миг.“

Чуствам се като умиращо животно, когато си спомням нещата, казани от теб, и ясно чувам гласа ти в съзнанието си. Не може да е свършило. Трябва да мога да те видя пак. Остават два дни до четвъртък. В четири часа ще бъда в „Травълтел“. Както обикновено.

Ивон ме бутва с лакът.

— Май трябва да си държа устата затворена — отбелязва тя. — Коя съм аз да ти давам акъл? Ожених се за мързелив алкохолик, защото се влюбих в лятната беседка в градината зад къщата му и си мислех, че би била идеална за бизнеса ми. Получих си заслуженото, нали така?

Ивон винаги си измисля гнусотии за своята любовна история и все гледа да се очерни повече. Тя се омъжи за Бен Кочин, защото го обичаше. И още го обича, подозирам, въпреки безцелното му съществуване и пиянството му. Сега Ивон и нейният бизнес „Съмърхауз^[5] Уеб Дизайн“ се подвизават в преустроеното мазе на

моята къща, а лятната беседка на Бен, ако се вярва на съгледвачите на Ивон, се използва главно като склад за бутилки.

Почти стигнахме. Виждам тухлената сграда на полицейския участък — червеникаво петно в далечината, което се приближава. В гърлото ми е заседнала голяма буца. Не мога да преглътна.

— Хайде да заминем някъде за два-три дни — предлага Ивон. — Имаш нужда от почивка, малко да се откъснеш от целия този стрес. Да вземем да идем на бунгалата „Силвър Брей“. Показах ли ти визитната им картичка? Мога да наема едно бунгало за нас почти за без пари — нали съм с връзки, знаеш как стават тия работи. След като свършиш каквото имаш да вършиш в полицията, бихме могли...

— Не — сопвам се аз. Какво са им влезли тия бунгала „Силвър Брей“ на всички в устата? Старши следовател Зейлър ме разпитва за тях, след като с целия си акъл ѝ дадох погрешка тяхната визитка. Пита ме дали двамата с теб сме били там.

Не искам да ми се припомня единствения път, когато ти ми се ядоса истински, не и сега, когато си изчезнал. Странно, но тази случка не ме беше тормозила досега. Забравих я почти веднага. Ти също, убедена съм. Но сега този единствен лош спомен сякаш придоби неочаквана значимост и аз се старая да не мисля за него.

Няма начин да е свързано с изчезването ти. От къде на къде ще те накара да ме напуснеш цели четири месеца, след като се е случило? А и всичко между нас си беше наред през това време. Даже много повече от наред — беше свършено.

Ивон имаше куп от тия тъпи визитки, пръснати из кабинета ѝ, и аз взех една. Помислих, че се нуждаеш от истинска почивка — далеч от Джулиет и нейните изисквания, които ти изсмукват кръвта като пиявици, затова реших да те изненадам, като резервирам бунгало за нас. Дори не за цяла седмица, само за един уикенд. Пазарих се за специална тарифа по телефона с доста неприятна жена, която сякаш нарочно се опитваше да ме откаже от намерението да увелича печалбите ѝ, като отседна в едно от бунгалата ѝ.

Знам, че по принцип не обичаш да отсъстваш за повече от ден, но си помислих, че няма да имаш нищо против да направиш едно-единствено изключение от това правило. А ти ме погледна така, сякаш бях извършила предателство спрямо теб. Два часа не проговори — думичка не обели. И дори след това не пожела да си легнем.

Все повтаряше: „Не биваше да го правиш. Изобщо не биваше да го правиш.“ Затвори се в себе си, обгърна с ръце коленете си, притисна ги до гърдите и не реагира дори когато те хванах за раменете и те разтърсих, побъркана от вина и угризения. Тогава едва не се разплака — друг път не съм те виждала толкова натъжен. Какво си мислеше? Какви мисли минаваха през ума ти, а ти не можеше или не искаше да ги споделиш с мен?

Бях като обезумяла цяла седмица, защото се боях, че всичко между нас е свършило, и се ненавиждах за нахалството си. Но за мое удивление, следващия четвъртък ти си беше пак предишният. Изобщо не спомена случилото се. Когато се опитах да се извиня, ти само сви рамене: „Знаеш, че не мога да отсъствам. Съжалявам, миличко. Много ми се иска, но не мога.“ Така и не разбрах защо не каза така още предния път.

С Ивон не съм споделяла и сега не мога да ѝ го разкажа. Как би могла да разбере?

— Извинявай — поглеждам я аз виновно. — Не исках да ти се зъбя.

— Трябва да се вземеш в ръце — казва строго тя. — Съвсем искрено съм убедена, че Робърт си е добре където и да е. Ти си в беда — ти започваш да се пропукваш. И, да, знам — нямам право да те поучавам. Аз съм притежателят на рекорда за най-кратък брак и дарбата ми да си прецаквам живота се разви крайно преждевременно. Повечето ми приятелки се явяваха на матура, когато аз се развеждах...

Усмивам се на хиперболата ѝ. Ивон не може да се примири с факта, че се е развела на трийсет и три. Според нея, ако човек има зад гърба си провален брак на такава млада възраст, значи е белязан от съдбата. Веднъж я попитах на каква възраст би било нормално да се разведеш. „На четирийсет и шест“ — отсече тя, без да се замисли.

— Наоми, слушаш ли ме? И при това не говоря за състоянието, след като Робърт избяга. Ако питаш мен, ти започна да се пропукваш много преди това.

— Какво искаш да кажеш? — Инстинктът ми за самозащита моментално се задейства. — Глупости говориш. Преди четвъртък си бях добре. Бях щастлива.

Ивон клати глава.

— Всеки четвъртък прекарваше нощта в „Травълтел“ сама, а Робърт се прибираше вкъщи при жена си! Това нормално ли е? Как му дава сърце да постъпва така? А като така и така цепи секундата и си тръгва точно в седем, ти защо просто не се прибиращ вкъщи? По дяволите, започнах с тирадите. Дотук с решението да бъде дипломатична.

Завива наляво и влиза в паркинга на участъка. Никакво бягане, казвам си аз. Никакво разубеждаване в последния момент.

— Робърт не знае, че прекарвам нощта там всеки път. — (Може да е налудничаво да спя сама в „Травълтел“ всеки четвъртък, но ти нямаш нищо общо с това.)

— Не знае ли?

— Не съм му казвала. Ще се разстрои, като знае, че си стоя сам-самичка. Колкото до причините... ще ти прозвучи смахнато, но „Травълтел“ е нашето място. Дори той да не може да остане, аз искам да остана. Там се чувствам по-близо до него, отколкото вкъщи.

Ивон кима.

— Сигурно, но... господи, Наоми, не разбираш ли, че това е част от проблема? — Не знам за какво говори. А тя продължава и в гласа ѝ личи тревога: — Да се чувстваш близо до него в някаква тъмна хотелска стая, докато той е вдигнал крака на масата вкъщи и гледа телевизия с жена си. Ти не му казваш разни неща, той не ти казва разни неща, създали сте си един странен свят, който съществува само в една стая и само три часа седмично. Не разбираш ли? — Караме покрай безкрайни редици от паркирани коли. Ивон протяга врат да търси свободно място.

Някой ден може и да ти кажа, че прекарвам сама всяка нощ в четвъртък срещу петък в „Травълтел“. Държах го в тайна само защото се притеснявах — да не би да си помислиш, че е малко прекалено. Може да има и други неща, свързани с мен, които да не съм ти казала, но има едно-единствено нещо, което определено искам да скрия от теб и от всеки друг. А сега ще направя това свое желание невъзможно за изпълнение. Не мога да повярвам, че съм стигнала дотук, че това, което ще направя, е станало неотложно, неизбежно.

Ивон псува под нос. Фиатът спира рязко.

— Ще трябва да слезеш тук — казва тя. — Няма места.

Кимам и отварям вратата. Острият вятър докосва кожата ми, имам чувството, че съм гола. Не може да бъде. След три години старателно пазене на тайна се каня да съборя стената, която съм издигнала между себе си и света. Ще сваля собственото си прикритие.

---

[1] Елвис Костело (1954) — английски музикант, певец и текстописец. — Б.пр. ↑

[2] Британска поп група, станала известна с първия си сингъл „Too Shy“ — номер едно в британската класация през 1983 г. — Б.пр. ↑

[3] Артистичен псевдоним на Кристофър Хамил — вокал на „Каджагугу“ през 80-те години на ХХ. — Б.пр. ↑

[4] Класически детски роман на Кенет Греъм, публикуван за първи път през 1908 г. Главните герои са животинчета, които живеят в една река. — Б.пр. ↑

[5] Лятна беседка. — Б.пр. ↑

4 април 2006

На път за входната врата на семейство Хауърт Саймън спря пред прозореца, през който бе надничала Наоми Дженкинс, преди да получи пристъп на паника. Завесите бяха спуснати, но имаше малък процеп между тях и Саймън успя да види стаята, за която бе разказвала Наоми. Веднага забеляза невероятната ѝ прецизност по отношение на детайла. Тъмносиньо канапе и стол, шкаф със стъклени врати, смущаващ брой безвкусни декоративни къщички, картина на орфан старец, загледан в полуоблечен младеж с флейта на уста — всичко си беше там, точно както го бе описала. Саймън не видя нищо неприятно, нищо, което да обясни неочакваната крайна реакция на Наоми.

Стигна до входната врата, забелязвайки разхвърляната градина, която приличаше по-скоро на двор за боклуци, отколкото на нещо друго, и натисна звънеца. Нищо не се чу. Толкова ли дебели бяха стените, или звънецът не работеше? Натисна го повторно, после още веднъж — ей така за всеки случай. Нищо. Тъкмо се канеше да почука, когато прозвуча женски глас:

— Идвам! — Тонът намекваше, че жената и да иска, не би могла да отвори по-бързо.

Ако Чарли беше тук, вече щеше да си е извадила значката и личната карта, готова да поздрави всеки, който се появи на вратата. Когато бяха заедно, Саймън трябваше да следва примера ѝ и да прави същото, за да не изглежда странно. Когато бе сам обаче, показваше личната си карта само ако му я поискаха. Чувстваше се неловко, почти пародийно, като размахваше картата си и я завираше в лицата на хората още щом ги види. Имаше чувството, че е актьор.

Жената, която застана пред него с въпросителен поглед в очи, беше млада и привлекателна, с руса коса до раменете, кафяви очи и няколко бледи лунички по носа и бузите. Веждите ѝ бяха прекалено тънки, но оформени в съвършени дъги; очевидно бе прекарала доста време да прави нещо с тях, което сигурно е било болезнено. На Саймън му изглеждаха неприятни и неестествени. Наоми Дженкинс бе

споменала, че жената била облечена в костюм, спомни си следователят. Днес Джулиет Хауърт носеше черни джинси и тънък черен пуловер с шпиц яка. Миришеше на силен цитрусов парфюм.

— Здравейте? — каза тя рязко, превръщайки поздрава във въпрос.

— Госпожа Джулиет Хауърт?

Тя кимна.

— Робърт Хауърт, вашият съпруг, вкъщи ли е? Искам да поговоря набързо с него.

— А вие кой сте?

Саймън не обичаше да се представя, ненавиждаше гласа си, когато произнасяше собственото му име. Имаше този проблем още в училище, но бе решил да не позволява на никого да се досети.

— Младши следовател Саймън...

Джулиет Хауърт го прекъсна със силен смях.

— Робърт го няма. Вие сте полицаи, така ли? Следовател? По дяволите!

— Знаете ли къде е?

— В Кент, отиде на гости при приятели. — Тя поклати глава. — Наоми го е обявила за изчезнал, а? Затова сте дошли.

— Откога е в Кент господин Хауърт?

— От няколко дни. Вижте, тази кучка Наоми е ужасно тъпа. Тя е гадна...

— Кога ще се върне съпругът ви? — прекъсна я Саймън.

— Другия понеделник. Искате ли да ви го доведе в полицейския участък? Да ви докажа, че е още жив, че не съм го пребила до смърт, обзета от бясна ревност? — Устните на Джулиет Хауърт потрепнаха. Признаваше, че изпитва ревност или се подиграваше с тази възможност, зачуди се Саймън.

— Много бихте ни помогнали, ако му кажете да дойде при мен, когато се върне. Къде по-точно е в Кент?

— Сисингхърст. Искате ли адреса?

— Да, би било добре да ми го дадете.

Джулиет сякаш се подразни от отговора му.

— Дъмнишър Роуд 22 — троснато изрецитира тя.

Саймън си записа.

— Онази жена е луда, нали знаете? Ако сте разговаряли с нея, няма начин да не сте забелязали. Робърт от няколко месеца се опитва да охлади ентусиазма ѝ, но тя не разбира от намеци. Всъщност е добре, че се появихте тук. По-скоро аз трябваше да се обърна за помощ към полицията, а не тя. Може ли нещо да се направи, за да престане да идва у нас непрекъснато? Може ли да ѝ наложите съдебно запрещение?

— Колко пъти е идвала тук неканена?

— Вчера беше тук — заяви Джулиет, сякаш така отговаряше на въпроса на Саймън. — Погледнах през прозореца на спалнята си и я видях в градината — опитваше се да избяга, преди да успее да слеза по стълбите.

— Значи е била тук само веднъж. Никой съд няма да издаде запрещение.

— Опитвам се да действам далновидно. — В гласа на Джулиет сякаш прозвуча заговорническа нотка. Жената примижа с едно око, докато говореше — нещо като полунамигване. — Тя ще дойде пак. Ако Робърт не ѝ проговори, а той няма да го направи, няма да мине много време и Наоми Дженкинс ще опъне палатка в градината ми. — Джулиет се засмя, сякаш тази перспектива бе по-скоро забавна, отколкото тревожна.

Нито за миг Джулиет не отстъпи крачка навътре. Стоеше на прага и не мърдаше. Зад нея, във вестибюла, Саймън виждаше светлокафяв килим на райета, червен телефон на дървена масичка, пръснати обувки, маратонки и боти. Имаше огледало, подпряно на покрита с петна стена, а самото огледало бе изцапано по средата с нещо мазно. Вдясно от огледалото, закачен с кабарче, висеше дълъг тънък календар. Най-отгоре имаше снимка на замъка в Силсфорд, а отдолу по един ред за всеки ден в месеца, но нямаше нищо написано на ръка. Нито Робърт, нито Джулиет бяха отбелязали никакви ангажменти.

— Камионът на господин Хауърт е паркиран отвън — отбеляза Саймън.

— Знам. — Джулиет изобщо не си правеше труда да скрие нетърпението си. — Казах, че Робърт е в Кент, а не камионът му.

— Той има ли друга кола?

— Да, „Волво В40“. Която — да ви кажа, та да ви спестя ненужна следователска работа — също е паркирана отвън. Робърт замина за Сисингхърст с влак. Той е шофьор. Когато не е на работа, се опитва да избягва шофирането.

— Имате ли телефонен номер на адреса, където се намира в момента?

— Не. — Лицето ѝ се изопна. — Той си има мобилен телефон.

Саймън свъси вежди — нещо не беше наред.

— Нали казахте, че е отишъл при приятели? Нямате ли телефонния им номер?

— Те са приятели на Робърт, не мои. — Свитите устни на Джулиет подсказваха, че не би споделила компанията им дори съпругът ѝ да ѝ беше предложил да отиде с него.

— Кога за последен път разговаряхте с Робърт? — попита Саймън. Беше се задействал инатът му. Понеже Джулиет Хауърт с нетърпение чакаше да му види гърба, той пък имаше желание да остане повече.

— Не искам да съм неучтива, ама какво ви влиза на вас това в работата? Снощи, щом толкова искате да знаете. Снощи ми се обади.

— Наоми Дженкинс твърди, че той не вдига мобилния си телефон.

Новината сякаш подеждва освежително на Джулиет. Лицето ѝ се оживи и тя се усмихна.

— Сигурно газ пикае. Как може този толкова надежден Робърт да не ѝ се обажда... какво ли следва!

Саймън не понасяше начина, по който ревността превръщаше хората в освирепели животни. Самият той неведнъж бе освирепявал така — човешкото изчезваше, оставаше някакъв звяр. Представи си Джулиет като хищник, който облизва устни, докато жертвата ѝ кърви до смърт пред нея. Но може би това не беше честно, тъй като Наоми Дженкинс бе признала, че иска Хауърт да остави Джулиет и да се омъжи за нея.

Вчера Наоми му беше дала номера на мобилния телефон на Робърт Хауърт. Саймън реши да прати съобщение, с което да помоли Хауърт да му се обади. реши да му го напише с лекомисления тон на някой завеян тип. Ще се направя на Колин Селърс, помисли Саймън.

— Ще ми направите ли една услуга? — попита Джулиет. — Кажете на Наоми, че Робърт си е взел мобилния телефон с него и телефонът си е абсолютно наред. Искам да знае, че той получава всичките ѝ съобщения, но не им обръща внимание.

Тя дръпна входната врата по-плътно до себе си, ограничавайки погледа на Саймън върху вътрешността на къщата. Единственото, което Саймън виждаше сега, бе полукръглата масичка за телефон непосредствено зад Джулиет.

Той ѝ подаде визитката си.

— Щом съпругът ви се върне, му кажете веднага да се свърже с мен.

— Вече поех това задължение. А сега мога ли да си вървя? Или по-скоро може ли вие да си вървите, ако обичате?

На Саймън му беше лесно да си представи как жената избухва в сълзи, едва затворила вратата след него. Бе прекалено напрегната, държеше се малко изкуствено, реши следователят. Играеше роля. Запита се дали Робърт Хауърт бе отишъл в Кент, за да вземе окончателно решение — Джулиет или Наоми. Ако е така, нищо чудно, че жена му е толкова нервна.

Саймън си представи Наоми как седи у дома като на тръни и се опитва да намери логично обяснение защо Хауърт я беше изоставил. Бедата бе там, че любовта и страстта нямаха нищо общо с логиката. Но защо Саймън изведнъж изпита съжаление именно към Наоми Дженкинс? Защо не към измамената съпруга?

— Наоми си мислеше, че не знам за нея — обади се Джулиет и се усмихна злобно. — Тъпа кучка. Знаех, разбира се. Намерих нейна снимка в телефона на Робърт. Не тя сама. А двамата, прегърнати пред някаква бензиностанция. Колко романтично! Не съм се ровила, открих я случайно. Робърт си беше оставил телефона на пода. Аз слагах коледната украса и без да искам, го настъпих. Грабнах го и с ужас започнах да натискам разни копчета, защото си мислех, че съм го счупила. И изведнъж гледам снимка. Ето това се казва шок — измърмори тя по-скоро на себе си, отколкото на Саймън. Очите ѝ се бяха изцъклили. — А сега и полиция тропа на вратата ми. Ако питате мен, Наоми Дженкинс е за разстрел.

Саймън отстъпи крачка назад. Питаше се как Робърт Хауърт бе успявал да ходи всяка седмица на срещите си с Наоми, след като

Джулиет е знаела за връзката им още от преди Коледа. Ако беше разбрала миналата седмица, това би могло да обясни защо Хауърт бе заминал така скоропостижно при приятели в Кент.

Някъде дълбоко в съзнанието на следователя започна да се оформя въпрос, но Джулиет не му даде време да придобие завършен вид.

— Край. Писна ми — заяви тя изведнъж и тръшна вратата под носа му.

Не му беше за първи път. Той вдигна ръка да позвъни пак, но се отказа. На този етап задаването на повече въпроси щеше да прилича по-скоро на проява на любопитство. Върна се в колата, въздъхна с облекчение и запали двигателя. Включи радиото и докато стигна до края на уличката, вече бе забравил за гнусния любовен триъгълник на Робърт Хауърт.

Чарли влезе в бара на хотел „Плая верде“ и метна дамската си чанта на високия стол до сестра си. Оливия поне я бе послушала и я чакаше, вместо да хукне към летището да купува билети за първа класа до Ню Йорк, както се беше заканила. Боже, колко неуместно изглеждаше с тази черна рокля с голо рамо. Какво ли беше очаквала? Бяха направили резервациите набързо — каквото е имало свободно, при това само за четиристотин лири.

— Няма — докладва Чарли. Свали си очилата и избърса запотените им стъкла с ръба на фланелката си.

— Как така няма? В Испания сигурно има милиони хотели. И всички са по-добри от този, убедена съм. — Оливия огледа винената чаша да се увери, че е чиста, преди да отпие.

Нито тя, нито Чарли говореха по-тихо от обикновено; и двете пет пари не даваха дали барманът ги слушаше. Той беше възрастен човек от Суонсий с две големи тъмносини пеперуди, татуирани върху предмишниците му. Беше се преместил тук (Чарли го бе чула да споделя пред клиент малко преди това), след като бе работил двайсет години като инструктор по шофиране.

— Не ми е мъчно за Британия — беше признал той. — Съвсем се е скапала.

Единственият му реверанс към новата му родина бе да уведомява всеки дошъл до бара, че кана сангрия е на половин цена и ще остане така до края на седмицата.

Тази вечер Чарли и Оливия бяха единствените му клиенти, като изключим една двойка с оранжев тен, наднормено тегло и цяла камара куфари около тях. Бяха се изгърбили над сребриста паничка с шест фъстъка и от време на време ги побутваха с дебелите си пръсти, сякаш се надяваха да намерят под тях нещо забележително.

Отнякъде се носеше песен на Род Стюарт, но беше пусната толкова тихо, че човек трябваше да си напруга слуха, за да я чуе като хората.

И четирите стени на „Бар Арена“ бяха покрити с тапети в зелено, червено и тъмносиньо. Имаше изкуствен таван, целият в петна от никотин. Но въпреки всичко това бе единственото място, където човек би могъл да отиде, ако е имал лошия късмет да отседне в хотел „Плая верде“, защото тук поне предлагаша алкохол. В стаичката, където бяха настанени Чарли и Оливия, нямаше минибар. Оливия изпадна в шок от този факт. Започна да отваря всички шкафове и чекмеджета и да наднича навсякъде, настоявайки: „Тук някъде трябва да е.“

Дантелено перде, мазно и вонящо на стари цигари, висеше пред тесния прозорец на спалнята. Сигурно не беше прано от години. Леглото, което Оливия си избра, защото било по-близо до прилежащата баня, всъщност беше толкова близо, че направо препречваше входа на банята. Ако се наложеше Чарли да отиде до тоалетната през нощта, трябваше да се покатери върху леглото на сестра си, за да влезе в банята. Беше си направила този труд днес следобед и бе открила засъхнала паста за зъби, полепнала по едната от двете пластмасови чаши до мивката, и подгизнало валмо чужди косми, запушило отвора на ваната. Досега противопожарната аларма се бе задействала два пъти без осезаема причина. И всеки път ви в продължение на половин час, докато някой се сети да я изключи.

— Провери ли в интернет? — попита Оливия.

— Къде мислиш бях през последните два часа?

Чарли пое дълбоко въздух и си поръча коняк със сух джинджифил, след като за пореден път отказа на предложението на бармана да си вземе сангрия на половин цена и дори се опита да се усмихне, колкото и фалшиво да бе, когато ѝ спомена, че може да се

възползва от това еднократно намаление до края на седмицата. Запали цигара с мисълта, че пушенето не може да е вредно за здравето в подобни ситуации, макар да е вредно през останалото време. Краят на седмицата изглеждаше ужасно далече. Имаше много време да се самоубие, ако нещата не тръгнаха на по-добре. Или пък да вземе да взриви със себе си и скапания хотел.

— Нямахте нищо, което ти би одобрила, повярвай ми — обърна се тя към Оливия.

— Значи все пак имаше свободни места?

— Няколко. Но или нямаха басейн, или не бяха точно на плажа, или нямаха климатици, или предлагаха шведска маса само за вечеря...

Оливия клатеше глава.

— Едва ли ще ни трябва климатик или басейн при това време — отбеляза тя. — Хем е студено, хем вали. Казах ти, че е много рано за Испания.

В гърдите на Чарли започна да нараства гореща твърда буца.

— Освен това ми каза, че не искаш да летиш прекалено дълго.

Оливия беше предложила да заминат през юни, за да избегнат „лудницата по време на горещините“, както казваше тя. Чарли бе харесала идеята; нямаше никакво желание да гледа как сестра ѝ скача от леглото в шест часа всяка сутрин, тича до прозореца и вие: „Още няма никакво слънце!“ Но главен инспектор Прауст беше провалил плана им. Твърде много хора щели да отсъстват през юни, заяви той. Гибс например отивал на меден месец. А преди това Селърс беше заявил отпуската, за да ходи на незаконна почивка с приятелката си Суки. Официалната версия беше, че отива с колегите от Криминалния отдел на лагер за тиймбилдинг. А по това време жена му щеше да си е в Сплинг, където имаше голяма вероятност да срещне Чарли, Саймън, Гибс, Прауст — хората, с които Селърс ѝ беше казал, че ще виси на въжета и ще лази в калта някъде из дълбоката провинция. Чарли бе изумена, че двойственият живот на Селърс бе продължил толкова дълго, имайки предвид факта, че всичките му лъжи бяха все такива — съшити с бели конци.

— Значи не би имала нищо против хотел без басейн и без климатици? — подозрително я изглежда Чарли — не можеше да е толкова лесно. Някъде сигурно имаше капан.

— Но бих имала много против да не е слънчево и да е по-студено, отколкото в Лондон. — Оливия седеше с изправен гръб на високата табуретка пред бара, кръстосала крака. Изглеждаше елегантна и разочарована, като изоставена стара мома от онези скучни дълги филми, които Чарли мразеше, пълни с шапки и опетнени репутации. — Но по този въпрос не мога да направя нищо и определено не смятам да седя край някой открит басейн, докато вали. — Изведнъж очите ѝ светнаха. — А нямаше ли нещо със закрит басейн? И спа? Със спацентър би било разкошно! Обожавам спа процедурите.

Сърцето на Чарли се сви. Не можа ли поне този път всичко да е наред? Само този път? Толкова ли много искаше? Нямаше по-забавен човек от Оливия при подходящи условия.

— Не съм търсила — призна тя. — Но ми се струва малко вероятно, освен ако не си готова да платиш доста тлъстичка сума.

— Парите нямат значение — бързо заяви Оливия.

Чарли имаше чувството, че вътре в нея има навита пружина, която трябваше непрекъснато да натиска надолу, иначе щеше да изскочи и всичко да провали.

— Е, за съжаление, за мен парите имат значение. Освен ако искаш да потърся два различни хотела...

Оливия печелеше по-малко от Чарли. Беше журналист на свободна практика и имаше да изплаща грамадна ипотека за апартамент в Мусуел Хил в Лондон. Преди седем години ѝ бяха открили рак на яйчниците. Веднага бяха отстранили двата яйчника и матката и ѝ бяха спасили живота. Оттогава тя харчеше пари наляво и надясно като глезеното мамино дете на някой аристократ. Караше Бе Ем Ве Зет 5 и се возеше с такси от единия до другия край на Лондон, без да ѝ мигне окото. Пътуването с метро бе едно от многото неща, които се бе зарекла никога повече да не прави. В този списък бяха и компромисите, гладенето и опаковането на подаръци. Понякога, като не можеше да заспи, Чарли се тревожеше за финансовото положение на сестра си. Сигурно бе натрупала много дългове, нещо, което Чарли ненавиждаше.

— Като не можем да почиваме свястно на хотел, по-добре да направим нещо съвсем различно — обади се Оливия, след като бе разсъждавала над въпроса известно време.

— Различно ли? — изненада се Чарли. Оливия съвсем недвусмислено бе сложила вето на всякакви форми на самообслужване с аргумента, че не си струва усилията, макар Чарли да бе обещала сама да пазарува и да готви. За Чарли нямаше никакъв проблем да изпече няколко филийки за закуска и да направи салата за обяд. Оливия трябваше да поработи ден-два на мястото на Чарли да види какво е трудна работа.

— Да. Да идем на къмпинг или нещо такова.

— Къмпинг ли? — И това го предлага жена, която не иска да отиде в Гластонбъри, защото камериерката не сгъвала както трябва тоалетната хартия?

— Виж, не казвам, че го предпочитам. Аз искам хубав хотел в Испания през юни, в жегата. Като не мога да го имам, предпочитам да не замествам идеала си с някакво тъжно подобие. Къмпингът поне поначало се предполага, че е гадно нещо. Отиваш там с очакването да спиш в някаква кал, под някакво парче плат и да ядеш суха храна...

— Ти ще се разпаднеш като Злата вещица от Запада във „Вълшебникът от Оз“, ако опиташ да почиваш на къмпинг, убедена съм.

— Ами да идем тогава при мама и татко? Не сме ходили заедно при тях от години. Мама ще ни угажда за всичко. И без това все ме питат кога ще отида пак, с лек тон на заплаха да ме лишат от наследство, ако не е скоро.

Лицето на Чарли се издължи. Родителите им се бяха пенсионирали наскоро и се бяха преместили във Фенуик — малко селце на крайбрежието на Нортъмбърленд. И се бяха побъркали на тема голф, колкото и да е странно предвид спокойствието, което внушава представата за тази игра. Те се държаха така, сякаш голфът бе постоянната им работа, от която щяха да ги уволнят, ако не полагат достатъчно старание. Оливия бе ходила веднъж с тях в клуба им и бе докладвала след това на Чарли, че мама и татко били толкова спокойни след играта, колкото хората, които пренасят наркотици през границата.

Чарли нямаше сили да се справи с едновременното присъствие и на тримата членове на семейството си. Някак си не можеше да приеме за нормален знака на равенство между идеята за родителското тяло и идеята за почивка. Все пак от сто години не беше ходила при тях. Може би Оливия беше права.

Барманът засили звука на музиката. Пак пееше Род Стюарт, но песента беше друга: „Първият прорез е най-дълбок“.

— Много я харесвам тази — смигна той на Чарли. — Имам тениска с надпис „Род е бог“. Обикновено съм с нея, но днес не съм — погледна той към гърдите си с явно учудване.

Комбинацията от Род Стюарт и шарените тапети доведе Чарли до интересна идея.

— Знам къде можем да отидем — възкликна тя. — Какво ще кажеш да отлетим за Шотландия?

— Отлитам навсякъде, стига да ми предлагат хубава почивка. Но защо в Шотландия?

— Ще сме достатъчно близо до нашите, за да отидем един-два пъти на обяд при тях, но няма да се налага да оставаме. Можем да си хапнем печено и да избягаме...

— Къде? — попита Оливия.

— Някой в работата ми даде тази визитка на комплекс от луксозни бунгала...

— О, за бога...

— Не, слушай. Звучеше добре.

— Ще трябва сами да си готвим — каза Оливия с погнуса и подходяща физиономия.

— На визитката пише, че се предлагат домашни гозби, ако искаш.

— Три пъти на ден? Закуска, обед и вечеря?

Как е възможно да имаш нужда да гаврътнеш нещо силно дори когато държиш такова питие в ръката си и даже го изливаш в гърлото си на големи глътки? Чарли запали нова цигара.

— Да се обадя да попитам, а? Честно, Лив, наистина звучеше добре. Всички легла са огромни, такива неща. Луксозни бунгала, пише на визитката.

Оливия се засмя.

— Ти си мечтата на рекламния отдел, наистина. Ако се вярва на писаното, днес всичко е луксозно. Всяка въшлива квартира с легло и закуска, всяка...

— Освен това пишеше, че има и спа процедури, сигурна съм — прекъсна я Чарли.

— Това означава порутена барака със студена локва вътре. Съмнявам се, че предлагат процедури със сухо обдухване.

— О, ти такива ли процедури искаш? Ами да вземем да се качим горе и ще те хвърля от балкона, добре ще те обдуха до долу. Не е ли казано, че във всяка шега има процент истина?

— Имам право да съм малко подозрителна, не мислиш ли? — Оливия изглежда Чарли от горе до долу, сякаш я виждаше за първи път. — Как да ти вярва човек, като явно съвсем си се побъркала? — запита тя, после сниши глас до свиреп шепот. — Измислила си си гадже!

Чарли отмести поглед встрани, издуха кръгче дим във въздуха. Защо изпитваше непреодолимо желание да разказва на сестра си всичко, което е направила? Хем много добре знаеше какво я очаква след това.

— Име измисли ли му? — попита Оливия.

— Не ми се говори за това. Греъм.

— Греъм? Господи!

— Сутринта бях яла „Голдън Греъмс“^[1]. Бях твърде скапана, за да проявя въображение.

— Ако използвах същия подход, щях да излизам с Датски бисквити с ябълка и канела. Саймън повярва ли ти?

— Не знам. Май да. Така или иначе не прояви особен интерес.

— Греъм има ли си презиме и фамилия. Полуобезмасленов Мляков например.

Чарли поклати глава и се опита да се усмихне. Нали уж се смята за положително качество способността да се надсмиваш над себе си. Само дето Оливия искаше от Чарли да го демонстрира прекалено често.

— Най-добре да приключиш с тази история още щом се върнеш — посъветва я Оливия. — Кажи на Саймън, че си скъсала с Греъм. Върни се в редиците на душевно здравите.

Чарли се запита дали Саймън бе казал нещо на Селърс и Гибс. Или, пази боже, на инспектор Прауст. Всички в Криминалния отдел я смятаха за олицетворение на нещастieto в любовта. Всички знаеха какво изпитва към Саймън и че той я бе отблъснал. Знаеха, че през последните три години бе преспала с повече хора, отколкото мнозинството от тях бяха успели да вкарат в леглото си през целия си живот.

Чарли вече се бе привързала към лъжата си, към новия статут и достойнството, което една нормална връзка ѝ придаваше. Искаше Саймън да си мисли, че тя има истински приятел, че това не е просто поредният мъж, който е забърсала за през нощта, тласкана от отчаянието си, а връзка, която може да се окаже трайна. Връзка, която подобава на зряла жена.

Не беше споделила е Оливия за Саймън и Алис Фенкорт. Не можеше да говори за това — беше прекалено потискащо. Защо Саймън се беше сетил за Алис изведнъж, след като близо две години не се бяха чували? Щеше ли да излезе нещо, ако пак започнат да се виждат? Чарли бе решила, че Саймън е преодолял увлечението си по Алис или поне е на път да го преодолее. То не че нещо бе станало между тях.

Един ден Саймън тържествено ѝ заяви, че имал намерение да се обади на Алис, сякаш очакваше Чарли да започне да го разубеждава. Знаеше, че не ѝ е безразлично. Докато на него явно му бе все тая, когато след няколко дни тя между другото спомена за своя несъществуващ Греъм.

И Оливия непрекъснато ѝ натякваше, че му е все едно, сякаш се боеше Чарли да не забрави:

— На Саймън му е все едно дали си имаш гадже, или не. Не знам защо си мислиш, че можеш да го накараш да ревнува. Ако искаше да е с теб, отдавна щеше да те има.

Възможно ли бе Саймън да разбере, че си е измислила този Греъм? Чарли реши, че не би могла да понесе подобно нещо.

— Искаш ли да се обадя в „Силвър Брей“, или не? — попита тя уморено.

— Е, па що не бе, моме? — каза Оливия, опитвайки се да наподобява шотландския акцент. — По-зле от тая дупка не мой да е.

---

[1] Марка зърнена закуска. — Б.пр. ↑

Вторник, 4 април

— Искам да съобщя за изнасилване — заявявам аз пред младши следовател Уотърхауз.

Той смръщва вежди и поглежда към листа, който държи в ръка, сякаш там е написано какъв въпрос следва да зададе.

— Кой е бил изнасилен?

— Аз.

— Кога?

Щеше ли да е толкова безцеремонен, ако ми беше повярвал? Съмнявам се.

— Преди три години — отвърщам. Той отваря широко очи. Явно не очакваше такъв отговор. — На трийсети март 2003 година. — Дано да не ми се налага да повтарям пак тази дата. Младши следовател Уотърхауз стои до вратата като на пост и не показва никакво намерение да седне.

Стаята за разпит, в която се намираме, не е много по-голяма от моята баня вкъщи. Светлосините стени са покрити с плакати на решени случаи на малтретиране, домашно насилие, имуществени измами и видеопиратство. Не мога да си представя, че някой наистина го е грижа дали се правят незаконни копия на филми и след това се продават, но полицията, предполагам, трябва да се занимава с всякакви видове престъпления, независимо дали някой го е грижа, или не. Всички плакати носят логото на полицията в долния си десен ъгъл, което ме кара да се зачудя дали някъде в тази сграда няма дизайнерски отдел, някой, чиято работа е да решава какъв цвят да е фонът на плаката за измами, свързани с обществената безопасност.

Измислянето на дизайна е любимата част от работата ми. Винаги ми става криво, когато някой клиент дойде с прекалено конкретизирана представа за онова, което иска. Предпочитам хората, които с готовност оставят на мен да реша. Обичам аз да избира латинския израз за мото, вида на камъка, цвета на боята, детайлите. Оформянето на циферблата

на слънчевия часовник не е пряко свързано с отчитането на времето, то е по-скоро дизайнерски нюанс.

Почти не съм ти говорила за професията си. Ти никога не говориш за своята и аз не искам да те оставям с впечатлението, че моята работа е по-важна. Веднъж допуснах грешката да ти задам въпроса защо си решил да станеш шофьор на камион. „Искаш да кажеш, че трябва да работя нещо по-престижно ли?“ — веднага ме попита ти. Така и не разбрах обиди ли се, или реакцията ти бе проекция на собственото ти отношение към своята професия.

— Изобщо не исках да кажа това — възразих аз. И наистина не исках. Като се замислих всъщност, открих какви ли не предимства в работата ти. Едно от тях например е, че нямаш началници. Можеш по цял ден да си слушаш дискове или радио. Започнах да си мисля, че нашите две професии далеч не са толкова различни. Навярно някакъв вкоренен в мисленето ми снобизъм ме е карал да смятам, че всички шофьори на камиони са глупави, недодялани, ниско подстригани мъже с шкембета, които се вбесяват от покачването на цената на бензина.

— Обичам да съм сам, обичам и да карам — сви рамене ти. За теб отговорът бе прост и очевиден. — Не съм тъп — добави ти. Никога не бих си и помислила, че си. Ти си най-интелигентният човек, когото познавам. Не говоря за образование и дипломи. Не знам какво образование имаш. Не си следвал, предполагам. И не се перчиш в разговори, както правят някои умни хора, даже напротив. Насила трябва да измъквам мнението ти за едно или друго. Изказваш своите становища и предпочитания, сякаш се извиняваш, защото не искаш да влияеш на никого с тях. Единственото, за което си готов да говориш безспир, е за любовта ти към мен.

— Сам съм си господар — каза ти. — Само аз и камионът. По-добре, отколкото да си шеф. — Откакто се познаваме, това е единственият случай, когато си намеквам за статут. Не можах да те разбера, но си замълчах, защото времето ни изтичаше — беше почти седем часът.

— Защо поискахте да се срещнете с мен или старши следовател Зейлър? — обади се младши следовател Уотърхауз. — Аз предположих, че искате да разговаряме за Робърт Хауърт.

— Правилно. Робърт е лицето, което ме изнасили. — Лъжата се плъзва по езика ми и излиза. Вече не ми е нервно. Наглостта в мен е взела връх. Изпитвам налудничавото силно чувство, че отсега нататък аз съм тази, която пише правилата. Кой ще ме спре? Кой има толкова въображение, че да разбере на какво е способно моето въображение?

Аз съм човекът, който прави неща, каквито никой друг не би направил.

Осенява ме ужасна мисъл.

— Да не е твърде късно? — питам.

— В какъв смисъл?

— Имам ли право да подам оплакване, след като се е случило толкова отдавна?

— Робърт Хауърт ви е изнасилил? — Уотърхауз изобщо не си прави труда да крие недоверието си.

— Точно така.

— Мъжът, в когото сте влюбена и който е влюбен във вас. Мъжът, е когото се срещате всеки четвъртък в мотел „Травълтел“ край бензиностанцията „Рондсли Ийст“.

— Вчера излъгах. Съжалявам.

— Всичко, което казахте, е било лъжа, така ли? Двамата с господин Хауърт не сте любовници?

Чела съм в интернет за изнасилването и знам, че някои жени се влюбват или остават сексуално привлечени от своите изнасилвани, но аз никога не бих могла да се правя на толкова побъркана идиотка, защото само такива жени могат да изпитват подобни чувства към насилниците си. А това означава, че нямам алтернатива за действие.

— Да, всичко, което казах вчера, е лъжа.

Уотърхауз не ми вярва. Сигурно му се струва, че съм прекалено сдържана. Мразя, когато всички очакват от теб да изкарваш на показ чувствата си на обществено място.

— Защо трябваше да измисляте такава лъжа? — пита ме той сякаш съм заподозряна.

— Отначало не бях сигурна дали искам да съобщя за изнасилването. — Нарочно използвам думата, която от три години избягвам. С всяко повторение става по-лесно. — Исках да го изплаша — Робърт Хауърт. Реших, че ако го посети полиция и се спомене моето име, това ще му донесе инфаркт или нещо такова.

Уотърхауз не сваля поглед от мен и мълчи. Чака ме да се проваля, да изгубя почва под краката си.

— И защо променихте плана си? — пита накрая той.

— Разбрах, че идеята ми е глупава. Достраша ме сама да раздавам правосъдие...

— Трийсети март 2003 година мина много отдавна. Защо чакахте до вчера?

— Три години са нищо. Питайте всеки, който е бил изнасилен. Дълго време бях в шок. Не бях в състояние да вземам решения. — Отговарям на всеки въпрос бързо като робот и приемам собствените си поздравления, задето бях проявила разум и не се бях заставила да изтърпя това изпитание преди три години.

Уотърхауз издърпва с нежелание стола изпод масата и сяда срещу мен.

— Вчера бяхте по-убедителна — отбелязва той. — Да не би господин Хауърт да ви е теглил шута? Така ли решихте да го накажете?

— Не. Аз...

— Наясно ли сте, че отправянето на фалшиви обвинения за изнасилване е сериозно криминално деяние? — Забил е поглед в листа хартия пред себе си, гъсто изписан от горе до долу е най-ситния почерк, който някога съм виждала. Нищо не мога да разчета.

Каня се да му отговоря, но се спирам. Защо ще му позволявам да ме обсипва с въпроси? Влязъл е в ритъм като човек, който играе тенис срещу стена. Имам право на повече уважение и съчувствие. Лъжа само за една-единствена подробност. Ако те извадя от историята на моето изнасилване и те заменя с мъж, чието име не знам, мъж, чието лице продължавам да виждам в кошмарите си, от които скачам в леглото, подгизнала в пот, щях да казвам абсолютната истина. Което означава, че заслужавам по-добро отношение.

— Да, наясно съм — отвръщам. — А вие би трябвало да сте наясно, че ще направя оплакване срещу вас, ако не престанете да ме гледате и да ми говорите така, сякаш съм кучешко лайно, залепнало за обувката ви. Старая се да съм искрена с вас. Извиних се за лъжите вчера и обясних причината да ви излъжа. Дойдох да съобщя за много по-сериозно престъпление от фалшиво обвинение в изнасилване — има си йерархичен ред и според мен би трябвало да започнете да се

съсредоточавате върху това, вместо да задълбавате в предубежденията си спрямо мен.

Той ме поглежда. Не мога да разбера дали е ядосан, изплашен или стреснат.

— Мога да ви докажа, че говоря истината и така да улесня живота и на двама ни — предлагам аз. — Съществува организация, наречена „Спийк аут енд сървайв“, тя има уебсайт — [speakoutandsurvive](http://speakoutandsurvive.org) — цялото слято — точка [org](http://speakoutandsurvive.org) точка [uk](http://speakoutandsurvive.uk). На страницата, озаглавена „Survivors’ Stories“, ще намерите писмо, написано от мен на единайсети май 2003. Разказите са номерирани. Моят е номер седемдесет и две. Подписах го само с инициалите си: Н. Дж.

Уотърхауз си записва всичко.

— Чакайте тук — казва той, след като приключва, излиза и оставя вратата зад него да се тресне. Сама съм в синята килия.

В тишината главата ми се изпълва с твои думи. Младши следовател Уотърхауз е никой за мен. Непознат. Помня какво каза ти за непознатите в деня, когато се запознахме, след като беше застанал на моя страна в спора ми с човек на име Брус Дохърти — друг един непознат, пълен идиот. „Той не те познава и ти не го познаваш — каза ти. — Следователно не може да те нарани. Най-тежко ни раняват хората, които са ни най-близки.“ Изглеждаше притеснен, сякаш се опитваше да изпъдиш някаква неприятна мисъл от ума си. Тогава не те познавах достатъчно, за да те попитам дали самият ти не си бил ранен и от кого. „Повярвайте ми, знам какво говоря — настоя ти. — Ние сме в ранима близост само с хората, които обичаме. С непознатите — не.“ „Искате да кажете, че непознат не може да ме нарани?“ — яростно запитах аз, водена от собствените си преживявания.

„Ако болката не е лична, не е толкова страшно. Не става въпрос лично за вас или за другия човек, или за отношенията помежду ви. То е по-скоро като природно бедствие — земетресение или наводнение. Ако се давя в наводнение, бих го нарекъл лош късмет, но няма да го възприема като предателство. Шансът и обстоятелствата не са свързани със свободната воля. Те не могат да те предадат.“

Сега за първи път разбирам какво имаш предвид. Младши следовател Уотърхауз се държи така, защото така трябва, защото

работата му е да се съмнява във всичко, което му кажа. Не е свързано лично с мен. Той изобщо не ме познава.

Чудя се какво ли би казал за непознатите, които са добри, които ми се усмихват на улицата и казват: „Извинявай, мила“, ако случайно се блъснат в мен. И най-незначителната добра дума идва като шок за всеки, преживял преднамерено насилие. И най-дребната проява на доброта, която не струва нищо на хората, ме изпълва с покъртителна благодарност; раболепна благодарност, задето някой е сметнал, че съм достойна да ми се усмихне или да ми се извини. Вероятно е свързано с шока от контраста: удивена съм, че в един и същи свят може едновременно да съществуват непринудена доброта и непредизвикано зло и почти да не си дават сметка за това.

Ако полицията те намери жив и здрав, ще ти кажат в какво съм те обвинила, всички гадни подробности. Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че съм си го измислила? Ще разбереш ли, че съм почернила името ти само защото бях отчаяна и толкова се тревожех за теб?

За пореден път се питам дали не трябва да променя историята на нападението така, че онова, което ще разкажа на младши следовател Уотърхауз (ако той изобщо ми позволи), да е съвсем различно от случилото се в действителност. Решавам, че не е по силите ми. Мога да съм убедителна само ако се опирам на непоклатими факти. Дни наред не съм спала като хората. Всичките стави ме болят, а мозъка си чувствам като настърган на едро ренде. Нямам сили да си измислям изнасилване, което никога не се е случвало.

А и никоя измислена история не може да звучи по-страшно от ужаса, който изживях в действителност. Ако успея да убедя младши следовател Уотърхауз, че казвам истината, издирването ти веднага ще се изкачи на първо място в списъка му със задачи.

След около десет минути вратата се отваря. Той се връща, стиснал няколко листа хартия, и ме гледа внимателно.

— Искате ли чаша чай? — пита той.

Това ми звучи окуражаващо, но се правя на раздразнена.

— Така значи? След като доказах, че не лъжа, имам право на чай. Да не би да има регламент? Чай за изнасилване, газирана вода за блудство, вода от чешмата за откраднатата на улицата чанта?

Изражението му става студено.

— Прочетох какво сте написали. Или по-скоро каквото казвате, че сте написали.

— Не ми ли вярвате? — По-голям инат е, отколкото си мислех. Приготвям се да вляза в битка. Обичам добрите спорове, особено когато знам, че мога да надделея. — Откъде бих могла да знам, че го има, ако не го бях написала? Да не си мислите, че жените, които не са изнасилвани, ровят из интернет страниците, посветени на изнасилването, за забавление и като намерят някоя история, която случайно е подписана с инициали като техните...

— „Моят нападател бе човек, когото не бях виждала никога преди това, нито съм го виждала след това“ — чете на глас Уотърхауз на една от страниците, които държи в ръка. Разпечата е писмото ми. Стресвам се, става ми неприятно при мисълта, че то е в стаята при нас.

Започвам бързо да говоря, за да не ми чете повече собствените ми думи.

— Тогава не знаех кой е. По-късно разбрах. Видях го пак. Както ви казах, случайно го срещнах на бензиностанцията „Рондсли Ийст“ в четвъртък на двайсет и четвърти март миналата година.

Уотърхауз клати глава и разгръща листовете.

— Не сте ми казвали това — възразява той категорично. — Казахте, че сте се срещнали за първи път с господин Хауърт на тази дата, но не сте споменавали къде.

— Е, там беше. На бензиностанцията. Но не беше за първи път. Първият път беше, когато ме изнасили.

— Бензиностанция „Рондсли Ийст“. В „Травълтел“ ли?

Представям си мозъка на Уотърхауз като компютър, а всичко, което му казвам — като нови данни, които трябва да се въведат.

— Не. В закусвалнята на бензиностанцията. Онова, което казах за „Травълтел“, е лъжа. Знам, че има мотел „Травълтел“ до „Рондсли Ийст“ и исках лъжата ми да е колкото се може по-близо до истината.

— Ами стая номер единайсет? Стаята, която всеки път сте наемали? — отронва той — по-тихо и деликатно не съм го чувала да говори досега. Лош знак. И ме наблюдава внимателно.

— Това си го измислих. Никога не съм влизала в „Травълтел“ или в която и да е от стаите там.

Щом чуе историята ми, няма да има никакви съмнения, че казвам истината; няма да си прави труда да говори с персонала в „Травълтел“.

Освен това знае, че може лесно да се провери и аз го знам. Логично е да си помисли, че няма смисъл да поемам риска с такава очевидна лъжа.

— Значи срещнахте господин Хауърт, вашия изнасилвач, за втори път на двацет и четвърти март миналата година в закувалнята на бензиностанция „Рондсли Ийст“?

— Да. Аз го видях. Той не ме видя.

Уотърхауз се обляга назад в стола си и хвърля химикалката си на бюрото.

— Сигурно сте изпаднали в шок, като сте го видели?

Мълча си.

— От къде научихте името и адреса му?

— Проследих го до камиона му. На него пише името и телефонния му номер. Намерих адреса в телефонния указател. — Да ме пита каквото си иска. Ще му намеря отговор — добър, правдоподобен отговор — за секунди. Всеки път, щом привлече вниманието ми върху някоя подробност, с която се надява да ме разобличи в лъжа, аз намирам начин да я вплетя в историята си. Всичко може да се съгласува. Само трябва да действам методично: така трябва да е станало, и това също така трябва да е станало. Коя история би го позволила?

— Не разбирам — казва Уотърхауз. — Знаете името му, знаете къде живее. Споменахте, че сте смятали сама да раздавате правосъдие. Защо не го направихте?

— Защото, ако се превърна в престъпник, това щеше да е още една победа за него, нали? Казах ви: исках полицията да се появи пред къщата му и да го изплаши до смърт. Не исках да ми се налага... лично да се изправя лице в лице с него.

— И така сътворихте цяла история за любовна връзка, стая номер единайсет всеки четвъртък вечер, приятелката, която уж се обадила и говорила със съпругата на господин Хауърт?

— Да.

Той поглежда бележките си.

— Имате ли приятелка и квартирантка на име Ивон?

Поколебавам се.

— Да. Ивон Кочин.

— Значи не всичко, което сте казали вчера, е лъжа. Ето че за днес имате най-малкото една лъжа. Ами пристъпът на паника, когато сте отишли в къщата му? Срещата с госпожа Хауърт?

— Всичко това беше вярно. Наистина ходих там. Това ме накара да реша, че няма да мога да се справя сама. Затова дойдох при вас.

— Вчера вие показахте на мен и на старши следовател Зейлър снимка, на която сте заедно с господин Хауърт — казва Уотърхауз. — Как ще обясните това?

Старая се изненадата и раздразнението да не ми проличат. Трябваше да се сетя за тази снимка и да го обмисля предварително, а аз я бях забравила.

— Монтаж е — спокойно отвърщам аз.

— Така ли? И как точно го направихте?

— Не го направих аз. Занесох на един приятел снимка на Робърт Хауърт и моя снимка и той свърши останалото.

— Откъде взехте снимка на господин Хауърт?

Въздъхвам, все едно ми задава въпрос с очевиден отговор.

— Сама я направих на паркинга на бензиностанцията. На двайсет и четвърти март миналата година.

— Не ми се вярва — отсича Уотърхауз. — Хем не ви е видял, хем сте стояли точно пред него, когато сте го снимали. И как така носехте фотоапарат със себе си?

— Не бях застанала точно пред него. Направих снимката от разстояние с дигиталния си фотоапарат. Моят приятел я прехвърли на компютър и увеличи главата и раменете, за да изглеждат като заснети в едър план...

— Кой е този приятел? Да не би да е приятелка. Онази госпожица Кочин?

— Не. Няма да ви кажа името му. Съжалявам. А за да ви отговоря на другия въпрос: винаги нося със себе си фотоапарат, когато отивам на среща с перспективен клиент, както беше тогава. Снима градините им или стените, мястото, където искат да се постави слънчев часовник. Помага ми в работата, когато имам снимка на въпросното място.

Уотърхауз изглежда смутен. Забелязвам проблясък на съмнение в очите му.

— Имате много странен начин на мислене, ако историята, която ми разказвате сега, е вярна — заявява той. — А ако не е, мога да докажа, че лъжете.

— Може би трябва да ме оставите все пак да ви разкажа онова, което дойдох да ви разкажа. Щом чуете какво ми се е случило, ще разберете защо ви се струва, че разсъждавам странно — всеки на мое място би се побъркал. А ако продължавате да не ми вярвате, след като ви опиша какво съм преживяла, ще се постарая никога повече да не обеля и дума пред вас, ако си мислите, че съм способна да лъжа за подобно нещо!

Знам, че е безполезно да печеля симпатиите му, че съм бясна вместо ревлива, но толкова съм свикнала с гнева. Иде ми отвътре.

— Щом взема показанията ви — предупреждава ме Уотърхауз, — разговорът става официален. Разбирате ли?

Сърцето ми се свива в лек спазъм на паника. Как да започна? Имало едно време... Но аз не се изповядвам, нито разкривам станалото. Лъжа през зъби — ето така ще го възприема. Истината ще присъства само за да помага на лъжата, което означава, че не се налага да изпитвам чувствата, свързани със случилото се.

— Разбирам — кимвам аз. — Да го направим официално тогава.

4 април 2006

„ПОКАЗАНИЯ НА НАОМИ ДЖЕНКИНС

Адрес: Рондсли, площад «Аргил» №14.

Професия: майстор на слънчеви часовници с еднолична фирма.

Възраст: 35 години.

Декларирам, че написаното от мен в тези показания е вярно и съм наясно, че за неверни сведения подлежа на съдебно преследване, в случай че съзнателно съм твърдяла нещо, за което знам, че е невярно или не вярвам да е истина.

Подпис: Наоми Дженкинс

Дата: 4 април 2006 г.“

В понеделник сутринта на 30 март 2003 г. излязох от вкъщи в 9:40 ч. и тръгнах към местния каменоделец Джеймс Флоутън от Кросфийлд Фарм Хауз в Хамбълсфорд, за да взема мраморен къс, необходим за работата ми. Господин Флоутън ми каза, че камъкът още не е пристигнал от каменоломната, и аз веднага поех обратно по пътеката към главния път — Торнтън Роуд, където бях паркирала колата си.

До колата ми стоеше мъж, когото не бях виждала през живота си. Беше висок, с къса тъмнокестенява коса. Носеше светлокафяво кадифено яке с подплата от нещо като овча кожа, черни джинси и високи обувки. Като наближих, той викна:

— Наоми! — и махна с ръка. Другата ръка беше в джоба му. Макар да не го познах, предположих, че той ме

познава и ме чака. (Сега знам, че този мъж е Робърт Хауърт от Спилинг, Чапъл Лейн 3, но тогава не знаех.)

Застанах до него. Той ме сграбчи за лакътя и извади нож от джоба на якето си. Аз изпищях. Ножът имаше твърда черна дръжка, дълга близо седем сантиметра и острие с дължина към дванайсет сантиметра. Придърпа ме към себе си така, че гърдите ни се опряха, и притисна върха на ножа до корема ми. И през цялото време ми се усмихваше. С тих глас ми заповяда да престана да крещя. Каза: „Млъкни или ще те изкормя. Ще ти изтръгна сърцето. Знаеш, че не се шегувам.“ Спрях да крещя. „Прави точно каквото ти се казва и няма да забия ножа в теб, става ли?“ Кимнах. Той сякаш се ядоса, че отвърщам само с жест. „Става ли?“ — повтори.

Този път отговорих с глас: „Добре.“

Пъхна ножа обратно в джоба, хвана ме под ръка и ми нареди да вървя към неговата кола, паркирана на около двеста метра от моята на Торнтън Роуд в посока Спилинг, пред магазин, наречен „Сноуи Джоуис“, където се продава спортна екипировка. Колата му беше черна. Мисля, че беше хечбек. Бях твърде изплашена и не забелязах нито марката, нито модела, нито номера.

Отключи вратата отдалече с дистанционно, което извади от същия джоб, в който държеше и ножа. Стигнахме до колата, той отвори задната врата и ми заповяда да вляза вътре. Качих се отзад. Той блъсна вратата, заобиколи колата, отвори другата задна врата и седна до мен. Взе ми дамската чанта, извади мобилния телефон и захвърли чантата през прозореца на колата. Телефона метна на седалката до шофьора. Имаше нещо като рафт над задните седалки, по цялата им дължина. Той се протегна зад мен и измъкна нещо. Беше маска за очи, направена от синя подплатена материя, с черна ластична лента. Сложи ми я и я нахлупи върху очите. Каза, че ако я махна, ще използва ножа срещу мен. И добави: „Ако не искаш да кървиш бавно до смърт, ще правиш каквото ти кажа.“

Чух как се блъсва вратата. Доколкото можех да разбера по звука, той се качи зад волана. „Нагласявам огледалото за задно виждане така, че да те наблюдавам през цялото време. Не се опитвай да правиш каквото и да било.“ Колата тръгна. Не знам колко време бяхме в движение. Имах чувството, че са минали часове, но бях толкова изплашена, че не бях в състояние точно да преценя. Предполагам, че сме пътували поне два часа, може и повече. Отначало се опитах да убедя господин Хауърт да ме пусне да си вървя. Предложих му пари, за да ме освободи. Попитах го откъде знае името ми и какво смята да прави с мен. Той се изсмиваше на всеки мой въпрос и не отговаряше. Накрая май се раздразни и ми каза да млъкна. След това си мълчах, защото той пак ме заплаши с ножа. Каза, че е заключил всички врати на колата и че ако се опитам да избягам, ще съжалявам. „Просто трябва да правиш каквото ти казвам и няма да пострадаш“, заяви той.

През цялото пътуване радиото работеше на радиостанция „Рейдио файв лайв“. Не забелязах какви предавания вървяха, само радиостанцията. След известно време, през което мълчахме, господин Хауърт започна да ми разказва за мен. Знаеше домашния ми адрес, знаеше, че правя слънчеви часовници. Започна да ми задава въпроси за слънчевите часовници и настоя да му отговарям. Каза, че ако сбъркам един отговор, ще спре и ще извади ножа. Личеше си, че е доста запознат със слънчевите часовници. Спомена два специфични термина и знаеше какво означават. И двата бяха технически понятия, които незапознатите със слънчевите часовници едва ли са чували. Знаеше, че съм родена във Фолкстоун, че съм учила типография в университета в Рийдинг и че съм започнала бизнеса си със слънчеви часовници благодарение на значителната сума пари, която спечелих, като продадох един типографски шрифт, създаден от мен през последната година от следването, на компанията за софтуерни продукти „Адоуб“. Попита ме как се чувствам като успяла

в бизнеса жена. Задаваше въпросите си с подигравателен тон. Останах с впечатлението, че иска да ме тормози с това, че знае толкова много за мен. Попитах го откъде е почерпил цялата тази информация. Той спря колата и аз усетих нещо остро да опира в носа ми. Предположих, че е ножът. Господин Хауърт ми напомни, че не ми е разрешено да задавам въпроси, и ме накара да се извиня. След това пак подкара колата.

След известно време колата спря. Господин Хауърт отвори моята врата и ме измъкна навън. Хвана ме пак под ръка и ми нареди да вървя бавно. Насочваше ме накъде да ходя. Накрая по начина, по който усещах земята под краката си, разбрах, че влизаме в сграда. Изкачихме някакви стъпала. Господин Хауърт ме сграбчи и смъкна палтото ми. Каза ми да си сваля обувките и аз ги свалих. Беше много студено в тази сграда, по-студено, отколкото навън. Накара ме да се завъртя и да седна. Седнах. Нареди ми да легна. Помислих, че вероятно съм на някакво легло. Той върза въжета за китките и глезените ми и опъна тялото ми във формата на Х, като завърза всеки мой крайник за нещо. След това свали маската от очите ми.

Видях, че се намираме в малък театър. Бях завързана за легло на сцената. Леглото бе направено от някакво тъмно дърво — навярно махагон — и подпорите, отстрани на таблите, завършваха с голям резбован жълъд. Дюшекът, върху който лежах, беше покрит с някакво найлоново покривало. Забелязах, че от едната страна на сцената има стъпала за слизане, и предполагих, че това са стъпалата, които току-що бях изкачила. Завесата пред мен беше дръпната настрани, така че виждах останалата част от театъра. Вместо редове със столове за публиката имаше голяма дълга маса за вечеря, направена като че ли от същото тъмно дърво като леглото, и множество столове от тъмно дърво с бели възглавници върху седалките. Пред всеки стол имаше комплект прибори с по няколко ножа и вилници.

Господин Хауърт каза: „Искаш ли да загрееш преди представлението?“ Сложи ръка на гърдата ми и я стисна. Умолявах го да ме пусне да си вървя. Той се засмя и извади ножа от джоба си. Започна много бавно да реже дрехите ми. Изпаднах в ужас и отново се замолих да ме пусне. Той не ми обърна внимание и продължи да реже. Не знам колко време му отне да свали с ножа всичките ми дрехи, но оттам, където лежах, виждах малък прозорец и забелязах, че навън започваше да се стъмва. Предполагам, че му е отнело поне час.

След като ме съблече чисто гола, той ме остави за няколко минути. Мисля, че излезе от театъра. Виках за помощ колкото ми глас държи. Замръзвах и зъбите ми тракаха.

След няколко минути господин Хауърт се върна.

„Пуснах парното — това сигурно ще те зарадва — каза той. — Публиката скоро ще дойде. Не можем да допуснем да им измръзнат топките, нали така?“

Видях, че държи моя телефон. Попита ме дали е от тези, дето могат да правят снимки. Бях прекалено изплашена да лъжа и признах, че може. Поиска да му кажа какво трябва да направи, за да снима. Казах му. Той ме снима, разпъната на леглото, и ми показа снимката. „За спомен. Първата ти главна роля.“ Попита ме как се изпраща снимка до друг мобилен телефон. Казах му. Обясни, че праща снимката на собствения си мобилен. Заплаши да я прати на всичките номера, запаметени в моя телефон, ако не се подчинявам на заповедите му или ако някога отида в полицията. После седна на ръба на леглото за малко и започна да пипа интимните ми части. Аз виках и се гърчех, а той се смееше.

Не знам колко време мина, но след малко се почука на вратата и господин Хауърт ме остави отново сама, като слезе по стъпалата, зави зад мен и изчезна от погледа ми. Чух шум от множество човешки стъпки. Театърът имаше дървен под, затова се чуваше много отчетливо. Чух господин Хауърт да поздравява други мъже, сториха ми се

много, но имена не бяха споменати. После видях няколко мъже, всичките облечени с официално облекло с черни вратовръзки като за официална вечеря. Дойдоха до масата и седнаха. Имаше поне десетина мъже, без да се брои господин Хауърт. Повечето бяха бели, но имаше и двама чернокожи. Господин Хауърт им наля вино и ги поздрави с добре дошли. Размениха по няколко думи за времето и за условията по пътищата.

Аз пицях и молах мъжете да ми помогнат, но те всички ми се изсмяха. Зяпах тялото ми и подмятах неприлични забележки. „Кога ще можем да погледнем поотблизо?“ — обърна се един от тях към господин Хауърт, който отвърна: „Всичко с времето си“, и изчезна в някакво помещение в задната част на театъра, от другата страна на залата, противоположна на сцената. След няколко минути се появи с поднос в ръка и сложи по една малка чинийка пред всеки мъж на масата. Във всяка чинийка имаше пушена съомга и парче лимон и топчица от нещо бяло със зелени петънца.

Мъжете започнаха да ядат, а господин Хауърт се върна на сцената и започна да ме изнасилва. Първо орално, после вагинално. През това време мъжете аплодираха, смееха се, ръкопляскаха и правеха похотливи коментари. След като приключи с изнасилването, господин Хауърт се зае да разчисти чиниите, които занесе обратно в малката стаичка зад мъжете. Той остави вратата на това помещение отворена и оттам се чува шумове, характерни за кухня — звуци, които свързах с готвене и миене на съдове. Осъзнах, че в кухнята има хора.

Господин Хауърт се върна на сцената и ме развърза. Каза ми да сляза по стъпалата и ми напомни, че ако не му се подчинявам, ще ме „изкорми“. Направих каквото ми каза. Той ме заведе до масата, където имаше един свободен стол. Блъсна ме да седна на него и пак започна да ме завързва. Дръпна ръцете ми назад — зад гърба ми и зад облегалката на стола, и завърза китките ми една за друга. После разтвори краката ми колкото можа, накара ме да

събера глезените си под стола и върза и тях. Другите мъже продължаваха да пляскат и да викат.

След това господин Хауърт сервира още три ястия на мъжете: голямо парче някакво месо със зеленчуци, тирамису и накрая различни видове сирене. С изключение на господин Хауърт никой от другите мъже не ме докосна, но докато ядяха, ми се подиграваха и ми се присмиваха. От време на време един от тях ми задаваше въпроси — например пита ме коя е любимата ми сексуална фантазия и любимата ми сексуална поза. Господин Хауърт ми заповяда да отговоря. „И се постарай“, добави той. Казах неща, които си мислех, че би искал да чуе.

След като мъжете свършиха с последното ястие, господин Хауърт разчисти масата. Донесе бутилка портвайн и чаши от кухнята, после кутия с пури, пепелници и кибрити. След това ме развърза и ме накара да легна по корем на масата. Подчиних се. Някои от мъжете запалиха пури. Господин Хауърт се качи върху мен и ме изнасили анално.

„Иска ли някой да опита?“ — предложи той, след като свърши.

Един от групата отговори: „Всички сме прекалено напрегнати, приятел.“

Неколцина, господин Хауърт включително, се опитаха да накарат мъж на име Пол да ме изнасили. Чуха се думи като: „Ти какво ще кажеш, Пол?“ и „Хайде, Пол, ти трябва да я оправяш“. Това ме наведе на мисълта, че мъжете се познаваха доста добре помежду си, че са група стари приятели и навярно Пол беше водещата фигура или беше известен като зевзeka в групата. Не можех да видя кой беше Пол, но го чух да казва: „Не, достатъчно ми е и гледането.“

Господин Хауърт ми каза да се изправя. Подаде ми палтото и обувките и ми нареди да си ги сложа. След като се облякох, той отново нахлузи маската на очите ми и ме изведе навън. Мъжете останаха вътре в залата. Той ме напъха в колата и блъсна вратата. Този път господин

Хауърт не каза нито дума през цялото пътуване. Мисля, че бях в безсъзнание през по-голямата част от пътя, защото изгубих всякаква представа за всичко. По някое време, все още бе тъмно като в рог, колата спря и той ме измъкна навън. Паднах на земята. Господин Хауърт не ми върна мобилния телефон. Чух колата да се отдалечава и реших, че си е отишъл. След няколко секунди събрах смелост да сваля маската от очите си и видях, че съм на няколко крачки от моята кола на Торнтън Роуд в Хамбълсфорд. Ключовете за колата бяха в джоба на палтото ми. Качих се зад волана и се прибрах вкъщи.

Не казах на никого за случилото се с мен и не съобщих в полицията за отвличането и изнасилването. По-късно, на 24 март 2005 година, случайно срещнах господин Хауърт отново на бензиностанцията „Рондсли Ийст“ и установих самоличността му, като го проследих до паркинга, където бе паркиран неговият камион. На камиона бе написано името му.

Показанията бяха взети от: младши следовател 124 Саймън Уотърхауз, Криминален отдел, Кълвър Вели.

Участък: Спилинг

Дата и място на снемане на показанията: 16:10 ч., 04.04.06, Спилинг

5 април 2006

— Полицай ли? — Мъжът, който развеждаше Чарли и Оливия из тяхното луксозно бунгало, вдигна тревожно ръце. — Нямахте да ви кажа, че имаме свободни бунгала, ако знаех, че сте от момчетата в синьо. Или по-скоро момичета в синьо. — Той намигна и се обърна към Оливия. — И вие ли сте полицай? — Говореше изискано, което наведе Чарли на мисълта, че е завършил частно училище.

— Не — отвърна Оливия. — Защо всеки, който ни вижда заедно, задава този въпрос? — попита тя Чарли. — Теб никой не те пита дали си журналистка. Няма логика. Да не би да се смята, че желанието да служиш на закона е семейна черта? — Всеки, който познава Оливия, щеше да знае колко нелепа е идеята да я види да преследва някой малолетен разбойник по улицата или да разбива вратата на квартира за опаковане на хашиш. — Вашият брат притежава ли ваканционен комплекс с бунгала? — попита тя невинно.

Човекът не се обиди, слава богу. Засмя се.

— Може да се изненадате, но, да, няколко години двамата с брат ми заедно въртяхме бизнеса. Значи вие сте журналистка? Като онази... как се казваше? Кейт Ади!

Чарли нямаше да търпи любопитството на този тип, ако не беше толкова красив или ако бе намерила поне едно нещо, което да не хареса в бунгалото. Личеше, че и Оливия е доволна от условията. Имаше вана, достатъчно голяма за двама, поставена на златни крачета в центъра на просторна баня с черен теракот. До мивката се мъдреше сламена кошница, препълнена с продукти на „Молтън Браун“, а големият плосък душ, който блестеше в стъклената душ-кабина в ъгъла, обещавахе да облива тялото с прекрасна широка струя.

И двете легла в бунгалото бяха по-широки от обикновено двойно легло. Рамките им бяха с формата на плазове за шейна, от черешово дърво, с резбовани табли. Техният симпатичен, макар и малко досаден домакин — господин Анджели, предположи Чарли, защото това беше

името на визитките — им беше дал списък с предлаганите видове възглавници още щом пристигнаха.

— В никакъв случай с гъши пера — отсече Оливия без никакво колебание. А Чарли си помисли, че не би имала нищо против да сподели възглавницата си с господин Анджили, но запази идеята за себе си. Той беше от този тип красавци, които изглеждаха необикновено, даже неправдоподобно красиви — сякаш бяха изрисувани от някой голям художник или нещо такова. Едва ли не прекалено съвършен.

Огромен телевизор с плосък екран бе инсталиран на стената във всекидневната и макар да нямаше минибар, до вратата на кухнята имаше нещо, наречено „килер“, пълно с какви ли не видове алкохол, ядки и закуски.

— Просто в края на седмицата ни казвате какво сте консумирали — имаме ви доверие! — каза господин Анджили и намигна на Чарли. По принцип тя не обичаше да ѝ намигат, но навярно не беше особено разумно човек да е толкова безкомпромисен към някои работи...

Кухнята беше мъничка, което щеше много да се понрави на Оливия — Чарли беше сигурна. Оливия не можеше да понася големите кухни с печки, мивки и плотове по средата, задръстени от маси и столове, по каквито си падаха повечето жени. За нея готвенето бе загуба на време и никой не би трябвало да се занимава с това, освен ако не му се налага служебно.

— Изобщо не съм като Кейт Ади — каза тя сега на господин Анджили. — Аз пиша материали за изкуството.

— Много разумно — отбеляза той. — Много по-добре е да се забиете в музей за модерно изкуство, отколкото в центъра на Багдад.

— Това е спорен въпрос — измърмори Оливия.

Чарли се вгледа в големите кафяви очи на Анджили, около които имаше бръчки от много усмивки. На колко ли години беше? Някъде около четирийсет, предположи тя. Рошавата му коса, разделена на път по средата, му придаваше приятен небрежен вид. Чарли хареса зеленикавосивото сако от туид, с което беше облечен, и шалчето му. Беше стилиен, макар и в малко провинциален стил. И нямаше венчална халка.

Много по-привлекателен е от проклетия Саймън Уотърхауз.

— Как се казвате? — Чарли реши да полюбопитства малко на свой ред.

— О, извинете. Казвам се Греъм Анджили, аз съм собственикът.

— Греъм? — Тя погледна към Оливия и се захили. Сестра ѝ се ококори срещу нея. — Какво съвпадение. — Чарли автоматично превключи на режим флирт. Килна глава встрани и палаво погледна Анджили. — Моят измислен приятел се казва Греъм.

Той реагира така, сякаш щеше да се разтопи от задоволство. По бузите му избиха розови петна.

— Измислен ли? Защо ви е да си измисляте приятел? Сигурно имате един куп истински. — Той прехапа устна и свъси вежди. — Не исках да кажа един куп, исках да кажа... е, сигурно имате много обожатели.

Притеснението му разсмя Чарли.

— Това е дълга история — махна тя с ръка.

— Извинете. Обикновено съм много по-учтив и сдържан, отколкото сега. — Той пъхна ръце в джобовете и се усмихна глуповато. И той знае как да флиртува, отбеляза Чарли; тя по принцип не си падаше по срамежливия злочест подход.

— Има ли наблизно някакви добри ресторанти? — намеси се Оливия с висок глас.

— Ами... Единбург не е далеч, ако нямате нищо против да шофирате час и нещо — отвърна Греъм, — освен това има отличен ресторант и тук. Стеф готви за всички гости, които искат първокласни домашно приготвени ястия. Всички съставки са екологично чисти.

— Коя е Стеф? — попита Чарли, колкото се може по-непринудено. Беше я обзело необяснимо раздражение.

— Стеф ли? — захили се Греъм, давайки ѝ да разбере, че се е досетил какво се крие зад въпроса ѝ. — Тя е целият ми наличен персонал — човекът оркестър: готвачка, камериерка, секретарка, дежурна на рецепцията — каквото поискате. Моята слугиня. Моето момиче за всичко. Макар че едва ли бих могъл да я нарека момиче — засмя се той. — Не, в интерес на истината Стеф си е много привлекателна, ако си падате по селски тип жени. А и без нея съм загубен, скъпата ми тя. Да ви донеса ли менюто по-късно? — попита Анджили, без да откъсва поглед от Чарли.

— Би било чудесно — отвърна тя, усещайки се леко замаяна.

— И не забравяйте да надникнете в спа комплекса, който се помещава в сградата, служила някога за хамбар. Съвсем наскоро направихме и тепидариум. Идеално място, където може да се отпуснете и да се поглезите.

— Това наистина е добър знак — отбеляза Оливия, щом Анджели си отиде. — Винаги бих предпочела тепидариум пред сауна или санариум.

Чарли нямаше представа какви са тия неща, но реши да не пита. Само се зачуди дали сестра ѝ бе работила поне един пълен работен ден през живота си.

— Обаче не съм сигурна, че ми се рискува с ястията на Стеф. Трябва да се въоръжим при първа възможност с телефонния номер на някоя местна таксиметрова служба, та ако умираме от глад и храната тук е ужасна, да успеем да се придвижим до Единбург, преди да са ни щръкнали ребрата от недохранване.

Чарли поклати глава в престолено отчаяние. Оливия трябваше да гладува месеци, дори може би години, преди да ѝ щръкнат ребрата.

— Ти искаш вътрешното легло, предполагам — каза Чарли и хвърли куфара си върху другото легло.

— Определено. Иначе ще имам чувството, че спя във фоайето. Ти ще спиш във фоайето.

— Това вече не е фоайе — отсече Чарли, — превръща се в моя спалня.

— Какво лошо има да се издигат стени, питам аз. Какво лошо има в слагането на врати? Мразя ги тия глупави открити пространства. Ами ако хъркаш и ми пречиш да спя?

Чарли започна да си разопакова багажа. Сега съжеляваше, че не беше отишла да си закупи някои нови секси дрешки. Погледна през отворения прозорец към стръмния бряг, обрасъл с високи дървета, от другата страна на реката, която течеше току покрай тяхното бунгало. Тук цареше пълна тишина, ако не се брой силният глас на Оливия: нямаше шум на коли, обичайното жужене на света, тръгнал да си гледа работата. Случайните възклицания на някоя птица бяха единственото нещо, което нарушаваше тишината. Чарли харесваше и свежия студен въздух. Слава богу, че почивката в Испания се провали с гръм и трясък. Хората казват: „Всяко зло за добро“, но Чарли винаги бе

смятала тази поговорка за абсурд, за истинска обида към всеки, преживял нещо трагично и ужасяващо.

— Чар? Ще си прекараме една чудесна почивка, а? — в гласа на Оливия звучеше необичайна загриженост. Беше легнала на леглото си. Чарли вдигна поглед и видя босите крака на сестра си през дървения парапет. Разопаковането на багажа бе едно от нещата, които Оливия бе зачеркнала от живота си, защото изискваха прекалено много усилия. Тя гледаше на куфара си като на малък гардероб.

— Разбира се — увери я Чарли. Досещаше се какво следва.

— Обещай, че няма да позволиш на твоя Тиранозавър Секс — твоето друго аз, да вземе връх и да съсипе всичко. С такова нетърпение очаквах тази седмица. Не искам да ми се провали заради някакъв си мъж.

Тиранозавър Секс. Чарли се опита да прогони думите от ума си, но те вече се бяха загнездили там. За такава ли я смяташе Оливия — огромно грозно чудовище, необуздан сексуален хищник? Усети как вътре в нея се затръшват врата след врата в напразен опит да защитят егото ѝ от раната, която вече му бе нанесена.

— Кой мъж? — попита тя със стегнато гърло. — Анджели или Саймън?

Оливия въздъхна.

— Самият факт, че ти се налага да зададеш този въпрос, показва колко сериозен е проблемът — заключи тя.

* * *

— С други думи — каша — обобщил инспектор Джайлс Прауст. — Това добра преценка на ситуацията ли е според теб, Уотърхауз? Аз бих я нарекъл каша. Ти как би я нарекъл?

Саймън беше в остъкления ъгъл на Прауст. Никой не би искал да се озове тук, освен ако не му доставя удоволствие всички колеги да гледат как дребничкият плешив инспектор го разкъсва на парчета: ням, но жесток филм, гледан от безопасно разстояние, през стъкло. Саймън седеше в зелен стол без странични облегалки, от чиято седалка се ронеше пълнеж, а шефът обикаляше около него и от време на време разливаше чай от чаша с надпис „Най-добрият дядо на света“, която

държеше в ръка. Саймън мърдаше ту наляво, ту надясно, за да не го опари горещата течност. Ако това беше филм, помисли си той, Прауст щеше ей сега да извади бръснач и да започне да го размахва. Но бръсначът не беше предпочитаното от Прауст оръжие; задоволяваше се да използва отровния си език и изкривеното си виждане за света и за мястото си в него.

Саймън бе предприел безразсъдно смелата стъпка да влезе в леговището на инспектора, без да е повикан. По собствено решение, доколкото служителите в Криминалния отдел изобщо се явяваха пред Снежния човек по свое собствено решение. Прякорът бе свързан със способността на Прауст да предава настроението си — особено лошото си настроение — на зали, пълни с невинни присъстващи. Ако превключеше и от спокоен станеше напрегнат, от общителен — мрачен, на всички в Криминалния отдел им секваше дъхът. Думите се превръщаха в камъни в устата, а действията им ставаха предпазливи и сковани. Саймън не можеше да разбере как успяваше Прауст да съсипе общата атмосфера. През кожата му ли излизаше? Някакви необикновени способности ли имаше?

Просто разговаряй с него, все едно е някой нормален човек.

Саймън имаше много да говори и знаеше, че няма смисъл да го усуква.

— Определено е трудна и тревожна ситуация, сър. — Спокойно би могъл да приеме и определението „каша“, ако в него не се съдържаше откритият намек, че по някакъв начин той самият е отговорен за тази каша. По някакъв начин? Саймън се упрекна за проявената наивност. Прауст беше убеден, че не друг, а именно Саймън носи цялата отговорност.

— Трябваше веднага да се свържеш с полицията в Кент, още щом госпожа Хауърт ти даде адреса. Трябваше да им изпратиш подробностите по факса и след час да им се обадиш за резултата.

Кентската полиция щеше да е във възторг. Щяха да помислят, че Саймън се е побъркал, ако им се беше обадил след час.

— Щеше да бъде неоправдано действие, сър. Тогава не знаех каквото знам сега. На този етап Наоми Дженкинс не беше обвинила Хауърт в изнасилване.

— Сега щеше да знаеш много повече, ако се беше свързал с кентската полиция тогава.

— Вие щяхте ли да го направите, сър? На мое място? — Откритото предизвикателство беше рисковано. По дяволите. — Госпожа Хауърт ме увери, че ще накара господин Хауърт да се свърже с мен веднага щом се върне. Каза, че се опитвал да приключи връзката си с Наоми Дженкинс, но Дженкинс не искала и да чуе. Пратих съобщение на мобилния му телефон да ми се обади. Всичко изглеждаше ясно.

— Ясно — тихо повтори Прауст. Почти тъжно. — Така ли би го определил?

— Сега не. Вече никак не е ясно...

— Наистина.

— Сър, следвах предписаната процедура. Реших да оставя случая за известно време и ако няма развитие, да подновя действията по него в началото на следващата седмица.

— И какви бяха аргументите, които те накараха да вземеш това решение? — Прауст отправи към Саймън плашеща изкуствена усмивка.

— Направих стандартна преценка на опасността. Хауърт е зрял човек, няма данни да е психически нестабилен или склонен към самоубийство...

Снежния човек разля откос горещ чай, завъртайки се на пети побързо от Фред Астер. Как му се искаше на Саймън Чарли да не беше заминала на почивка. Неизвестно защо животът винаги ставаше потруден, когато я нямаше.

— Робърт Хауърт има съпруга и любовница — каза Прауст. — По-точно има съпруга, която е разбрала за любовницата му, и любовница, която не му разрешава да скъса с нея. Ти не си женен, Уотърхауз, и може би не знаеш, но е достатъчно трудно да живееш само с една жена, която твърди, че те обича и която никога не си наранявал сериозно. Да го знаеш от мен — аз съм човек с трийсет и две годишен тежък стаж в брака. А да имаш две жени на главата и всяка да ти дудне на ухото колко предадена се чувства... е, ако бях на негово място, щях да забягна много по-далеч от Кент.

Тежък стаж в брака? Класика. Саймън реши да го запомни, за да го каже на Чарли. Само благодарение на всеотдайните усилия на Лизи Прауст Снежния човек успяваше да прилича на психически нормално,

функциониращо човешко същество макар и само за частица от времето.

Ако този разговор се бе състоял преди две години или дори миналата година, Саймън вече сигурно щеше да е бесен, загубил всякакво търпение, щеше да скърца със зъби и да мечтае за деня, когато ще може да разбие с чело носа на Прауст. Днес се почувства изморен от усилието да остане в режим на действие на зрял човек, докато разговаря с мъж, който се държеше като дете. О, много добре, Уотърхауз, психологически много проникновено, би казал Прауст.

Саймън се запита дали не бе разумно да започне да се смята за човек, който някога е имал буен характер, но вече се е променил. Или пък още е твърде рано за това?

— Вие как бихте постъпили, сър? Да не искате да кажете, че на основание известното ни вчера сутринта щяхте да потърсите съдействие от полицията в Кент?

Човек никога не можеше да получи удовлетворение от отговорите на Прауст, защото той просто не отговаряше, когато не му изнася.

— Преценка на опасността — каза презрително, макар именно той да бе връчил на Саймън ръководството, описващо процедурата в случаите на изчезване и му беше наредил да го наизусти дума по дума. — Хауърт определено е в опасност и няма нужда да ти казвам защо. В опасност е, защото по някакъв начин, който тепърва подлежи на изясняване, се е забъркал с онази жена Наоми Дженкинс. Преценка на опасността! Един ден се появява и го обявява за изчезнал, като твърди, че ѝ е любовник от една година и не може да живее без него, а на следващия ден се връща и заявява: забравете всичко това, всичко бе една огромна лъжа, и обвинява Хауърт в отвличане и изнасилване, станало преди три години? — Прауст поклати глава. — До края на седмицата ще разследваме убийство, помни ми думата.

— Не съм сигурен, сър. Мисля, че е прибързано да се прави такава предположение.

— Нямаше да ми се налага да правя каквито и да е предположения, ако ти беше успял да овладееш ситуацията професионално! — кресна Прауст. — Защо не подложи Наоми Дженкинс на сериозен разпит в понеделник да измъкнеш цялата история от нея?

— Подложихме я...

— Тая жена ни върти на малкия си пръст. Идва, когато ѝ скимне, казва каквото ѝ харесва, а ти само кимаш и записваш поредната лъжа с най-малки подробности — сега изчезнало лице, след малко изнасилване. Тя си режисира пантомима и на теб ти е дала да изпълняваш ролята на задните крака на магарето!

— Старши следовател Зейлър и аз...

— Какво, в името на всичко светло и красиво, си въобразяваше, като взе от нея показания за изнасилване? Тя очевидно е патологичен фантазьор, а ти реши да ѝ ходиш по гайдата!

Саймън си спомни разказа на Наоми Дженкинс за изнасилването, за онова, което тя каза, че са ѝ сторили онези мъже. Това беше най-гадният случай, за който бе чувал. Помисли дали да не сподели откровено с Прауст какво бе почувствал, докато тя разказваше. Никакъв шанс. Самата физическа близост на Снежния човек зачеркваше всяка възможност за нормален искрен разговор, какъвто наивно си бе въобразявал, че може да проведе — само като видиш човека, и ти става ясно.

— Ако лъже за изнасилването, как ще обясните писмото, подписано „Н. Дж.“, което е пуснала в интернет през май 2003?

— Това е фантазия, която си е имала от години... или откакто се е родила, кой я знае — нетърпеливо махна с ръка Прауст. — После е срещнала Хауърт, решила е да добави малко плът и кръв във фантазията си и го е вплела в абсурдната си приказка. Нищо казано от нея не може да се приема за чиста монета.

— Поведението ѝ е подозрително, съгласен съм — каза Саймън. — Психическата ѝ нестабилност очевидно е повод за безпокойство по отношение безопасността на Хауърт. — „Нямаме разногласия“, можеше да добави. Безсмислено. — Поради това веднага щом приех показанията ѝ, аз се свързах с полицията в Кент. И те ми се обадиха преди малко. — *С други думи, тесногръдо лайно такова, има някои факти, които биха могли да те заинтригуват, ако поне за две секунди спреш да ме обвиняваш за щяло и нещяло и ме изслушаш.* Саймън изпита чувството, че думите му се връщат обратно, неуспели да стигнат до Прауст, неуспели да проникнат през дебелията невидима преграда, издигаща се около инспектора.

Саймън обаче не се предаваше.

— Адресът, който Джулиет Хауърт ми даде, съществува, но никой не знае нищо за Робърт Хауърт.

— И тя е психически нестабилна — отсече Снежния човек сърдито, сякаш подозираше, че и двете жени в живота на Робърт Хауърт са се наговорили да му създават проблеми, на него, Джайлс Прауст. — Е? Ходи ли пак в къщата да я претърсиш? Претърси ли къщата на Наоми Дженкинс? Ако си чел новия наричник за действие при изчезване на лице, който ти дадох...

— Чел съм го — прекъсна го Саймън, макар че наричникът от 2005-а едва ли можеше да се нарече нов. Прауст беше скаран с промените. Седмици наред след смяната на лятното време със зимно или обратното правеше разлика между „старото време“ и „новото време“.

— ... щеше да знаеш, че по член 17, точка „в“ — или „г“ беше? — можеш да влезеш във всяка сграда, ако имаш основание да смяташ, че някой е в опасност...

— Запознат съм с всичко това, сър. Просто исках първо да го съгласувам с вас, тъй като старши следовател Зейлър отсъства.

— Е, какво си мислеше, че ще ти кажа? Изчезнал е човек. Любовницата му е луда за връзване, а жена му не само изобщо не се тревожи за него, ами активно се опитва да те прати за зелен хайвер. Какво си мислеше, че ще ти кажа? Седни, вдигни крака да си починеш и забрави за случая ли?

— Разбира се, не, сър. — *Длъжен съм да се консултирам с теб бе, задник нещастен.* Дали Прауст си мислеше, че Саймън изпитва удоволствие от разговорчетата с него? Когато Чарли бе тук, не беше чак толкова зле: тя действаше като буфер и доколкото можеше, предпазваше екипа си от грубиянското поведение на инспектора. Освен това през последните месеци все по-често взимаше решения, които по правило трябваше да взима Прауст, но тя се опитваше да намали до минимум напрежението около него и да му позволи да се радва на леки дни в работата, каквито той обичаше.

— Разбира се, не, сър — имитира го Прауст. Въздъхна и сподави една прозявка — знак, че е изчерпал горивото в резервоара си. — Направи каквото трябва, Уотърхауз. Претърси къщата на Дженкинс и на Хауърт. Направи обичайните проверки на кредитните карти и

телефонните разговори. Говори с всеки, който познава Хауърт: приятели, колеги. Знаеш какво се прави.

— Да, сър.

— О, и като съм почнал да ти обяснявам елементарни неща — изземи компютъра на Наоми Дженкинс. Ще можем да установим дали писмото, което твърди, че е пуснала в интернет, е било написано на нейната машина, нали така?

— Да, сър — отвърна Саймън. Някой ще може да установи, но не и ти. Проблемът на Прауст бе, че е специалист във всичко, което не изисква специални познания. — Ако не е сменила компютъра. Може оттогава да си е купила нов.

— Прати Селърс и Гибс да свършат тази работа. За днес това е най-важната ни задача.

Ти ги прати, за малко да изтърси Саймън. Прауст да не би да се готвеше да се пенсионира, запита се той, както раздава задълженията си на всеки, готов да ги поеме?

— Разпитай Дженкинс пак. И иди в „Травълтел“...

— Току-що говорих по телефона със служителката на рецепцията — съобщи Саймън, доволен, че е успял да обезглави поне едно от ненужните наставления на Прауст. Излишните съвети бяха любимо хоби на Снежния човек, макар предпочитанията му леко да клоняха към отправянето на неоснователни предупреждения. Непрестанно поучаваше Чарли, Саймън и останалите от екипа да не блъскат колите си, да заключват входните си врати или да внимават да не паднат в някоя пропаст, ако отиваха в планината.

— Жена и мъж, отговарящи на описанието на Хауърт и Дженкинс, са прекарвали всяка четвъртък вечер в „Травълтел“, в стая номер единайсет, в продължение на около година. Точно както каза Дженкинс в понеделник. Очаквам служителката на рецепцията в „Травълтел“ да ми се обади да потвърди. Изпратих ѝ по куриер копие на снимката...

— Те са, разбира се! — Прауст тресна чашата си върху бюрото.

— Сър, да не искате да кажете, че не е трябвало да си правя труда да проверявам?

Такъв основен пропуск — в паралелния свят, в който Саймън беше сгрешил какви ли не неща, но различни неща — без съмнение

щеше да предизвика порой от упреци, много сходни с тези, които получаваше сега.

Инспекторът го изгледа с отвращение. Същата погнуса прозвуча и в гласа му:

— Просто ставай и действай, Уотърхауз. Има ли нещо друго, или ще ми позволиш няколко минути спокойствие, за да събера останките от съсипания си ден?

— Служителката от „Травълтел“ каза, че двамата — Хауърт и Дженкинс, ако предположим, че са те — изглеждали много влюбени.

Прауст вдигна ръце.

— Значи една загадка по-малко. Това обяснява защо са ходели в крайпътен мотел всяка седмица. За секс, Уотърхауз. Ти какво си мислеше: че и двамата си падат по ястия за двама от осем лири и деветдесет и девет?

Саймън се направи, че не забелязва сарказма му. Връзката между Робърт Хауърт и Наоми Дженкинс бе от решаващо значение за случая — в центъра на цялата странна история, а служителката от „Травълтел“, доколкото Саймън знаеше, бе обективен свидетел.

— Тя каза, че двамата били винаги прегърнати — продължи той непоколебимо. — Все се гледали в очите, такива работи.

— На рецепцията ли?

— Явно.

Прауст шумно изпръхтя.

— И жената винаги оставала за през нощта, тръгвала си на следващата сутрин. А мъжът си тръгвал към седем същата вечер.

— Винаги ли?

— Така каза тя.

— Що за идиотска връзка е това? — изсумтя Прауст и надникна в празната си чаша, сякаш се надяваше да се е напълнила сама.

— Вероятно породена от насилие — предположи Саймън. — Имах предвид Стокхолмския синдром, сър. Нали знаете, когато жените се влюбват в мъжете, които са ги насилили...

— Не ми губи времето, Уотърхауз. Върви да си вършиш работата.

Саймън се изправи и тръгна към вратата.

— О, и Уотърхауз?

— Да, сър?

— Може, докато се мотаеш насам-натам, да ми купиш някоя книга за слънчеви часовници. Винаги са ми харесвали. Знаеш ли, че слънчевите часовници показват времето по-точно от другите часовници, по-точно от обсерваторията в Гринуич? Четох за това някъде. Ако искаш да измериш точното положение на Земята спрямо Слънцето — слънчевото време, — значи ти трябва слънчев часовник.

— Прауст се усмихна и Саймън се стресна — щастието изглеждаше неуместно на лицето на инспектора. — Часовниците ни карат да вярваме, че всички дни са еднакво дълги, точно дващсет и четири часа. Не е вярно, Уотърхауз. Някои са малко по-къси, други са малко по-дълги. Знаеш ли?

Саймън знаеше, и то прекалено добре. По-дълги бяха дните, които бе принуден да прекарва в компанията на главен инспектор Джайлс Прауст.

Сряда, 5 април

Задната ми врата се затръшва. После се чуват стъпки. Идват от къщата към бараката, където работя. Когато говоря с клиенти, я наричам ателие, но тя си е просто една средно голяма барака. Навремето, като започвах бизнеса, поисках да ѝ избият два прозореца. И ден не бих могла да работя в помещение без прозорци. Трябва да мога да виждам.

Стъпките са твърде много — не може да са само на Ивон. Без да поглеждам, знам, че са полицаите. Усмиввам се. Домашно посещение. Най-сетне ме взеха на сериозно. Сигурно и към твоята къща са тръгнали полицаи, ако вече не са там. Като знам, че скоро ще разбере нещо за теб, времето минава по-поносимо. Няма да чакам дълго. Опитвам се да се съсредоточа само върху факта, че ще имам известие, и да не мисля какво ще бъде то.

След дни на неведение и сковаващ страх сега имам чувството, че съм се добрала до малка тераса на стръмен склон. Изпитвам облекчение, че мога да стъпя там и да си почина, като знам, че докато аз бездействам, други действат.

Продължавам да рисувам златен лист с четката си. Мотото на слънчевия часовник, който изработвам в момента, гласи: „По-добре днес, отколкото никога.“ Поръчан ми е от разсеян съпруг, забравил за сребърната годишнина от сватбата си — поръча ми го като закъснял подарък за жена му. Каза ми, че го прави с надеждата жестът да я умилостиви, затова искаше часовникът да е внушителен. Беше избрал специално място в тяхната градина и държеше каменната основа да е висока. Затова сега правя циферблата върху равната плоскост в горния край на гранитна колона.

Вратата зад мен се отваря, в гърба ме духва вятър и прониква през пуловера.

— Наоми, двама следователи те търсят. — Ивон явно е притеснена, но в същото време се старее гласът ѝ да звучи естествено и спокойно.

Обръщам се. Едър мъж в сив костюм се усмихва срещу мен — усмивката му е несигурна, сякаш човекът се съмнява, че ще я държи дълго на устата си. Има дебел корем, обрив по лицето от бръсненето и сламеноруса коса, намазана с гел, за да стърчи нагоре. Колегата му — нисък, тъмнокос, слаб, с малки очички и ниско чело — се промъква между дебелия и Ивон и започва да се рови из нещата в ателието ми, неканен. Вдига един по един трионите ми, оглежда ги и ги оставя обратно.

— Не пипайте инструментите ми — казвам аз. — Кои сте вие? Къде е младши следовател Уотърхауз?

— Аз съм младши следовател Селърс — представя се дебелият. Държи си картата в портфейл от изкуствена кожа. — Това е младши следовател Гибс.

Не си правя труда да чета имената върху картите им. Личи си, че са полицаи. Имат същата особена черта в поведението си, която бях забелязала и у Зейлър и Уотърхауз и която ми е трудно да определя. Неумолимост може би. Държат се така, сякаш в главите им има схеми и таблици. Тънък пласт учтивост прикрива дълбоко вкоренено презрение. Вярват си един на друг, но подхождат със съмнение към всички останали.

— Трябва да огледаме къщата ви — заявява Селърс. — Също и градината, и всички сгради в нея. Което включва и бараката. Ще се постарая да не нанесем сериозни щети.

Аз се усмихвам. Значи край на разговорите, дойде време за действие. Хубаво.

— Не е ли необходима заповед за обиск? — питам, макар да нямам никакво намерение да ги отпращам, ако нямат.

— Ако има опасност за живота на изчезнало лице, имаме право да претърсваме всякакви сгради — рецитира сковано младши следовател Гибс.

— Робърт Хауърт ли търсите? Не е тук, но претърсвайте колкото желаете. — Като какъв ли те търсят — чудя се, — като престъпник или като жертва? Сигурно и двете. Нали казах на Уотърхауз, че съм обмисляла варианта сама да раздавам правосъдие.

— Може да се наложи да конфискуваме някои неща — предупреждава ме Селърс — вече се усмихва по-уверено, след като

разбра, че няма да им създавам проблеми. — Вашият компютър имам предвид. От кога го имате?

— Не много отдавна. От около година или нещо такова.

— Един момент — обаждат се сепната Ивон. — И аз живея тук и работя тук. Ако ще претърсвате къщата, ще може ли да оставите кабинета ми точно така, както сте го заварили?

— Какво работите вие? — пита Селърс.

— Проектирам интернет сайтове.

— Ще се наложи да вземем и вашия компютър. От кога го имате?

— От кога живеете тук? — намесва се Гибс, преди Ивон да е успяла да отговори на предния въпрос.

— От осемнайсет месеца — гласът ѝ трепери. — Вижте, не можете да ми вземете компютъра.

— Вижте, боя се, че можем. — Гибс се усмихва за първи път — стисната, зловна усмивка. Отива до перваза пред прозореца, взема месингов джобен слънчев часовник и дръпва стрелката му. Часовникът е малък, но здрав — това явно му носи разочарование, изглежда се надяваше да го счупи. Селърс прочиства гърло и аз се чудя дали е знак на укор.

— Как ще работя? — вайка се Ивон. — Кога ще ми го върнете?

— Ще ви го върнем възможно най-бързо — уверява я Селърс. — Съжалявам за неудобството. Такава е процедурата. Налага се да го вземем. — Ивон сякаш се поуспокои. — Добре тогава — обръща се към мен дебелият. — Ще започнем от къщата.

— Къде е младши следовател Уотърхауз? — питам пак. Сещам се за отговора още докато задавам въпроса. — В къщата на Робърт е, нали?

И ти си там някъде, на „Чапъл Лейн“ 3. Знам, че си там. Сещам се за пристъпа на паника, който преживях пред прозореца ти и ме повали на тревата. Всяко стръкче беше като ледено острие, което прониква през кожата ми и влиза до дъно в плътта ми. Започвам да дишам на пресекулки и се заставам да отпъдя спомена, преди да ме е обсебил напълно.

— Робърт ли? — поглежда ме Селърс объркан. — Подали сте срещу този мъж обвинение в отвличане и изнасилване, а говорите за него като за приятел.

Ивон пребледня. Избягвам погледа ѝ. Ако Селърс и Гибс не са пълни некадърници, ще намерят няколко книги за изнасилването и последиците от него в долното чекмедже на нощното ми шкафче, както и уред за сигнализиране на изнасилване и спрей за защита от нападатели. Набавила съм си всичко това, за да направя историята си по-убедителна — тягостни доказателства, разкриващи хаоса в душата на жертва, която не може да преодолее преживяния ужас.

— Една жена може да нарича своя изнасилвач както си поиска — реагирам гневно аз.

Гибс излиза още докато говоря и оставя вратата да се блъсне зад гърба му. Селърс удостоява отговора ми е едва забележима промяна в изражението на лицето. После и той излиза. Гледам го как настига своя злюбен колега по пътеката. Двамата се запътват към къщата.

Ивон не тръгва след тях, въпреки че ѝ обръщам гръб и отново взимам четката. Гърбът ми е скован от напрежение, стегнат и изправен, за да поеме удара от онова, което тя ще каже.

— Съжалявам за компютъра ти — измърморвам под нос.

— Сигурно няма да го задържат задълго.

— Робърт те е отвлякъл и те е изнасилвал? — пита тя през стиснато гърло.

— Не, разбира се. Затвори вратата.

Тя стои като закована и клати глава.

Накрая аз ставам и отивам да затворя вратата.

— Излъгах, измислих голяма лъжа, за да накарам полицията да реши, че Робърт е опасен и трябва веднага да бъде намерен.

Ивон ме гледа ужасена.

— Нямах избор — оправдавам се аз. — Полицията си клатеше краката. Искан да знам какво става с Робърт. Нещо му се е случило, убедена съм. Трябваше да ги накарам да действат, да започнат да го търсят.

— Затова значи настояваше вчера да те закарам до участъка — гласът ѝ е глух и равен. — Каква ти беше историята? Какво точно им каза?

— Не ми се говори за това.

— Защо?

— Защото... Нали ти казах — лъжи, измислици. Защо ме гледаш така?

— Казала си на полицията, че Робърт — мъжът, който според теб е сродната ти душа, мъжът, за когото искаш да се омъжиш и с когото искаш да прекараш остатъка от живота си, — казала си на полицията, че те е отвлякъл и изнасилил? — Опитва се да ме шокира, излагайки на показ голия факт на стореното от мен. Няма да успее. Аз моя шок отдавна съм го преживяла. Сега тази лъжа, тази крайна стъпка, която предприех, е просто част от живота ми, като всичко останало: любовта ми към теб; мъчението, изживяно в ръцете на мъж, чието име не знам; този каменен слънчев часовник пред мен е нарисуваното усмихнато слънце в центъра.

— Казах ти причината — не се предавам аз. — Полицията не искаше да си мръдне пръста да намери Робърт, когато беше само изчезналият ми женен любовник. Искях да им подпаля ракета под задниците и успех — махнах с ръка към къщата. — Ето че са тук и търсят.

— Сигурно те мислят за луда. И се питат дали не си го наръгала с нож или нещо такова.

— Не ми пука какво мислят, стига да го търсят под дърво и камък.

— Те знаят, че лъжеш. — Ивон едва се сдържа да не заплаче. Гласът ѝ трепери от страх. — Ако не, все ще разберат. — Дълбоко в себе си тя продължава да е едно кротко, боязливо момиче от интернат. И тя е роб на шаблоните като почти всеки друг. Осъзнавам, че повечето хора биха се съгласили с нейното гледище, а не с моето, което е странна мисъл.

Мълча си. Полицаяте не могат да докажат, че не съм била отвлечена и изнасилена, колкото и да се стараят, а не могат да докажат и че не си бил ти, докато не те намерят.

Дали да кажа на Ивон истината за случилото се с мен? Вчера видях, че съм в състояние да го направя, че мога да го разкажа. Не беше толкова зле, колкото си го представях в продължение на три години. Като се връщах вкъщи от полицейския участък, имах чувството, че съм успяла със зъби и нокти да си върна малко от достойнството, което онези мъже ми бяха отнели. Вече не се страхувах толкова да говоря.

Никой не може да разбере това, дори ти, Робърт — но ми помага мисълта, че най-накрая разказах случилото се по начина, по който го

направих: като част от планирана стратегия, чиято цел е да манипулира полицията. Не добросъвестно като някое унижено добро момиче. Може би младши следовател Уотърхауз ми помогна, като ми говореше сякаш съм престъпница. Формално погледнато, аз може би съм, след като дадох неверни показания. Вече не съм жертвата на мъжа, който ме нападна, а съм равна с него; и двамата сме нарушители на закона.

— Ти не обичаш Робърт — заявява Ивон потресена. — Ако го обичаше, никога не би могла да кажеш такава ужасна лъжа за него. Той ще те намрази.

— Ще оттегля обвинението веднага щом го намерят. Може да си навлека беля, задето съм излъгала полицията, но не ми пука. Нищо лошо не може да се случи на Робърт, ако призная, че лъжа.

— Сигурна ли си? Полицията не може ли да предприеме нещо независимо от твърденията ти? Нали разполагат с писмените показания, които си направила вчера? Могат да използват тях!

— Ивон, няма начин това да се е случило — обяснявам търпеливо, макар мозъкът ми да започва да се изтъква по периферията. — Трудно е да се заведе дело по случай на изнасилване дори когато свидетелите са надеждни, какво остава при такива обстоятелства. Няма начин ченгетата да продължат разследването срещу Робърт, след като го намерят, ако аз променя показанията си за пореден път. Ще ги изхвърлят от съдебната зала с подигравки.

— Не можеш да си сигурна! Какво разбираш ти от системата на действие на полицията и съда? Нищо!

— Виж, аз им казах точна дата. — Замълчавам, не мога да изрека на глас трийсети май 2003 година. — И тъй като Робърт не ме е отвличал на тази дата, ще може да докаже, че не го е направил. Сигурно е работил тогава, нали ходи на работа всеки ден. Ще си има алиби, някой ще го е видял да товари камиона си или ще е приемал стока, доставена от него, друг ще го е видял на бензиностанция или на паркинг. Или пък ще е бил с Джулиет. — Обмисляла съм тези въпроси десетки пъти. — Няма опасност за Робърт.

— Стига с този Робърт! — тревогата на Ивон преминава в гняв. — Знаеш ли какво? Според мен той си е добре, съвсем добре. Мъже като него винаги са си добре!

— Това пък какво означава?

— Ти можеш да отидеш в затвора, Наоми. Не е ли лъжесвидетелство това твоето?

— Май да.

— Май да? И само толкова ли ще ми кажеш? Абе ти наред ли си? Да не си откачила? Толкова е налудничаво всичко... — Избухва в плач.

— Има и по-лоши неща от това да отидеш за малко в затвора — отвърщам спокойно аз. Едва ли ще ме осъдят до живот. А и ще мога да кажа — съвсем искрено, — че съм излъгала от отчаяние. Никога не съм имала неприятности със закона преди. Винаги съм била примерен гражданин...

— Ти май дори не съзнаваш, че си постъпила неправилно.

Замислям се.

— От една страна е неправилно. От друга — не е — казвам аз честно. — И втората страна е по-важна. — Ровя в ума си да намеря аргументи, които биха могли да ми помогнат. Как човек като мен може да обясни на човек като Ивон? Нейната толерантност изчезва при най-малката вероятност за неприятности и съзнанието ѝ се затваря. Като държава, въвела строги извънредни мерки за сигурност след страшно и непредвидено нападение. — Виж, сигурна ли си, че под нередно нямаш предвид необичайно? — позволявам си да предположа аз.

— Какви ги дрънкаш, да го вземат дяволите?

— Ами... повечето хора не биха постъпили като мен. Знам го. Повечето хора щяха да чакат търпеливо, като оставят нещата в ръцете на съответните власти, и щяха да се надяват всичко да свърши добре. Повечето хора нямаше да налят масло в огъня, като обявят изчезналия си любовник за опасен престъпник с надеждата полицията да започне да го търси по-усърдно.

— Точно така! Повечето хора нямаше да постъпят така! — Нейната загриженост за мен се бе изродила в необуздан гняв. — Всъщност никой освен теб не би направил това!

— И ти възразяваш именно срещу това, нали? И според теб, понеже деветдесет и девет процента от жените не биха го направили, значи е нередно!

— Не чуваш ли колко извратено звучи? Точно обратното е! Деветдесет и девет процента от жените не биха го направили, защото е нередно!

— Не! Понякога се налага да проявиш смелост и да направиш нещо, което не се вписва в общоприетия модел, само за да поразтърсиш нещата и да ги накараш да започнат да се случват. Ако всеки разсъждаваше като теб, жените все още нямаше да имат право да гласуват!

И двете дишаме тежко, втренчени една в друга.

— Аз ще им кажа. — Ивон отстъпва крачка назад, сякаш се кани да хукне към къщата. — Ще разкрия на полицаите всичко, което ти току-що ми каза.

Свивам рамене.

— Ще твърдя, че лъжеш.

Лицето ѝ се сгърчва. Коригира заплахата си.

— Ако ти не им кажеш, аз ще им кажа. Сериозно ти говоря, Наоми. Какво ти е, по дяволите? Превърнала си се в пълна откачалка!

Последния път, когато ме бяха обиждали в лицето, бях вързана с въжета — първо за легло, после за стол — тогава нищо не можех да предприема. Но сега по никой начин няма да търпя подобно нещо от моята така наречена най-добра приятелка.

— Постарах се колкото можах да ти обясня — казвам аз с леден тон. — Ако обаче продължаваш да не разбираш, ако издадеш на полицията каквото ти казах, ще се наложи да си търсиш квартира другаде. Всъщност можеш да напуснеш дома ми още сега.

Пресякох още една граница. Тези дни май непрекъснато го правя. Искане ми се да изтрия тежките си думи, да ги глътна обратно, все едно никога не са били изговаряни, но не мога. Трябва да запазя това предизвикателно, изцъклено изражение на лицето си. Нямам намерение да проявявам слабост пред никого.

Ивон се обръща да си върви.

— Господ да ти е на помощ — казва тя с разтреперан глас. Иде ми да изкрещя след нея, че само закостенял шаблонно мислещ човек може да избере такава реплика, преди да си тръгне.

5 април 2006

Днес Джулиет Хауърт беше облечена в пенъоар от лилав сатен, когато отвори вратата. По едната страна на лицето ѝ имаше гънки от лежане върху възглавница. Беше три и половина следобед. Не изглеждаше болна; не се и извини за външния си вид, нито изглеждаше притеснена, че я бяха заварили по нощница посред бял ден, както би се притеснил Саймън например.

— Госпожо Хауърт? Пак съм аз — младши следовател Уотърхауз.

— Не можеш да ми се наситиш, а? — усмихна се тя през прозявка. Вчера бе груба и неучтива. Днес като че ли появата на Саймън я забавляваше.

— Онзи адрес, който ми дадохте в Кент... Излъгали сте ме. Вашият съпруг не е там.

— Съпругът ми е горе — заявява тя, навежда глава напред и леко се залюлява, хванала се за месинговата дръжка на вратата. Поглежда Саймън предизвикателно изпод бретона си. Да не се опитваше да намекне, че двамата с Робърт Хауърт са правели секс, а Саймън ги е прекъснал?

— Ако това е вярно, бих искал да поговоря с него. След като ми обясните защо излъгахте за Кент.

Усмивката на Джулиет става по-голяма. Все едно е решила да докаже на Саймън, че каквото и да каже, не може да я разтревожи. Запита се защо така видимо се бе подобрило настроението ѝ в сравнение с вчера. Дали защото Робърт се беше върнал?

Тя се обърна и викна:

— Робърт! Приведи се в приличен вид. Един полицаи иска да те види.

— Съпругът ви никога не е бил на „Данишър Роуд“ двайсет и две в Сисингхърст. Хората на този адрес не го познават.

— Аз израснах на този адрес. Това бе домът ми като дете. — Джулиет изглеждаше доволна от себе си.

— Защо излъгахте? — попита отново Саймън.

— Ако ви кажа, няма да повярвате.

— Пробвайте и ще видим.

Джулиет кимва.

— Изведнъж ми се прииска да ви излъжа. Без причина, просто така ми хареса. Видяхте ли, казах ви, че няма да ми повярвате, и ето че не ми вярвате. Но това си е чистата истина. — Тя развърза колана на кръста, загърна се по-плътно с пенъоара и отново върза колана. — Когато ви видях отначало, си помислих, че по всяка вероятност и днес ще излъжа. Нямахте нужда да ви казвам, че Робърт е горе. Но после размислих и реших да ви кажа.

— Наясно ли сте, че възпрепятстването на работата на полицията е подсъдно?

Джулиет се изхили.

— Абсолютно. Иначе изобщо нямаше да е забавно.

Саймън се почувства скован и смутен. Нещо в тази жена му пречеше да разсъждава правилно. Тя създаваше впечатлението, че знае много повече за неговите мисли и действия, отколкото самият той знаеше. Дали очакваше да я отмести и да мине покрай нея, за да се качи горе да търси съпруга ѝ, или очакваше да продължи с въпросите си да изобличава очевидните ѝ лъжи? При разговора на Саймън с Наоми Дженкинс вчера тя също най-спокойно призна, че е лъгала. Този Робърт Хауърт да не би да си пада по жени, които лъжат?

Саймън не повярва, че Хауърт е в къщата. Той не отговори на подвикването на съпругата си да се приведе в приличен вид. Джулиет продължаваше да лъже. Саймън изпитваше нежелание да влезе в къщата и да ѝ позволи да затвори вратата зад него. Нещо му подсказваше, че може и да не излезе невредим. Не вярваше Джулиет Хауърт да го нападне физически, но въпреки това му беше трудно да се застави да влезе в къщата, а се налагаше. Днес тя без всякакво съмнение искаше той да влезе, точно както вчера без съмнение бе решена да не го пуска вътре за нищо на света.

Как му се искаше Чарли да е тук! Много я биваше да разгадава поведението на други жени — беше истински специалист в това отношение. Саймън можеше да поговори с нея и за Наоми Дженкинс, за начина, по който бе променила показанията си. Но Чарли беше в отпуска. А и му беше сърдита, колкото и да се стараше да го скрие.

Саймън изведнъж се сети за този факт, едновременно озадачен и объркан. Какво толкова бе казал? Че може да се обади на Алис Фенкорт, ей така, да види как е. Чарли едва ли би могла да има нещо против, след всичкото това време. Пък и нямаше право да му се цупи. Не му е гадже и никога не му е била. Същото важеше и за Алис, помисли си Саймън е едва доловимо съжаление.

— Сега може да ви се вижда смешно — каза той на Джулиет Хауърт, — но едва ли ще ви се струва така, когато ви откараме в затвора и видите килията си.

— Знаеш ли какво? Може и да си прав. Може и да си прав — смотоледи тя и се облегна на касата на входната врата.

Саймън сложи ръка на рамото ѝ и я бутна настрана. Джулиет не се възпротиви. Той тръгна нагоре по стълбите. Пътеката под краката му беше осеяна с малки бели точки и петънца. Саймън се зачуди от какво са. Наведе се да пипне едно от петната — беше като тебешир.

— Препарат за петна — обясни Джулиет. — Никога не си правя труда да го почиствам с прахосмукачката, след като изсъхне. Ама по-добре бял прах, отколкото петна.

Саймън не поиска разяснения. Продължи да се качва по стълбите — искаше да е далеч от нея. Някъде по средата на стълбището усети неприятна миризма, която се превърна в истинска воня на най-горната площадка. Позната смрад: на кръв, изпразнения и повръщано. Саймън усети как стомахът му се сви. Космите на ръцете му настръхнаха. Пред него имаше затворена врата, а по-надолу в тесния коридор се виждаха още две врати, които бяха полуотворени.

— Намерихте ли Робърт? — провикна се Джулиет с напевен глас. Саймън потрепери. Представи си думите ѝ като пипала, които се увиват около него и го дърпат в странния изкривен свят, който тя обитаваше. Затвори очи за секунда, след това натисна дръжката на затворената врата. Не беше заключена и съвсем леко се отвори. Ужасната смрад го удари право в лицето и той с мъка се удържа да не повърне. Видя хаос от цветове и ужас, посивяла кожа, изкривено от болка лице. Прауст го беше предсказал. До края на седмицата ще разследваме убийство, помни ми думата.

Мъжът без съмнение беше Робърт Хауърт. Беше гол и лежеше на една страна върху двойно легло. Кръвта от раната на главата беше попила в чаршафа и засъхнала. Едната му ръка висеше от леглото, на

пода до пръстите се търкаляха очилата му — едното им стъкло липсваше, а другото беше спукано.

Саймън забеляза в единия ъгъл на стаята голяма каменна подпирачка за врата с формата на топка за ръгби. Горният ѝ ръб беше тъмен и лепкав от кръв и сплъстена коса. В съзнанието на Саймън изникна неканеният образ на зло дете, стиснало кукла с размазано лице, и той потрепери. Постави пръсти на китката на Хауърт — по-скоро защото такава беше процедурата, а не защото таеше някаква надежда. Отначало си помисли, че си е въобразил, когато усети едва доловимия пулс. Не може да бъде. Сивата кожа, кръвта и засъхналата мръсотия по тялото на Хауърт — нямаше как да изглежда по-мъртъв. След няколко секунди Саймън се убеди, че пулсът на Робърт не беше игра на въображението му. Биеше. Робърт Хауърт бе още жив.

— Дай една целувка, сержант — прошепна Греъм и докосна с устни врата на Чарли. Бяха в нейното легло в бунгалото, полуоблечени, скрити под завивката. — Твоите подчинени „сержант“ ли ти викат? Или „госпожо“ — като в оня сериал „Главен заподозрян“?

— Шшт! — изшътка му Чарли. — Ами ако Оливия се събуди? Не може ли да отидем у вас? — Не се беше натискала с някого, докато сестра ѝ бе в същата стая, откакто двете бяха на по петнайсет и тринайсет съответно. Колко смахнати бяха онези тийнейджърски купони, сега като си помисли: десетки двойки, пръснати из нечия мъждиво осветена всекидневна, се опипват и пъхат ръце под дрехите на другия на фона на някое парче на „Ултравокс“ или „Кюриосити килд дъ кет“.

— У нас ли? И дума да не става — дъхът на Греъм погъделичка ухото ѝ. — Кракът ти няма да прекрачи прага ми, докато не дойде време Стеф да се развихри за следващото пролетно почистване. Ще припаднеш, като видиш колко съм разхвърлян.

— Значи Стеф чисти не само бунгалата, ами и къщата ти?

— Да. Тя е моята лична система за сметопочистване. Моето кошче за боклук у дома и на работа. Както и да е, да забравим за нея. Тялото ти и без това не ми дава да мисля за друго освен за него...

Колко странно, помисли си Чарли — усещаше допира на Греъм, чуваше гласа му, а почти не го виждаше. В бунгалото цареше

непрогледна тъмнина, която ѝ напомняше, че се намира сред природата. Дори в провинциално градче като Спининг нощното небе никога не беше чисто черно, а наподобяваше цвета на тъмнокафява гъба. Чарли беше споделила това с Греъм, след като излязоха от бившия хамбар, където се помещаваше спа центърът заедно с малко уютно барче, и тръгнаха опипом към бунгалото, препъвайки се по пътя. „Ние тук си имаме истински нощи — гордо заяви Греъм. — Никакво светлинно замърсяване.“ Интересен израз, помисли си Чарли. Досега никога не бе смятала светлината за замърсител, но разбираше какво има предвид Греъм.

Усети как голите му космати гърди се опират в кожата ѝ. Не си падаше много по космати мъже, но можеше да го преглътне. Всичко друго в него я привличаше. Ако двамата излизаха заедно, хората можеха да кажат, че Греъм не е за нея. Тя се застави да мисли за него като за цялостна личност, а не сбор от определени телесни части: като за своето материализирало се въображаемо гадже. Обаче човекът имаше дълги мускулести крака и красив задник — Чарли просто не можеше да не го забележи. Веднъж Колин Селърс я беше обвинил, че когато става дума за секс, разсъждава като мъж. Това определено не е лошо. Защо трябва да се усложняват нещата? По-добре да има чисто сексуална връзка с мъж, който изглежда като Греъм, отколкото всяка нощ да реве по липсата на каквато и да е връзка с някой като Саймън Уотърхауз, който слага червено вино в хладилника и дори не може да си намери кой да го подстриже свястно.

Греъм нежно дърпаше фланелката на Чарли и мърмореше под нос:

— Изобщо не знам как да го сваля това...

Тя се засмя тихичко — беше ѝ ясно, че той бе свалял повече дрехи, отколкото имаше в гардероба ѝ, но Чарли нарочно му пречеше. Тя знаеше, че Греъм няма никакви съмнения за крайната цел, към която се бяха запътили. Което беше добре. Напомняше ѝ — по-скоро по начина на действие, отколкото по външен вид — на Фоли, черния лабрадор на родителите ѝ, който скачаше върху Чарли и въодушевено я ближеше всеки път, когато му се отдадеше случай. Тя реши да запази това сравнение за себе си. Греъм изглеждаше доста дебелокож, но човек никога не знае.

Помогна му да свали бельото ѝ.

— Мисля, че не съзнавате напълно колко сте секси, госпожо — прошепна Греъм, прокарайки нежно пръсти по тялото ѝ. — Или пък да ти викам „шефе“?

— Без коментар.

— Червилото ти, дънките...

— Обикновени стари дънки.

— Именно.

Чарли се опита да го целуне, но той се дръпна, за да каже:

— Сто пъти по-секси си от Хелън Мирън...

— Има ли някаква конкретна причина да ме сравняваш точно с нея?

— ... и от онази сбръчкана руса мацка от „Сметката“, и онази от „Мълчалив свидетел“.

— И от Тревор Ийв от „Да събудиш мъртвец“? — предположи Чарли.

— Не, тази е по-секси от теб — отсече уверено Греъм. Чарли се засмя и той запуши устата ѝ с ръка. — Внимавай, ще събудиш така си.

— Тя е по-малка от мен всъщност.

— Тогава защо ѝ позволяваш да те командори?

Мобилният телефон на Чарли започна да звъни. Беше си избрала едно парче на Еминем за рингтон — „Риъл слим Шейди“. Голяма грешка. Колкото по-дълго звънеше, толкова по-силен ставаше звукът.

— По дяволите! — изсъска тя, докато ровеше в тъмното и вадеше какво ли не от чантата, само не и телефона. Напипа го точно когато спря да звъни.

Светлина изпълни стаята. Чарли примигна и се обърна да погледне Греъм. Предположи, че той е светнал, за да ѝ помогне да намери телефона, но той продължаваше да си лежи, почти изцяло покрит със завивката, и сега изпъшка и се зави презглава. Страхотно, помисли си Чарли. Тъкмо когато имам нужда от герой, който да се втурне да ме спасява. Стегна се и се обърна да погледне нагоре.

Оливия беше дръпнала завесата настрани и примижала се вираше през дървените перила, отделящи нейния полуэтаж. Беше облечена в пижама тип кимоно с щамповани големи цветове по плата и изглеждаше напрегната и съвсем будна — явно не се беше събудила току-що.

— Да, чух всичко — потвърди тя. — Не че ви е грижа.

— Защо не каза нещо? — попита Чарли, докато нахлузваше бикините си, а после и блузата. Как можа пак да ми се случи, помисли си тя и болезнен спомен изплува в съзнанието ѝ — двамата със Саймън на купона за четирийсетия рожден ден на Селърс. Ядоса се на Оливия за това, че бе постъпила така, макар сестра ѝ да не знаеше нищо за случилото се на онзи купон. Едно от малкото важни неща, които Чарли не ѝ бе разказала. — Защо се правеше на заспала?

— А ти защо не провери дали спя, или не, преди да започнеш да правиш секс в моята спалня?

— Това не е твоята спалня! Твоята спалня е там горе. Тук е моята спалня. — Гневът на Чарли избухна като експлозия от фойерверки и блокира всяка друга мисъл. Забрави дори че Греъм беше до нея, докато той не подаде глава изпод завивката.

— Май съм попрекалил с неканеното си присъствие обади се той. — Сега ще ви оставя на мира, мили дами.

— Никъде няма да ходиш — тихо му каза Чарли.

— Стой си. — Оливия се изправи и започна да хвърля дрехите си в куфара. — Чарли иска да бъде с теб, не с мен. Аз ще си тръгна. Една подобна гнусна нощ ми стига. Как ли пък не бих прекарала цяла седмица в ролята на излишната, докато вие двамата всяка вечер се натискате без капка мозък в главата. — Тя нахлузи дългото си бежово палто върху пижамата — изглеждаше сякаш бе тръгнала на купон с маскаради и костюми.

— Полунощ е — викна Чарли. — Къде отиваш?

— Ще взема такси до Единбург. Не ми пука колко ще струва. Имам и телефон. Поисках номера от барманката, докато на вас ви течаха лигите един по друг тази вечер и въобще не ми обръщайте внимание. Планирах бягството си.

— Това е моя грешка — обади се пак Греъм. — Непоправим съм в желанието си да отклонявам хората от правия път...

— Остави я да си върви, като иска — тросна се Чарли.

— Никой не може да ме оставя да си вървя или да ме спре — уморено каза Оливия. — Тръгвам си и това е.

— Чакайте малко — намеси се отново Греъм. Посегна към дънките си и извади мобилен телефон от задния джоб. Чарли и Оливия го гледаха, докато натискаше бутоните.

— Стеф, една от дамите в номер три има нужда от превоз до Единбург. След малко ще дойде на изхода, ще се справиш ли? — Лицето му помръкна, докато слушаше отговора. — Ами облечи се де. Спешно е.

Чарли бе успяла да види Стеф тази вечер. Слугинята. Греъм ѝ каза това право в лицето и после ѝ намигна. Тя опита да се усмихне. Чарли реши, че зад тази усмивка се крие сложна предистория. Заключение то ѝ бе, че Греъм и Стеф бяха спали заедно.

Външният вид на Стеф я беше изненадал. Сутринта Греъм я бе описал като селско момиче и Чарли си я беше представила с червени бузи и загорели дебели прасци и глезени. Всъщност Стеф бе стройна и бледа, с подстригана на етажи кестенява коса, боядисана на кичури в златно, оранжево и червено.

— Тая да не е ходеща реклама на оцветители за латекс? — прошепна тогава Оливия.

Чарли не бе сигурна, че иска точно Стеф да откара сестра ѝ.

— Лив, не бързай да тръгваш посред нощ. Късно е. Защо да не го обсъдим утре сутринта?

— Защото ти нямаш време да разговаряш с мен, понеже си прекалено заета да се подмазваш на всяко нещо, дето има пенис. Ето защо! — Оливия затропа надолу по стълбите с високите токчета на сандалите си марка „Маноло Бланик“, помъкнала куфара си.

— Извинявай, Оливия, никога не бих дошъл тук, ако знаех, че ще ти проваля почивката — обади се Греъм.

Тя не му обърна внимание, погледът ѝ се спря върху Чарли.

— Докога смяташ да я караш така? Да се чукаш с всяко нещо, дето мърда, само и само да докажеш нещо на проклетия Саймън Уотърхауз?

Чарли усети как страните и вратът ѝ пламват.

— Имаш проблем, Чар. Време е да се справиш с него. Защо не престанеш с опитите да запълниш празнината в теб... откъм неподходящото отверстие и не идеш на психиатър или нещо такова?

Оливия блъсна вратата зад себе си и Чарли избухна в сълзи, скрила лицето си в ръце. Греъм я прегърна.

— Плача, защото съм бясна — обясни тя.

— Не се ядосвай. Горката дебеланка. Едва ли ѝ е било много забавно да ни слуша как се мляскаме.

— Не обиждай сестра ми!

— Какво? Дори след като тя те обрисова като курва, а мен... чакай да не сбъркам, а, да — „нещо с пенис“? — Пое риска да пусне една усмивка.

Чарли се засмя против волята си, макар да продължаваше да плаче.

— Трябва ли да измисляш прякор на всичко и всеки? Аз съм „госпожо“, Стеф — „слугинята“, Оливия пък вече е „Горката дебеланка“...

— Извинявай. Честно. Просто се опитвах да разведрия атмосферата. — Той погали Чарли по гърба. — Утре ще се разберете. Стеф ще ни каже в кой хотел е отседнала. Аз ще те закарам до Единбург и двете можете да се целунете и да се сдобрите. Става ли?

— Става. — Чарли извади цигари и запалка от чантата си. — Ако ми кажеш, че това бунгало е за непушачи, ще ти разбия главата.

— Не бих посмял, госпожо. Шефе.

— Всички тия работи, дето Лив ги наговори за мен...

— Просто си изкарваше яда, защото се почувства изолирана. Вече не помня какво каза.

— Благодаря ти. — Чарли стисна ръката на Греъм. Слава богу, помисли си тя: джентълмен. Въпреки това вече бе немислимо да прекара нощта с него, не и докато думите на Оливия кънтяха в главата ѝ: „Престани да запълваш празнината в теб... откъм неподходящото отворстие.“ Кучка.

— Чарли, стига си се притеснявала — прошепна Греъм. — Двете с Горката дебеланка сте здраво свързани. Личи си. Не се срещат често сестри и братя, които да са в такива добри отношения като вас.

— Занасяш ли се?

— Не, говоря съвсем сериозно. Крещите си една на друга. Това е добър знак. Аз с моя брат не съм разговарял истински от години.

— Нали каза, че сте работели заедно.

Греъм изведнъж помръкна.

— И още работим. Въпреки всичко, но бедата е там, че той дава всичко от себе си, за да съсипе бизнеса. От нас двамата аз съм разумният и предпазливият...

— Малко ми е трудно да го повярвам — подразни го Чарли.

— Така е. Не поемам глупави рискове, когато не можем да си ги позволим, защото искам да успеем. Така че аз градя, а той руши или поне се опитва.

— Как тогава продължавате да работите заедно, ако не си говорите? — попита Чарли.

Греъм опита да се усмихне, но загрижените бръчки останаха врязани в челото му.

— Ужасно е нелепо. Ще ми се смееш, ако ти кажа.

— Кажи де.

— Използваме слугинята като гласова поща. — Греъм поклати глава. — Както и да е — въздъхна той, наведе се и се опита да дръпне Чарли обратно в леглото. — Да не говорим повече за семейните си проблеми. Бунгалото вече е на наше разположение. Хайде да се натискаме без капка мозък в главата, както предложи сестра ти. А утре ужасно разкаяни ще идем да я видим.

— Греъм — Чарли избягна целувката му. — Според мен бунгалата ти са прекрасни. Вечерята днес беше невероятна и спа процедурите не отстъпваха на предлаганото в който и да е хотел. Мисля, че бизнесът ти ще се развива. Дори некомпетентният ти брат няма да е в състояние да го съсипе, защото това място винаги ще ти носи печалби.

— Така ли, сержант? Хей, хрумна ми страхотна идея. Щом като ти е харесала вечерята толкова много, ще се обадя на слугинята и ще поръчам закусчица в леглото за утре сутринта. — Той посегна отново към мобилния си.

— Недей! — викна Чарли и го сграбчи за ръката. — Тя е с Оливия!

— О, да. Майка му стара! Няма да изглеждаме много разкаяни утре, ако още отсега мислим за утрешния пудинг и препечени бисквитки. Мням.

— Някой ми звъня — сети се изведнъж Чарли. Беше забравила покрай разразилата се драма, че телефонът ѝ бе звънял и беше предизвикал скандала с Оливия. Ами ако не бе звъннал? Дали Оливия щеше да си лежи будна и възмутена, слушайки как Чарли и Греъм правят секс?

— Може да почака, нали? — попита Греъм.

— Чакай поне да видя кой е.

— Нали нямаш други дебели страшни сестри, шефе?

— Не я обиждай!

Чарли натисна копчето за пропуснати разговори и видя името на Саймън. По дяволите. Никога не би й звънял по време на отпуската, ако наистина не беше нещо сериозно. Саймън беше педантичен в уважението си към личното пространство на другите — чак прекаляваше, никой нормален човек не би искал, нито би имал нужда от чак такова страхопочитание към личното му пространство.

— Налага се да проведе един бърз разговор — каза Чарли. — Съжалявам, служебно е. Ще изляза навън. — Навлече палтото си, пъкна крака в маратонките и ги подпети. — Почакай ме тук.

— Май ще трябва, гол съм. И побързай да не взема да заспя, докато се върнеш. Като уморен, преработил се съпруг от някой телевизионен филм, чиято съпруга се бави твърде дълго в банята да се разкрасява. Можеш да се изправиш над мен и да се усмихнеш нежно.

— Какви ги дрънкаш? Ама че си смахнат.

— Ето, виждаш ли, вече се усмихваш нежно!

Чарли поклати глава объркана, взе цигарите, запалката и телефона и излезе. Греъм й харесваше. Наистина й харесваше. Беше забавен. И Оливия можеше да го хареса, ако Чарли бе постъпила малко по-умно. Ама че злополучна вечер. На всичкото отгоре и Саймън звъня, а тя пропусна обаждането му. За това й беше по-гузно, отколкото за Оливия. Запали „Марлборо лайт“ и дръпна дълбоко. От другата страна на полето се намираше сградата на рецепцията, където бе и офисът на Греъм. Прозорецът още светеше, но калната кола, която по-рано стоеше отпред, беше изчезнала. Малкото квадратче златистожълта светлина в прозореца, бледосиният екран на мобилния телефон на Чарли и оранжевото огънче на цигарата й бяха единствените светлинки, които се виждаха. Това място изглеждаше непознато от Испания.

Чарли погледна номера на Саймън на екрана и натисна бутона за повикване, като си репетираше думите, които щеше да каже, щом той вдигне телефона: „Бях достатъчно ясна, мисля, като заявих, че не искам никой да ме безпокои по време на отпуската ми.“ Но нямаше да го каже с прекалено остър тон.

Четвъртък, 6 април

Два часът през нощта е. На долния етаж съм, свита на кълбо на канапето пред телевизора, натежала и замаяна от умора, но ме е страх да си легна. Знам, че няма да мога да спя. Взимам дистанционното и натискам бутона за изключване на звука. Мога и да изгася телевизора, но съм суеверна. Потрепващите образи на екрана са връзката ми с нещо. Те са единственото, което ме крепи да не загубя почва под краката си.

Нощем излизат всичките ми страхове, всичко, което ме кара да се чувствам слаба и безпомощна, всичко, с което се боря през целия ден, всеки ден.

Прозорецът на всекидневната представлява голям черен квадрат, в който се отразяват два златни глобуса от светлина, а под тези жълти дискове се вижда бледо копие на това, което съм. Приличам на жена, която е съвсем сама. Като малка вярвах, че ако пуснеш тъмнината в добре осветена стая, тя ще стане тъмна, точно както става светла, когато пуснеш светлината сутрин. Баща ми се опитваше да ми обясни каква е разликата, но не можа да ме убеди. Обикновено дръпвам пердетата веднага щом синьото небе започне да става сиво.

Тази вечер няма смисъл; тъмнината вече се е настанила в къщата. Доведе я отсъствието на Ивон и бъркотията, която полицаите оставиха след себе си, макар, предполагам, да са убедени, че са подредили всичко, точно както Ивон вярва, че разтребва, като сложи скъсани пликосе за писма и смачкани торбички от чай върху капака на кофата за боклук в кухнята.

Тя остави тук повечето си неща, което аз се насилвам да тълкувам като добър знак. Цялата нощ ми се искаше да ѝ се обадя, но така и не го направих. Лесно ми беше да крия случилото се с мен преди три години. Лесно беше и да вляза в полицейския участък и да обвиня невинен човек в изнасилване. Защо тогава ми беше толкова трудно да се обадя на най-добрата си приятелка и да ѝ се извиня?

Ивон ще си помисли, че не ми пука; никога няма да ѝ хрумне, че ме е страх. От нас двете аз съм тази, която внушава страх. Тя все се заяжда с мен за това. Но е вярно, че мога да плаша хората, когато поискам. Един остър поглед от моя страна е достатъчен да накара Ивон да избърше трохите от кухненския плот или да сложи капака на купичката за масло, след като го е използвала. Аз обичам да е подредено. Не мога да мисля добре, когато е разхвърляно. Никога не оставям инструменти извън работилницата през нощта; винаги ги подреждам по местата им на рафта: малките чукчета до диамантеното ми точило, което пък е до длетата.

Ти би ме разбрал. В „Травълтел“ винаги си подреждаш дрехите спретнато върху облегалката на дивана, преди да си легнеш. Никога не съм виждала някой твой чорап да се търкаля на пода. Като казах това на Ивон, тя сбърчи нос и заяви, че ѝ изглеждаш смахнат. Възразих веднага, казах ѝ, че щом мисли така, си е изградила погрешна представа. Ти го правиш с лека ръка, и бързо при това. Сигурно си се упражнявал, защото винаги създаваш впечатлението, че случайно си оставил всичките си дрехи, подредени успоредно на ръба на канапето.

Помниш ли как веднъж ти казах, че ако някога Ивон изчезне, полицаите ще могат без никакъв проблем да изброят едно по едно всичко, което е яла през последните дни? Като си помисля, че сега ти си изчезнал, космите по ръцете ми настръхват. Но това за Ивон си е факт. Изсъхнали розови парченца, полепнали по дъното на тиган, ще са ясно свидетелство, че предната вечер е яла съомга. Тиган с втвърдила се бяла мазнина с изгорели черни точици ще е доказателство, че си е приготвяла наденички за обяд.

Ти ме беше посъветвал да настоявам Ивон да почиства след себе си. Само че тогава тя ме обвинява в деспотизъм. „Превръщаш се в чудовище“, клати глава и с нежелание вади от хладилника кутия от мляко, която стои там празна от три седмици.

Толкова отдавна съм прегърнала веруюто, че всеки трябва да си понесе заслуженото, че вече сигурно няма да мога да се променя. Превърнала съм се — отначало преднамерено, макар скоро да престанах да го чувствам като усилие — в човек, който прави от мухата слон. „Пусни се по течението“, често ме съветва Ивон. Но за мен да се пусна по течението означава да вървя безропотно с опрян до тялото ми нож към колата на непознат.

Ако не се бях превърнала в чудовище, ти сигурно никога нямаше да ме забележиш онзи ден на бензиностанцията. Не знам каква част от скандала си видял или чул. Нито пък успех някога да измъкна от теб някаква съществена информация като например дали и ти си се хранил в закувалнята тогава. Или пък си бил в магазина, от другата страна на топлатата връзка, и си дошъл едва когато си ме чул да крещя. Бих искала да разбера, защото обичам историята на нашето запознанство и искам да е пълна.

Бях тръгнала да посетя един евентуален клиент — възрастна дама, която искаше някой да оправи стария слънчев часовник в градината ѝ — според нея часовникът бил от осемнайсети век и в много лошо състояние. Бях ѝ обяснила, че изпълнявам предимно нови поръчки и почти не се занимавам с реставрация, но гласът ѝ звучеше толкова унило, че накрая се съгласих да отида и да видя часовника ѝ. Осъзнах, че съм гладна още щом излязох от къщи, затова спрях на бензиностанцията „Рондсли Ийст“.

Нормален човек не може да очаква сваятна храна на такова място и си знаех, че пилето, картофките и грахът ще бъдат изстинали, мазни и безвкусни. Аз не съм като теб — понякога нямам нищо против посредствената храна. Хапването на боклуци може да действа успокоително. Но в този случай поднесеното върху таблата беше отвратително. Ти видя ли го? Беше ли достатъчно близо, за да го огледаш?

Пилето бе сиво и вонеше на кофа за боклук, която не е мита от деня на производството си. От миризмата ми се повдигна. Казах на мъжа, който ми сервираше, че месото е развалено. Той завъртя очи към тавана, сякаш проявявах каприз, и отбеляза, че дори не съм го опитала. Ако е лошо на вкус, мога да го върна и той щял да ми даде ново ястие, но не можел да го върне, след като дори не съм го опитала. Поисках да говоря с управителя, а той намусено ми отговори, че той отговарял, понеже шефа още го няма.

— Кога ще дойде госпожата? — попитах, надявайки се шефът му да е жена, а той да е от тези мъже, които мразят да ги командва жена.

— Господин е. И няма да се появи поне още два часа.

— Хубаво. Ще чакам. А когато управителят дойде, ще го посъветвам да ви уволни.

— Както искате — сви рамене онзи. Казваше се Брус Дохърти. Носеше табелка с името си.

— Достатъчен е един поглед, за да се разбере, че това пиле е развалено! Та то е гранясало! Вие го опитайте, като не ми вярвате.

— Не, благодаря — захили се той глупаво.

Изтълкувах това като признание, че месото отдавна е излязло извън срока си на годност и той го знаеше; идиотът злорадстваше, като ми показваше, че не му пука.

— Ще направя всичко възможно да те изхвърлят от тук, нещастник такъв — изкрещях в лицето му аз. — Тогава какво ще правиш, а? Ще ходиш да оперираш мозъци? Или да конструираш ракети? Или нещо, дето повече ще отива на заложите ти — да миеш тоалетни или да си продаваш задника на пътуващи бизнесмени зад бензиностанцията!

Той се направи, че не ме чува. Зад мен чакаха още хора и той се обърна към първия от тях:

— Съжалявам за станалото. Какво да ви предложа?

— Виж какво — обадох се, — аз съм зает човек. Единственото, което искам, е чиния с храна, която да не е отровна.

Старомодно облечена жена на средна възраст, която чакаше да я обслужат, ме докосна по ръката.

— Тук има деца — посочи тя към една маса в залата.

Дръпнах ръката си.

— Точно така — троснах се. — Деца, които, ако зависи от вас и от него, и от всички други тук, ще бъдат нахранени с изгнило пилешко и ще умрат от „Е-коли“!

След това всички ме оставиха на мира. Обадох се на жената, при която отивах да видя слънчевия ѝ часовник, и я предупредих, че са ме задържали. После седнах на масата, която бе най-близо до шублера, сложих таблата с воняща храна пред себе си и зачаках да се върне шефът. У мен всичко вреше и кипеше, но мисля, че свърших добра работа в старанието си да изглеждам спокойна. Не мога да контролирам всичко, но мога да направя така, че никой непознат да не е в състояние само по външния ми вид да отгатне как се чувствам.

От време на време улавях погледа на Брус Дохърти. Не след дълго той започна да се притеснява. Изобщо не ми минаваше през ум да се откажа. Бях твърдо решена да се боря тази трошица

справедливост да възтържествува. Ще обърна закусвалнята с главата надолу, мислех си тогава. Ще мина покрай масите и ще обърна таблите на хората да разсипя храната на пода. Ще взема моята чиния с гореща отровна помия и ще я захвърля в лицето на управителя.

След близо час и половина чакане те видях да идваш към мен. Гневът ми се бе сгъстил и надигнал вътре в мен до такава степен, че бе заглушил всяка друга мисъл и чувство. Затова отначало не забелязах колко странно изглеждаш. Беше облечен с онази твоя сива риза без яка и с дънки, усмихваше ми се и крепеше дървена табла на ръка като келнер. Най-напред видях усмивката ти. Умирах от глад, виеше ми се свят и единственото, което ме крепеше, бяха фантазиите ми за отмъщение. Усещах вътрешностите си студени и кухи, а в устата си имах вкус на метал.

Ти вървеше към мен по съвършено права линия, сложил свободната си ръка отзад, на кръста. Забелязах те ясно едва когато застана до масата ми. Видях, че таблата, която носеше, не беше като таблите в закусвалнята на бензиностанцията, пръснати из цялата зала по масите и на високи купчини пред шублера, където Дохърти все още сервираше смъртоносната си помия. Твоята табла беше от истинско дърво, а не пластмасова имитация.

На нея имаше вилица и нож, увити в бяла платнена салфетка, празна чаша и бутилка бяло вино. Пинот Гриджо: любимото ти вино. Това, подобно на съвпадението, довело до запознанството ни на бензиностанцията, пося семената на една традиция. Двамата никога не сме пили друго вино, освен Пинот Гриджо; срещаме се в „Травълтел“ — макар ти да твърдиш, че не е достатъчно романтично, макар да можем да намерим много по-хубаво място на същата цена, — защото се запознахме в „Рондсли Ййст“ до „Травълтел“. Ти имаш манталитета на вманиачен колекционер, който иска да запази всичко и да не загуби нищо от онова, което някога сме имали. Любовта ти към традицията и ритуала е едно от многото неща, с които ме спечели: начина, по който се хващаш за всяко приятно или добро нещо, станало случайно, и се опитваш да го превърнеш в обичай.

Опитах се да кажа това на полицията — че човек, който държи да пие едно и също вино в една и съща стая, в един и същи ден всяка седмица, не би могъл изведнъж да скъса със собствения си толкова

почитан ред, като изчезне, без да остави бележка — но те само ме гледаха с каменно безразличие.

Ти взе таблата, която Дохърти ми беше дал, и я премести на съседната маса. После постави твоята табла пред мен. До салфетката и приборите имаше порцеланова чиния с куполообразен сребърен похлупак. Ти махна похлупака, без да продумаш, и гордо се усмихна. Бях изумена и объркана. После ти казах как отначало си помислих, че ти си шефът на Дохърти; чул си някак за случилото се, да речем от друг член на персонала, и сега си дошъл да оправяш нещата.

Но ти не носеше униформата в червено и синьо, нито имаше табелка с име. А и това, което ми поднасяше, беше прекалено изискано — една закусвалня едва ли щеше да поднесе такова извинение. Магре дьо канар о поар. Ти ми каза името, когато се видяхме следващия път. На мен ми приличаше на парчета крехко патешко филе — препечено отвън и розово отвътре, — подредени в красив кръг около обелена изпечена цяла круша. Ухаеше, сякаш бе дошло от рая. Бях толкова гладна, че ми се приплака.

— С патешко обикновено се пие червено вино — каза ти делово. Това бяха първите думи, които чух от теб. — Но аз реших, че бялото е по-добър избор, тъй като е обяд.

— Кой сте вие? — попитах аз, готвех се за гневно избухване, но се надявах, че няма да ми се наложи, защото ужасно исках да изям храната, която беше купил. Дохърти гледаше със същото недоумение, с което те посрещнах и аз.

— Робърт Хауърт. Чух ви да крещите на онзи кретен — и ти вдигна брадичка към шублера за топли ястия. — Той явно няма да ви поднесе годна за ядене храна, затова реших аз да го направя.

— Познавам ли ви? — попитах аз, продължавах да се чудя какво става.

— Вече да — отвърна ти. — Не можех да ви гледам как умираете от глад.

— От къде се взе това ястие? — Трябва да има някакъв номер, мислех си. — Вие лично ли го приготвихте? — Що за човек би хукнал до вкъщи да готви вкуснотии за някаква непозната само защото я е чул да протестира, че са й дали развалена храна?

— Не лично. От „Бей трий“ е.

Това е най-скъпото бистро в Спилинг. Родителите ми веднъж ме бяха водили там и вечерята ни, заедно с виното, излезе близо четиристотин лири.

— Е, и? — Гледах те втренчено и чаках — давах ти ясно да разбереш, че се налага обяснение. Ти вдигна рамене.

— Видях, че имате неприятности, и ми се прииска да ви помогна. Позвъних в „Бей трий“, обясних какво е положението. Поръчах ядене. После отскочих дотам с моя камион и го взех. Аз съм шофьор на камион.

Реших, че ще искаш нещо от мен. Не знаех какво, но бях нащрек. Макар да ме болеше коремът от глад и да ми течаха лигите, нямаше да сложа и хапка в устата си, докато не разбере какво си намислил.

Дохърти цъфна до масата. На ризата му имаше голямо мазно петно, което напомняше географските очертания на Португалия.

— Извинете, но не е разрешено...

— Оставете дамата на спокойствие да си изяде обяда — обади се ти.

— Не е разрешено да се внася храна...

— На теб не ти е разрешено да продаваш негодна за ядене храна — поправи го ти. Говореше тихо и учтиво през цялото време, но и аз, и Дохърти знаехме, че това е само на повърхността. И двамата знаехме, че ще последва нещо. С широко отворени очи гледах как взимаш чинията с пилешко, картофи и грах, дръпваш яката на Дохърти и изсипваш храната в дупката между униформената риза и голите му гърди. Той издаде вик на отвращение, нещо средно между вой и стенание, вперил поглед в себе си. После тръгна с несигурна крачка към шублера, а от дрехите му се ронеха грахови зърна. Някои се търкаляха по пода зад него, други се размазваха под подметките на черните му обувки. Докато съм жива, няма да забравя тази гледка.

— Извинете — каза ти, след като Дохърти си отиде. Стори ми се, че си позагубил предишната си увереност. Говореше по-сковано и като че ли се бе изгърбил малко. — Вижте, аз просто исках да помогна — смотолех. Изглеждаше притеснен, сякаш бе решил, че си направил пълна глупост, като си ми донесъл изискано ястие от най-близкия луксозен ресторант. — Прекалено много хора стоят безучастно и пръста си не помръдват да помогнат, когато някой е в беда.

Тези думи промениха всичко.

— Така е — насилех се аз да се съглася на глас, защото си мислех за мъжете в официални костюми, които преди две години ръкопляскаха на мъжа, който ме изнасилваше. — Благодарна съм ви за помощта. А това — посочих към патешкото — изглежда великолепно.

Ти се усмихна окуражен.

— Започвайте тогава — подкани ме ти. — Ще ви хареса, надявам се. — И стана да си вървиш, с което отново ме изненада. Очаквах, че най-малкото ще останеш и ще си говорим, докато ям. Но ти беше казал, че си шофьор на камион. Сигурно имаше да доставяш нещо спешно, имаше си разписание. Не можеше да си позволиш да се мотаеш цял ден в някаква си бензиностанция е мен. И без това вече бе направил достатъчно.

В този миг разбрах, че не искам да си тръгваш. Това бе повратната точка в живота ми. Щях да я направя повратна точка. Вместо да пилея цялата си енергия по множеството лоши неща, които ми се случваха, щях да я използвам да преследвам едно добро нещо.

Ти изчезна през двойната стъклена врата в предната част на бензиностанцията и скоро се изгуби от погледа ми. Това ме изплаши и ме подтикна да действам. Заряхах храната и изтичах навън. Ти беше на паркинга, канеше се да се качиш в камиона.

— Чакайте! — викнах аз. Сигурно изглеждаше ужасно непристойно да търча като луда след теб, но не ме интересуваше.

— Проблем ли има? — погледна ме ти разтревожен.

Бях останала без дъх.

— Не трябва ли... да върнете таблата и чинията в „Бей трий“? — попитах. Жалък претекст, знам, но това бе единственото смислено нещо, което ми дойде наум тогава.

— Не бях помислил за това — усмихна се ти широко. — Сигурно ще трябва, да.

— Ами... няма ли да се върнете тогава? — попитах аз и те погледнах кокетно.

— Навярно бих могъл. — После свъси вежди. — Но... май трябва да вървя всъщност.

Нямаше да те оставя да изчезнеш. Беше станало нещо изумително, най-неочаквано, и бях твърдо решена да не му позволя да ми се изплъзне.

— Бихте ли направили същото — имам предвид да донесете храната и виното — за когото и да било? — попитах аз.

— Искате да кажете за всеки, на когото току-що са му поднесли развалено пилешко?

— Да — засмях се аз.

— Може би не — призна ти и отклони поглед настрани като срамежлив ученик. Това бе най-щастливият миг в живота ми. Тогава разбрах, че не съм просто онеправдан непознат, а нещо специално за теб. Ти направи за мен нещо, което никой друг не би направил, и това ми даде свобода. Накара ме да почувствам, че бих могла да бъда също толкова луда, колкото си ти, че бих могла да направя каквото си поискам. Никакви ограничения, никакви правила. Видях венчалната ти халка, но приех факта с пълно безразличие. Женен беше. И какво от това? Лош късмет, госпожо Хауърт, помислих си аз, защото възнамерявам да ви отнема съпруга. Бях абсолютно безскрупулна.

От две години не бях и помислила да се обвързвам с мъж. Само мисълта за секс ме отвращаваше. Вече не. Искаше ми се да разкъсам дрехите си наред паркинга и да ти заповядам да ме любиш. Трябваше да се случи; трябваше да те имам. Срещата ми с теб ме накара да забравя цялото си минало на секундата. Ти не знаеше нищо за мен, освен че съм привлекателна жена с избухлив характер. Онова „Магре дьо канар о поар“ можеше най-спокойно да е и стъклена пантофка, донесена от принца. Вече всичко беше различно, ти ми бе донесъл спасение, беше ми донесъл избавление. За минути животът ми се бе променил от кошмар в приказка.

След час наехме стая номер единайсет в „Травълтел“ за първи път.

Звънецът на входната врата звъни. Тичам към вестибюла, мисля, че е Ивон.

Но не е. Младши следовател Селърс е, той беше тук сутринта.

— Не сте си пуснали пердетата — казва следователят. — Видях, че сте будна.

— Просто минавахте случайно с колата покрай къщата ми в два часа посред нощ ли?

Той ме поглежда, сякаш бях задала глупав въпрос.

— Не съвсем.

Чакам го да продължи. Еднакво ме е страх да установя, че си ме зарязал по свое желание, и да разбере, че нещо ужасно ти се е случило.

— Добре ли сте? — пита Селърс.

— Не.

— Мога ли да вляза за малко?

— Мога ли да ви спра?

Той ме следва до всекидневната и сяда на ръба на канапето, шкембето му се разстила върху бедрата.

Стоя права до прозореца.

— Очаквате да ви предложи питие ли? „Овалтайн“? — Не мога да спра да играя. По-силно е от мен. Измислям си реплики и ги изричам със сърдит глас.

— В понеделник сте казали на младши следовател Уотърхауз и на старши следовател Зейлър, че ако отидат в къщата на Робърт Хауърт, ще намерят нещо.

— Какво намерихте? — викам аз. — Намерихте ли Робърт? Той добре ли е?

— Във вторник сте казали на Уотърхауз, че Робърт Хауърт ви е изнасилил. Сега сте загрижена за него.

— Добре ли е той? — *Кажу ми бе, копеле гадно!* Започвам да хлипам, прекалено съм изтощена, за да се спра.

— Какво си мислехте, че ще намерим в къщата на господин Хауърт? — попита Селърс. — И защо бяхте толкова сигурна?

— Казах ви! Казах на Уотърхауз и Зейлър: видях нещо във всекидневната на Робърт, през прозореца, и получих пристъп на паника. Мислех, че ще умра.

— Какво видяхте?

— Не знам. — Все още в паметта ми зее огромна черна дупка за видяното онзи следобед. Но съм убедена, че видях нещо. За нищо друго не съм била толкова сигурна. Изчаквам, докато се успокоя достатъчно, за да мога да говоря. — Навярно ви се е случвало да видите някой актьор по телевизията, да сте убеден, че знаете името му, но да не можете да се сетите, защото не можете да го извадите от дълбините на паметта си. — Толкова съм изтощена, че не мога да фокусирам погледа си. Селърс ми е като размазано петно.

— Къде бяхте миналата сряда вечерта и четвъртъка? Можете ли да посочите какво сте правили всяка минута от времето си тези два дни?

— Не виждам защо трябва да го правя. Робърт добре ли е? Кажете ми!

Винаги си струва да се бориш, независимо от цената, която трябва да платиш. Повечето хора вече не мислят така. С всеки изминал ден светът става все по-апатичен и коравосърдечен — очевиден симптом за това е всеобщото осъждане на войните, дори на войните за освобождение. Но аз продължавам горещо да вярвам в необходимостта да се боря.

— Как можете да се отнасяте така с мен? — крещя срещу Селърс. — Аз съм жертва, а не престъпник. Мислех, че полицаите правят разлика и вече знаят как да се държат подобаващо с едните и с другите. Очаквах в наши дни да се отнасяте към жертвите със съчувствие!

— Жертва на какво сте вие? — иска да уточни той. — На изнасилване? Или на обстоятелството, че вашият любим е изчезнал?

— Аз трябва да ви питам в какво ме подозирате?

— По ваше собствено признание вие сте ни лъгали. Не можете да очаквате сега да се отнасяме към думите ви с доверие.

— Робърт жив ли е? Само това ми кажете. — Преди три години се зарекох никога повече да не моля никого за нищо. А чуй ме сега.

— Робърт Хауърт никога не ви е изнасилвал, нали, госпожо Дженкинс? Вашето обвинение е било лъжа.

Розовото лице на Селърс е като гумено и цялото е на петна — повръща ми се от него.

— Истина е — упорствам аз. Гардът ми е свален толкова ниско, силите ми са изцедени почти докрай, затова правя най-лесното: крия се.

Това бе първото нещо, което измислих след изнасилването, единственото нещо, което имаше значение за мен, след като се уверих, че насилието, във всичките му фази, вече е приключило и съм оцеляла: как да скрия от света случилото се с мен. Бях убедена, че по-лесно щях да се справя с травмата, отколкото със срама от това, че хората знаят за нея.

Никой никога не е изпитвал съжаление към мен. Постигнала съм най-голям успех в живота в сравнение с всичките ми приятели, всичките ми съвременници. Имам професия, която обичам. Продадох типографски шрифт на „Адоуб“ още докато бях студентка, и използвах парите, за да си създам печеливш бизнес. Хората сигурно си мислят, че имам всичко: творческа работа, която ми носи удовлетворение, финансова сигурност, много приятели, страхотно семейство, красива къща, която си е моя собствена. Допреди изнасилването имах и много гаджета и макар да не съм студенокръвна, те всички като че ли ме обичаха повече, отколкото аз тях. Всичките ми познати ми завиждат. Все ми разправят какъв невероятен късмет имам и че съм била от малцината щастливци с такъв шанс.

Всичко това щеше да се промени, ако знаеха какво ми се бе случило. Щях да стана Горката Наоми. И в представите на всички хора, на които държа, щях завинаги да остана в състоянието, в което бях, когато мъжът ме заряза край „Торнтън Роуд“, след като бе свършил с мен: гола, само с палто и обувки; с лице, омазано със сълзи и сополи, а от тялото ми изтича спермата на непознат.

За нищо на света нямаше да допусна това да се случи. Свалих маската от очите си, огледах се да видя дали ме е видял някой. Пътят беше пуст. Късмет, че няма никой, помислих си тогава. Бързо стигнах до колата си и се прибрах у дома. Докато шофирах, направих всичко възможно да сложа ред в мислите си. Изнесох си лекция колко е важно да подредя всичко в главата си възможно най-бързо. Няма значение как се чувстваш, наставлявах се аз, по-късно ще се тревожиш за това. Засега просто няма да си позволяваш да чувстваш нищо. Опитах се да разсъждавам като войник или наемен убиец. Важно бе единствено да се държа така, сякаш всичко ми е наред, да правя всичко, което обикновено правя, така че никой да не заподозре каквото и да било. Превърнах себе си в лъскав робот, на външен вид досущ като моето предишно аз.

Чудесно се справих с тази задача. Още едно постижение, което повечето хора никога не биха успели да направят. Никой не се досети, нито дори Ивон. Единственото, с което не се справих, бяха гаджетата. На всеки разправях, че искам да се съсредоточа върху работата си за известно време, докато не срещна идеалния партньор. Докато не срещнах теб.

— Облечете се — казва младши следовател Селърс.

Сърцето ми започва да блъска в гърдите.

— Ще ме водите да видя Робърт ли?

— Ще ви заведе в ареста на полицейския участък в Силсфорд. Можете да дойдете доброволно, а мога и да ви арестувам. Вие решавате. — Вижда изумения ми поглед и решава все пак да обясни: — Някой се е опитал да убие господин Хауърт.

— Опитал? Искате да кажете, че не е успял? — Вперила съм поглед в очите му, настоявам за отговор. След, струва ми се, цяла вечност, той най-сетне отстъпва и кимва.

Залива ме победоносно чувство. Намериха те, защото ги излъгах, защото те обвиних в ужасно престъпление, което не си извършил. Какво ли ще каже Ивон, като разбере, че съм ти спасила живота?

6 април 2006

Чарли седна пред компютъра на Греъм — спретнат лаптоп на „Тошиба“ — и набра думите Speak out and Survive в диалоговия прозорец на „Гугъл“. Първият резултат, който се появи, бе точно това, което търсеше — организация, предлагаща практическа и емоционална подкрепа на изнасилени жени. Щом се отвори началната страница, Чарли щракна върху „Разкази на оцелели“. Бяха представени под номера. Тя избра номер седемдесет и две.

Саймън бе описал писмото на Наоми Дженкинс като хапливо. Според него наистина бе написано от Дженкинс, но той искаше да разбере какво смята Чарли. Липсвам му, помисли си тя. В душата ѝ се надигна смесица от гордост и щастие. Какво значение има, че иска да се обади на Алис Фенкорт? Ето на кого звъни посред нощ, когато нещо важно го тревожи — на Чарли.

Четеше писмото, изпратено от „Н. Дж.“, и кимаше — наистина звучеше като написано от Наоми, поне доколкото Чарли бе успяла да я опознае. Напълно възможно бе човек, който не иска да бъде наричан нито „госпожо“, нито „госпожице“, да възразява срещу опитите да бъде определян като „оцелял“ след изнасилване. Всъщност имаше логика в аргументите ѝ по този въпрос, но Чарли не беше особено впечатлена от презрението, с което Наоми пишеше за останалите жертви на изнасилване — или оцелели — и за начина, по който се изразяваха. Чарли бе чела само официални показания за случаи на изнасилване, които винаги бяха написани много сухо и просто; така трябваше. Никакви лирични отклонения от рода на сравнението с нескопосан текст на парче стил хевиметъл, което Наоми прави по повод разказите на оцелелите, пуснати на сайта на „Спийк аут енд сървайв“. Макар че и тук жената имаше право.

Личният разказ за изнасилване, направен с терапевтична цел, би трябвало да е много по-различен от показанията, които се дават в полицията — ударението ще пада върху чувствата, а не върху фактите,

целта ще бъде да споделиш болката си с други, които са изпитали същото.

Чарли разтри чело. Положителният ефект от четирите бутилки вино, които бе изпила с Греъм и Оливия предишната вечер, бе започнал да отшумява, идваше ред на отрицателния — махмурлукът се настани между веждите и запулсира в челото ѝ. Формално погледнато, бе започнал нов ден — четвъртък сутрин, — но на Чарли ѝ се струваше, че дългата изнурителна сряда още не си е отишла. Изпитваше отвращение към себе си. Именно тя бе настояла да пият повече. Най-безсрамно бе флиртувала с Греъм, бе го поканила в бунгалото и на практика бе прогонила сестра си. Чудесно, Чарли. Беше пришпорвала вечерта безмилостно, размахала свистящ камшик, твърдо решена да прекара най-хубавите мигове в живота си. Каква жалка крава си, помисли си тя.

Греъм се държа страхотно обаче. Като разбра, че е спешно, престана да се шегува, облече се бързо и отключи административната сграда, за да може Чарли да използва компютъра му. Офисът му беше малък и неотоплен, в него имаше място само за двете големи бюра, които се мъдреха вътре. Зад всяко имаше по един стол. В единия край на помещението имаше мишена за стрелички, а в другия — голям охладител за вода. Чарли спомена, че я боли глава, и Греъм хукна да търси лекарства.

— Ако Стеф се върне и те завари тук, ще ти се стъжни — предупреди я той. — Просто не ѝ обръщай внимание. Или я сплаши с мен.

— Че защо ще има нещо против? — попита Чарли. — Нали ти си шефът?

Греъм я погледна глуповато.

— Да, но... отношенията между мен и Стеф са малко сложни.

След толкова години съвместно служебно съществуване със Саймън Чарли беше станала експерт по сложните взаимоотношения. Никога не смесвай работата със секса. Това ли бяха направили Греъм и Стеф? И после всичко ужасно се е объркало? Чарли и Саймън поне още имаха здрава служебна връзка.

Замисли се пак над онова, което ѝ беше казал по телефона. Наоми Дженкинс се оказала права. Нещо наистина се беше случило с Робърт Хауърт. Много лошо, навярно дори фатално. Как бе разбрала

Наоми? Дали бе плод на интуицията на влюбения, зачуди се Чарли, или откровение на евентуалния убиец. Ако беше второто, човек трудно можеше да си представи каква беше ролята на Джулиет Хауърт в това. В края на краищата тя бе живяла в една и съща къща с подгизналия в кръв, изпаднал в безсъзнание Хауърт в продължение на близо седмица.

Според Саймън миналата сряда вечерта Хауърт е бил в „Стар ин“ в Спининг както обикновено. В четвъртък не се е появил на срещата с Наоми в „Травълтел“, значи вероятно е бил нападнал или в сряда, след като се е прибрал от кръчмата, по някое време през нощта, или в четвъртък сутринта, преди да излезе от вкъщи да гони ежедневните си задължения.

Саймън бе в болницата в Кълвър Вели, когато Чарли му се обади. Хауърт беше още жив, но в безсъзнание, и се намираше в интензивното отделение. Още един ден да се бяха забавили, без съмнение е щял да умре. Лекарят се учудил, че е издържал толкова дълго, предвид тежката травма на главата, причинена по обяснението на Саймън от поредица жестоки удари, довели до остър субдурален кръвоизлив, субарахноиден кръвоизлив и мозъчни травми. Хауърт веднага бил подложен на операция, дренирали кръвоизливите, за да намалят налягането в мозъка му, но лекарите не били оптимистично настроени. Саймън също.

— Мисля, че случаят няма да остане дълго в графата „опит за убийство“.

— Знае ли се с какво са нанесени травмите по главата? — попита го Чарли.

— Да — с голям кървав камък. Беше току до него, на пода до леглото, никакъв опит да бъде скрит. Беше целият в косми и кръв. Джулиет Хауърт каза, че двамата с мъжа ѝ го използвали да подпират вратата да не се затваря. — Гласът му заглъхна. — От тая жена тръпки ме побиват — призна той. — Каза ми, че Хауърт си харесал камъка, когато един ден били на разходка край река Кълвър, и го донесъл оттам. Щом открих Хауърт, и тя като се разбъбри... Едва ли не сякаш почувствала облекчение, макар че по нищо не личеше да се е развълнувала особено от случая. Каза, че предишните собственици на къщата заменили всички врати с противопожарни, които се затварят сами...

— И затова трябвало да ги подпират, за да стоят отворени.

— Да, във всяка стая има подпирачка — все такива големи камъни, като онзи, дето е наръбил главата на Хауърт, но всичките са от различни реки. Явно Хауърт е държал на тази идея. Всички тези историйки, цялата тая ненужна информация се лееше от устата ѝ, дори ми изброи тъпите реки! Но като я попитах дали тя е нападнала съпруга си, само се захили срещу мен. И дума не обели.

— Захили ли се?

— Отказва да си вземе адвокат. Сякаш изобщо не ѝ пука какво ще правим с нея. Създава много убедително впечатлението, че е твърдо решена да се забавлява, каквото и да направим.

— Според теб дали тя се е опитала да убие Хауърт?

— Сигурен съм, че е тя. Или по-скоро бих бил сигурен, ако не беше Наоми Дженкинс, която също ни излъга. Отведохме и нея в...

— Криминалистите бяха ли обработили вече къщата? Да не оставите нови отпечатъци, които да ги объркат?

— Не, ние отведохме Дженкинс в ареста в Силсфорд.

— Правилно решение.

— И тя не иска адвокат. Смяташ ли, че двете може да са действали заедно?

Не. Имаше си и аргументи: звучеше прекалено феминистично в стил Телма и Луиз. В реалността двете жени, които обичат изневеряващ мъж, обикновено се обвиняват една друга и се мразят една друга, като и двете продължават да желаят неверника, който излиза сух от водата.

След като прочете разказа на Наоми Дженкинс за изнасилването, Чарли се зачуди какви ли бяха другите изповеди. Докато чакаше Грѐм да ѝ донесе нещо за главоболието, реши да прегледа още няколко. Щракна върху седемдесет и три, седемдесет и четири и седемдесет и пет и набързо ги изчете. Всички бяха описания на кръвосмесителни изнасилвания. Номер седемдесет и шест беше за изнасилване от непознат, но бе така похотливо написано, че не остави никакви съмнения у Чарли за автора — явно перверзник от мъжки пол. Можеше ли Наоми Дженкинс да е извратена? Това би могло да обясни защо бе излъгала, че Хауърт я е изнасилвал; Чарли бе сигурна, че е излъгала. Но в писмото на Наоми, пуснато в интернет, нямаше похотливи подробности. А нямаше да ѝ е трудно да включи няколко — в показанията ѝ имаше достатъчно такива подробности по думите на

Саймън, значи, ако е фантазьорка, защо не е описала изцяло фантазията си, когато е решила да я разпространява чрез интернет? Чарли искаше сега да е в участъка в Силсфорд, за да може да зададе всички тези въпроси на Наоми и да я гледа в лицето, докато отговаря.

Вратата се отвори и в стаята влезе Стеф. Беше облечена с други дрехи в сравнение с последния път, когато Чарли я видя, но облеклото ѝ пак включваше дънки, този път черни, които стигаха точно до под щръкналите кости на ханша ѝ. Как не ѝ се свличаха надолу, един господ знаеше?

Дънките, които носеше предния ден, бяха същите. Направо да ѝ видиш окосмяването, помисли си Чарли. После се поправи: жена като Стеф сигурно епилираше всичко или ако оставяше нещо, то щеше да е във формата на сърце или друга подобна дивотия.

Отблизо шарената коса на Стеф изглеждаше смешно — все едно няколко птици с различни стомашни проблеми едновременно си бяха изпразнили червата върху главата ѝ. Косата ѝ стърчеше на странни твърди кичури и неравни шипове, оформени с гел — прическа, която беше прекалено натруфена за всяка ежедневна ситуация. Подобно нещо човек очаква да види само на модно ревю. А пък за такъв случай щеше да е направена далеч по-добре.

Дебел пласт фон дьо тен покриваше кожа с лош цвят, предложи Чарли. Устните на Стеф, подобно на косата, бяха боядисани в няколко цвята: розово и лъскаво по средата с тънка червена линия отвътре и още по-тънка черна линия. Като тръгна из стаята, се чу дрънчене и Чарли забеляла златни гривни по ръцете ѝ.

— Това е нашият компютър — избухна Стеф моментално. — Не можете да го използвате.

— Греъм каза, че мога.

Стеф се нацупи — лъскавите ѝ устни се вдигнаха нагоре и хлътнаха навътре.

— Къде е той?

— Отиде да потърси болкоуспокояващи. Имам главоболие. Вижте, възникна нещо спешно в службата и Греъм каза, че няма нищо против да...

— Не може така. Не е разрешено гостите да използват компютъра.

— Къде закарахте сестра ми? — попита Чарли. — В хотел ли?

— Тя настоя да не ви казвам. — Стеф зачопли зъбите си с един от дългите си нокти, върху които имаше залепено нещо като малък диамант по средата. — Греъм изчука ли те вече или какво? — изтърси тя. — Тази вечер в бара щяхте да се изядете с очи.

Чарли онемя от изумление.

— Нямаше да те пусне тук, ако не те е чукал или не възнамерява да го направи. Само да те предупредя: ако го е направил или ако го прави, ще ми разкаже всичко. Всичко. Винаги ми казва. Няма да си първата гостенка, минала през оная му работа, далеч няма да си първата. Колко са му минали през ръцете. Прави импресии от звуците, които издават в леглото. Много са смешни! — Стеф изпръхтя и скри уста с ръка.

Ако Греъм не се беше появил в този момент, Чарли щеше да иде да я цапне през лицето.

— Какво става? — обърна се той към Чарли. Държеше опаковка „Нурофен“. — Какво ти каза тя?

— Само й казах, че не може да използва компютъра — изпревари я Стеф.

— Напротив, може. Разкарай се и гледай да поспиш — посъветва я мило, — че утре те чака цял ден слугуване. Ще започнеш със закуска в леглото за мен и сержанта — и Греъм вдигна брадичка към Чарли. — Истинска английска закуска. В нейното легло имам предвид. Там ще бъдем и двамата. Нали така, сержант?

Чарли се втренчи в екрана на компютъра и се сви зад него.

Стеф блъсна Греъм настрани.

— Тръгвам си — обяви тя.

Докато вървеше към вратата, Греъм запя с висок глас:

— White lines going through my mind...^[1] — явно искаше Стеф да го чуе. Чарли позна песента — беше се въртяла в класациите през осемдесетте години на миналия век. Май беше на Грандмастър Флеш.

Вратата се затвори с трясък.

— Съжалявам — Греъм изглеждаше засрамен. — Не можеш да си представиш колко ме дразни.

— О, мога — увери го Чарли, все още изумена от онова, което Стеф й беше казала.

— Не се ли вижда какво клише е? Олицетворение на злата слугиня, като госпожа Данвърс от „Ребека“ — гледала ли си го?

— Чела съм я.

— О, ученото си е учено, нали, шефе! — Греъм целуна Чарли по косата.

— Стеф да не се дрогира с кока?

— Не. Защо? На такава ли ти прилича?

— Ти пъ за белите линии — в тази песен се пее против злоупотребата с наркотици.

Греъм се засмя.

— Това си е шегичка между нас двамата. Не се тревожи, утре ще си получим закуската, ще видиш. Тя е послушен уличен помияр.

— Греъм...

— Сега чаша вода, за да можеш да си изпиеш хапчетата. — Обърна се към охладителя за вода. — Няма чаши. Чудесно. Ще трябва да донеса от склада. Ей сегичка идвам. Ако чудовището се върне, знаеш коя песен да запееш. — Той намигна и изчезна, оставяйки вратата широко отворена.

Чарли въздъхна. Вече беше изключено да спи с Греъм и да рискува да я обсъжда с персонала. Върна се пак към уебстраницата на „Спийк аут енд сървайв“. Ще прочете писмото на Наоми Дженкинс още веднъж и после ще се върне в бунгалото да се просне в леглото. Сама.

Прозина се шумно и хвана мишката. Ръката ѝ се хлъзна и вместо да щракне върху разказ номер седемдесет и две, погрешка избра номер трийсет и едно.

— По дяволите — измърмори тя. Опита се да се върне на предишния екран, но компютърът на Греъм беше забил.

Натисна контрол, алт и дилийт, но нищо не стана. Явно е време да се откажа, уморено си помисли тя. Греъм ще си оправи компютъра, като се върне; тя щеше да го остави както си е — парализиран.

Тъкмо да стане от стола и погледът ѝ се спря върху нещо. Дума на екрана пред нея: „театър“. Мина малко време, докато проникне в заспалия ѝ мозък. Но когато проникна, я накара да подскочи и шумно да поеме дъх. Примига няколко пъти да види дали не си въобразява. Но не, там си беше, в разказ на оцеляла номер трийсет и едно. Малък театър. Сцена. И няколко реда по-надолу — думата „маса“. Изскочи от екрана и черните ѝ букви затанцуваха пред очите на Чарли. Публика, вечеря. Всичко присъстваше, всички подробности от показанията на

Наоми Дженкинс за нейното изнасилване, които Саймън ѝ беше споменал по телефона. Чарли погледна датата — 3 юли 2001. Най-отдолу пишеше: „Име и адрес на електронната поща недостъпни.“

Набра номера на мобилния на Саймън — заето. По дяволите. Позвъни в Криминалния отдел. Дано да има някой, дано, дано, дано.

След четиринайсет позвънявания — преброи ги — Гибс вдигна телефона. Чарли си спести всички любезности, този тип и без това беше опериран от тях през последните дни.

— Свържи се с Националния криминален отдел в Брамсхил — нареди му тя. — Изпрати им по факса показанията на Наоми Дженкинс за изнасилването ѝ и поискай да проверят има ли други подобни случаи където и да било в страната.

Гибс изсумтя.

— Защо? — попита той грубо, сякаш едва сега му бе хрумвало, че може все пак да има основателна причина.

— Защото Наоми Дженкинс наистина е била изнасилена и не е била единствената. Това е серийно престъпление — Чарли изрече думите, от които се ужасява всеки следовател. — Предай на Саймън и на Прауст, че се прибирам.

---

[1] „Бели линии минават през съзнанието ми...“ — строфа от песента White Lines (Don't, Don't Do It) на Грандмастър Флеш, написана против употребата на смъртоносния бял прах кокаин. — Б.пр. ↑

ЧАСТ II

„Спийк аут енд сървайв

Разказ на оцеляла номер 31 (пуснат на 3 юли 2001 г.)

Толкова ми е трудно да се заставя да пиша за случилото се с мен. Събрах смелост само благодарение на разказите, публикувани в този страхотен сайт, които ми показват, че други жени са имали храбростта да излеят болката си, и това събуди в мен желанието да се опитам да направя същото. Бях изнасилена преди три седмици, а чудовището, което ми го причини, ме заплаши, че ако кажа на някого или отида в полицията, пак ще ме намери и ще ме убие.

Повярвах му тогава и още му вярвам. Много от мъжете, които изнасилват, са неадекватни или душевноболни, знам, но този изглеждаше уверен, а не някакъв неудачник. Би могъл да си намери приятелка когато си поиска. Не беше нужно да прави онова, което стори с мен; той просто искаше да го направи.

Бях в центъра на Бристол, когато ме заговори. Току-що бях привършила една среща и вечерта ме очакваше още една, така че реших да ида да хапна нещо. Аз не съм от Бристол и не познавам ресторантите много добре. Открих кафене, което ми хареса на външен вид, казваше се «Уан шоп Тали шоп». Стоях отвън, гледах през витрината и се канех да вляза, когато мъжът ме заговори.

Извика ме по име и се приближи. Аз си помислих, че навярно го познавам отнякъде. Той спря до мен и едва тогава забелязах ножа. Вцепених се. Накара ме да отида до колата му с опрян в мен нож и ми каза, че ще ме изкорми, ако крещя или се опитам да потърся помощ. Щом влязох в колата, ми сложи маска на очите, за да не мога да виждам.

Не съм в състояние да опиша всичко случило се — прекалено е болезнено и е още твърде прясно. Откара ме някъде — не знам къде — и свали маската чак като влязохме вътре. Озовах се в малък театър със сцена. «Искаш ли да загрееш преди представлението?» — каза той, но не обясни какво ще бъде представлението.

Знаех, че скоро ще разбера. Така и стана. Пристигна публика, всички вкупом. Четирима мъже и три жени. Присъствието на жените там беше едно от най-лошите неща.

Как може жени да изпитват удоволствие, като гледат как друга жена е малтретирана? Ако това е тяхната представа за приятно прекарана вечер, аз изпитвам повече съжаление към тях, отколкото към себе си.

И седмината бяха над средната възраст. Двама от мъжете имаха мустаци и бради. Мразя небръснати мъже. Единият беше с истинска рошава брада, като Дядо Коледа, само че кафява, а другият си беше оформил от онези тъпи брадички, дето приличат на кръгла оскубана вежда около устата.

Столовете не бяха в редици като в нормален театър. Бяха наредени около маса и докато мен ме насилваха на сцената, ония вечеряха. Мъжът им сервира ястията, преди да се заеме с мен: малки чинии с пармска шунка, зелена салата и пармезан. Знам, защото той им каза какво поднася.

Толкова е тежко. По едно време си помислих, че мъките ми са свършили, защото ми наредиха да сляза от сцената и аз реших, че мъжът е приключил с мен. Беше ми обещал, че ако му съдействам, няма да ме убие и аз му съдействах. Макар да беше чудовище, все пак му повярвах. Той не искаше да ме убива. Единственото, което искаше от мен, бе да му помогна да си направи «шоуто».

Но не беше свършило. Не мога да пиша за случилото се след това, но беше по-лошо от онова на сцената. Когато най-сетне приключи, изнасилвачът се опита да убеди мъжа с рунтавата брада — който се казваше Дес — да ме

изнасили на свой ред. Дес се качи върху мен, но, слава богу, не можа да получи ерекция.

След като се повеселиха с мен колкото можах, изнасилвачът отново сложи маската върху очите ми, закара ме обратно в Бристол и ме захвърли на паважа пред «Уан шоп Тали шоп». После хвърли на улицата и ключовете от моята кола и дамската ми чанта. Наоколо нямаше никой. Намерих си колата и макар да не бях добре, шофирах чак до дома. Стигнах вкъщи някъде към десет часа сутринта. Съседите ми бяха в градината си и ме гледаха, докато вървах от колата до входната врата на моята къща. Следобед жената позвъни у нас и ме попита дали може с нещо да ми помогне. Попита дали съм ходила в полицията. Аз ѝ казах да си гледа работата и блъснах вратата под носа ѝ. Бях убедена, че ще ме убият, ако кажа нещо. Изродът, който ме нападна, знаеше името и адреса ми и много други неща за мен.

Оттогава почти не съм излизала от дома. Не мога да погледна съседите си в очите — продавам къщата. Непрекъснато си фантазирам сложни начини за отмъщение, което е жалък опит да намеря покой, защото тези планове винаги ще си останат в сферата на фантазиите. Дори да събера смелост да ида в полицията, вероятно вече е твърде късно. Провалих всичко — изкъпах се още щом се прибрах.

Щеше да е по-добре, ако онова чудовище не знаеше името ми. Така имам чувството, че съм била избрана, а не знам защо. Дали съм направила нещо? Аз нямам вина за нападението, знам, и не се самообвинявам, но ми се иска да разбере защо е избрал точно мен. Чувствам се толкова самотна сега, толкова откъсната от останалата част от света. Искане ми се да се върна обратно сред хората.

Благодаря, че отделихте време да прочетете това писмо.“

„ОСИКСН (Оцелели след изнасилване,
кръвосмешение и сексуално насилие)

МОЯТ СЛУЧАЙ

Разказ №12 (пуснат на 16 февруари 2001 г.)

Не мога да повярвам, че сме толкова много, аз бях изнасилена миналата година в индийския ресторант, където работех, за първи път го споделям, онази вечер останах до късно, щото двамата мъже не бяха свършили с тяхното къри и бирите си, казах на шефа, че аз ще заключа, това беше най-голямата грешка в живота ми. И двамата бяха пияни, пияни като свине, не искаха да си платят сметката, единият ме събори на масата и каза на приятеля си да ме загрее, защото той бил главната атракция. Нарече ме звездата на шоуто и искаше да е последен. Двамата се редуваха, първият обаче не можа да се възбуди и оня, дето каза, че е главната атракция, му каза да използва бирена бутилка и оня го послуша, после оня, дето се нарече главната атракция, ме обърна по корем на масата и проникна в мен по този начин, ужасно болеше, оня, дето не можа да се възбуди, имаше фотоапарат и снимаше действията на другия, накараха ме да им кажа как се казвам и къде живея, къде живее семейството ми. Казаха, че ще изпратят снимките на семейството ми, ако отида в полицията, още не съм ходила в полицията, но някой ден ще отида, защото не мога да живея с мисълта, че онези свине няма да си платят за стореното и няма да им позволя да съсипят живота ми, искам да разкажа на всички, които са изживели същото — продължавайте да се борите.

Таня, Кардиф“

Електронен адрес недостъпен

6 април 2006

Саймън не харесваше начина, по който го гледаше Джулиет Хауърт. Все едно го чакаше да направи нещо и колкото по-дълго време минаваше, без да го направи, толкова по-забавно ѝ ставаше. Колин Селърс задаваше въпросите, но тя не се интересуваше от него. Отправяше всичките си отговори и вметнати изрази — а те бяха много — към Саймън, а той не можеше да разбере защо. Дали защото с него бе говорила най-напред?

— Обикновено хора във вашето положение искат на разпита да присъства адвокат — отбеляза дружелюбно Селърс.

— И този разпит ли ще бъде като миналия? — попита Джулиет. — Колко досадно. — Правеше нещо с косата си, докато говореше, сложила ръце зад гърба.

— И вашият съпруг ли ви досади? Затова ли го ударихте няколко пъти с камък?

— Робърт не говори достатъчно, за да досади на когото и да било. Той е мълчалив, но не е скучен. Мъдър е. Знам, че звучи сантиментално. — Джулиет бърбеше със заговорнически тон, сякаш принадлежеше към някаква общност и хвалеше някой от членовете ѝ. Саймън се сети за поредицата предавания по Канал 4 „100-те най-велики“, в които знаменитостите винаги щедро се хвалеха един друг.

— Поведението на Робърт може и да е предсказуемо, но мислите му не са. Наоми сигурно вече ви е казала всичко това. Тя сигурно се стареа много повече от мен да ви помогне. Вижте. — Джулиет се обърна да му покаже косата си, която бе сплетена на стегната плитка, сякаш вградена в задната част на главата ѝ. — Съвършена плитка и я направих без огледало или каквото и да е. Впечатляващо, нали?

— Мъжът ви бил ли е някога груб с вас?

Тя свъси вежди срещу Селърс, сякаш раздразнена от намесата му.

— Можеш ли да намериш някой изпуснат кичур? — посочи към врата си, отново обърната към Саймън. — Ако има, ще се разплете.

— Имаше ли навик да бъде груб с вас?

Джулиет се засмя.

— Да ви приличам на жертва? Преди минута смятахте, че съм смазала главата на Робърт с камък. Спрете се на едно становище.

— Упражнявал ли е съпругът ти физически или психически тормоз над теб, Джулиет?

— Знаете ли какво? Мисля, че ще ви е по-интересно да работите, ако не ви кажа нищо. — Тя посочи с брадичка папката, която Саймън държеше в ръце. — Имаш ли излишно листче хартия? — попита с тих глас. Стараеше се всячески да покаже с кого предпочита да разговаря. Колкото по-настойтелно се опитваше да накара Саймън да играе по-активна роля, толкова повече Саймън се заинтересуваше, решен да се намесва възможно най-малко. Джулиет сякаш не даваше пет пари за това, което ѝ се беше случило, и Саймън виждаше в желанието ѝ да общува с него единствения начин да окаже някакво въздействие върху нея.

Селърс извади от джоба си скъсан плик за писмо и го подаде на Джулиет през масата, после плъзна и химикалка.

Тя се наведе, писа няколко секунди и бутна плика към Саймън с усмивка. Той не помръдна. Селърс взе плика, хвърли му бърз поглед и го подаде на Саймън. По дяволите. Сега вече нямаше избор. Усмивката на Джулиет стана още по-широка. На Саймън му беше неприятен начинът, по който тя се опитваше да влезе в личен контакт с него, като едновременно използваше и изключваше участието на Селърс. Замисли се дали да не излезе от стаята и да остави всичко в ръцете на Селърс. Как ли щеше да реагира тя?

Беше написала върху плика четири строфи — стихотворение или част от стихотворение:

*„На човешката неувереност се дължи
цялата сила на аргументите човешки
и докато не паднем, не знаем,
че говорейки, сме правили грешки.“*

— Какво е това? — попита Саймън, раздразнен, че не го знае. Не можеше да си го е измислила, не и толкова бързо.

— Това е моята мисъл на деня.

— Разкажете ми за сексуалните ви отношения с вашия съпруг — каза Селърс.

— Нямам намерение. — Джулиет се изкиска. — Вие ми разкажете за вашите с вашата съпруга. Виждам, че носите венчална халка. Едно време мъжете не носеха халки — обърна се тя към Саймън. — Понякога човек трудно си спомня, че нещата някога са били по-различни, отколкото сега, не мислиш ли? Миналото изчезва и ти се струва, че никога не е имало нищо по-различно от сегашното състояние на нещата. Трябва истинско усилие, за да си спомниш как е било някога.

— Бихте ли определили сексуалните си отношения като нормални? — упорстваше Селърс. — Още ли спите заедно?

— В момента Робърт спи в болницата. Може и никога да не се събуди според младши следовател Уотърхауз — каза го с тон, който намекваше, че Саймън може и да е излъгал ей така, за да си направи шега.

— Бихте ли казали, че сте имали нормални сексуални отношения със съпруга си, преди да получи травмите? — Ако се съдеше по гласа, Селърс не бе загубил търпението си, нещо, което Саймън не можеше да каже за себе си.

— Няма да кажа нищо по този въпрос — отсече Джулиет.

— Ако си бяхте извикали адвокат или ни бяхте оставили ние да ви намерим, той или тя щеше сега да ви посъветва, когато не искате да отговаряте на даден въпрос, да казвате: „Без коментар.“

— Ако исках да кажа „без коментар“, щях да го кажа. Моят коментар е, че предпочитам да не отговарям на въпроса. Като Бартълби.

— Кой?

— Литературен герой — измърмори Саймън. — Бартълби Писаря^[1]. Каквото и да го помолели да направи, той винаги казвал: „Предпочитам да не го правя.“

— Само че не е бил на разпит в полицията — уточни Джулиет. — Просто си работел в службата. Или по-скоро не работел. Малко като мен. Предполагам знаете, че нямам работа, нямам професионална кариера. Нямам и деца. Само Робърт. А сега може и него да загубя — тя издаде долната си устна напред, пародирайки тъжна физиономия.

— Съпругът ви някога да ви е изнасилвал?

Джулиет сякаш се изненада, дори може би малко се ядоса. После се засмя.

— Какво?

— Чухте въпроса ми.

— Абе, хора, вие не сте ли чували за Бръснача на Окам^[2]? За най-простото обяснение и такива работи? Само се чуйте! Изнасилвал ли ме е Робърт? Бил ли е груб с мен? Упражнявал ли е психологически тормоз над мен? Горкият човек лежи в болницата с опасност за живота, а вие... — тя изведнъж млъкна.

— Какво? — попита Селърс.

Хитрите ѝ очи бяха загубили острия си поглед.

— До съвсем скоро мъжът имаше законно право да насилва жена си — каза тя някак разсеяно. — Представете си такова нещо сега — изглежда почти невъзможно. Помня, като дете се разхождах из града с мама и татко и видях плакат, на който пишеше: „Изнасилването в брака — да го превърнем в престъпление.“ Попитах родителите си какво означава това. — Джулиет говореше механично, сякаш си мислеше за нещо съвсем друго.

— Джулиет, ако ти не си се опитала да убиеш Робърт, защо не ни кажеш кой е бил? — попита Селърс.

Изражението на лицето ѝ моментално се проясни. Погледът ѝ отново се съсредоточи, но Саймън усети промяна в настроението ѝ. Лекомислието бе изчезнало.

— Да не би Наоми да ви е казала, че Робърт я е изнасилил?

Саймън отвори уста да отговори, но Джулиет го изпревари.

— Така ви е казала! — отсече тя с широко отворени очи. — Тя е невероятна!

— Искаш да кажеш, че лъже ли? — попита Селърс.

— Да. Лъже. — Джулиет изглеждаше абсолютно сериозна за първи път откакто бе започнал разпитът. — И какво точно ви каза, че е направил?

— Ще отговарям на твоите въпроси, когато ти отговориш на моите — кривна глава Селърс. — Така е справедливо.

— Тук няма справедливост — заяви презрително Джулиет. — Чакай да позная. Казала ви е, че е имало и други мъже, които са гледали и са вечеряли. Каза ли, че Робърт я е изнасилил на сцена? Била

ли е завързана за легло? Случайно страничните греди на таблите на леглото да са били увенчани с жълъди?

Нещо изщрака в главата на Саймън и той скочи на крака.

— От къде, по дяволите, знаеш всичко това?

— Искам да говоря с Наоми — заяви Джулиет. Усмивката ѝ се бе върнала.

— Ти излъга за местонахождението на съпруга си. Прекара шест дни в къщата с него, докато той лежи в собствената си мръсотия, пребит почти до смърт, без да се обадиш на бърза помощ. Оставила си кървави отпечатъци по онази подпирачка за врата и кръвта е на Робърт. Имаме достатъчно основания да те изправим не един, а няколко пъти пред съда. Няма никакво значение какво ще ни кажеш или няма да ни кажеш.

Джулиет остана невъзмутима. Все едно Саймън ѝ беше прочел своя списък с продукти за пазаруване.

— Искам да говоря с Наоми — повтори тя. — Насаме. Само двечките, тихо и спокойно.

— Трудна работа.

— Сигурно ти е ясно, че това няма да стане, защо си правиш труда да го искаш? — попита Селърс.

— Нали искаш да знаеш какво е станало с Робърт?

— Знам, че си се опитала да го убиеш, и това ми е напълно достатъчно — отвърна Саймън. — Ще те обвиним в опит за убийство, Джулиет. Сигурна ли си, че не искаш адвокат?

— Защо ми е да се опитвам да убия собствения си съпруг?

— И без мотив ще можем да ти предявим обвинението, друго не ме интересува.

— Това може да е вярно за твоя приятел — Джулиет посочи с брадичка към Селърс, — но не и за теб. Ти искаш да знаеш. И шефката ти също. Как ѝ беше името? Старши следовател Зейлър. Тя е жена, а жените искат да научат историята от край до край. Е, аз съм единствената, която я знае. — В гласа ѝ звучеше гордост. — Предай на шефката си от мен, че ако не ме остави да разговарям с онази кучка Наоми Дженкинс, ще си остана завинаги единствената, която знае истината. Ти решаващ.

— Не можем — каза Саймън, докато двамата със Селърс се връщаха в залата на Криминалния отдел. — Чарли няма да разреши, и с право. Дженкинс и Джулиет Хауърт сами в стая за разпит? Ще си навлечем още един опит за убийство. Най-малкото Хауърт ще тормози Дженкинс с подробностите около изнасилването ѝ. Представи си заглавията: „Полицията позволява на убийца да измъчва жертва на изнасилване“.

Селърс не го слушаше.

— Защо Джулиет Хауърт смята, че аз не искам да узная истината? Надменна кучка. Защо ти да се интересуваш, а аз не?

— Не ѝ обръщай внимание.

— Да не мисли, че съм безчувствено говедо или какво? Или че нямам въображение? Пълни глупости. Трябваше да чуе каква история измислих за пред Стейси за седмицата, дето ще прекарам със Суки. Ти знаеш ли, че дори разпечатах програма на заниманията за спояване на колектива на хартия с логото на полицията?

— Не искам да знам — отрязва го Саймън. — Нямам намерение да лъжа Стейси, ако я срещна, докато те няма, и тя ме попита защо не съм с теб... където и да си ѝ казал, че си.

Селърс се подсмихна.

— Така разправяш сега, приятелю, но знам, че ако се наложи, ще излъжеш заради мен. Не се прави на толкова почтен!

На Саймън му беше омръзнала тази тема. И преди я бяха обсъждали, и то неведнъж. Селърс посрещаше всяка критика весело и добродушно, което дразнеше Саймън почти толкова, колкото и фактът, че скрупулите му се приемаха като някаква приятелска закачка или преструвка. На Селърс наистина му липсваше въображение, поне в това отношение: не можеше да си представи, че някой искрено и чистосърдечно не одобрява непрекъснатите му изневери. Какво би могъл да има човек против неговия начин на забавление, след като няма наранени, няма пострадали? Според Саймън Селърс разсъждаваше прекалено оптимистично. За момента беше забавно, но той не разбираше, че поведението му можеше да доведе до неприятни последици. Като например да загуби жена си и децата, ако Стейси Селърс узнае. Човек, докато не изстрада една болка, не може да си представи как би се чувствал, когато боли.

— Имам идея за сватбен подарък за Гибс — каза Селърс. — Знам, че не е кой знае какво, но искам да се отърва от този ангажимент колкото се може по-бързо. Имам по-важни неща, за които да мисля. — И той направи похотлив жест. — Подготовка за почивката... лубриканти... еякулации...

— Разводи — измърмори Саймън, като се сети за стихотворението, което Джулиет Хауърт написа на плика за писмо. И тя не беше типичната съпруга на шофьор на камион, както и Наоми Дженкинс не беше типичната любовница на шофьор на камион. Те двете имаха повече общо помежду си, отколкото всяка една поотделно с него, помисли си Саймън. Беше трудно да прецени дали е прав, след като и двете жени не бяха особено словоохотливи, а Хауърт пък съвсем.

— Каква ти е идеята? — обърна се той към Селърс.

— Слънчев часовник.

Саймън се изсмя в лицето му.

— За Гибс? Той май би предпочел кутия специално пиво или касетка с порно.

— Снежния човек има книга за слънчевите часовници, знаеш ли?

— Да. А ти знаеш ли кой му я купи и така и не си получи парите?

— Аз я разгледах. Може да си поръчаш да ти сложат на часовника едно нещо, дето се казва нодус.

— Искаш да кажеш гномон?

— Не, гномон има всеки слънчев часовник. Нодусът обикновено е като кръгла топка, макар че може да има и друга форма. Слага се върху гномона така, че на ръба на сянката се оформя допълнително петно. Може да си направиш хоризонтална линия върху циферблата, ако искаш да отбележиш някаква специална дата — например сватбения ден на Гибс и Деби. Линиите на датите са хоризонтални и пресичат вертикалните линии на кръглите и половинките часове. И всяка година на тази дата сянката на нодуса следва линията от началото до края. Схващаш ли какво имам предвид?

— Подробностите нямат значение — отвърна Саймън.

— Като цяло идеята не е добра. Гибс не би искал да има слънчев часовник. Отначало ще живне, като чуе за датната линия, но накрая ще бъде разочарован.

— Деби може да иска такъв часовник — в гласа на Селърс звучеше обида. — Красиви са тия слънчеви часовници. Аз бих искал да си имам. И Прауст каза, че иска.

— Деби иска да се омъжи за Гибс. Може да се предположи, че споделя лошия му вкус.

— Добре де, способен си да убиеш всяка радост у човека! Просто исках да измисля нещо. Като се върна от едноседмичната си почивка със Суки, до сватбата ще остават само два дни. Вие ще трябва да го измислите, докато ме няма, ако не искате да решавате в последната минута. Боже, като говорим за хора, способни да съсипят хубавото. Знам, че Гибс не е точно...

— Именно.

— ... ама просто си помислих, че бихме могли да вдигнем малко летвата за разнообразие.

— „Погледни слънцето в очите и направи добро за радост на сърцето и с вярата, че някой нов ден ще донесе нещо още по-добро, защото дал си не каквото другите биха дали, а каквото трябва, за да изгради орел гнездо.“ — Саймън се усмихна. Запита се дали Джулиет Хауърт би познала тези стихове. Селърс не успя. — У. Б. Йейтс. Но той не е познавал Крис Гибс, ако го познаваше, щеше да разсъждава по друг начин.

— Както и да е — каза уморено Селърс.

— Как мислиш е станало? — смени темата Саймън. — Дали Робърт е изнасилвил Наоми Дженкинс и после е казал на жена си? Или Дженкинс е била изнасилена от някой друг, доверила се е на любимия, а той не е оправдал доверието ѝ и е разказал на жена си.

— Дявол знае — вдигна рамене Селърс. — И двата варианта предполагат, че Хауърт е казал на Джулиет за изнасилването. Може пък Наоми Дженкинс да ѝ е казала. Не мога да се отърва от мисълта, че двете може да са в комбина и се опитват да ни подвеят. И двете са надуте крави и както ни е известно, и двете лъжат. Ами ако не са врагове и съпернички, както изглежда?

— Кой го знае как е... — въздъхна унило Саймън. — Докато Хауърт е в безсъзнание, а двете жени ни въртят на пръста си, доникъде няма да стигнем.

— Не бих казала — обади се Чарли, която идваше по коридора зад тях. Саймън и Селърс се обърнаха. Лицето ѝ бе мрачно. Нямахше

доволство в гласа ѝ, както обикновено, когато следствието отбелязваше прогрес. — Саймън, трябва ми спешно ДНК проба от Хауърт. И преди да ми кажеш, че имаме, да уточня, че не искам проба от намереното от криминалистите в къщата. Искам проба, взета от самия човек. Не желая да поемам никакви рискове. — Чарли вървеше и говореше; Саймън чуваше как Селърс се задъхва зад него от усилието да не изостава. — Селърс, намери всичко възможно за живота на Хауърт, Джулиет Хауърт и Наоми Дженкинс. Къде е Гибс?

— Не знам — отвърна Селърс.

— Това не е отговор. Искам да ми доведете Ивон Кочин, квартирантката на Дженкинс, за разпит. И пратете криминалисти да огледат камиона на Робърт Хауърт.

— Какво беше всичко това? — попита Селърс, целият зачервен и задъхан, след като тракането на високите токчета на Чарли заглъхна надолу по коридора.

Саймън не искаше да гадае, не искаше да мисли какво би могло да е едновременно и напредък, и лоша новина.

— Не можеш вечно да прикриваш Гибс — смени той темата. — Какво му е всъщност? Да не е заради сватбата?

— Ще се оправи — отсече категорично Селърс. Саймън се сети за мотото върху слънчевия часовник от визитката на Наоми Дженкинс. Не можеше да си спомни латинския израз, но преводът му беше: „Аз броя само слънчевите часове.“ Все едно беше писано за Селърс.

---

[1] Разказ от Хърман Мелвил, американски писател, известен най-вече с романа си „Моби Дик“. — Б.пр. ↑

[2] Бръснач на Окам е най-разпространеното наименование на принципа за простотата в науката. Съгласно този принцип от множеството теории, които обясняват един и същ проблем, за предпочитане е най-простата. — Б.пр. ↑

Четвъртък, 6 април

Сержант Зейлър отключва вратата на килията ми. Опитвам се да стана и разбирам колко съм изтощена едва когато коленете ми се подгъват и нещо започва да дрънчи в главата ми. Преди да успея да подредя хаоса от мисли под формата на въпрос, сержант Зейлър казва:

— Робърт е добре. Кръвоизливът е спрял, отокът спада.

Тази новина ми е достатъчна, за да усетя прилив на сили.

— Искате да кажете, че ще се оправи ли? Ще се събуди?

— Не знам. Лекарят, с когото разговарях току-що, каза, че при черепно-мозъчни травми нищо не може да се прогнозира със сигурност. Съжалявам.

Трябваше да си знам: изпитанието далеч не е свършило. То е като безкрайна надпревара — правата бяла линия на финала се разпада на бял прах и се разпръсва, щом приближа, а като изчезне, съзирам нова линия в далечината. И хуквам към нея, задъхана, сякаш бягам на живот и смърт, и пак става същото. Едно чакане свършва, започва друго. Това ме съсипва повече, отколкото липсата на сън. Имам чувството, че в мен е затворено диво животно, което умира от желание да излезе на свобода и в отчаянието си се клати напред–назад. Само да можех да намеря начин да успокоя мислите си, не бих имала нищо против да лежа будна цяла нощ.

— Заведете ме в болницата да видя Робърт — казвам аз, когато сержант Зейлър ме извежда в коридора.

— Сега ще те заведе в стаята за разпит — отвърща тя строго. — Трябва да поговорим, Наоми. Нужни са много обяснения и уточнения. — Раменете ми увисват. Нямам сила за нищо. — Не се тревожи — успокоява ме сержант Зейлър. — Няма от какво да се страхуваш, ако ни кажеш истината.

Изобщо не ме е страх от полицията. Там се подчиняват на правила, които разбирам и с някои малки изключения приемам.

— Знам, че ти никога не би наранила Робърт и не си го направила.

Залива ме вълна на облекчение и попива в уморените ми кости. Слава богу. Искам да попитам дали Джулиет те е наранила, но има сшив в онази част от мозъка ми, която контролира речта и устата ми не ще да се отвори.

Стаята за разпит е боядисана в светъл коралов цвят и мирише силно на анасон.

— Искаш ли нещо за пиене, преди да започнем? — пита сержант Зейлър.

— Каквото и да е, само да е алкохол.

— Чай, кафе или вода — изрежда тя с по-строг глас.

— Само вода тогава. — Не се опитвах да се шегувам. Знам, че в полицията разрешават на хората да пушат. Виждала съм по телевизията, а има и пепелник на масата пред мен. Щом тютюнът и никотинът са разрешени, защо да не е разрешен и алкохолът? По света има толкова много недомислици, повечето плод на глупост.

— Обикновена или газирана? — мърмори под нос сержант Зейлър на излизане от стаята. Не мога да разбера ядосана ли е, или се шегува.

Щом оставам сама, и главата ми се изпразва. Трябва да обмислям отговорите си, да се подготвям, а аз какво правя — седя абсолютно неподвижно, докато тънката материя на съзнанието ми се опитва да се разтегне и да покрие пропастта между този момент и следващия.

Ти си жив.

Сержант Зейлър се връща с моята вода. Бърника из уреда на масата, който изглежда по-сложен от който и да е касетофон, макар че очевидно ще изпълнява такава роля. Щом заработи, Зейлър казва своето име, после моето, датата и часа. Кара ме да изразя нежеланието си да присъства адвокат. След като го правя, тя се обляга назад в стола си и казва:

— Ще спестя и на двете ни много време, като прескоча сценария с въпросите и отговорите. Ще ти опиша ситуацията такава, каквато я виждам аз. А ти ще ми кажеш дали съм права. Става ли?

Кимвам.

— Робърт Хауърт не те е изнасилител. Ти излъга за това, но по най-благородна причина. Обичаш Робърт и беше убедена, че за да не дойде на срещата с теб в „Травълтел“ миналия четвъртък, му се е случило нещо сериозно. Съобщи тревогите си на младши следовател Уотърхауз

и на самата мен, но разбра, че ние не сме така сигурни като теб и не бяхме убедени, че Робърт е в опасност. За да превърнеш търсенето му в приоритетна задача за нас, ти смени тактиката — искаше да ни накараш да повярваме, че Робърт е агресивен и опасен и трябва да бъде намерен бързо, преди да нарани някой друг. От самото начало си възнамерявала да ни кажеш истината веднага щом го намерим. Това е била само временна лъжа — знаела си, че ще оправиш нещата, като кажеш истината накрая. — Сержант Зейлър спира, за да си поеме дъх. — Как се справям засега?

— Всичко е така, както го казвате. — Малко съм изненадана, че е успяла да прозре истината. Дали е говорила с Ивон?

— Наоми, твоята лъжа спаси живота на Робърт. Още един ден и той със сигурност щеше да е мъртъв. Налягането от кръвоизливите в мозъка щеше да го убие.

— Знаех, че така трябва да постъпя.

— Наоми? Ти по-добре гледай повече никога да не ме лъжеш. Това, че си била права за Робърт, не означава, че можеш да въвеждаш нови правила, когато ти скимне. Ясно ли е?

— Нямам причина да лъжа, след като вече сте намерили Робърт и той е в безопасност. Джулиет ли... се е опитала да го убие? Какво му е сторила?

— Ще стигнем и дотам — казва сержант Зейлър. Изважда пакет „Марлборо лайт“ от чантата си и запалва. Има дълъг маникюр, лакиран в тъмночервено, кожичката около ноктите е изгризана до кръв. — И така, щом Робърт Хауърт не те е изнасилвал, кой го е сторил?

Думите ѝ ме удрят като куршуми.

— Аз... Никой не ме е изнасилвал. Цялата история е измислица.

— Много сложна история. Театър, маса...

— Всичко е лъжа.

— Така ли? — Сержант Зейлър закрепва цигарата си на ръба на пепелника и скръства ръце, вперила в мен поглед през струйките дим. — Е, много въображение си вложила в тази лъжа. Защо е било необходимо да добавяш толкова чудати подробности — тържествена вечеря, легло с гравирани жълъди, плътна маска за очи? Защо просто не каза, че Хауърт те е изнасилвал една нощ в „Травълтел“? Скарали сте се, той се е ядосал... и така нататък. Щеше да е къде-къде по-просто.

— Колкото повече конкретни детайли са включени в една лъжа, толкова по-убедителна става — обяснявам аз. — Една измислица трябва да съдържа толкова конкретни неща, колкото би съдържала и истината, ако иска да мине за истина. — Поемам си дълбоко дъх. — Една караница в „Травълтел“ нямаше да свърши работа — прекалено лично е, засяга само мен и Робърт. А аз исках да ви накарам да повярвате, че Робърт е заплаха за жените въобще, че е нещо като... извратено чудовище със склонност към извършване на ритуали. Затова измислих най-лошата история за изнасилване, която се сетих.

Сержант Зейлър бавно кима.

— Аз пък мисля, че си използвала точно тази история, защото е истинска.

Мълча.

Тя вади някакви листове от чантата си, разгъва ги и ги оставя пред мен. Един бърз поглед и ми става ясно какво представляват. Съдържанието им се надига към мен и започва да ме души, макар да избягвам да гледам думите. В гърлото ми засяда голяма буца.

— Много умно — казвам аз.

— Смяташ, че не са истински ли? Робърт не те е изнасилвал, Наоми, но и двете знаем, че някой друг все пак го е направил. И който и да е той, е сторил същото и с други жени. Тези жени. Защо си мислеше, че си единствената?

Стягам се и поглеждам към листовите пред мен. Може и да са истински. Едно от писмата е малко неграмотно. И детайлите във всяко едно леко се различават. Не вярвам сержант Зейлър да ги е измислила. Защо да го прави? И както каза тя за моята история — прекалено сложно е.

— Някои жени отиват в полицията, след като са изнасилени — казва тя, сякаш води непринуден разговор. — Вземат им натривки. Сега, след като намерихме господин Хауърт, може да вземем проба от неговото ДНК. Ако е отговорен за тези изнасилвания, можем да го докажем. — Сержант Зейлър внимателно ме наблюдава.

— Робърт? — Този неочакван обрат ме обърква. — Той не би могъл да нарани никого. Вземете му проба, щом трябва. Няма да съвпадне с ничии... натривки.

Сержант Зейлър ми се усмихва приятелски. Но аз съм решена да не се поддавам на такива уловки.

— Ти би могла да бъдеш невероятен свидетел, ако поискаш, Наоми. Ако започнеш да ни казваш пълната истина, ще ни помогнеш да хванем това гадно лайно, което е изнасило теб и тези жени. Не искаш ли да си получи заслуженото?

— Аз никога не съм била изнасилвана. Моите показания бяха лъжа. — Тая глупава крава, да не би да си мисли, че говоря така, за да преча на борбата ѝ за справедливост? Не мога да призная заради себе си. Аз ще трябва да живея живота си докрай, а това мога да направя само като човек, на когото не се е случвало такова насилие.

Гледала съм безброй филми, в които хората изплюват истината, която отчаяно са крили, след лек или средно тежък психологически натиск от страна на следовател, психоаналитик или адвокат. Винаги съм смятала, че подобни хора трябва да са доста тъпи или е далеч по-слаба воля и издръжливост от мен. Но може би не става дума за издръжливост; може би самопознанието ми позволява да не се поддавам на уловките на сержант Зейлър. Знам как работи умът ми, затова знам и как да го защитя.

Пък и не съм единствената лъжкия в стаята.

— Това са разкази за изнасилвания от интернет, които сте разпечатали — казвам аз. — Няма никакви натривки. Няма как да имате.

Сержант Зейлър се усмихва. Вади още листове от чантата си.

— Погледни тук.

Сърцето ми се свива. Започнала съм да се потя. Не искам да взема страниците от ръката ѝ, но тя продължава да ги държи във въздуха пред мен. Току под брадичката ми. Налага се да ги взема.

Вие ми се свят, като поглеждам към напечатания текст. Показания, дадени пред полицията, като онова, което подписах пред младши следовател Уотърхауз във вторник. Показания за изнасилване, които по форма и съдържание приличат на моите. Почти във всяка грозна подробност. Разказите са два. И двете показания бяха дадени в присъствието на старши следовател Сам Комботекра от Криминалния отдел в Западен Йоркшир. Единият документ беше от 2003-а, а другият — от 2004 година. Ако не бях такава бърза, ако бях съобщила за случилото се с мен, можеше да предотвратя нападенията срещу Прудънс Келви и Сандра Фрийгард. Не успявам да се спра да не погледна имената и така да придам лица на жертвите.

Две жени с имена, една, която е предпочела да остане анонимна, келнерка от Кардиф, която дава само първото си име — четири други жертви. Най-малко.

Не съм единствената.

За сержант Зейлър това си е работа, както обикновено.

— От къде Джулиет Хауърт знае какво ти се е случило? Тя знае всичко — всички подробности, които уж си измислила. Да не би Робърт да ѝ е казал? Ти на него казала ли си?

Не мога да отговоря. Плача неутешимо, като жалко бебе. Земята под мен пропада и аз се нося в тъмнина.

— На мен нищо не ми се е случвало — успявам да промърморя. — Нищо.

— Джулиет иска да разговаря с теб. Не ще да ни каже дали тя е нападнала Робърт, нито дали е искала да го убие. Не иска нищо да ни каже. Ще говори единствено с теб. Ти какво мислиш?

Разпознавам думите, но смисълът им не стига до мен.

— Ще говориш ли с нея? Може да я попиташ откъде е разбрала, че си била изнасилена.

— Лъжеш! Ако тя знае, значи вие сте ѝ казали. — Бедрата ми са целите в пот. Изпитвам слабост, сякаш ще повърна всеки момент. — Искам да видя Робърт. Трябва да отида в болницата.

Сержант Зейлър слага твоя снимка на масата пред мен. Сърцето ми блъсва толкова силно, все едно някой ме е ударил с камшик или поне аз така си го представям. Искам да докосна снимката. Кожата ти е сива. Не мога да видя лицето ти, защото е обърнато настрана. Вижда се най-вече кръв — червена по краищата, черна и съсухрена в средата.

Радвам се, че ми показаха тази снимка. Каквото и да ти се е случило, аз искам да знам. Искам да съм колкото се може по-близо до теб.

— Робърт — прошепвам аз. По лицето ми се стичат сълзи. Трябва да отида в болницата. — Джулиет ли е направила това?

— Ти ми кажи.

Аз зяпвам сержант Зейлър — не проумявам: два различни разговора ли водим, в две различни реалности ли живеем? Не знам кой го е сторил. Нямам никаква представа. Ако знаех, щях да го убия. Единственият, който според мен би могъл да те нападне, е жена ти.

— Може би ти си наранила Робърт. Да не ти е казал, че всичко е свършило? Да не би да е посмял да престане да те обича?

Тази абсурдна хипотеза ме вбесява.

— Тук всички следователи ли са толкова тъпи, колкото си ти? — озъбвам се аз. — Няма ли някаква програма за приемане на кандидати за следователи с висше образование? Май четох някъде нещо такова. Не може ли да говоря с дипломирано ченге?

— Говориш с дипломирано ченге с научна титла „доктор“.

— Доктор по какво? По слабоумие?

— Ще ни трябва ДНК проба от теб, за да я сравним с намереното от криминалистите на местопрестъплението, където господин Хауърт е бил нападнат. Ако ти си го направила, ще го докажем.

— Добре. В такъв случай скоро ще разберете, че не съм. Радвам се, че не разчитаме единствено на интуицията ти, защото тя, изглежда, действа с точността на...

— Слънчев часовник на тъмно? — предположи сержант Зейлър. Подиграва ми се. — Ще говориш ли е Джулиет Хауърт? Аз ще присъствам през цялото време. Няма да има опасност за теб.

— Ако ме заведеш да видя Робърт, ще говоря с Джулиет Хауърт. Ако не, никакъв шанс. — Отпивам глътка вода от чашата си.

— Странна птица си — измърморва тя под носа си. Но не казва „не“.

6 април 2006

— Пру Келви и Санди Фрийгард.

Старши следовател Сам Комботекра от Криминалния отдел в Западен Йоркшир бе донесъл снимките на двете жени. Бяха ги закачили на дъската на Чарли до снимките на Робърт Хауърт, Джулиет Хауърт и Наоми Дженкинс. Чарли бе помолила Комботекра да разкаже на останалите от екипа онова, което ѝ бе казал вече по телефона.

— Пру Келви е била изнасилена на 16 ноември 2004 г. Санди Фрийгард е била изнасилена девет месеца по-късно — на 12 август 2004 г. От Келви взехме всички възможни проби, но от Фрийгард — нищо, така че нямаме ДНК от този случай. Тя дойде да съобщи за изнасилването чак след седмица, но нападението е идентично с това на Келви, затова бяхме сигурни, че става дума за един и същи мъж.

Комботекра прочисти гърло. Беше висок и слаб, с лъскава черна коса, мургава кожа и голяма адамова ябълка, която непрекъснато привличаше погледа на Чарли. Докато следователят говореше, адамовата му ябълка подскочаше нагоре-надолу.

— И двете жени са били заставени с опрян в телата им нож да се качат в колата на мъж, който знаел имената им и се преструвал, че ги познава, докато се приближи достатъчно близо, за да извади оръжието си. Пру Келви каза само, че колата била черна, но Санди Фрийгард бе успяла да забележи някои подробности: колата била хечбек, а регистрационният ѝ номер започвал с „У“. Фрийгард описва яке от рипсено кадифе, което прилича на описанието, дадено от Наоми Дженкинс. И в трите случая мъжът е висок, бял, с къса тъмнокастена коса. И Келви, и Фрийгард са били заставени да седнат на седалката до шофьора, а не отзад — това е първата разлика между нашите два случая и показанията на Наоми Дженкинс.

— Първата от много други — вметна Чарли.

— Точно така — кимна Комботекра. — И на двете жени била сложена маска на очите, след като влезли в колата — още едно сходство, — но за разлика от Наоми Дженкинс те били принудени да

свалят всичките си дрехи от кръста надолу. И двете направили каквото се иска от тях, защото се страхували за живота си.

Прауст клатеше глава.

— Значи имаме три случая — три известни нам случая, — при които жени са били карани посред бял ден на дълги разстояния (доколкото можем да съдим по показанията им) с маска на очите. Никой ли не е видял колата, никой ли не е заподозрян нещо нередно? Все някой по улиците трябва да е видял кола, в която се вози човек с маска на очите.

— Ако аз видя такова нещо, ще предположа, че жената се опитва да поспи — сподели Саймън. Селърс кимна в израз на съгласие.

— Никой не се обади веднага — продължи Комботекра. — След като призовахме обществеността да съдейства, трима свидетели се свързаха с нас, но никой от тях не може да ни каже нещо повече от това, което вече знаехме: черен хечбек, пътник с нещо върху очите, нищичко за шофьора.

— Значи на предната седалка вместо на задната; дрехите свалени по пътя вместо след пристигането — обобщи Прауст.

— И Келви, и Фрийгард са били многократно насилвани сексуално по време на пътуването. И двете казаха, че шофьорът карал с една ръка, а с другата опипвал интимните им части. И двете казаха, че не е бил груб, нито агресивен. Според Санди Фрийгард го правел най-вече, за да покаже, че може, а не заради нещо друго. По-скоро става дума за упражняване на власт, отколкото за причиняване на болка. Накарал ги да седят с широко разтворени крака. И в двата случая казал нещо много близко до онова, което Наоми Дженкинс твърди, че ѝ е казал нападателят: „Не искаш ли да загрееш преди представлението?“ — Комботекра погледна към бележките си. — На Келви казал: „Аз винаги обичам да загревам преди представление, а ти?“ Тогава тя все още не знаела за какво представление говори, разбира се. А пред Фрийгард фразата звучала така: „Приеми го като малка загревка преди голямото представление.“

— Значи е един и същи мъж, няма съмнение — отсече Прауст.

— Изглежда много вероятно — съгласи се Чарли. — Макар да сме сигурни, че при всеки от трите случая публиката се е състояла от различни хора, нали така?

Комботекра кимна.

— Така е. Различна е публиката и в разказ номер трийсет и едно от страницата на „Спийк аут енд сървайв“. Авторката описва четирима мъже, двама от които с брада, и три жени. И твърди, че са на средна възраст. Келви и Фрийгард казват, че при тях публиката била само от млади мъже.

— Ами разказът на Таня от Кардиф от другия сайт? — попита Саймън. — Ако това е истинското ѝ име. При това изнасилване не е имало публика. То изглежда много по-различно от останалите. Единствената връзка е, че мъжът пак е говорил за звезда на представлението и за загаряване, което може да е просто съвпадение, а нападателите да са свършено различни.

Чарли клатеше глава.

— Имало е публика от един човек. Докато единият е изнасилвал Таня, другият е гледал. Използвани са думите „представление“ и „загарявка“ и това засега е достатъчно като връзка, докато не докажем, че нямат нищо общо. И снимки са правени. Сам?

— Санди Фрийгард каза, че са я снимали гола, разпъната на леглото. Спомената била думата „спомен“, също като при Наоми Дженкинс. Пру Келви не е видяла, но смята, че са я снимали. Чула щракане като от фотоапарат, но най-важната разлика в нейния случай е, че нападателят не свалил маската от очите ѝ през цялото време. Вписал този детайл в изнасилването. Според показанията ѝ насилвачът изглеждал ядосан и все ѝ повтарял колко била грозна и как трябвало да държи лицето ѝ скрито, иначе нямало да може да се представи добре.

— Жената си изглежда добре — обади се Гибс за първи път, откакто беше започнала срещата. — Не е нещо особено, но не е като блъсната от камион.

Всички освен Чарли се обърнаха към снимките на дъската. Чарли вече ги бе изучила в най-големи подробности, беше я объркал фактът, че липсват каквито и да било външни прилики между жертвите. Обикновено при всяко серийно престъпление със сексуален характер изродът има предпочитан тип.

Пру Келви имаше слабо, хубавичко лице с ниско чело и тъмна коса до раменете. Наоми Дженкинс имаше подобна прическа, но косата ѝ бе по-червеникава. Лицето ѝ бе по-пълно и беше по-висока на ръст. Комботекра спомена, че Пру Келви е само метър и петдесет и пет, а Наоми Дженкинс беше метър и седемдесет и три. Санди Фрийгард

беше абсолютно различна на външен вид — руса, с квадратно лице и поне дванайсет килограма наднормено тегло, докато Келви беше кльощава, а Дженкинс — стройна.

— На теб ако не ти пука какво се е случило с тези жени, на всички останали им пука — каза Чарли, вперила поглед в Гибс. Срамуваше се от него. Сам Комботекра свъси вежди, като чу коментара му за външния вид на Пру Келви. Чарли не можеше да го вини за това.

— Кога съм казал, че не ми пука? — възрази Гибс. — Само казвам, че Келви не е чак толкова грозна. И следователно трябва да е имало друга причина да не ѝ свали маската през цялото време.

— Просто мисли, преди да говориш — сопна се Чарли. — Всяко нещо може да се каже по-добре или по-зле.

— О, аз мисля — злобно изсъска Гибс. — Много мисля. Много повече от вас.

Чарли нямаше представа за какво говори.

— Трябва ли да ви слушаме как се карате двамата с Гибс, сержант? — обади се нетърпеливо Прауст. — Продължавайте, сержант Комботекра. Извинявам се от името на моите следователи. Обикновено не се заяждат помежду си като деца от детската градина.

Чарли се зарече да забрави да напомни на Снежния човек за предстоящия рожден ден на жена му. Сам Комботекра ѝ се усмихна, сякаш се извиняваше от името на Прауст или поне тя така го изтълкува. И веднага мнението ѝ за Сам стана по-високо. Когато го видя за първи път след пристигането му, тя му беше лепнала етикет, който използваше с приятелите си преди двайсет години — сухар. Сега коригира прибързаното си заключение — Сам Комботекра беше просто учтив и добре възпитан. По-късно, ако остане с него насаме за малко, ще му се извини за грубостта на Прауст и коравосърдечния коментар на Гибс.

— По преценка на Пру Келви тя е била в колата в продължение на около час, плюс — минус — каза Комботекра.

— А тя къде живее? — попита Саймън.

— В Отли.

Прауст сякаш се подразни.

— Това град ли е изобщо? — каза той. *Доста нагло за човек, който живее в Силсфорд* — помисли си Чарли. — *Той да не смята, че*

Силсфорд е Манхатън?

— Град е — отговори Комботекра. Това беше друг от навичките на Сам, който отначало подразни Чарли: навикът да отговаря с пълни изречения, вместо само с „да“.

— Намира се недалеч от Лийдс и Брадфорд, сър — обясни Селърс, който бе родом от Донкастър, или „Дони“, както го наричаше той.

Леко кимване на Прауст бе знак, че отговорът е приемлив, но пряко сили.

— Според Санди Фрийгард може да е минал час, а може и два, докато се е возила в колата — продължи Комботекра. — Тя живее в Хъдърсфийлд.

— Който е близо до Уейкфийлд — изкуши се да добави Чарли. Лицето ѝ запази строгото си изражение, така че Прауст никога не би могъл да докаже, че не се опитва най-искрено да помогне.

— Излиза, че този театър, в който жените са били изнасилвани, е по-близо до местоживеенето на Келви и Фрийгард, отколкото до Рондсли, където живее Наоми Дженкинс — заключи Прауст.

— Ние не смятаме, че Келви и Фрийгард са били изнасилвани на същото място, където е била Дженкинс и авторката на разказ номер трийсет и едно — каза Саймън. — Нито Келви, нито Фрийгард споменават в показанията си за сцена или театър. — Тук Комботекра кимна. — И двете описват дълго, тясно помещение с матрак в единия край и публика в другия. Не е имало столове, нито маси за вечеря. Зрителите по време на изнасилванията на Келви и Фрийгард са пиели алкохол, но не са яли. Фрийгард беше казала шампанско, нали?

— Това е съществена разлика — закима Прауст.

— Приликите са повече от разликите — уточни Чарли. — Изразът за загревката преди представлението се появява неизменно и в трите случая. Келви споменава, че помещението, в което я вкарали, било леденостудено. Наоми Дженкинс пише в показанията си, че изнасилвачът специално ѝ казал, че изключил парното до идването на публиката. Беше ѝ отправил някаква саркастична забележка по този повод. Фрийгард е била нападната през август, така че е логично да не споменава за студ.

— И Санди Фрийгард, и Пру Келви казват, че помещението, в което са били, имало странна акустика. — Комботекра отново погледна

към бележките си. — Според Келви може да е било гараж. Фрийгард също смята, че помещението не приличало на част от дом, а по-скоро на производствено помещение. Стените по нейни думи не изглеждали истински. Тази стена, която виждала, докато лежала върху дюшека, не била солидна, а била покрита с някакъв материал, дебел материал. О... и освен това в помещението, описано от Фрийгард, няма прозорци.

— Дженкинс споменава за прозорец в показанията си — припомни Чарли.

— И вие решихте, че имате основания да приемете, че Келви и Фрийгард са били насилени на едно и също място? — обърна се Прауст към Комботекра.

— И аз, и целият ни екип.

— Дженкинс обаче е била насилвана на друго място — убедено заяви Саймън.

— Ако въобще е била изнасилена — вдигна пръст Прауст. — Аз все още имам резерви по отношение на Дженкинс. Тя е хроничен лъжец. Може да е прочела разказите на другите две жени в интернет — и двата са пуснати преди нейния — и да е решила да си припише подобно преживяване като фантазия. После среща Хауърт и го вплита в тази фантазия, първо като спасител, а по-късно, когато на него му писва от нея (напълно разбираемо) и я зарязва — като изнасилван.

— Много проникновено, сър — не можа да се сдържи Чарли. Саймън се захили и от това ѝ се приплака. Понякога двамата се забавляваха от шега, която никой друг не разбираше. Обзе я безмерна тъга, че не бяха интимни приятели и сигурно никога нямаше да бъдат. Сети се за Греъм Анджили, когото беше оставила неудовлетворен и объркан в Шотландия с обещанието, че ще му звънне. Още не му се бе обадила. Греъм беше прекалено глупав, за да я накара да плаче. Но може би това беше хубаво, може би имаше нужда точно от по-спокойна връзка.

Комботекра клатеше глава.

— Има някои подробности в показанията на Дженкинс, които съвпадат с детайли от показанията на Келви и Фрийгард, които обаче Дженкинс няма как да е научила от разказите в интернет. Например тя казва, че са я накарали да опише сексуалните си фантазии с подробности и да изброи любимите си сексуални пози. И Келви, и Фрийгард са били заставени да направят същото. И тях са ги карали да

говорят мръсотии, да казват колко им харесва секса, който правел с тях изнасилвачът, докато ги насилвал.

Колин Селърс изпъшка с отвращение.

— Нито един изнасилвач, от тези, с които сме се сблъскали, не е чаровник, ама този надминава всички по извратеност. — Колегите му закимаха. — Не го прави от отчаяние, защото е нещастен задръстеняк или нещо такова. Планира действията си от позиция на силата, все едно това е любимото му хоби.

— Така е. Макар и това да е въображаема позиция на силата — отбеляза Сам Комботекра.

Саймън беше на същото мнение.

— Той няма представа колко е болен. Обзалагам се, че по-скоро се смята за зъл, отколкото за болен.

— Не го прави заради секса — намеси се Чарли. — Целта му е да унижи жените колкото се може повече.

— Заради секса е — възрази Гибс. — Унижението на жените го възбужда. Иначе защо ще го прави?

— Заради представлението — обади се Саймън. — Искане да извлече максималното от него. Първо действие, Второ действие, Трето действие... кара жените да говорят за секс в паузите между изнасилванията — не само визуално, но и вербално представление. Всичко това цели да засили въздействието на представлението. А публиката дали си плаща, или са просто приятели, поканени да гледат?

— Не се знае — отвърна Комботекра. — Много неща не знаем. Не успяхме да хванем този тип и това е един от най-големите ни и най-деморализиращи неуспехи. Можете да си представите как се чувстват Пру Келви и Санди Фрийгард. Ако сега го пипнем...

— Аз имам хипотеза — заяви Селърс, светнал изведнъж целият. — Може Робърт Хауърт да е изнасилвал Пру Келви и Санди Фрийгард, после да е казал на Джулиет и Наоми. Това би могло да обясни откъде и двете знаят начина на действие на изнасилвана.

— Защо тогава Дженкинс излъга и каза, че той е изнасилвал нея?

— Поради причината, която тя сама изтъкна — предположи Чарли. — Тя смяташе, че не го търсим достатъчно усърдно. Беше решила да оттегли обвинението веднага щом го намерим, и смяташе, че всичко ще се размине. Не е предвидила, че ще направим връзка с други такива случаи.

Саймън енергично заклати глава.

— Абсурд. Наоми Дженкинс е влюбена в Хауърт — аз лично нямам капка съмнение в това. Джулиет Хауърт би могла да живее с мъж, който изнасилва други жени — за забавление или печалба, но не и Наоми Дженкинс.

Прауст въздъхна.

— Ти не знаеш нищо за тази жена, Уотърхауз. Не говори глупости. Тя лъже от самото начало. Отречи, ако можеш.

— Така е, сър. Но според мен тя е свестен човек и лъже само от отчаяние... Докато Джулиет Хауърт...

— Противоречиш ми само заради желанието да спориш, Уотърхауз! И за двете жени не знаеш нищо.

— Ще видим какво ще стане с ДНК-то на Робърт Хауърт, дали ще има съвпадение — намеси се Чарли дипломатично. — Вече обработват пробата в лабораторията, така че до утре сутринта ще имаме резултат. А Сам разполага със снимка на Хауърт, която ще покаже на двете жени от Западен Йоркшир.

— Друго сходство между разказа на Дженкинс и показанията на Келви и Фрийгард е поканата към зрител от публиката да участва в представлението — каза Комботекра. — В случая Дженкинс — мъж на име Пол. Келви съобщава, че нейният изнасилвач отправил поканата към всички зрители, но особено настоявал мъж на име Алън да участва. Повторил няколко пъти: „Хайде, Алън, знам, че искаш да опиташ.“ Другите мъже също го насърчавали. Същата история се повтаря и при Санди Фрийгард, само дето мъжът се казвал Джими.

— И? Участвали ли са тези Алън и Джими? — попита Прауст.

— Не са. Нито единият, нито другият — отвърна Комботекра. — Фрийгард ни каза, че въпросният Джими рекъл: „Смятам да не поемам рискове.“

— Човек, като слуша за мъже като тези, започва да съжалява за липсата на смъртна присъда — измърмори Прауст.

Чарли направи гримаса зад гърба му. Само това им липсваше сега — една реч на Снежния човек за това как са бесили в доброто старо време. Той използваше всеки повод да недоволства против отмяната на смъртното наказание: кражба на CD-та от кола в града, разлепване на листовки през нощта. Лекотата, с която инспекторът пожелаваше смъртта на цивилни граждани, потискаше Чарли, макар

сега да споделяше тази гледна точка по отношение на мъжа, изнасилил Наоми Дженкинс, Келви и Фрийгард, който и да беше той.

— Защо има разлики тогава? — запита Чарли на глас. — Извършителят сигурно е един и същи...

— Методът му се развива с всеки следващ път — предположи Селърс. — Харесва си основния сценарий, но може би внасянето на разнообразие в подробностите го прави по-вълнуващо за него.

— Значи е накарал Келви и Фрийгард да се съблекат в колата — каза Гибс, — за да му е по-забавно, като шофира.

— Защо е променил мястото на действието за Фрийгард и Келви и защо е извадил префърцунената вечеря от уравнението? — излая нетърпеливо Снежния човек. Чарли отдавна очакваше да настъпи спад в настроението му. Когато имаше прекалено много несигурни неща, той обикновено ставаше раздражителен. Чарли забеляза как Сам Комботекра изведнъж се скова. Той не беше срещал Прауст, никога не бе изпитвал въздействието на някоя от неговите невидими инсталации за вледеняване и сега без съмнение се питаше защо се чувства неспособен да се движи и да говори.

— Може театърът да е станал недостъпен — предположи Чарли. — Може да е започнал новият сезон и сцената да е била необходима за представлението на „Джак и бобеното зърно“. — Нарочно говореше спокойно и отпуснато, опитвайки се да разведри атмосферата; от дълго трупан опит знаеше, че от целия екип само тя можеше да го постигне. Саймън, Селърс и Гибс сякаш приемаха за неизбежно с часове, а понякога и с дни, да прекарват сковани от леденото презрение на Снежния човек. — В показанията на Дженкинс се казва, че нападателят изпълнявал и ролята на сервитьор между отделните изнасилвания. Авторката на разказ номер трийсет и едно споменава същото нещо.

— Значи според теб той е решил да усъвършенства операцията си? — попита Саймън.

— Възможно е — вдигна рамене Чарли. — Само си представете описаното от Наоми Дженкинс. Доста се е поизпотил от цялата работа, не мислите ли? Отвличане, последвано от дълго шофиране, многократни изнасилвания, сервиране на изискана храна на повече от десет гости, после отново дълго шофиране.

— Има вероятност нашият човек да се е преместил да живее в Западен Йоркшир в периода между изнасилванията на Дженкинс и на Келви — обади се Комботекра. — Това би могло да обясни промяната в мястото на действие.

— Или пък винаги си е живеел в Западен Йоркшир, понеже според Дженкинс нейното пътуване е било много по-дълго — предположи Селърс.

— А може да е искал да ни прати за зелен хайвер — още един фактор, който прави „етюда“ на този кретен прекалено изморителен, за да се играе в продължение на по-дълъг период — каза Чарли. — Може да е живял в Спилинг — и оттам да познава Дженкинс или да е чувал за нея — и да е обикалял в кръг с колата, за да я накара да си мисли, че мястото на нападение е на другия край на страната.

— Това са безсмислени хипотези — измърмори с отвращение Прауст.

— Тоя тип дали работи през деня? — попита Гибс. — Дали си взима отпуска, за да отвлича жертвите си?

— Има едно нещо, за което още не сме говорили — обади се Чарли.

— Не може да бъде — изръмжа Прауст.

Тя не му обърна внимание.

— Всички жени твърдят, че нападателят е знаел имената им, както и множество подробности за живота им. От къде? Трябва да разберем имат ли тези жени нещо общо помежду си, като изключим очевидното: всички са постигнали успех в кариерата, от средната класа са, с добри професии. Наоми Дженкинс прави слънчеви часовници, Санди Фрийгард е писателка — пише книги за деца. Пру Келви е адвокат в областта на правото, свързано с убежище и имиграция.

— Беше — поправи я Комботекра. — Нападението срещу нея сложи край на кариерата ѝ.

— Не се знае какъв е статутът на авторката на разказ номер трийсет и едно — продължи Чарли, — но пише като човек с образование.

— И Дженкинс, и Келви, и Фрийгард казват, че изнасилвачът им ги попитал как се чувстват като жени, успели в живота, следователно трябва да приемем това като свързващо звено, което би могло да обясни причината за избора на трите жени — каза Комботекра.

— Да, но имаме и Таня от Кардиф, пуслала разказа си на сайта на ОСИКСН — напомни Саймън. — Тя е келнерка и писменият ѝ английски е доста зле. Аз не съм убеден, че нейното изнасилване е част от същата поредица.

— Хронологически тя е първата — обади се Селърс. — Дали не е послужила като опитно зайче и изнасилвачът да си е казал: „Беше страотно, но бих предпочел да е с някоя наконтена мацка и пред публика.“

— Възможно е — кимна Чарли. — Може... — тя млъкна замислена.

Прауст изпусна оловна въздишка.

— Сега да не се каним да яхнем метлата на въображението?

— Дватама мъже, описани от Таня, са били в ресторанта, където тя работела, и ядели къри. Тя е била сама, други от персонала не е имало, мъжете били пияни, било е късно. Може това да е било първото изнасилване, непланирано, хрумнало им в момента. Единият мъж забравя за случая или решава, че е било еднократен инцидент, но другият установява, че си е създад вкус към подобни изживявания...

— Достатъчно, сержант. Няма сега да — как да кажа? — да прехвърляте топката на Стивън Спилбърг, я. Така, ако няма друго... — Прауст потри ръце.

— Таня от Кардиф е различен случай, каквато и да е причината за това — продължи Чарли. — Засега ще работим върху жените с кариера. Гибс, разрови се в асоциациите на бизнес жените и друго каквото се сетиш в тази насока.

— По Радио Четири имаше нещо вчера — обади се Саймън. — Някаква организация, която събирала хора със свободни професии. И Дженкинс, и Фрийгард са със свободни професии. Може и изнасилвачът да е от тази категория.

— Но Келви не е. Не е била — поправи се Гибс.

— Някакъв напредък с Ивон Кочин? — попита го Чарли.

— Ще се заема с нея — отвърна Гибс с отегчена физиономия. — Но от нея няма да измъкнем нищо. Ще ни каже каквото Дженкинс ѝ е наредила да ни каже.

Чарли го прониза с очи.

— Вече трябваше да си говорил с нея. Бях ти го възложила и сега пак ти го казвам. Селърс потърси в интернет някакви обяви, които да

приличат на покана да си купиш билет за изнасилване на живо, секс представления на живо, нещо такова. Свържи се и с ОСИКСН и „Спийк аут енд сървайв“, виж дали нямат адрес или телефон за връзка с Тания от Кардиф и авторката на разказ номер трийсет и едно. „Име и адрес недостъпни“ е различно от „име и адрес не са предоставени“.

Селърс стана и се запъти към вратата.

— Саймън, ти проучи къде може да има малък театър. Нещо да съм пропуснала?

— Да, пропуснахте, мисля — обади се Сам Комботекра явно притеснен. — Маските за очи. Всяка от трите жени след изнасилването е била откарана обратно до мястото, където нападателят я е заговорил за първи път. Всяка от тях е била все още с маската на лицето, когато той си е тръгнал. Дали не е работил за някоя авиокомпания? Пилот или стюард би имал лесен достъп до колкото си иска маски за очи.

— Добра идея — похвали го дипломатично Чарли. — Макар че... е, няма никакъв проблем да се купят маски за очи, от който и да е оптичен магазин от веригата „Буутс“.

— О — изчерви се Комботекра. — Никога не съм влизал в тези магазини — промърмори той и на Чарли й се прииска да си бе държала устата затворена. С периферното си зрение тя видя, че Прауст се отдалечава по посока на кабинета си.

— Трябва да поговорим, сър — каза Чарли и задържа дъх. Инспекторът мразеше нещата да следват едно след друго, без да има достатъчно голяма пауза помежду им.

— Да поговорим ли? Дано да е кратко. Ще си направя чаша чай, ако ми бъде разрешено — изръмжа Снежния човек. Напоследък се беше отказал от всякакви млечни продукти, без да предложи никакво обяснение на колегите си. — Добре, сержант, добре. Ще бъда в кабинета си. Натресете ми присъствието си, без да отлагате нито миг и без да се колебаете.

— Ужас! Този човек винаги ли е такъв? — попита Комботекра, след като Прауст затръшна вратата на стъклената си кабинка. Помещението се разтърси.

— Този човек винаги е такъв. — Чарли се захили. Комботекра никога нямаше да се досети, че му се подиграва.

— Категорично не. Ако тази ужасна идея беше твоя, можеше да се опитам да те накарам да се почувстваш по-добре — макар че едва ли, ако трябва да съм честен, — но това е нечия чужда ужасна идея. Ти обикновено добре се справяш с пресичането на подобни идеи още в зародиш. — Прауст замълча, за да сръбне от чая. Той винаги пиеше чай много шумно дори когато пиеше любимия си зелен чай с мляко и три бучки захар. Чарли си помисли, че Прауст сигурно е най-неоухотвореният любител на зелен чай на света.

— Съгласна съм с вас, сър. Само исках да проверя дали не съм прекалено строга. Джулиет Хауърт заяви недвусмислено, че ако ѝ разрешим да разговаря с Наоми Дженкинс, може да ни каже истината. Не исках да отписвам този шанс, без да се консултирам с вас.

Прауст махна с ръка презрително.

— Тя няма нищо да ни каже, дори да изпълним искането ѝ. Просто иска да измъчва Дженкинс. Накрая една от тях ще е мъртва или в болницата при Робърт Хауърт. Кашата е пълна и без това.

— Прав сте — кимна Чарли. — А какво ще кажете за разговор между Джулиет Хауърт и Дженкинс в мое присъствие? Бих могла да се намеся, ако реша, че нещата отиват на зле. Ако Джулиет Хауърт приеме такова предложение...

— Защо смяташ, че би приела? Нали вече ясно е заявила, че иска разговор насаме с Дженкинс? А Дженкинс защо смяташ, че би се съгласила?

— Тя вече се съгласи. При едно условие.

Прауст се изправи и нервно заклати глава.

— Всички поставят условия! Джулиет Хауърт поставя условие, Наоми Дженкинс поставя условие. Ако Робърт Хауърт оживее, сигурно и той ще постави условие. Къде грешиш, сержант, та ги караш да си мислят, че могат да предявяват претенции?

Защо трябва винаги да търсите грешката в мен? — искаше да изкрещи Чарли. Прауст, Оливия... Винаги, когато бе скарана със сестра си, се чувстваше някак уязвима. Трябваше да оправи нещата, скоро. Защо бе постъпила така глупаво? Чу името Грем и край: съпадението я лиши от всякакво чувство за мярка. Измисленият ѝ приятел стана истински. Беше си позволила да се хване в този капан. Ще обясни всичко на Оливия. Ще ѝ се обади довечера, никакво отлагане повече.

Тиранозавър Секс. Чарли отпъди обидата на Оливия от ума си и уморено започна да се защитава от нападките на Прауст.

— Сър, подходих към този въпрос точно по начина, по който...

— Знаеш ли какво ми каза Аманда оня ден?

Чарли въздъхна. Аманда беше дъщерята на Снежния човек. Учеше социология в университета в Есекс. И нейният рожден ден приближаваше; Чарли си постави за задача да ограда датата с кръгче на календара на бюрото на Прауст.

— От нейния курс дванайсет студенти — учат същото като нея — дванайсет! — имат някакъв особен проблем, който се взима предвид, щом дойде време за изпити. Всички твърдят, че имат дислексия или... кое беше онова другото?

— Наоми Дженкинс ще разговаря с Джулиет Хауърт, ако я заведем да види Робърт в болницата. — Чарли видя вбесения поглед на инспектора и бързо добави: — И не иска да бъде сама с него. Аз ще съм там през цялото време и ще я наблюдавам.

— Ти да не си получила церебрална парализа, сержант? — ревна Прауст. — Тя е заподозряна в опит за убийство на този човек. Как би изглеждало това, ако пресата надуши? До края на седмицата всички ще трябва да си търсим работа като обслужващ персонал в някой супермаркет!

— Бих се съгласила с вас, сър, ако Хауърт беше в съзнание, но тъй като не е и не се знае дори дали ще оцелее...

— Не, сержант! Не!

— Трябва да сте по-гъвкав, сър!

Прауст свъси вежди. Настъпи дълга пауза.

— Така ли? — попита той накрая.

— Така мисля, сър. Тук има нещо наистина тревожно и най-важното в цялата история, ключът към разгадаването ѝ се крие във взаимоотношенията между Хауърт и Дженкинс, Хауърт и жена му, Джулиет и Дженкинс. Ако те държат да се видят в каквато и да било комбинация, трябва да се възползваме от този шанс. Докато сме с тях през цялото време, предимствата натежават над недостатъците, сър. Можем да извлечем важна информация, като видим как Дженкинс се държи край леглото на Хауърт...

— Искаш да кажеш, като я видиш да вади голям камък от джоба на жилетката си?

— ... и как Джулиет Хауърт и Дженкинс се отнасят една към друга.

— Вече ти отговорих, сержант.

— Саймън споделя моето мнение, ако това има някакво значение. И той смята, че трябва да изпълним и двете искания, при съответното ниво на контрол от наша страна.

— Има значение — каза Прауст. — Този факт затвърждава още повече решението ми да не приемам нищо от твоите предложения. Уотърхауз! — изрече той с тон, който те кара да очакваш продължение от рода: „Не и този безполезен загубеняк.“ Саймън бе разрешил повече случаи от който и да е следовател в екипа на Прауст, в това число и Чарли.

— Да те питам нещо друго...

— Да, сър?

— Какво му е на Гибс?

— Не знам. *И не ме интересува.*

— Ами разбери и каквото и да е, го оправи. Омръзна ми да го гледам такъв кисел като призрак на угощение. Селърс сподели ли идеята си с теб?

— За Гибс ли?

— Явно не е. Селърс предлага да купим слънчев часовник за сватбен подарък на Гибс.

Чарли се усмихна против волята си.

— Не, никой не е споменавал такова нещо пред мен.

— Селърс иска да е слънчев часовник с линия за датата на бракосъчетание на Гибс, но аз не съм много сигурен. Прекалено сложно е. Не може да има линия, която да показва само един ден в годината, сержант. Чел съм за това. Всяка такава линия показва по две дати, защото всяка дата си има близник. Някъде през годината има още един ден, когато деклинацията на слънцето ще бъде точно като тази в деня на сватбата на Гибс. Така че нодусът, както се нарича, или по-точно сянката му ще следва линията и на тази дата. — Прауст поклати глава. — Не ми харесва. Прекалено е объркано, произволно.

Чарли много не разбираше какво иска да каже шефът.

— Но предложението на Селърс ми даде друга идея. Какво ще кажеш за един слънчев часовник за нашия скромнен полицейски участък и по-точно за задната стена отвън, където по-рано беше

старият часовник? Нищо няма на негово място, стои си празно. Колко ли струва един слънчев часовник?

— Не знам, сър. — Чарли си представи как Прауст прави предложение пред началник Бароу и за малко да се засмее на глас. — Ако искате, ще попитам Наоми Дженкинс.

Инспекторът изцъка с език.

— Ние, разбира се, няма да можем да си го поръчаме при нея. Пък и ще трябва да поискам разрешение от висшестоящите. Но едва ли ще е много скъп, а? Петстотин лири, да речем, за голям хубав слънчев часовник, как мислиш?

— Наистина нямам представа, сър.

Прауст взе голяма черна книга от бюрото си и започна да я прелиства.

— Уотърхауз бе така любезен да ми купи това. Тук има раздел за слънчевите часовници, които се окачват на стена... къде беше? Има и такива, дето може да ги закрепим непосредствено за стената, няма нужда от основа.

— Искате ли да проуча този въпрос, сър? Цени, време за изработване и така нататък? Вие сте толкова зает. — Тя знаеше какво иска да чуе той.

— Отлично, сержант. Много мъдро от твоя страна. — Прауст грейна и за свой срам Чарли установи, че неочакваната похвала на шефа я разчувства. Дали беше в човешката природа да копнее за одобрението на хората, които са най-малко склонни да дават одобрение? Тръгна да си върви.

— Сержант?

— Мм?

— Ти нали разбра основанията ми? Все пак не можем да позволим на Джулиет Хауърт и Наоми Дженкинс да водят разговори насаме без полицейско присъствие. И също така не можем да си позволим да оставим Дженкинс сама в болничната стая на Хауърт. Рисковете са прекалено големи.

— Щом казвате, сър — внимателно се съгласи Чарли.

— Да кажеш на Наоми Дженкинс и Джулиет Хауърт, че тук ние сме тези, които поставят условия. Ние водим парада, а не те! Тези две срещи могат да се състоят само ако през цялото време присъстват следователи. И то не кои да са следователи. Искам ти да си там,

сержант. Не ме интересува колко ти е натоварена работата, нито какъв стрес можеш да понесеш. — Той се намръщи при тези думи. — Задачата не може да се предава на друг.

Чарли се престори, че гледа мрачно, но отвътре душата й ликуваше.

— Щом настоявате, сър — вдигна рамене тя.

Петък, 7 април

— Какво знаеш за съпруга ми? — пита ме Джулиет.

— Че ме обича — отговарям аз.

Тя се смее.

— Това е за теб, не за него. Какво знаеш за Робърт? За семейството му например.

Младши следовател Уотърхауз взима химикалката си. Двамата със сержант Зейлър разменят погледи, които не мога да разтълкувам.

— Не поддържа връзка с никой от семейството си.

— Вярно. — Джулиет прави голяма отметка във въздуха с показалец. С другата си ръка разтрива веждата си, сякаш се опитва да заглади тънката извита линия от косъмчета, като минава непрекъснато по нея. Касетофон записва разговора ни. Същевременно умът ми запамятава всеки жест и всяко изражение на Джулиет. Това е твоята съпруга, жената, която, предполагам, често е говорила с теб за ежедневни неща — за прегледа на колата, за размразяване на хладилника, — докато си е миела зъбите и устата ѝ е била пълна с паста за зъби. Толкова близка е била с теб.

Колкото по-внимателно я наблюдавам, колкото повече време прекарам в тази малка сива стая с нея, толкова по-обикновена ще ми се струва. Това е, като когато не ти се иска да гледаш снимка на някаква ужасна деформация, защото си прекалено гнуслив. Когато накрая се заставиш да втренчиш поглед в нея и се запознаеш и с най-малките подробности, снимката скоро става нещо съвсем обикновено, нещо, от което няма защо да се страхуваш.

Помага ми да си напомням, че Джулиет вече не споделя с теб нищо повече от мен. Хората казват, че бракът е просто лист хартия, а това обикновено не е вярно, но не и в този случай. Вие двамата с Джулиет сте абсолютно разделени — не само физически, не само заради това, че ти си затворен, но и заради факта, че е направила всичко възможно да те убие. Ако се събудиш — не, когато се събудиш, — няма да можеш да ѝ простиш.

— Знам, че Робърт има три сестри и една от тях се казва Лоти. Лоти Никълъс. — Едва измъкнах тази информация от теб и после се почувствах толкова гузна, че за други имена не попитах.

Отново невъздържан смях от страна на Джулиет, който Уотърхауз и Зейлър ще има да слушат безброй пъти на записа. Но няма да си спомнят нейните студени, празни очи така, както ще ги помня аз.

— И защо Робърт никога не говори със сестрите си? — пита ме тя.

Спомням си точно думите ти, които трябва само малко да перифразирам.

— Те смятат, че той не е достатъчно добър за тях, а като си мислят така, доказват, че те не са достатъчно добри за него.

— Аз станах причина за големия раздор в семейството — гордо заявява Джулиет. — Обзалагам се, че Робърт не ти го е казал. Неговите най-близки хора бяха ужасени, като чуха, че се е събрал с мен. А това бе повече от странно, като се има предвид, че не съм им сторила нищо. Идват ми наум думите „похлупак“ и „гърненце“.

Изобщо не разбирам какво ми говори.

— Казвал ли ти е някога моят съпруг, че някоя или всичките му сестри са... как да кажа... мъртви? — тя се навежда напред с блеснали очи.

— Какво искаш да кажеш?

Зейлър и Уотърхауз изглеждат не по-малко изненадани и отвратени и от мен, но нищо не казват. Сестрите ти да са мъртви? Някоя или всичките. Не е възможно. Джулиет сигурно лъже. Няма начин да не лъже. Освен ако не се е случила някаква трагедия...

И преди съм си мислила, че трагедията е твоята стихия. Ти си страстен и тъжен, като осъден на смърт, който може да висне на бесилката всеки ден, и се радва на редките безценни мигове с жената, която обича. Когато за първи път бяхме заедно, след като разбрахме, че чувствата са взаимни, че никой от нас не е по-влюбен от другия, аз смотолевих като пълен идиот: „Това е невероятно. Не мога да повярвам, че няма някаква уловка.“

Ти ме погледна, сякаш бях полудяла. „О, има и още как“, каза ти.

— Чудя се кой ли размаза мозъка на Робърт — мърмори с приятелски тон Джулиет, сякаш обсъжда последното развитие на

събитията в някоя сапунка. — Ти не си, нали? Ти обичаш Робърт. Никога не би го наранила.

— Точно така. — Не може да ми се подиграва за нещо, с което се гордея. — Ти си го направила. Всички знаят, че си ти. Робърт знае. Когато дойде на себе си, ще каже на полицията, че си била ти. Преднамерено ли се опита да го убиеш? Или се скарахте и нещата излязоха извън контрол?

Джулиет пуска широка усмивка към сержант Зейлър.

— Да не сте я обучавали? Говори все едно, че е някой от вашите. — После се обръща към мен. — А може и да си. Не знам какво работиш. Ченге ли си?

— Не.

— Хубаво. Нямаше да понеса повече ирония. — Джулиет се накланя напред. — Защо обичаш моя съпруг?

— Какво искаш да кажеш?

— Прост въпрос ти задавам. Робърт е сравнително привлекателен, предполагам, дори сега, макар да е малко по-надебелял. Беше по-слаб, когато се запознахме. Но нима е достатъчно само физическото привличане? Досега сигурно си забелязала какъв нещастник е, при това стиснат.

— Във вторник дадох показания за извършено изнасилване — казвам ѝ аз, като се опитвам да не гледам към сержант Зейлър и Уотърхауз. — Излъгах, че Робърт ме е изнасилвил, за да накарам полицията да се залови с издирването му.

— Ти наистина си откачила — отбелязва Джулиет.

— Откъде знаеш подробностите, които съм писала в показанията?

Тя се усмихва.

— Защо излъга, че той те е изнасилвил? Защо не каза, че те е пребил или ти е задигнал чантата?

— Изнасилването е най-лесно за фалшифициране — отговарям аз накрая. Често ме е вбесявала идеята, че освен жени, които се преструват, че не са били изнасилени, може да има и жени, които се преструват, че са били. — Нямах синини, така че не би могъл да ме е пребил.

— Само дето не си излъгала — казва Джулиет. — Ти наистина си била изнасилена. Но не от Робърт. Знам с абсолютна точност какво ти

се е случило. Сцена по сцена, кадър по кадър. — Джулиет наподобява звук от щракане и се прави, че натиска копче на фотоапарат.

— Това е невъзможно — произнасям аз веднага щом намирам сили да проговоря. — Освен ако полицаите са ти прочели моите показания.

Тя сякаш изведнъж загубва търпение.

— Никой не ми е показвал нищо. Виж, може да не ти отговарям на всички въпроси, но не те лъжа. Когато ти отговарям, казвам истината.

— Искаш ли да прекратим разговора, Наоми? — пита ме сержант Зейлър. — Можеш да спреш, когато поискаш.

— Добре съм — уверявам я аз. И тази леденосдържана жена, напомням си аз, е същата Джулиет, която се е притеснявала да вдига телефона, била е прекалено безволева да научи как се работи с компютър, жената, която те е накарала да не ходиш в командировки с преспиване, защото не понасяла да стои сама в къщата.

Споменът за всичко, което си ми казвал за нея, оформя следващата ми реплика.

— Променила си се. Била си плаха и нервна, по-рано си се страхувала от собствената си сянка, разчитала си на Робърт за всичко.

— Така беше — усмихва се тя. За нея това е игра, която при това ѝ доставя удоволствие.

— Сега не изглеждаш такава — казвам аз.

— Ами... как да го кажа... получих неподозирани сили. — Тя се изкикотва и поглежда към сержант Зейлър, сякаш се надява да ѝ е направила впечатление.

— Как? Като смаза главата на Робърт с тухла ли? — питам аз.

— Травмите на Робърт са причинени от камък, изпълняващ ролята на подпирачка на врата. Тези симпатични полицаи не са ли те запознали с основните факти? Мои кървави отпечатъци има навсякъде по камъка. Но може да съм го вдигнала след нападението, нали? Съпругата открива мъжа си умиращ и обезумява.

— Човек, ако цял живот е бил слаб и страхлив, не може изведнъж да се превърне в хладнокръвен, пресметлив и уверен лъжец, каквато си ти сега — заявявам аз. — Дори да си изпусне нервите и да нападне съпруга си, защото е открила, че той си има любовница.

Джулиет изглежда отегчена и разочарована.

— Аз знам за връзката на Робърт с теб отпреди Коледа — казва тя. — Както справедливо отбеляза ти, бях напълно зависима от него. И затова си държах устата затворена и търпях. Жалка съм била, нали?

— Тогава защо нападна Робърт миналата седмица? Да не би да ти е казал, че те напуска заради мен? Това ли те накара да пожелаеш смъртта му?

Тя мълчаливо разглежда ноктите си.

— Права си — отронва тя. — Ако някой е бил жалък страхливец цял живот, много малко вероятно е да промени изцяло характера си, дори и след като е станало нещо важно в живота му.

— Какво искаш да кажеш? Че не си била жалка страхливка цял живот ли?

— А — Джулиет затваря очи. — Не бих казала, че се доближаваш до истината точно, но все пак успя да излезеш от границите на Арктика и там, където си сега, е малко по-топло.

— Правила си се на слаба и безпомощна — изказвам на глас предположението си. — Ти си от ония жени, които не понасям — напълно способни да се грижат за себе си, но моментално възприемат ролята на безпомощни, когато се появи някой мъж. Накарала си Робърт да си мисли, че имаш нужда от него, защото си знаела, че иначе ще те изостави!

— О, боже. Боя се, че се върна обратно при студа и снега заедно с Ърнест Шакълтън и Робърт Фалкън Скот^[1]. Може да те няма за известно време. — Джулиет поглежда към младши следовател Уотърхауз. — Правилно ли цитирах имената?

— Да не би да ти е харесвало да не работиш? — не отстъпвам аз, защото имам чувството, че най-сетне съм на прав път. — По-лесно ли ти беше да си стоиш вкъщи и да експлоатираш Робърт?

— Аз обичах работата си, преди да престана да работя — казва Джулиет. Лицето ѝ леко се изкривява.

— Какво работеше?

— Работех с глина. Правех къщички.

Зейлър и Уотърхауз си записват.

— Виждала съм ги. Засипала си всекидневната с тях. Ужасно са грозни. — Ушите ми силно бучат, докато се опитвам да не си представям хола на Джулиет. Твоят хол.

— Нямах да мислиш така, ако направя копие на твоята къща — отбелязва Джулиет. — Това правеха хората: поръчваха ми да им направя модел на къщата им. Обожавах работата си — улавянето на всеки детайл ми доставяше удоволствие. Мога и на теб да ти направя. Сигурно ще ми позволят да работя в затвора. Ще ми разрешите, нали, сержант Зейлър? Искане ми се отново да започна. Ето какво ще ви кажа: ако и тримата ми донесете снимки на вашите къщи, от различни ъгли, отпред, отзад и отстрани, ще направя модели на всички ви.

— Защо си престанала да работиш, като толкова ти е харесвало? — питам аз.

— Добре дошъл у дома, господин Шакълтън. — Тя се хили. — Загуби няколко пръста на краката от замръзване, но поне не си мъртва. Седни до огъня, по-добре ще ти стане.

— Какви дивотии бръщолевииш?

Тя се залива от смях, като вижда как се ядосвам.

— Толкова е забавно. Все едно съм невидима. Мога да създам пълен хаос и никой нищо не може да направи.

— Само дето могат да те оставят да изгниеш в затвора — припомням ѝ аз.

— Аз ще съм си добре в затвора, благодаря. — Обръща се към сержант Зейлър. — Мога ли да работя в библиотеката на затвора? Може ли да съм тази, дето бута количката с книгите и обикаля килиите? По филмите винаги се отнасят с известно уважение към затворниците, изпълняващи тази длъжност.

— Защо се държиш така? — питам я аз. — Ако наистина не ти пука, че ще те затворят до края на живота ти, защо не кажеш на полицията каквото те питат: ти ли се опита да убиеш Робърт и защо?

Джулиет повдига прекалено оскубаните си вежди.

— Е, има един лесен отговор: заради теб. Затова не разкривам всичко като послушно дете. Нямах представа как твоето съществуване, твоето място в живота на Робърт променят всичко.

---

[1] Изследователи, известни със своите самопожертвувателни експедиции в Антарктика. — Б.пр. ↑

7 април 2006

— Чувствам се ужасно — признава Ивон Кочин. — Ако знаех, че Наоми е в затвора, щях да долетя начаса. Защо не ми се е обадила? — Седеше допряла колене до брадичката си върху избеляло синьо канапе наред разхвърляния хол на своя бивш съпруг в Грейт Шелфорд, Кеймбридж. По пода се търкаляха полупразни керамични чаши, свити на топка чорапи, дистанционни, стари вестници, неотворени реклами, пуснати в пощата.

Къщата смърдеше на марихуана; по перваза на прозореца имаше множество парчета изгорено метално фолио и празни пластмасови шишенца е дупки отстрани. Кочин, която миришеше на сапун и силен сладникав парфюм, изглеждаше съвсем не на мястото си, облечена в прилепнал червен пуловер и елегантни черни панталони, стиснала неотворен пакет цигари „Консюлит“ в една ръка и жълта пластмасова запалка в другата. Не просто не на мястото си, ами по-скоро като изоставена на пуст остров.

— Наоми не е била в затвора — поправя я Крис Гибс. — Дойде да отговори на някои въпроси.

— И сега вече е освободена под гаранция и си е у дома — добави Чарли, придружила Гибс, за да се увери, че той съвестно ще разпита бившата квартирантка на Наоми Дженкинс. Той ясно бе заявил, че не очаква да извлекат полезна информация от Ивон Кочин, и Чарли не искаше да го оставя сам да не би да му хрумне да доказва правотата си.

— Освободена под гаранция? Това звучи ужасно. Наоми не е направила нищо чак толкова лошо, нали?

— А направила ли е нещо лошо въобще?

Кочин погледна настрани. Нервно заигра с целофана на пакета.

— Ивон? — подтикна я Чарли. *Отвори пакета и запали един фас, дявол да те вземе.* Мразеше хора, които се колебаеха безспир.

— Аз предупредих Наоми, че ще ви кажа. Никога не съм ѝ обещавала да я подкрепя, така че сега няма да извърша предателство спрямо нея, като ви кажа.

— Да ни кажеш какво? — попита Гибс.

— По-добре да узнаете истината, преди Робърт да... Той ще се оправя, нали? Имам предвид, ако оцелее след тази дълга...

— Ти ни каза, че не познаваш Робърт Хауърт — припомни й Чарли.

— Така е.

— Та какво си предупредила Наоми, че ще ни кажеш? — настоя за отговор Гибс.

— Тя излъга. Излъга, че Робърт я е изнасилил. Не можех да повярвам, че е способна на такова нещо, но... тя си мислеше, че това е единственият начин да ви накара да се задействате и да го намерите.

— Ти сигурна ли си, че той не я е изнасилил? — попита Чарли.

— Съвсем сигурна. Наоми боготвори земята, по която стъпва този мъж.

— Известни са случаи, при които жените се влюбват в изнасилвача си.

— Не и Наоми.

— Защо си толкова сигурна?

Кочин се замисли.

— Заради начина, по който Наоми гледа на света. Тя го вижда само в черно и бяло, все търси справедливост. Трябва да я познавате, за да разберете. Започва да говори за отмъщение, ако някой се вмъкне на нейното място за паркиране. — Кочин въздъхна. — Вижте, аз никога не съм си падала особено по Робърт Хауърт. Не го познавам лично, само от това, което ми е казвала Наоми... Но знам, че не я е изнасилил. Тя не си ли призна вече, че е излъгала, след като намерихте Робърт? Така каза, че ще направи.

— Нещата са малко по-сложни. — Чарли отвори папката, която държеше, и постави на канапето до Ивон копия на трите разказа на оцелели: разказа от сайта на ОСИКСН на Таня, келнерката от Кардиф; и разкази номер трийсет и едно и седемдесет и две от „Спийк аут енд сървайв“. Посочи номер седемдесет и две, подписано с „Н. Дж.“. — Както виждаш, този е подписан с инициалите на Наоми и е от осемнайсети май 2003 година. Когато Наоми дойде в участъка да ни излъже за Робърт Хауърт, тя лично насочи един от моите следователи към сайта на „Спийк аут енд сървайв“ и му каза как да намери нейното писмо.

— Но... не разбирам — Кочин бе пребледняла като платно. — Наоми дори не познаваше Робърт през 2003.

— Прочети и другите две — настоя Гибс.

Нямаше нито достатъчно самоувереност, нито достатъчно сериозна причина да откаже. Обви с една ръка коленете си и започна да чете, присвила очи, сякаш се опитваше да задържи извън полезрението си някои думи или да намали въздействието им.

— Какви са тези? Какво общо имат с Наоми?

— Показанията, които Наоми подписа във вторник — за въображаемото нападение на Робърт Хауърт срещу нея, имат много сходства с тези два разказа — обясни Гибс.

— Как е възможно това? — изплашено запита Кочин. — Не мога да го разбера сама, прекалено съм глупава. Ще трябва вие да ми кажете какво става.

— Има и два случая от Западен Йоркшир, които са идентични с тези — обади се Чарли. — Ти не си единствената, която иска да знае какво става, Ивон. Трябва да разберем дали Робърт Хауърт е изнасилил Наоми Дженкинс и тези жени, или някой друг го е направил. Надявахме се ти да ни помогнеш.

Кочин стискаше силно пакета с цигари, от които вече нищо не ставаше.

— Наоми не може да е била изнасилена. Щеше да ми каже. Аз съм най-добрата ѝ приятелка.

— Живеехте ли тогава с нея? През пролетта на 2003?

— Не, но пак щях да разбера. Двете с Наоми сме такива приятелки още от училище. Казваме си всичко. А и... тя изглеждаше добре през пролетта на 2003, абсолютно нормално. Силна както винаги.

— Нима помните така добре какво е било преди толкова време? — учуди се Чарли. — Аз лично не мога да си спомня в какво настроение са били приятелите ми преди три години.

Ивон сякаш се затвори за миг в себе си.

— Ние с Бен преживяхме труден период — каза тя накрая. — Първият от цяла поредица. Беше доста сериозно. По два пъти на седмица, ако не и повече, ходех да спя у Наоми. Тя беше страхотна. Хранеше ме, пишеше имейли на клиентите ми и заглаждаше нещата — аз бяха прекалено разстроена и не можех да работя. Караше ме да си

взимам душ и да си мия зъбите, защото на мен не ми беше до това, исках просто да изчезна от лицето на земята. Някой от вас да е преживявал криза в брака си?

Чарли не можа да изгълкува звука, който издаде Гибс.

— Не — отвърна тя.

— Значи не можете да си представите колко болезнено и разрушително е.

— Струва ми се малко необичайно, че си дошла тук, след като се скарахте с Наоми — свъси вежди Чарли. — Повечето жени не тичат при бившите си съпрузи, когато имат неприятности.

Кочин сякаш се смути.

— Родителите ми са твърде заети с работата си. Не обичат да приемат гости с преспиване. А брат ми, сестра ми и всичките ми приятели с изключение на Наоми живеят с някого или си имат деца. Бях разстроена и това е.

— Има хотели, пансиони. Да не би да си решила да се сдобриш с Бен? — полюбопитства Чарли. — Затова ли дойде при него?

— Това не е ваша работа. Не сме се събрали, ако това имате предвид. Спя в отделна стая.

— Защо се разделихте? — Защо пък да не попитам, помисли си Чарли, макар че по всяка вероятност това няма връзка със случая. Освен ако... Някъде дълбоко в съзнанието ѝ започна да се оформя нова хипотеза. Малко вероятна, но си струваше да се опита.

— Не съм длъжна да ви казвам? — възрази Кочин. — Защо искате да знаете?

— Отговори на въпроса — гласът на Гибс бе пълен с обещания за неприятни последици.

— Бен пиеше много. И отказваше да се хване на работа.

— Това е голямо жилище — огледа се Чарли. — Скъп телевизор, скъпо Ди Ви Ди. От къде пари за всичко това, след като Бен не работи?

— Всичко е наследено — обясни Кочин мрачно. — Бен не е работил един ден през живота си и няма да му се наложи.

— Спомена първия лош период...

— През януари 2003 той преспа с друга, докато аз бях на гости при брат ми и семейството му. Като се върнах, жената си беше отишла, но заварих Бен да спи дълбоко — или по-скоро да лежи в несвяст — в леглото с използван презерватив и една от нейните обици. Толкова е

бил пьян, че е заспал като отрязан и не се е събудил навреме, за да прикрие следите, преди да се върна.

Не му е простила, помисли си Чарли. Ако беше, щеше да каже: „Той ми изневери, но беше еднократно. Не означаваше нищо за него.“

Гибс погледна записките си.

— Значи на 29 март — сряда — си прекарала нощта у Наоми Дженкинс и двете сте били заедно през целия ден на 30 март — четвъртък, докато Наоми е излязла, за да се срещне с Хауърт в „Травълтел“?

— Точно така — в гласа на Ивон имаше облекчение. Предпочиташе да говори за опита за убийство на Робърт Хауърт вместо за нейния любовен живот.

— Може ли Наоми да е напускала къщата в нощта срещу четвъртък, без да забележиш?

— Би могла, предполагам, посред нощ, докато спя. Но не е излизала. И тя спеше. В четвъртък, не. Моят кабинет и спалнята ми се намират в преустроеното мазе на Наоми. Намираха — поправи се Кочин. — Вие сами видяхте — обърна се тя към Гибс. — Бюрото ми е обърнато към прозореца, който гледа право към алеята за гаража. Ако Наоми е напускала къщата през деня в четвъртък, щях да я видя.

— Изобщо ли не си ставала от бюрото си? Да си вземеш например сандвич или до тоалетната?

— Е... да, разбира се, но...

— Вижда ли се алеята от прозореца на мазето? — попита Чарли.

— Да — отвърна Кочин с леко нетърпение в гласа. — Питайте него, той е идвал в къщата. — И тя врътна брадичка към Гибс. — Ако погледнеш нагоре, виждаш алеята и пътя. Щях да забележа, ако Наоми излезе. А тя не е излизала.

— Но тя не може да гарантира за теб по същия начин, нали? — каза Гибс. — Ако е била в оная барака, в която работи, дето е зад къщата. Тя не би видяла, ако си излизала, нали?

Кочин се обърна към Чарли, в очите ѝ трептеше молба.

— Защо ми е на мен да нападам Робърт? Та аз не го познавам.

— Не си го харесвала — предложи обяснение Чарли. — Бракът ти е бил разбит — макар и само временно — поради изневяра. — Кочин се изчерви при това неочаквано и хапливо отклонение от руслото на разговора. — В продължение на година Робърт Хауърт

изневерява на жена си с най-добрата ти приятелка. Едва ли си одобрявала това.

— Наоми ми даде подслон, когато с Бен скъсахме окончателно — викна гневно Кочин. — Не бих могла да я изоставя само защото прави нещо, което не одобрявам. — Тя въздъхна. — Пък и с течение на времето желанието ми да ги критикувам непрекъснато намаляваше.

— И защо?

— Наоми обожаваше Робърт. Беше толкова щастлива. Не знам как да го опиша. Беше като озарена отвътре. А тя казваше, че и той се чувствал така. Мислех си — може би това е истинската любов, може би са предопределени един за друг. Аз вярвам в това — добави тя, сякаш търсеше оправдание. — Виждах, че тяхното изобщо не прилича на ситуацията, в която бяхме изпаднали ние с Бен. Изневярата на Бен не беше свързана с това дали обича повече мен или някоя друга. Аз съм жената, с която той винаги е искал да бъде, но просто е много глупав и себичен и не знае как да се отнася с мен подобаващо. Сега обаче се е променил. Отказал е пиенето, почти напълно.

И е минал на наркотици, помисли си Чарли, хвърляйки поглед към боклуците, пръснати по перваза на прозореца.

— Ако Робърт е обичал Наоми, защо не е напуснал жена си заради нея?

— Добър въпрос. Според мен водеше Наоми за носа, макар тя да твърдеше, че не е така. Лъжеше, че не може да остави Джулиет, която описваше като някаква безпомощна депресирана личност, но аз винаги съм смятала, че това са измислици. Ако беше толкова нещастен с нея, колкото разправяше на Наоми, щеше да я напусне. Мъжете не стоят с някоя от чувство за дълг, не и когато имат по-добра алтернатива. Само жените постъпват така, защото са глупави. И когато Наоми отиде в къщата на Робърт да го търси в понеделник и видя Джулиет, тя самата каза, че жената изобщо не е такава, каквато я е представял Робърт.

Вратата на хола се отвори и влезе мъж, облечен само в дълги боксерки на червено и синьо каре. Чарли предположи, че това е Бен Кочин. Беше висок, слаб и небръснат, с дълга тъмна коса, вързана на опашка. Точно като косата на Ивон, помисли си Чарли — същия цвят, същата прическа.

— Някой да иска чаша чай? — предложи той.

— Не, благодаря — отвърна Чарли от името и на тримата, без да пита за мнението на Гибс и Ивон. Ако Бен направи чай, ще трябва да се върне и да им го сервира. Ще загубят време. А пък Чарли още като се събуди сутринта си беше изредила всичко, което имаше да върши през деня, преди да успее отново да се добере до леглото, и мисълта я беше смазала.

— Робърт и Наоми имаха една-единствена тема за разговор — каза Ивон, след като бившият ѝ съпруг излезе от стаята. — Колко много се обичат и колко несправедливо и тъжно е, че не могат да бъдат заедно. Те си създаваха алтернативна действителност, в която живееха заедно в продължение на три часа седмично в рамките на една стая. Как пък нито веднъж не я заведе някъде през уикенда? Казвал, че не може да остави Джулиет за толкова дълго време...

— Според теб каква е причината? — попита Чарли.

— Робърт е маниак на тема контрол. Той иска и Джулиет, и Наоми; иска да държи Наоми затворена в точно определена рамка: от четири до седем в четвъртък. Тя не може да го разбере. Толкова е потискащо. Все едно, че тя знае за него неща, които не знае, че знае, ако това въобще ви говори нещо. Искам да кажа, че аз знам за неговата мания да контролира от нещата, които тя ми разправя. Но аз мога да видя нещата такива, каквито са, а тя не може.

— Какви неща?

Ивон врътна очи към тавана — явно се чудеше какво да избере от многото примери.

— Той винаги носи бутилка вино, когато се срещат. Веднъж бутнал бутилката, като лягал в леглото. Била почти пълна и повечето вино се разляло върху килима. Наоми каза, че поискала да отиде да донесе друга бутилка, но той не ѝ разрешил. Направо се ядосал на предложението ѝ.

— Ами ако разполагат само с трите часа, за да са заедно — започна Чарли, но Ивон заклати глава.

— Не, не е заради това. Той обяснил на Наоми. Бил ядосан, че според нея било нормално, ако някой разлее вино, просто да купи ново и да замести разляното. Но за него не било така — виното се разляло заради неговата немарливост, така че сега трябвало да минат без вино, защото той трябвало един вид да си понесе наказанието. Не го нарекъл наказание, но това имал предвид. Наоми каза, че му станало кофти,

задето бутнал бутилката, и не искал да си прости. „Обикновен вандализъм“ — го нарекъл. През цялото време приказвал какви ли не глупости, просто не може да понесе нищо, което се случва неочаквано. Според мен той е малко луд. Врътна. — Тя се обърна към Гибс. — Кога ще ми върнете компютъра?

— Ние го върнахме — осведоми я той. — В къщата на Наоми Дженкинс е.

— Но... Сега живея тук. Имам нужда от него, за да работя.

— Аз не завеждам фирма за пренос — превоз. Ще трябва сама да идеш да си го вземеш.

Чарли реши, че е дошъл моментът да изложи своята теория.

— Ивон, да не би случайно теб да са изнасилили преди три години? И затова да си била в криза и бракът ти е започнал да се разпада? Да не би Наоми да е писала на страницата на „Спийк аут енд сървайв“ от твое име и да го е подписала с нейните инициали, за да запази анонимността ти?

Трябваше да мине известно време, докато смисълът на казаното стигне до съзнанието на Ивон. Изглеждаше така, сякаш се опитва да сглоби нещо в главата си — някаква машина с множество сложни части. Щом успя, на лицето ѝ се изписа ужас.

— Не — отсече тя. — Не, разбира се. Как можяхте да кажете такова ужасно нещо! Как можете да ми го пожелаете!

Чарли нямаше желание да си губи времето с такъв род емоционално изнудване.

— Добре — изправи се тя. — Засега спираме до тук, но вероятно ще се наложи да разговаряме отново. Не се готвиш да пътуваш някъде, нали?

— Може и да пътувам — каза Ивон, като дете, хванато да върши беля.

— Къде?

— До едно място в Шотландия. Бен каза, че имам нужда от почивка, и е прав.

— И той ли ще дойде?

— Да. Като приятел. Не знам защо се интересувате толкова от мен и Бен.

— Аз се интересувам от всичко — заяви Чарли.

— Ние нямаме нищо общо с това.

— Ще трябва да ни кажете някакъв адрес.

Ивон взе малката си черна чанта, която беше до канапето сред хаоса от чаши и вестници. След няколко секунди подаде на Чарли позната визитка.

— Бунгалата „Силвър Брей“? — Чарли запази безизразния тон на гласа си. — Там ли отивате? Защо там?

— Предоставят ми голямо намаление, ако толкова искате да знаете. Аз проектирах техния сайт.

— И как се стигна до това?

Ивон изглеждаше озадачена от интереса, който проявяваше Чарли.

— Греъм — собственикът — е приятел на баща ми. Баща ми му е бил научен ръководител в университета.

— Кой университет?

— Оксфордският. Греъм завърши с най-високия успех по класическа литература от неговия випуск. Баща ми беше разочарован, че не е станал университетски преподавател. Защо искате да знаете всичко това?

Налагаше се да избегне отговора на този въпрос. Греъм, преподавател по класическа литература. Беше се надсмял на Чарли, задето бе споменала прочетена от нея книга — „Ребека“ от Дафни дю Морие. *Ученото си е учено, нали, шефе?* Сигурно се притесняваше от високото си образование. Скромнен. Престани, сгълча се Чарли. Ти не си падаш по него. Просто флиртуваше с него колкото за момента. И това е.

— Наоми била ли е някога в „Силвър Брей“? — попита тя. — И тя имаше такава визитка.

Ивон поклати глава.

— Опитах се да я накарам, но... след като срещна Робърт, не искаше и да чуе за заминаване. Сигурно смяташе, че ако не може да отиде с него, по-добре изобщо да не си прави труда.

Чарли мислеше бързо. Значи така се беше сдобила с визитката Наоми. Греъм познава Ивон Кочин; е, сега вече Чарли нямаше избор — трябваше да му се обади. Наоми и Робърт може да са били в „Силвър Брей“, каквото и да приказва Ивон.

— Какво те интересуват госпожица Ментови Цигари и хипарският ѝ съпруг? — сопна се Гибс, като влязоха отново в колата.

— Арогантно лайно! Стоим там и гледаме остатъците от пиршествата му с кокаин, а на него изобщо не му пука!

— Интересувам се от взаимоотношенията на другите хора — отговори на въпроса му Чарли.

— Само не и от моите. Досадният Крис Гибс и неговата скучна приятелка.

Чарли разтри слепоочията си с длани.

— Гибс, ако не искаш да се жениш, за бога, недей. Кажи на Деби, че си размислил.

Гибс гледаше съсредоточено пътя пред себе си.

— Това ще ви хареса, нали? На всички. Обзалагам се.

— Не знам — измърмори Пру Келви. Седеше на ръцете си и гледаше увеличена снимка на Робърт Хауърт. Сам Комботекра си мислеше, че много успешно бе скрил разочарованието си. — Когато за първи път ми я показахте, се изненадах — това не беше лицето, което се явява в съзнанието ми, откакто... откакто ми се случи онова. Но паметта и... чувствата изкривяват нещата, нали? А този човек прилича на онзи в ума ми. Може и да е той. Просто не... Не мога да твърдя, че съм го разпознала. — Последва дълга пауза. — Кой е той? — попита накрая тя.

— Не мога да ти кажа. Съжалявам.

Келви прие отговора му без възражения. Сам реши да не ѝ казва, че ДНК-пробата, взета от уликите, свързани с нейното изнасилване, в момента се сравнява с пробата на мъж от Кълвър Вели, обвинен в подобно престъпление. Стори му се, че Пру Келви всъщност не искаше да ѝ казва каквото и да било; още трепереше от шока, който бе предизвикала появата на Сам пред прага ѝ. По негова преценка щяха да минат поне няколко дни, преди Келви да се обади да поиска повече информация.

Тя винаги е била неуверена в себе си, все внимаваше какво ще каже освен в случаите, когато нещата бяха абсолютно ясни. Сам се надяваше да извади повече късмет със Санди Фрийгард. Като стана да си върви, Пру Келви отпусна рамене, явно усетила огромно облекчение, и Сам се почувства ужасно, като си помисли, че освен

лицето на мъжа, който я бе изнасилил, неговото собствено лице сигурно най-болезнено ѝ напомняше за преживяния кошмар.

Домът на Фрийгард беше на около час път с кола от къщата на Келви. Не за първи път Сам щеше да кара от единия адрес до другия. Нямаше нищо против шосе М-62, стига да нямаше задръстване. Беше му противна само онази част между Шипли и Брадфорд, където минаваше покрай мрачни разпадащи се жилищни блокове и лъскавата, но също толкова потискаща върволица от сергии на открития пазар, последван от новото кино с многоетажния паркинг и верига от ресторанти. Големи, сиви, ненаситни блокове. Струваше му се невъзможно да има архитекти с по-малко въображение от проектиралите този район.

Слава богу, пътищата бяха пусти и Сам спря пред къщата на Санди Фрийгард само четирийсет и пет минути след като тръгна от Отли. В много отношения Фрийгард беше пълна противоположност на Пру Келви. Санди от самото начало накара Сам да се чувства спокоен в нейно присъствие и той скоро престана да се тревожи какво и как ще каже. Винаги се усмихваше, когато Сам се появяваше без предупреждение, винаги бе в състояние постоянно да се шегува, и то до такава степен, че почти не даваше възможност на Сам да си отвори устата. Ако той загубеше концентрация дори за миг, нямаше никаква надежда да навакса. Санди можеше да говори по няколко теми наведнъж с безспирен бърз поток от думи. Той я харесваше и подозираше, че бърливостта ѝ бе плод на преднамерена стратегия, чиято цел бе да свали напрежението от него. Дали се досещаше колко му е тежко да работи с жени като нея, които са минали през ада в ръцете на мъже? Тяхното страдание го караше да се чувства виновен и неспокоен. Никой от мъжете, които Сам познаваше, не беше такъв изверг и му ставаше зле само от мисълта, че може да познава някой като този, който е бил в състояние да стори това, което е сторил на Пру Келви и Санди Фрийгард.

— ... но, разбира се, възможно е Питър и Сю да са се заблудили и затова Кавита да си е помислила, че аз бих имала нещо против.

Сам нямаше представа за какво говореше тя. Питър, Сю и Кавита бяха негови колеги. Санди Фрийгард се беше сприятелила с целия екип. Тя бе вдъхвала надежда на всички дори когато по всичко изглеждаше, че няма да успеят да хванат мъжа, който я беше нападнал.

Никога не се подаде на униние или отчаяние. Напротив, организира местна група за подкрепа на жертви на насилие, обучи се за консултант, работеше доброволно за „Рейп крайзис“^[1] и „Самаряните“^[2]. Последния път, когато Сам бе разговарял с нея, тя беше намислила да пише книга. „Защо да не напиша — усмихна се Санди мрачно. — Нали съм писателка в края на краищата, а тази тема просто няма да ме остави на мира. Отначало си мислех, че ще бъде неетично и егоистично да пиша за личните си преживявания, но... дявол го взел, всъщност единственият оцетен ще бъда аз, значи ако аз нямам нищо против, би трябвало и другите да нямат.“

— Донесох ти една снимка, Санди — прекъсна бърборенето ѝ Сам. — Смятаме, че може да е той.

Тя млъкна и остана с отворена уста.

— Хубаво — отсече Санди. — Искаш да кажеш, че може да го пипнете?

Сам кимна.

— Давай тогава, покажи ми я. — В гласа ѝ звучеше нетърпение, а очите ѝ вече претърсваха дрехите му, оглеждаха ръцете му да видят дали не държи нещо в тях. Ако не извадеше снимката бързо, можеше дори да посегне да го пребърка.

Той измъкна фотографията от джоба на панталоните си и ѝ я подаде. Тя ѝ хвърли бърз поглед, после с любопитство се вгледа в Сам.

— Това някаква шега ли е? — попита Санди.

— Не, разбира се. Не е ли той?

— Не. Определено не е той.

— Съжалявам... — Заля го чувство на вина и го остави безсловесен. Трябваше да ѝ каже да не храни големи надежди. Не биваше да вади снимката толкова бързо, каквото и да си мислеше, че иска Санди. Може би тя не беше толкова силна, колкото изглеждаше, сега може би ще...

— Сам, аз познавам този човек.

— Какво? — Той вдигна очи изненадан. — Но ти каза...

— Казах, че не е мъжът, който ме изнасили. — Санди Фрийгард се засмя на изумената му физиономия. — Това е Робърт Хауърт. Какво, за бога, те накара да помислиш, че е той?

[1] Организация за подпомагане на жертви на сексуално насилие в Шотландия и други страни по света. — Б.пр. ↑

[2] Организация на територията на Обединеното кралство, която осигурява емоционална подкрепа на всеки, изпаднал в депресия и отчаяние, включително и на стигналите до самоубийствени мисли. — Б.пр. ↑

Петък 7 април

Държа ти ръката. Трудно бих могла да опиша усещането на човек, който не го е изпитвал. Тялото ми гори и пука като огън, защото ти изгаряш тъмнината в мен е буен пламък. Докосването до теб включи нещо в мен и сега се чувствам точно както се чувствах в онзи първи ден на бензиностанцията: озарена и спасена. Успях да се добера до повърхността. Чезнех, но сега, точно навреме, отново съм върната към живот. Усещаш ли същото? Няма да си правя труда да разпитвам сестрите. Те ще ми говорят за вероятности и статистики. Ще ми кажат: „Според проучванията...“

Ти знаеш, че съм тук, убедена съм. Няма нужда да мърдам или да говоря; усещам по енергията, протичаща от твоята ръка към моята, че си ме познал.

Сержант Зейлър стои в ъгъла на стаята ти и ни наблюдава. На път към болницата тя ме предупреди, че състоянието ти може да ми се отрази зле, но като пристигнахме, видях колко е далеч от истината, защото аз веднага хукнах към леглото, както винаги изгаряща от нетърпение да те докосна. Аз виждам теб, Робърт, не превръзките, не тръбичките. Само теб и екрана, който показва, че сърцето ти бие, че е живо. Няма нужда да питам лекарите за твоето здраво, непоклатимо сърце.

Леглото ти е нагласено така, че горната част на тялото ти да е повдигната. Изглеждаш, сякаш ти е удобно, все едно си заспал, легнал на шезлонга с книга на скута. Спокоен си.

— За първи път — казвам на сержант Зейлър, — за първи и единствен път в живота си е успял да избяга. Затова не е готов да се събуди все още.

Тя гледа скептично.

— Само да ти напомня, че нямаме цял ден.

Стисвам ръката ти.

— Робърт? — започвам аз внимателно. — Всичко ще се оправи. Обичам те. — Решила съм да ти говоря точно така, както бих ти

говорила, ако сме сами; не искам да забележиш някаква разлика в поведението ми и да се почувстваш объркан и изплашен. Аз съм си аз и ти си си ти; странната ситуация, в която се намираме, не ни е променила нито на йота, нали, Робърт? Ще си представяме, че сержант Зейлър е част от мебелировката, нищо повече от черния телевизор, поставен на висока етажерка срещу леглото ти, зеления стол с дървени облегалки, на който седя, или малката пластмасова маса със заоблени ръбове, върху която има кана с вода и чаша.

В болниците обичат мебели със заоблени ръбове. Няма прави ъгли и между пода и стените. Там, където се сливат, има извита сива гумена лайстна, която обикаля цялата стая. Като я гледам, си мисля за всички лоши неща навън, от които трябва да бъдеш предпазван.

На стената зад леглото ти има голям червен бутон за повикване в случай на нужда.

— Ама че глупаво — казвам аз и галя ръката ти. — Сложили са ти вода и чаша на масата, а как ще пиеш от тях? Някои хора в тази болница имат странно чувство за хумор. — Тонът ми е лек, безгрижен. Винаги аз съм била тази, която разведрява обстановката, когато сме заедно. Няма да седя до теб, да чупя ръце и да рева. И без това достатъчно си изстрадал, не искам да влошавам нещата. — Всъщност може да е като примамка — предполагам аз. — Също като телевизора на стената. Като идват лекарите, казват ли ти, че ако се събудиш бързо, ще можеш да гледаш любимия си сериал и да пиеш вода от чешмата? Не е кой знае какво като стимул, нали? Виж, ако напълнят каната с шампанско...

Щеше да се усмихнеш, ако можеше. Веднъж ми каза, че много обичаш шампанско, но го пиеш само в ресторант. Това ме нарани, стори ми се нетактично да говориш така, защото двамата никога не сме ходили заедно на ресторант и тогава се боях, че никога няма и да отидем. Представих си как вие с Джулиет седите в „Бей трий“ — където ти отиде да вземеш за мен „Магре дьо канар о поар“ — и доволно си бърбите с главния готвач, защото знаете, че ще имате много време да разговаряте помежду си — до края на живота си. Още виждам ясно този образ в ума си и сърцето ми се свива.

— Не знаех, че са ти предоставили самостоятелна стая — казвам аз. — Хубава е. Всичко е толкова чисто. Всеки ден ли я чистят?

Замълчавам за малко, преди отново да заговоря. Искам да разбереш колко силно се надявам да ми отговориш.

— И изгледът ти е прекрасен. Малък квадратен двор с калдъръм. По три от страните му са наредени пейки, а покрай четвъртата има ред храсти с кръгла форма. По средата има декоративна градина. — Поглеждам към сержант Зейлър. — Така се казва — декоративна градина. Ако завъртиш глава надясно и отвориш очи, ще можеш да я видиш.

Мобилният телефон на сержант Зейлър започва да звъни. Шумът ме стряска и изпускам ръката ти. Очаквам да се извини и да изключи телефона си, но тя приема обаждането.

— Да — повтаря няколко пъти и после: — Така ли?

Чудя се дали не е свързано с теб или Джулиет.

— Знаеш ли какво се случи с теб? — прошепвам ти и се навеждам по-близо. — Аз не знам какво точно, но полицията смята, че Джулиет те е нападнала. И според мен така е станало. За малко да умреш, но оживя. Благодарение на мен те намериха навреме. Правиха ти операция...

Някой чука на вратата. Обръщам се и виждам сестрата, която ни доведе при теб — пълничка млада жена с руса коса, вързана на къса опашка, високо на темето ѝ. Страх ме е да не каже, че трябва да си тръгвам, но тя гледа кръвнишки не към мен, а към сержант Зейлър.

— Казах ви да изключвате телефона си на територията на отделението. Пречи на уредите. Изключете го.

— Извинете. — Сержант Зейлър пуска апарата обратно в чантата си. Щом сестрата излиза, ме поглежда и казва: — Това с уредите са пълни глупости. Лекарите непрекъснато използват мобилните си телефони тук. Тъпачка.

— Просто си върши работата — отвръщам аз. — Както в повечето случаи, работата ѝ включва прилагането на безсмислени правила. Вие би трябвало да го разбирате, като се има предвид вашата работа.

— Още две минути и тръгваме — предупреждава ме тя. — Имам работа.

Обръщам се отново към теб.

— Все си мисля, че нямаш нищо против да си лежиш тук. Много хора мразят болниците, но не и ти. Никога не сме говорили на тази

тема, но се обзалагам, че ако бяхме, щеше да кажеш, че ти харесват, по същите причини, поради които харесваш бензиностанциите.

— Той харесва бензиностанции? — намесва се гласът на сержант Зейлър. — Извинявай, ама... не съм чувала такова нещо досега. Всеки мрази бензиностанциите.

Аз пък никога не съм ги мразела, а откакто двамата с теб се запознахме на бензиностанция, направо ги обожавам. Не само „Рондсли Ийст“, всички бензиностанции по всички главни пътища. Прав си — те са абсолютно независими съоръжения, които могат да бъдат навсякъде, напълно освободени от тиранията на географията, както ти веднъж се изрази. „Всяка бензиностанция е като свят, който съществува извън реалното време и пространство — каза ти. — Харесват ми, защото имам прекалено буйно въображение.“

„Всички шофьори на камиони ли мислят така? — подразних те аз. — Да не е професионална деформация?“

Ти отговори, все едно те бях попитала най-сериозно. „Не знам. Може.“

Сега, всеки път щом мина е колата покрай знак, на който пише: „Бензиностанция“ или „Време е за кратка почивка“ и видя нарисувано малко легло, бели чертички на син фон, и се сецам за нас и за стая номер единайсет.

— Снощи ходих там — казвам ти аз. — В нашата стая. Помислих... Просто не можех да пропусна да не ида.

— Снощи си ходила в „Травълтел“? — намесва се отново сержант Зейлър.

Кимвам.

— Но аз те взех от вас тази сутрин.

— Тръгнах си от „Травълтел“ в пет и половина и в шест си бях у дома. Напоследък не спя много. Не е забранено, нали?

— Щом ти се иска.

Телефонът ѝ отново звъни. Този път не пускам ръката ти.

— Да — казва тя. — Какво? — Поглежда ме особено. — Да. Ще ти се обадя след малко.

— Какво има? — питам аз, без да ме интересува дали прекращвам границата, или не.

— Чакай тук — обръща се тя към мен. — Връщам се след десет секунди.

Щом излиза, отивам до масата и си наливам чаша вода.

— Няма право да ни оставя сами — споделям аз. — Така ми каза, като идвахме насам. Но ето че ни остави. Кое е добре. Означава, че вече има повече доверие в мен, отколкото преди. Може, като ни е видяла заедно, да е разбрала... — поемам дълбоко дъх. — Джулиет се опита да те убие, Робърт. Можеш да се разведеши с нея. И да се оженим. Ще ходим ли всеки четвъртък в „Травълтел“ и след като се оженим? Не бих се изненадала, ако... — Сърцето ми скача в гърлото. Стисвам очи и ги отварям да проверя дали не халюцинирам.

Клепачите и устните ти потрепват. Очите са отворени.

Изпускам водата, тичам към теб и сграбчвам ръката ти.

— Робърт?

— Наоми. — Повече прилича на дихание, отколкото на изречена дума.

— О, боже. Робърт. Аз... — страхувам се да говоря.

Устата ти се движи, сякаш се опитваш да кажеш още нещо. Лицето ти се изкривява.

— Боли ли те? — питам аз. — Да извикам ли сестрата?

— Върви си. Остави ме на мира — шепнеш ти.

Втрещвам се в сухите бели кожички по ръба на устните ти. Клатя глава. Това е невъзможно. Абсолютно невъзможно. Не знаеш какво говориш.

— Това съм аз, Робърт. Не е Джулиет.

— Знам коя си. Остави ме на мира.

Нещо в мен се срива, срива. Не може да бъде. Ти ме обичаш. Знаем, че ме обичаш.

— Ти ме обичаш — казвам на глас. — И аз те обичам. — Това вече съм го изпитвала веднъж — усещането, че изтръгват от мен всичко добро на света. От опит знам, че след секунди ще се скъса и последната нишка, която ме свързва с него, и ще се понеса по течението без котва и без посока: разрушена е и последната брънка, която ме свързваше със сигурността и щастието, и сега няма за какво да се вкопча.

— Махай се — казваш ти.

— Защо? — Изумена съм, душата ми е буца лед, дори не мога да заплача. Ако беше с ума си, никога не би казал това, но все пак се нуждаеш от обяснение; какво друго мога да направя? Искам ми се да

заудрям гърдите ти с юмруци и да върна истинския Робърт. Това е най-лошият ми кошмар. Преди да те открие полицията, когато въображението ми бе пълно с ужасни трагични развръзки, никога не съм си представяла такова нещо.

— Ти знаеш защо — отвърщаш ти, заковал поглед в очите ми. Но аз не знам. Каня се да ти го кажа, да започна да те моля, когато гърбът ти изведнъж се извива като лък и ти изстенваш. Очите ти се завъртат нагоре, тялото ти се тресе, сякаш има земетресение вътре в него. На устата ти се появява бяла пяна. Минават няколко секунди, докато се сетя да натисна бутона за повикване. В коридора се разнася повтарящо се пиукане, което едва се чува в стаята.

— Наоми? — прозвучава гласът на сержант Зейлър зад мен. Поглежда пръста ми на бутона, чашата и разлятата вода на пода. — Боже господи! — Хваща ме за лакътя и ме измъква в коридора. — Какво стана, дявол да го вземе? — вика тя. Усещам тялото си безсилно и ледено, като гъба, оставена в студена вода. Умът ми безумно се лута в търсене на аварийен изход, в начин да заличи последните няколко минути от живота ми.

Не ме интересува какво ми каза, Робърт. С радост бих умряла, ако това означава, че ти ще живееш.

Последното нещо, което виждам, преди да ме изтласкат извън интензивното отделение, са три сестри, които тичешком влизат в стаята ти.

— Не ви казах истината — признавам аз пред сержант Зейлър. — Излъгах. Съжалявам. — Тази сутрин пет пари не давах за мнението ѝ. Но сега тя няма представа колко много зависи от нея, не знае колко са натезжали везните в нейна полза. Защото, докато бях сигурна, че ме обичаш, бях недосегаема, всемогъща.

Почти пристигнахме в Рондсли. Не искам да ме остави вкъщи сама. Не мога да допусна сержант Зейлър да ме остави там. Трябва да продължа да говоря. Докато тя кара колата, аз се боря с ярки картини, които изникват в съзнанието ми, като кадри от филми — от онова, което ми се случило, когато ме отвлякоха: леглото с резбованите жълъди, дървената маса. Мъжът. Твоята любов бе защитният слой, който

държеше всичко това далеч от мен, а сега го няма. Душата ми е осакатена и оголена.

— Излъга ли? — казва сержант Зейлър. Задушavam се от безразличието в гласа ѝ.

— Историята за моето изнасилване беше вярна, от начало до край. Само дете не беше Робърт. Не знам кой беше. Съжалявам, че излъгах. — Ивон беше права. За всичко съм виновна аз, за всичко лошо, което се случи. Измислих лъжа, в която преплетох най-хубавото с най-лошото в живота си. Светотатство. Обикновен вандализъм, би казал ти. И сега си понасям наказанието.

— Мога и би трябвало да те обвиня във възпрепятстване на следствието — заявява сержант Зейлър. — Ами пристъпът на паника пред прозореца на Робърт миналия понеделник, ужасното нещо, което твърдеше, че си видяла, но не можеш да си спомниш? И това ли е лъжа?

Отново ярък образ блясва в съзнанието ми, сякаш някой е вдигнал кепенците, и отново виждам всекидневната ти. Там съм, гледам през прозореца. Рязко поемам дъх, стисвам седалката, после таблото на колата.

— Спри — успявам да произнеса. — Моля те! — Трескаво търся дръжката на вратата, сякаш животът ми зависи от това, все едно че колата бе потънала под вода. Виждам стаята, стъкления шкаф. Виждам го в едър план и със светкавична скорост се приближавам към него. Трябва да изляза.

Сержант Зейлър спира край бордюра. Отварям вратата и махам обезопасителния колан.

— Сложи си главата между коленете — предлага ми тя. Чувствам се по-добре без колана. Чувството за натиск в гърдите ми постепенно изчезва и аз отварям уста да поема колкото се може повече въздух. От челото ми се стича пот и капе върху ръцете.

— Къде го намерихте? — питам аз, задъхана. — Робърт. В хола ли беше? Кажи ми!

— Беше в спалнята, легнал на леглото — отвърна сержант Зейлър. — В хола не намерихме нищо.

Онова, което видях — онова непоносимо нещо, — беше в стъкления шкаф. Вече съм сигурна, но не смея да кажа на сержант Зейлър. Ако ѝ предоставя конкретен детайл, тя може да поиска да

отидем там, а аз не мога. По-скоро бих погълнала отрова, отколкото да погледна пак през онзи прозорец.

— Как ти е малкото име? — питам аз, след като успявам да оправя дишането си.

Тя свъсва вежди, сякаш подразнена от въпроса.

— Шарлот. Защо?

— Може ли да си говорим на ти, Шарлот?

— Не. Освен това мразя името си, звучи ми все едно съм някоя лелка от деветнайсети век. Аз съм Чарли, но и така не може да се обръщаш към мен.

— Обадете се пак в болницата, моля ви!

— Робърт е още жив. Ако не беше, щяха да ми се обадят.

Не мога да споря, прекалено съм слаба.

— Каквото и да съм казала, каквото и да съм направила, трябва да ме разберете... Боря се за живота си — споделям аз. — Поне така го чувствам.

— Наоми, помниш ли, че излязох от стаята на Робърт, за да се обадя по телефона? — пита тихо сержант Зейлър.

Кимвам.

— Днес старши следовател Комботекра от Криминалния отдел в Западен Йоркшир е показал на Пру Келви и Санди Фрийгард снимка на Робърт. Затова говорих по телефона.

Отначало имената нищо не ми говорят. После си спомням. Затварям очи с облекчение.

— Хубаво — въздъхвам аз. — Значи вече не подозирате Робърт в серийни изнасилвания. — Глупавата ужасна грешка, която допуснах, е поправена и сега всички ще можем да забравим завинаги.

— Пру Келви казала, че не е сигурна...

— Какво? Какво искате да кажете?

— Не е разпознала със сигурност мъжа на снимката, но казала, че изнасилвачът имал сходни черти и би могъл да е той.

— Това е абсурд. Тя просто не може да си спомни. И си мисли, че сигурно е Робърт, след като полицаи й показва снимката му. Не е искала да проваля работата, като каже, че не е той!

— Сигурна съм, че е така — съгласява се сержант Зейлър. — Нейният отговор всъщност не ме интересува. Имаме ДНК профил от

нейния случай, който можем да сравним с ДНК-то на Робърт, така че, ако не го е направил той, скоро ще го докажем...

— Как така „ако не го е направил той“? Вие знаете, че това са мои измислици. Нали? Че не е бил Робърт.

Тя кимва.

— Така мисля. Но когато човек лъже с такава лекота като теб, трудно може да му се вярва. Ти би ли разпознала лицето на твоя изнасилвач след толкова време? Как мислиш?

— Да.

— По-уверена си от Пру Келви. Нейната реакция по отношение на снимката не ни е донесла почти нищо. Много по-интересен е бил отговорът на Санди Фрийгард. Тя казала, че Робърт определено не е мъжът, който я е изнасилвил...

— Поне една от тях не си е загубила паметта, слава богу!

— ... но също така казала, че го познава. „Това е Робърт Хауърт“, заявила тя.

Моят свят отново се преобръща. Отново всичко познато се завърта и се подрежда по нов, непознат начин. Нищо не е там, където си мисля, че е, нито е това, което си мисля, че е.

— Говорете — настоявам аз.

— Запознала се с Робърт три месеца след като била изнасилена. Започнали да излизат.

— Къде са се запознали? Това са глупости. Никоя жена, минала през такъв ад, през какъвто минах аз, не би могла да започне да излиза с мъж толкова скоро след това.

— Санди Фрийгард обаче е могла. Запознали се в центъра на Хъдърсфийлд. Нейната кола се блъснала в неговата.

— В неговия камион искате да кажете? — Твърдо съм решена да оспорвам всеки нов факт още с появата му. Трябва да има някаква грешка. Не познавам този старши следовател Комботекра, защо трябва да вярвам на думите му?

— Не, Робърт бил с колата си — „Волво“. Инцидентът станал по вина на Фрийгард и тя много се разстроила. Робърт проявил голямо разбиране, явно, и накрая двамата отишли да пият кафе. Така започнала връзката им.

— Но... не! Съвпаденията са твърде много!

— Ти ли ми го казваш? — хапливо пита сержант Зейлър. — И аз не разбирам. Ти и Санди Фрийгард сте били нападнати по един и същи начин, вероятно от един и същи мъж, след това и двете сте имали връзка с Робърт Хауърт. Как е възможно това?

Явно е объркана и това ме плаши повече от собственото ми недоумение.

— Кога? — питам аз. — Кога тази Санди е излизала с Робърт?

— През ноември 2004. Била е изнасилена през август същата година.

През последната седмица чувам думата „изнасилване“ толкова много пъти. Но вече не се ужасявам от нея. Загубила е силата си.

— Аз се запознах с Робърт през март 2005. Те кога са се разделили? — Имам ужасно предчувствие за отговора на сержант Зейлър. — О, боже. Да не би да не са скъсали?

— Разделили са се, спокойно. В края на 2004, точно преди Коледа. Да не си помисли, че Робърт е излизал едновременно и с двете?

— Не. Само защото...

— Какво ти пука? Той е живеел с жена си, докато е излизал с теб. Нали не си смятала, че спи само с теб?

— Това е съвсем различно. Аз знаех за Джулиет. Разбира се, че щеше да ми бъде ужасно неприятно, ако откриех, че през цялото време, докато сме били заедно, Робърт ме е лъгал, като е премълчавал съществуването на тайна любовница. — Няколко пъти поемам дълбоко дъх. — И защо са скъсали, Робърт и тази Санди Фрийгард? Казала ли е?

— Старши следовател Комботекра я е разпитал подробно за връзката ѝ с Робърт, включително и за раздялата им. Изглежда Робърт е бил идеалният партньор — много внимателен и съпричастен, — докато един ден ѝ казал, че всичко е свършило, ей така съвсем неочаквано. Просто си тръгнал. Дошъл, изпълнен с угризения и чувство за дълг и казал, че не е честно спрямо жена му и край. Така че... — Тя сви рамене.

— Какво така че? — гневно избухнах аз. — Опитваш се да го изкараш развейпрах — някой, дето един ден е лудо влюбен, а на другия — вече не те познава, така ли? Нищо подобно. В мен е влюбен вече цяла година. Невъзможно е да се обърне срещу мен.

— И Санди Фрийгард не е могла да го разбере — спокойно казва сержант Зейлър. — Наоми, хиляди мъже — особено женените — се кълнат във вечна любов до момента, в който решават, че повече не искат да имат нищо общо с теб.

— Робърт не е като другите мъже и се ръководи от съвсем други подбуди. Ако го познавахте, щяхте да ме разберете.

Сержант Зейлър включва двигателя на колата.

— Затвори вратата — нарежда тя. — Трябва да се върна. Няма да разнищим тази работа, като седим тук. — Потегля и вади цигара. Запалва. Жалко че не пуша. — Санди Фрийгард и Робърт никога не са правили секс. Това не важи за теб и Робърт, предполагам.

— Разбира се. Ние правехме секс всеки четвъртък в продължение на три часа. Обаче не се изненадвам, че тя не е искала — били са минали само три месеца.

— Тя е искала. Робърт е настоявал да изчакат, смятал, че ѝ е рано, не била готова още. Тя му казала какво ѝ се е случило.

Очите ми се пълнят със сълзи.

— Такъв е той — казвам аз. — Толкова е грижовен.

— Санди Фрийгард се е дразнела от това. Искала е да се отнасят с нея като с нормален човек, а той все ѝ повтарял да не бърза, да не се изхвърля. Съветвал я да не организира групата за подпомагане, да не се обучава за съветник, изобщо спирал я за всички хубави неща, които искала да прави. Според него не била готова и нямало да може да се справи, ако поеме прекалено много ангажименти.

— Сигурно е бил прав. — Защиствам те, въпреки че ти току-що разби сърцето ми. Един ден ще изчистим недоразумението и ти ще си вземеш думите обратно. Защо си бил в Хидърсфийлд с кола, а не с камиона? Защо не си бил на работа в онзи ден?

Сержант Зейлър клати глава.

— От Сам Комботекра разбирам, че Фрийгард е истински огън. Преодолява шока, като излага на показ себе си и преживяния ужас, опитвайки се да постигне с това нещо положително за себе си и за други. Комботекра казва, че тя е самото вдъхновение за всички около нея.

— Ами да е жива и здрава — тросвам се аз. Не мога да сдържа раздражението си. Как очаква да реагирам, като ми казва, че съм победена в Състезанието за най-добра жертва на изнасилване?

— Нямах предвид това — въздъхва сержант Зейлър. — Санди Фрийгард заявила на Комботекра, че не повярвала на причината, която Робърт изтъкнал, обяснявайки желанието си да преустанови връзката. Нека не се лъжем — ако толкова се беше загрижил да спасява брака си, нямаше само няколко месеца след това да се впуска в нова авантюра, този път с теб. Склонна съм да се съглася с Фрийгард: според нея не е могъл да понесе истината за случилото се с нея и накрая я е изоставил. Затова не е искал и да прави секс с нея.

— Това обяснение е ужасно! Робърт не е такъв.

— Сигурна ли си? Може би те е било страх, че ще реагира точно така, и затова не си му казала за изнасилването.

— Аз не съм казала на никого.

— И въпреки това Джулиет Хауърт знае. Кой ѝ е казал, ако не е Робърт?

— Извъртате всичко, само и само да пасне на вашите...

— Опитвам се — признава тя. — Но колкото и да се старая, това не мога да си го обясня. Ти казваш, че Робърт не те е изнасилил, и аз ти вярвам. Но не вярвам в съвпадения.

— И аз — тихо отронвам.

— Тогава — свъсва вежди тя — независимо дали ти харесва, или не, независимо дали на мен ми харесва, или не — трябва да приемем фактите. По някакъв начин Робърт Хауърт е свързан с тези изнасилвания.

7 април 2006

— Отново ли е в безсъзнание? — Селърс знаеше, че е глупаво, но се чувстваше измамен, сякаш Робърт Хауърт го правеше нарочно, за да ги дразни.

— Епилептичен припадък, подновен кръвоизлив, отоци в малкия мозък. И оттогава редовно има леки, но постоянни епилептични припадъци. Не върви на добре. — Гибс махна якето от раменете си и отпи глътка бира. Дватама със Селърс бяха в „Кафявата крава“ — това не беше най-близката до работата кръчма, но единствената в Спининг, където можеше да се намерят седем различни вида от бирата „Тимъти Тейлър“. Стените и таванът бяха покрити с ламперия от тъмно дърво, вляво от входа имаше зала за непушачи с портрет на въпросната кафява крава, сложен в рамка на стената. Никой полицаи или следовател, дори тези, които не пушеха, не смееха да ходят там, за да не ги видят. Сержант Зейлър, която не седеше там, смяташе, че не е честно да поставят портрета — единствената картина в кръчмата — в залата за непушачи. „А на нас ни дават само скапаните менюта“ — често се оплакваше тя. Вдясно от бара се мъдреше надпис, който предупреждаваше клиентите, че от понеделник, 17 април, пушенето ще бъде забранено в цялото заведение.

— Статус епилептикус — каза Гибс ядосано. — Ама че лош късмет имаме. На мен какво поръча? — попита той, отпи още една голяма глътка и се оригна.

— Пържола с пържени картофи. За Уотърхауз не съм поръчал нищо.

— Той ще пие само бира, няма да яде. Има някакъв смахнат комплекс и не яде пред други хора. Само не ми казвай, че не си забелязал.

Понякога, когато всичко беше наред, Селърс и Гибс обсъждаха странностите на Саймън Уотърхауз, но Селърс нямаше желание за това при сегашното настроение на Гибс.

— На бас, че ти си си поръчал пиле с някакъв измислен пълнеж — плодове, да речем, или друга подобна гадост.

— Къде е сержантът? — Селърс пусна покрай ушите си подигравателния тон. Всъщност си беше поръчал нещо съвсем порядъчно — риба с пържени картофи.

— В болницата, упражнява си академичния жаргон. — Всяко нещо, казано от Гибс, звучеше като съвършен начин за приключване на разговор.

Селърс реши да опита пак.

— Отпуснали са ни, гледам, допълнителна работна ръка — да ни помагат за черната работа. Как успя да го уреди това Прауст?

— Пълна загуба на време. Половината обикалят театрите, другата половина се ровят из порно сайтове с изнасилване, но досега — нищо. Оная гъска Джулиет Хауърт продължава да мълчи, а ние нищо не можем да направим, нали така?

— Какво искаш да направим?

— Как какво? Тя е смазала главата на мъжа си с камък. Даде ни ясно да разберем, че с думи няма да я уплашим, значи е време да позапретнем ръкави.

— Сега пък и жени ли ти се прииска да биеш? Хубавичко ще си украсиш с това биографията, няма що.

— Ако това ще сложи край на отвличанията и изнасилванията на невинни жени...

— Какво общо има Джулиет?

Гибс сви рамене.

— Тя знае нещо. Иначе откъде щеше да знае за Наоми? Знаеш ли какво си мисля? Нашият изнасилвач е Хауърт, каквито и да ги приказва сега Дженкинс. А тъпата му жена му е помагала.

Товава защо ме гледаш, като че ли аз съм виновен? Селърс се зачуди дали не развива параноя на стари години.

— Говорих с хората от ОСИКСН за Таня от Кардиф — осведоми го Гибс. — Имат й координатите.

— И?

— Убила се е. Свръхдоза.

— Мамка му. Кога?

— Миналата година. Искаш ли да чуеш още добри новини? Ударихме на камък и със „Спийк аут енд сървайв“. Нищо нямат.

Сменили си компютрите, написаното на хартия е много малко. Оставих човек да се рови там, но се съмнявам, че скоро ще научим каквото и да било за авторката на разказ трийсет и едно.

— Мамка му.

— Да. Прав си. Все пак не унивай. — Гибс изкриви устни в подобие на тъжна усмивка. — Скоро заминаваш със Суки, нали? Слънце, забавления и секс. Няма да ти се връща тук.

— На мен ли го казваш — измърмори Селърс, без да обръща внимание на подигравката в гласа на Гибс. Вече започваше да се тревожи какво ще прави след почивката, когато няма да има за какво да мечтае. Според него по-скоро очакването за секс, отколкото самият секс, караше хората да поемат риска на изневярата.

— Ако Стейси разбере, няма да можеш да се върнеш и да искаш. Дали пък да не покания Суки на сватбата? Би било чудесна изненада за Стейси, а?

Бяха нужни доста усилия, за да се извади Селърс от равновесие, но Гибс от часове работеше по въпроса.

— Какъв ти е проблемът, дявол го взел? Завиждаш ли ми, какво? Ти нали ще ходиш на меден месец? Къде ще го прекарате? На Сейшелските острови ли?

— В Тунизия. Моят меден месец. Разбира се — стара традиция. Когато се жениш, ходиш на меден месец.

— Какво? — Селърс не можа да схване намека, ако имаше такъв.

— Традициите са важно нещо, нали? Не бива да се пренебрегват — заяви Гибс. Последните думи прозвучаха изкуствено, някак преувеличено. По горните му устни бе залепнала пяна от бирата.

Докато слушаше песента, която се носеше от джубокса, Селърс си даде сметка, че с всеки изминал ден все по-малко харесва Гибс.

— Да не би да даваш заден? — попита той.

— Заден за какво? — намеси се глас иззад тях.

— Уотърхауз! Ти какво... О, ти си си взел. — Селърс се зарадва на Саймън. Би се зарадвал на всичко, което щеше да го отърве от неприятен разговор с Гибс на тема чувства. Беше ли изобщо способен Гибс на подобен подвиг?

— Съжалявам, че закъснях — извини се Саймън. — Появиха се някои неща. Досега разговарях с криминалистите по телефона.

— И?

— Препаратът за отстраняване на петна по килима на стълбите в къщата на Хауърт. Под него има кръв — на Робърт Хауърт. — Селърс отвори уста, но Саймън му отговори още преди да бе задал въпроса. — Стълбите се виждат от входната врата. Спалнята — не. Пък и в спалнята имаше прекалено много кръв, нямало е смисъл дори да опитва да я изчисти.

— Какво друго? — попита Селърс.

— Камионът на Робърт Хауърт. По целия под има следи от сперма. Не е негова.

— На бас, че много шофьори лъскат бастуна в каросерията на камиона си, като спират на бензиностанции да почиват — обади се Гибс.

— Не е негова ли? — повтори замислено Селърс. — Това сигурно ли е?

Саймън кимна.

— И това не е всичко. Ключовете за камиона бяха в къщата и върху тях, освен отпечатъците на Робърт са открити и отпечатъци на жена му. Този факт сам по себе си може и да не е от значение. Всички ключове в къщата на Хауърт се държат в глинена купа на масата в кухнята, така че Джулиет може да е докосвала ключовете за камиона случайно, докато е взимала или оставяла ключовете за къщата, но...

— Дългото тясно помещение, за което говорят Келви и Фрийгард... — изрече на глас мислите си Селърс. — Да не е бил камионът на Хауърт?

— И аз това си помислих веднага — призна Саймън. — Но къде е дюшекът? Не беше в камиона, а по матрака от спалнята, върху който лежеше Робърт Хауърт, криминалистите намериха ДНК само от него и от Джулиет.

— Наоми Дженкинс споменава в показанията си за найлонов калъф върху матрака — припомни им Селърс.

— Келви и Фрийгард обаче не казват такова нещо — отбеляза Саймън. — Позвъних на Сам Комботекра да го помоля специално да провери. Нито една от двете не говори за найлонов калъф. И в двата случая матракът е бил гол. И сигурно отдавна е захвърлен на някое бунище. — Той бавно издиша. — Обаче ти си прав. Келви и Фрийгард са били изнасилени в камиона на Хауърт. Едната от надлъжните стени не е метална, а от някакво дебело платно. Просто голямо парче плат

всъщност, завързано за пода. Фрийгард беше казала нещо за платнена стена. Сигурно е станало в камиона.

— И сигурно Джулиет Хауърт е шофирала по време на акциите — обади се Гибс, решил да пробута и на Саймън своята теория, за да види как ще реагира. — Тя си има и мъж за съучастник — оня, който е пръскал спермата си по цялата каросерия отзад, но тя е била мозъкът. Използвала е камиона на мъжа си като терен за представлението и е продавала билети за изнасилвания на живо. Чудесен начин да припечели нещичко. Повече да не сте я обвинили, че не работела.

— Наоми Дженкинс я презира, задето лежала на гърба на мъжа си — отбеляза замислено Саймън. — Непрекъснато се заяжда с нея на тази тема.

— На гърба на мъжа си друг път — изръмжа Гибс. — Тя сигурно е изкарвала с малкия си бизнес повече пари, отколкото Хауърт като шофьор.

— Не съм убеден — възрази Селърс. — Знаем само за четири жени със сигурност: Дженкинс, Келви, Фрийгард и авторката на разказ трийсет и едно. И само две от тях са били в дългото тясно помещение. Останалите са били в оня театър, където и да е той.

— Защо са минали от камион на театър? — зачуди се Саймън.

— Може да е имало много други, които не са съобщили — върна се на предишната тема Гибс. — И Дженкинс, и Келви, и Фрийгард казаха, че изнасилвачът ги е заплашил да ги убие. И ако това не е достатъчно, за да ги накара да мълчат, има и друг фактор, който трябва да признаем — много жени не биха искали да се разчува какво им се е случило, за да не ги възприемат като повредена стока, а много мъже биха ги възприели точно така. Каквото и да казват.

— Добре — отпусна глава Селърс уморено. — Но ако предположим, че си прав за Джулиет и нейния съучастник, Робърт Хауърт дали е знаел? Бил ли е замесен и той?

— Интуицията ми подсказва, че не е бил замесен. Може да е открил и Джулиет затова да го е погнала е каменната подпирачка — изрази мнението си Саймън. — Тук обаче има нещо друго: когато Чарли говорила с Ивон Кочин, Кочин споменала, че Робърт престанал да ходи в командировки с преспиване — научила го от Наоми Дженкинс. Джулиет не искала да остава сама вкъщи — поне така обяснил Робърт на Дженкинс...

— А ти си мислиш, че всъщност тя не е искала камионът да отсъства от къщи, защото ѝ трябвал да върти собствения си бизнес — довърши Селърс хипотезата вместо Саймън. — Ако си прав, това би могло да обясни някои неща. Робърт Хауърт започва да излиза и със Санди Фрийгард, и с Наоми Дженкинс, след като са били изнасилени — три месеца след това в случая с Фрийгард и две години след това в случая с Дженкинс. Може Джулиет да му е уредила срещите с тях по някакъв начин.

— Да бе — изпръхтя скептично Гибс. — И как точно го е направила?

— Как и защо? — Саймън замислено задържа вътрешната страна на долната си устна. — А дори и да се е опитала, Робърт дали би приел? Разсъждавах над този вариант и реших, че е невъзможно. Или поне малко вероятно.

— Аз мога да кажа защо — обади се Гибс. — Защото е извратена. Доставя ѝ сексуално удоволствие да знае, че мъжът ѝ чука тия жени, които изнасилвачът вече е изчукал. Който и да е той.

— Но нали Хауърт трябва да се съгласи да се срещне с тях и да завърже връзка — много труд. И за какво? Каква му е ползата на него? И той ли е извратен? И кой би могъл да каже дали жените ще си паднат по него?

— Това действа възбуждащо и на двамата — не отстъпваше Гибс. — Тя да организира изнасилванията, а той да чука жертвите. Добавя нов огън в техните сексуални отношения. Затова именно Робърт не извършва изнасилванията сам. Жените едва ли биха започнали да излизат с него, ако той ги е изнасилвал.

На Селърс обаче не му беше ясно.

— Комботекра каза, че Санди Фрийгард никога не е спала с Хауърт. И то защото той не е искал, а не тя. А с Наоми Дженкинс излиза в продължение на една година. Защо толкова дълго, ако целта е била само да възпламени секса между него и жена му?

— Възможно ли е двама съпрузи да страдат едновременно от имитационния синдром на Мюнхаузен^[1]? — запита се Саймън на глас. Не хранеше големи надежди, просто излагаше теория. Понякога несполучливите теории водеха до сполучливи. — Ако е възможно, идеята може да е била Джулиет да организира мъчението, а после Робърт се появява и започва да се грижи за жените, помага им да се

възстановят, да възвърнат самочувствието си. Комботекра казва, че Санди Фрийгард недоволствала от опитите на Хауърт да я пази като писано яйце. Не ѝ давал да се претоварва психически. Не искал да спи с нея поради същата причина.

Саймън млъкна и се намръщи, забелязал грешка в разсъжденията си.

— Да, ама Наоми Дженкинс изобщо не му е казала за изнасилването и от думите ѝ личи, че той се е отнасял с нея по коренно различен начин, съвсем не като с жертва. Двамата легнали само няколко часа след запознанството си.

— Това са глупости — прозина се Гибс. — Никога не съм чувал съпрузи да страдат от имитационен синдром на Мюнхаузен. Това си е индивидуално заболяване. Човек не би тръбил, че е болен. Как са разбрали, че и двамата имат такъв синдром?

— Сигурно си прав — съгласи се Саймън. — Обаче мога за всеки случай да попитам специалист.

— Специалист! — презрително излая Гибс.

— Това е най-странното нещо, с което съм се сблъсквал през живота си — призна Селърс, сбърчил чело в стремежа си да се съсредоточи максимално. — Робърт трябва да е свързващото звено — Джулиет знае за изнасилванията с подробности, а две от жертвите са излизали с Хауърт... и това е. Излизали с него. Ама има ли логика да твърдим, че той е свързващото звено, като се е запознал с Фрийгард и Наоми, след като са били отвлечени и изнасилени?

Саймън прокара пръст по ръба на чашата си.

— „На човешката неувереност се дължи цялата сила на аргументите човешки. И докато не паднем, не знаем, че говорейки, сме правили грешки.“

— Какви са тия тъпотии? — сопна се Гибс.

— Джулиет Хауърт го написа по време на разпита — обясни му Селърс.

— От К. Х. Сисън е — добави Саймън. — Той умря наскоро. Стихотворението се казва „Неувереност“.

— Страхотно. Що не вземем да си организираме поетичен кръжок — изсъска Гибс.

— Мислиш ли, че означава нещо? — попита Селърс. — Дали Джулиет Хауърт не се опитваше да ни каже нещо с това?

— И ви го е казала от ясно по-ясно — Гибс изглеждаше отвратен. — Подиграва се с нас. Дайте ми пет минути насаме с нея...

— Намеква, че грешим за всичко — Саймън се опитваше да не звучи много обезверено, макар че точно така се чувстваше. — И че ще го разберем едва когато ще е твърде късно. Или пък че тя едва наскоро и твърде късно е разбрала колко погрешна е била представата ѝ за Робърт и затова се е опитала да го убие? Не, това е пресилване на фактите определено. Как върви проучването на досегашния ѝ живот? — смени темата той. — Намери ли се нещо, дето да дава надежда, че ще ни отведе до съучастника ѝ, ако има такъв?

— Имам списък на старите ѝ приятели, един-двама клиенти — отговори Селърс. — Родителите ѝ бяха много отзивчиви. И съкрушени, че единственото им дете е обвинено в опит за убийство. Не беше особено приятна задачата да им съобща това.

— Клиенти от времето, когато е правела и продавала глинени къщички ли?

— Да. Доста добре е печелела. Нейни произведения се предлагали известно време в магазините „Ремикс“.

— Значи има ум за бизнес — Гибс изглеждаше доволен от себе си. — Кажи му интересното.

— Тъкмо се канех. — Селърс отново се обърна към Саймън. — Не се е виждала с тях от години — с хората от списъка. Всъщност от 2001-ва насам с никого не се вижда освен със съпруга си — тогава получила нервен срив в резултат на прекалено много работа.

— Не ми прилича на нервен човек — каза Саймън, спомняйки си увереното, почти царствено поведение на Джулиет Хауърт. — Точно обратното. Сигурен ли си?

Селърс му хвърли смразяващ поглед.

— Говорих с жената, която е била нейна лекарка тогава — отговори той. — Джулиет Хауърт не станала от леглото в продължение на шест месеца. Изглежда, години наред е работила като луда, без почивка, без отпуски. Просто... се е изтощила.

— Била ли е омъжена за Робърт по това време?

— Не. Живеела сама преди срива, после се върнала при родителите си. Омъжила се за Робърт през 2002-ра. Тази сутрин разговарях надълго и нашироко и с двамата ѝ родители. Норман и Джоан Хесълхърст. И двамата твърдят, че Джулиет за нищо на света не

би наранила Робърт. Но също така убедено разправяха, че искала да общува с тях и ги канела на гости, а ние знаем, че не е така.

— Не лъжат — обади се Гибс. — Искат им се да чувстват, че дъщеря им има нужда от тях. Като всички родители.

— Джулиет и Робърт се запознали в магазин за видеотехника — продължи Селърс. — В Сисингхърст, Кент. В „Блокбъстър“ на Стемърс Роуд, недалеч от къщата на Хесълхърст. При едно от първите излизания на Джулиет след нервния срыв. Била забравила да си вземе портмонето и го осъзнала чак на касата, което много я разстроило. Робърт Хауърт бил в магазина, на опашката зад нея. Платил вместо нея и я изпратил до тях. И двамата родители гледат на него едва ли не като на светец. Джоан Хесълхърст се тревожи за Робърт толкова, колкото и за дъщеря си. Според нея на него трябва да благодарят, че Джулиет стъпила отново на крака. Той явно е бил изключително всеотдаен към нея.

Историята остави неприятно чувство у Саймън, което той не можеше да си обясни. Както се казва, много хубаво не е на хубаво. Трябваше да помисли.

— Какво е правел Хауърт в магазин за видеотехника в Кент? Къде е живеел по това време?

— Къщата в Спиринг купил непосредствено преди сватбата си с Джулиет — каза Гибс. — А преди това — дявол знае. Животът му дотогава е пълна загадка за нас, поне засега.

— Някакво конкретно събитие, свързано с работата на Джулиет, ли е предизвикало нервния срыв? — попита Саймън. — Някаква промяна в положението ѝ или обстоятелствата?

Гибс се изпъна настрани да изръмжи на минаващата сервитьорка, че няма намерение цяла нощ да чака вечерята си.

— Бизнесът ѝ процъфтявал все повече и повече — продължи Селърс. — Майка ѝ каза, че Джулиет се чувствала добре в началото, докато се мъчела да пробие. Сринала се, когато бизнесът потръгнал.

— Няма логика — вдигна рамене Гибс.

— Напротив — възрази Саймън. — Когато нещата потръгнат, тогава усещаш напрежението. Налага се да ги удържиш, не е ли така?

— Майката на Джулиет каза, че се затворила, работела денонощно, престанала да излиза. Била напълно отдадена. Цял живот била такава.

— Как така? — не разбра Саймън.

— Цял живот е била ужасно амбициозна, преди срива. Била е първа по успех както в основното училище, така и в гимназията. На всичкото отгоре и спортувала — участвала на окръжни състезания, има купища награди. Пеела в хора, получила стипендия да учи музика в Кингс Колидж в Кеймбридж, която отказала, защото отишла в колеж за изящни изкуства...

— И сега има високи амбиции — заяви Гибс, чисто лице грейна при вида на пържолата му, която се появи на вратата на кухнята. — Само дето се вихри в бизнеса с отвличане и изнасилване.

— Какво ти е впечатлението от нея като характер? — попита Саймън. Миризмата от рибата и картофите на Селърс напълни устата му със слюнка. Ще трябва да си купи сандвич на път за вкъщи. — Обича да манипулира? Непочтена? Предизвикателна?

— Не бих казал. Екстровеерна, жизнена, общителна. Но според баща ѝ е малко маниакална, а когато е притисната от работа, можела да стане раздражителна и безразсъдна. Той призна, че преди нервния срив била избухлива. Майката се ядоса, както можете да си представите. Помисли си, че мъжът ѝ е натопил Джулиет. Аз не ѝ казах, че дъщеря им сама се е натопила достатъчно още преди човекът да си отвори дори устата. Най-странното е, че и двамата родители, всъщност всички, които разпитвах, говорят така, сякаш е имало две Джулиети, като са две едва ли не съвсем различни личности.

— Преди срива и след него — Саймън закима с глава. — Възможно е да се получи така, предполагам.

— Майка ѝ ми описа този срив, какво и как е станало. — Селърс разтри очи и сподави една прозявка. — Като започна да обяснява, та няма край.

— И какво точно ти каза? — Саймън не обърна внимание на презрителното изсумтяване на Гибс.

— Един ден чакали Джулиет да дойде у тях на обяд, но тя не се появила. Звънели, звънели да разберат какво става — нищо. Дигнали се и отишли при нея. Тя не отворила вратата, но те разбрали, че си е вкъщи — колата ѝ била там, чувала се и силна музика. Накрая баща ѝ счупил един от прозорците. Намерили я в ателието ѝ, изглеждала така, сякаш дни наред не била яла, спала или влизала в банята. Не искала и да говори с тях, погледнала сякаш през тях, все едно ги нямало, и

продължила да работи. Казвала само: „Трябва да довърша това.“ И не спирала да го повтаря.

— Какво да довърши? — попита Саймън.

— Каквото изработвала там. Майка ѝ разправя, че имала ужасно много поръчки, при това много от тях били спешни — за подаръци, за годишнини. Когато най-сетне приключила — в ранните часове на утрото, след като баща ѝ и майка ѝ седели половината нощ и я гледали как работи, — ѝ казали: „Идваш у нас“, тя не възрази, изобщо не реагира. Като че ли ѝ било все едно какво ще прави, по думите на майка ѝ.

Гибс сръчка Селърс с лакът.

— Уотърхауз започна да я съжалява. Нали, Уотърхауз?

— Продължавай, Селърс — не му обърна внимание Саймън, — ако има още, де.

— Не много. Родителите ѝ я попитали за кого е моделът, върху който работила до три часа през нощта — мислели, след като е толкова спешно, да се погрижат да бъде доставен, — но Джулиет нямала представа. Цялото това неистово усилие и упоритото настояване, че трябва да го свърши, и накрая да не може дори да си спомни за кого е.

— Превъртяла е — обобщил Гибс.

— След тази нощ обаче не искала повече да пипне глина, дори не можела да стои в стая, в която има и едно от нейните произведения. Била направила няколко за родителите си и се наложило да ги приберат в мазето, за да не ги вижда. Всичките модели от нейната къща също отишли в мазето на родителите ѝ. И край — оттогава не е работила.

— Напротив, просто е сменила професията — не пропусна да натрапи теорията си Гибс. — Тя е работохоличка, способна да се докара до лудост — може и сега да е станало същото. Бизнесът с отвличанията и изнасилването се развива невероятно успешно, тя не може да понесе напрежението, превърта и се нахвърля върху мъжа си с камъка.

— Майка ѝ се досетила, че нещо не е наред — избоботи Селърс в чашата си. — Сега, имам предвид. Преди да разбере какво се е случило с Робърт.

— И как се е досетила? — попита Саймън.

— Джулиет ѝ се обадила най-неочаквано и заявила, че си иска нещата — всичките къщички.

— Кога е станало това? — Саймън положи големи усилия да не показва раздразнението си — Селърс трябваше да започне с тази новина и после всичко останало.

— Миналата събота.

— Два дни след като Хауърт не се появява на срещата си с Дженкинс в „Травълтел“ — замислено отбеляза Саймън.

— Точно така. Джулиет не дала никакви обяснения, само каза, че иска да си вземе всички работи. И в неделята отишла и събрала всичко. Била в добро настроение според майката — отдавна не я били виждали в такова настроение. Затова родителите толкова се изненадаха, като чуха, че...

— Значи къщичките, които Наоми Дженкинс е видяла в хола на Хауърт в понеделник... са били там от... няма и двайсет и четири часа?

— Е, и? — вдигна вежди Гибс.

— Не знам. Интересно е. Че са се появили точно по това време.

— Може да е решила отново да се върне към професията си — предположи Селърс. — Ако двамата с Хауърт са участвали заедно в онова с изнасилванията, след като той влиза в болница с изгледи изобщо да не излезе жив оттам...

— Да — закима Гибс. — Планът е бил да се прави, че това никога не се е случвало, и да се захване отново с глината. Чаровница.

— Докъде стигнахте с досегашния живот на Хауърт? — попита Саймън. — И на Наоми Дженкинс?

Селърс погледна към Гибс.

— Още нищо — взе думата Гибс. — И за сестра му Лоти Никълъс не открих нищо. Тази сутрин бях зает с интернет сайтовете, но ще продължа да се ровя.

— Наоми Дженкинс е ясна — намеси се отново Селърс. — Родена и израсла във Фолкстоун, Кент. Завършила с отличен успех училище. Семейството ѝ е от средната класа. Майка ѝ — учителка по история, бащата — ортодонт. Учила е типография и графична комуникация в университета в Рийдинг. Много приятели, много гаджета. Жизнена, екстровеертна...

— Точно като Джулиет Хауърт — вметна Саймън. Стомахът му изкъркори.

— Защо не си поръчаш нещо за ядене? — попита го Гибс. — Да не страдаш от типичния за католиците синдром за вина? Нещо от рода: наказвай плътта си, за да пречистиш душата си?

Старият Саймън щеше да изпита желание да го просне на пода. Но характерът може да се променя в резултат на травмиращо или значимо събитие. Затова след въпросното събитие започваш да гледаш на живота си като разделен в две ясно обособени времеви зони: преди и след. Някога всички, включително и Гибс, внимаваха да не предизвикват избухливия нрав на Саймън. Вече не беше така. Това сигурно се брои за напредък.

Саймън реши да не се обажда на Алис Фанкорт. Рискът беше твърде голям. Трябваше да е луд, за да позволи на чувствата си към нея отново да нарушат душевния му покой. Основното правило, от което се ръководеше в живота, бе да избягва усложненията и проблемите. Решението му нямаше нищо общо с Чарли. Какво му пукаше, че му била ядосана? Да не би да му е за първи път?

Усети студен полъх в тила си в същия момент, в който забеляза мимолетна паника в очите на Селърс, и разбра кой бе влязъл в кръчмата още преди да чуе гласа му.

— Пържола с картофки. Риба с картофки. Помня как се чувствах навремето, когато не се притеснявах за холестерола си.

— Какво правите тук, сър? — Селърс се престори, че му е приятно да го види. — Нали мразите кръчмите?

Саймън се обърна. Прауст бе вперил поглед в храната.

— Получихте ли...?

— Да, получих бележката ти. Къде е сержант Зейлър?

— Ще дойде от болницата. Бях го написал в бележката — отвърна Саймън.

— Не я прочетох цялата — каза Прауст, сякаш това бе очевидно и без обяснения. Опря ръце на масата и тя се разклати. — Жалко, че ДНК-то от камиона не съвпада с това на Хауърт. Също така жалко е, че Наоми Дженкинс и Санди Фрийгард отричат Хауърт да ги е изнасилвал.

— Защо, сър? — подаде Селърс очакваната реплика.

— Ново усложнение. На мен животът ми харесва, когато е простичък. А сегашният не е такъв. — Инспекторът взе едно от картофчетата на Селърс и го пъкна в устата си. — Мазно — произнесе присъдата си той. Избърса устни с опакото на ръката си. — Докато вие висите в кръчмата и се наливате с бира, аз вдигам вашите телефони като някоя секретарка. Йоркшир се обади.

Какво? Целият окръг ли? — за малко да попита Саймън. Снежния човек се плашеше от всичко, което бе свързано с „там на север“. Предпочиташе да говори с неясни или по-общи изрази.

— Не знам какво си спомняте от времето, когато бяхте трезви — продължи Прауст, — но в тяхната лаборатория сравняваха ДНК-профила на изнасилвана на Пру Келви с този на Робърт Хауърт. Сещате ли се?

— Да, сър — отвърна Саймън. Понякога, помисли си той, песимистите биват приятно изненадани. — И?

Прауст си взе още едно картофче от чинията на Селърс.

— Пълно съвпадение — заяви той с тежък глас. — Няма място за съмнения или интерпретации. Робърт Хауърт е изнасилил Пру Келви.

— Ще звънеш ли на Стеф пак, ако тя не ти се обади? — попита Чарли.

Беше десет часът, а тя вече беше в леглото. Имаше нужда да си легне рано. С Греъм и бутилката червено вино, която той бе купил чак от Шотландия.

— И в Англия имаме вино — подразни го тя. — Дори в провинциален град като Спиринг.

Беше прекарала дълъг, тежък и объркващ ден в работата и бе приятно изненадана, като намери Греъм да я чака на прага. Много повече от приятно изненадана. Въодушевена. Беше бил толкова път, за да я види. На повечето мъже — Саймън например — никога не би им дошло такова нещо наум.

— От къде знаеш адреса ми? — попита го тя.

— Нали нае едно от моите бунгала, ако си спомняш — Греъм се усмихна нервно, сякаш разтревожен, че постъпката му, поклонението му, може да се приеме като нахалство.

— Ти сама ми го написа. Съжалявам. Малко е стряскащо да се появя така неканен, като някой преследвач, но, първо, винаги съм се възхищавал на усърдието на преследвачите и, второ... — Той наведе глава напред, скривайки очи зад завеса от коса. Нарочно го направи, заподозря Чарли. — ... Аз... въ... ами исках да те видя и помислих...

Чарли не му позволи да продължи. Впи устни в неговите и го вмъкна вътре. И това беше преди часове.

Беше й уютно е Греъм в леглото. Харесваше й миризмата на тялото му; напомняше на насечени дърва, трева и въздух. Беше получил отлична диплома по класическа литература в Оксфорд, а миришеше на природа. Чарли си представи как отива с него на лунапарк, на представление на „Едип“, на пикник. Ставаше за всичко. Какво... кой би бил по-добър от него, запита се тя реторично и изобщо не остави в ума си място за отговор.

— Надявам се да не ме изоставите пак, госпожо — каза Греъм, докато лежах сред разхвърляните си дрехи на пода в хола на Чарли. — Откакто избяга тогава през нощта, се чувствам малко като мъжка Мадам Бътерфлай. Господин Бътерфлай, да ви се представя. Беше доста страшничко, да си призная, да се появя тук неканен. Мислех, че ще си заета с работата си, а аз ще се чувствам като онези съпруги с очи на кошути от холивудските филми, чиито съпрузи зарязват всичко, за да спасят планетата от унищожение от астероид, метеорит или някой смъртоносен вирус.

— Гледала съм го този филм — захили се Чарли. — Във всичките му петстотин версии.

— Съпругата, ако си забелязала, винаги се играе от Сиси Спейсък. Как пък никога не може да разбере? — попита Греъм, нави кичур от косата на Чарли на пръста си и го загледа, сякаш това бе най-красивото нещо на света.

— Все се опитва да убеди героя да зареже метеорита, който заплашва човечеството, заради семейния пикник или мача на детето. Както става ясно, това се оказва недалновидно. Никакво разбиране на принципа за отлагане на удоволствието... за разлика от мен... — Греъм наведе глава да целуне гърдите на Чарли. — За какъв мач ставаше въпрос впрочем?

— Нямам представа — отвърна Чарли и затвори очи. — Бейзбол?

Греъм бърбеше щуротии, помисли си тя, Саймън — никога. Саймън казваше само неща, които според него бяха важни, иначе си мълчеше.

След като Греъм спомена, че го е зарязала заради работата си, Чарли започна да се чувства неудобно от необходимостта да му зададе въпросите, които се налагаше да постави. Не му беше казала, че е възнамерявала да му се обади само поради тази причина, а не за да му предложи да се срещнат. Какво ѝ става? Защо не бе горяла от желание да го види пак? Той беше секси, смешен, умен. Добър в леглото, макар и малко да прекаляваше в желанието си да ѝ угоди.

Когато накрая събра смелост да го попита, Греъм го прие съвсем нормално и веднага се обади на Стеф. Сега чакаха тя да звънне.

— Нали не ѝ каза, че аз питам? Защото, ако си ѝ казал, никога няма да звънне.

— Знаеш, че не съм. Нали беше тук, като ѝ се обадих.

— Да, но... тя не знае ли, че си дошъл при мен?

Греъм се засмя.

— Не, разбира се. Никога не казвам на слугинята къде отивам.

— Тя каза, че ѝ разправяш за всички жени, с които спиш, в най-големи подробности. Освен това каза, че много от тях отначало са били клиенти.

— Втората част не е истина. Теб е имала предвид. Искала е да те ядоса. Повечето ми клиентки са дебели рибари на средна възраст на име Дерек. Представи си някой да стене нежно с името Дерек на уста — просто не става.

Чарли се засмя.

— А първата част? — Да не би Греъм да си мисли, че с чара си ще я накара да забрави за това?

Той въздъхна.

— Веднъж — и то само защото беше невероятно неустоима история — разказах на Стеф за жената, с която преспях. Статичната Сю.

— Статичната Сю? — бавно повтори Чарли.

— Не се шегувам, тази жена не мръдна и мускулче, през цялото време лежа като скована. Изумителните ми изяви изобщо не я впечатлиха. Все ми се искаше да спра и да проверя пулса ѝ, да видя дали е още с мен.

— Предполагам, не си го проверил.

— Не. Щеше да е прекалено конфузно. Странното беше, че в мига, в който се отлепихме един от друг, тя пак започна да се движи нормално. Стана, все едно нищо не сме правили, усмихна ми се и попита дали искам чаша чай. Казвам ти, започнах да се тревожа за ефективността на техниките си след този малък епизод!

Чарли се усмихна.

— Престани да си просиш комплименти. И така... защо ѝ е на Стеф да ме ядосва? Само защото използвах компютъра ти... или?

Греъм я погледна накриво.

— Искат ли да разбереш какво става между мен и Стеф, нали, шефе?

— Не бих имала нищо против — кимна Чарли.

— Аз пък не бих имал нищо против да разбере какво става между теб и Саймън Уотърхауз.

— От къде...?

— Сестра ти го спомена, не помниш ли? Оливия. Без прякори вече, обещавам.

— О, добре — Чарли бе направила всичко възможно да забрави този ужасен момент: избухването на Оливия от висотата — морална и буквална — на своя по-горен полуетаж.

— Вие двете сдобрихте ли се вече? — Греъм се надигна на лакът. — Тя се върна, знаеш ли.

— Какво? — Тонът му ѝ се стори прекалено фамилиарен и това не ѝ хареса. В гърдите ѝ се надигна гняв. Ако говори сериозно...

— В бунгалото. На следващия ден, след като ти си тръгна. Изглеждаше разочарована, че не те е намерила. Казах ѝ, че е изникнало нещо важно в работата ти... Защо ме гледаш така?

— Трябваше веднага да ми кажеш!

— Не е честно, шефе. Та ти току-що ми върна устата. Бяхме малко заети, ако си спомняш. Не съм си въртял палците досега. Или ако съм въртял палци, то е било с възможно най-добри намерения.

— Греъм, говоря сериозно.

Той я погледна със съчувствие.

— Още не сте се целунали за сдобряване, а? Мислила си, че сестра ти още ти се сърди, и затова си я оставила да се цупи. Сега

изпитваш вина и се опитваш да я прехвърлиш върху мен. Невинният свидетел! — Той издаде долната си устна напред и я изви, уж натъжен.

Беше прав, но на Чарли не ѝ се искаше да го признае.

— Трябваше да ми се обадиш веднага. Имаш ми телефона. Дадох го на Стеф, когато направих резервацията.

Греъм изпъшка и покри лицето си е ръце.

— Виж, повечето хора не обичат собствениците на квартирата, където са били на почивка, да проявяват жив интерес към семейните им скандали. Знам, че двамата е теб за малко да...

— Именно.

— ... но не се сближихме. Така че аз се правех на трудно достъпен. С две думи, да — признавам си, госпожо полицай, — но поне трябваше да опитам. Пък и си мислех, че тя ще ти се обади. Не изглеждаше сърдита. Извини ми се.

Чарли присви очи.

— Сигурен ли си? Сигурен ли си, че е била моята сестра, а не някоя, която прилича на нея?

— Беше Горката дебеланка, повече от сигурен съм. — Греъм се изтъркаля надалеч, за да не може Чарли да го удари. — Всъщност ние доста си побъбрихме. Май беше променила мнението си за мен.

— Не си вади погрешни заключения само защото не те е навикала.

— Не съм си вадил никакви заключения. Нямахше нужда да разсъждавам логически. Тя ми го каза в прав текст. Каза, че бих бил много по-добър за теб, отколкото Саймън Уотърхауз. Кое то ми напомня, че така и не отговори на въпроса ми.

Чарли беше бясна, че сестра ѝ се меси в нейните работи. Запита се дали новият подход на Оливия не е хитър начин да се опита да провали връзката ѝ с Греъм. Дали не се надяваше да задейства ината на Чарли?

— Нищо не става между мен и Саймън — отвърна тя. — Абсолютно нищо.

Греъм изглеждаше разтревожен.

— Само дето си влюбена в него.

Мога спокойно да го отрека, помисли си Чарли.

— Да — призна тя.

Той обаче бързо възвърна почвата под краката си — много по-бързо от повечето мъже.

— Аз ще ти вляза под кожата, ще видиш — заяви Греъм, отново весел. Чарли си помисли, че може и да излезе прав. Можеше да го моделира по вкуса си, ако се понапъне, определено. Не беше нужно да се превръща във втора Наоми Дженкинс и да се побърква само защото някакъв си идиот ѝ казал да го остави на мира. По-голям идиот от Саймън Уотърхауз; Чарли се справяше по-добре от Наоми на всеки фронт. Робърт Хауърт. Изнасилвач. Изнасилвачът на Пру Келви. Чарли все още се мъчеше да схване последствията от това разкритие.

Без да се съобразява със съвета на Саймън, тази сутрин тя разкри всичко пред Наоми по телефона. Не би могла да каже, че е започнала да харесва тази жена, и определено не ѝ вярваше, но си мислеше, че разбира начина, по който Наоми разсъждава. Може би прекалено добре я разбираше. Иначе интелигентна жена, оглупяла от силата на чувствата си.

Наоми бе приела новината за съвпадението на двете ДНК по-добре, отколкото бе очаквала Чарли. Бе замълчала за малко, но когато заговори, гласът ѝ изглеждаше спокоен. Каза на Чарли, че единственият начин да се справи със ситуацията е да открие истината, цялата истина. Наоми Дженкинс повече нямаше да измисля лъжи — Чарли бе убедена в това.

Утре Наоми ще разговаря отново с Джулиет Хауърт. Ако Джулиет е замесена в извратена схема за печелене на пари с мъжа, който бе изнасилвил Наоми и Санди Фрийгард, Наоми вероятно бе единствената, която можеше да я провокира да изпусне нещо. По някаква причина, която Чарли не можеше да съзре, Наоми бе важна за Джулиет. Никой друг не беше, съпругът ѝ най-малко — Джулиет го бе показала повече от ясно. „Ще я накарам да ми каже“ — беше заявила Наоми с треперещ глас по телефона. Чарли се възхити на решителността ѝ, но я предупреди да не подценява Джулиет.

— Е, аз не съм влюбен в моята слугиня, надявам се, че те зарадвах — каза Греъм и се прозя. — Макар да съм... топвал, как да кажем, пръст в меда ѝ. Случва се от време на време. Но тя изобщо не може да се сравнява с теб, сержант, колкото и просташки да звучи. Писнала ми е. Теб желая, теб с твоя тираничен чар и невъзможно високи изисквания.

— Не са невъзможно високи!

Греъм се засмя, сложил ръце зад главата си.

— Аз дори не съм започнал да разбирам какво искаш от мен, сержант, да не говорим да предприема нещо, за да го изпълня.

— Хайде сега. Не се предавай толкова лесно. — Чарли направи нацупена физиономия. Греъм е спал със Стеф. Топвал пръст в меда ѝ. Не можеше да се оплаква, като се има предвид какво му беше казала току-що.

— Аха! Аз мога да ти докажа, че Стеф не значи нищо за мен. Чакай да чуеш това. — Очите му блестяха.

— Ти си безскрупулен клюкар, Греъм Анджили!

— Помниш ли оная песен? На Грандмастър Флеш? — И той започна да пее: „Уайт лайнс, гоуинг тру май майнд...“

— О, да.

— Стеф има бяла линия, която разделя дупето ѝ наполовина. Другия път, като дойдеш в бунгалата, ще я накарам да ти я покаже.

— Не, благодаря.

— Изглежда ужасно смешно. Сега вече знаеш, че е такава жена никога не може да си сериозен.

— Бяла линия ли?

— Да. С часове лежи в солариуми и в резултат гъзът ѝ е яркооранжев. — Греъм се усмихна. — Но ако — как да го кажа — решиш да отделиш едната буза от другата...

— Добре, разбрах!

— ... ще видиш ясно очертана бяла ивица. Тя се вижда малко дори когато Стеф просто се разхожда нагоре-надолу.

— Често ли се разхожда гола?

— Всъщност да — призна Греъм. — Пада си малко по мен.

— Макар че ти е нищо не си я насърчавал, разбира се.

— Не, разбира се! — Греъм се престори на ядосан.

Мобилният му телефон иззвъня и той прие обаждането.

— Да. — Сложи ръка на телефона: — Бялата лента — обясни на Чарли, за да не се чуди с кого разговаря. — Тъхъ. Добре. Добре. Чудесно. Браво, приятелко. Заслужи си лентите, както казват военните — и сръга Чарли.

Тя не можа да сдържи смеха си.

— Е?

— Няма Наоми Дженкинс. Никога не е идвала в бунгалата.

— О.

— Но е проверила за всички Наоми, каквато си е упорита като териер. Имало Наоми Хауърт — Х, а, у, ъ, р, т — запазила бунгало за един уикенд миналия септември. Наоми и Робърт Хауърт, но Стеф каза, че съпругата направила резервацията. Това от полза ли ти е?

— Да. — Чарли седна в леглото и махна ръката на Греъм от себе си. Трябваше да се съсредоточи.

— За да не се разочароваш, да побързам да ти кажа...

— Какво?

— Отменила я е. Семейство Хауърт така и не са почивали при нас. Стеф си спомня как ѝ се обадила да отмени резервацията, гласът ѝ бил разстроен. Даже като че ли плачела и Стеф се зачудила дали съпругът ѝ не я е изоставил, или да е умрял и затова да отменя резервацията.

— Така — кимна Чарли. — Така. Чудесно. Много ми помогнахте.

— Сега ще ми кажеш ли за какво беше всичко това? — погъделичка я Греъм.

— Престани. Не, не мога да ти кажа.

— На бас, че на оня Саймън Уотърхауз ще кажеш всичко, до най-малките подробности.

— Той вече знае всичко, което знам и аз. — Чарли се захили, като видя обидената му физиономия. — Саймън е един от моите следователи.

— Значи го виждаш всеки ден? — въздъхна Греъм и се просна върху леглото. — Ама че късмет имам.

---

[1] Психично разстройство, при което родител измисля или предизвиква заболяване у детето си. — Б.пр. ↑

Петък, 7 април

Ивон сяда на канапето и поставя малка чинийка между нас. В нея има сандвич. Не го поглежда, не иска да привлеча вниманието ми върху него, за да не ме предизвика да го откажа.

Аз съм се втренчила в празния сив екран на телевизора. Да ям нещо, пък било то и този мек бял хляб, би било прекалено голямо усилие за мен. Все едно да тръгнеш да бягаш маратон, след като токущо си излязъл от обща упойка.

— Цял ден не си яла — напомня ми Ивон.

— Ти не си била с мен през целия ден.

— Яла ли си?

— Не — признавам аз. Не знам колко остава до края на деня. Знам само, че навън е тъмно. Какво значение има? Ако Ивон не се беше появила, изобщо нямаше да изляза от спалнята. В главата ми има място единствено за теб и за нищо друго. Мисля само какво си ми казал и какво е означавало. Чувам студенината и резервираността в гласа ти непрекъснато. След година, дори след десет, пак ще съм в състояние да го чувам в ума си.

— Да пусна ли телевизора? — пита Ивон.

— Не.

— Може да дават нещо леко, нещо...

— Не. — Не искам да се разсейвам. Ако единственото, което ми е останало от теб, е тази огромна болка, искам да ѝ се отдам.

Приготвям се да кажа нещо по-съществено. Отнема ми няколко секунди и енергия, която не мога да си позволя да пилея.

— Виж, радвам се, че дойде, радвам се, че пак сме приятелки, но... по-добре да си вървиш.

— Няма.

— Нищо няма да се случи — уверявам я аз. — Ако се надяваш на някакъв напредък, забрави. Няма да има. Няма да започна да се чувствам по-добре, нито ще загърбя всичко, за да бърбуря за нещо друго. Не можеш да ме накараш да мисля за нищо друго. Ще продължа да

седя така и да зяпам в стената. — Някой трябва да нарисува голям черен кръст на входната ми врата, както са правели по време на чумата.

— Ами да поговорим тогава за Робърт. Може, като говориш за това...

— Няма да се почувствам по-добре. Виж, знам, че се опитваш да помогнеш, но не можеш. — Копнея да остана насаме и да се оставя на скръбта. Да се боря с нея, да се мъча да се държа възпитано и овладяно е твърде много за мен. Не го казвам, за да не прозвучи мелодраматично. Хората очакват да се говори за скръб само когато някой е умрял.

— Няма защо да се преструваш пред мен — казва Ивон. — Лягай на пода и започвай да виеш, ако ти се иска. Не ме интересува. Няма да си тръгна. — Тя се свива на кълбо в другия край на канапето. — Мислила ли си за утре?

Поклащам глава отрицателно.

— В колко часа ще дойде да те вземе сержант Зейлър?

— Рано.

Ивон ругае под нос.

— Не можеш нито да говориш, нито да ядеш, нямаш сила да мръднеш. Как, по дяволите, ще се справиш с още един разговор с Джулиет Хауърт?

Не знам отговора на този въпрос. Ще се справя, защото трябва.

— Най-добре да се обадиш на сержант Зейлър и да й кажеш, че си размислила. Аз мога да го направя вместо теб, ако искаш.

— Не.

— Наоми...

— Трябва да говоря с Джулиет, ако искам да разбера какво знае.

— Ами това, което ти знаеш? — В гласа на Ивон звучи безсилие. — Никога не съм била кой знае какъв фен на Робърт, но... той те обича, Наоми. И не е изнасилвач.

— Кажи го на ония от лабораторията — отбелязвам аз мрачно.

— Сбъркали са. Тия така наречени специалисти правят грешки непрекъснато.

— Престани, моля те. — Не може да ме утеши с лъжи, само ме кара да се чувствам още по-нещастна. — Единственият начин да се справя с това е да се изправя лице в лице с най-лошата възможност.

Няма да се хващам за някаква малко вероятна теория и после да се разочаровам.

— Добре. — Ивон иска да ми угоди. — И коя е най-лошата възможност?

— Робърт е замесен в изнасилванията — отговарям с безизразен мъртъв глас. — Някои извършва той, някои — другият мъж. Джулиет също е замесена, може да е дори шефът. Екип от трима души. Робърт през цялото време е знаел, че аз съм една от жертвите на другия мъж. Същото се отнася и до Санди Фрийгард. И той специално ни е потърсил, за да се запознае с нас.

— Защо? Това е лудост.

— Не знам. Може би за да се увери, че няма да отидем в полицията. Нали това правят шпионите? Промъкват се на вража територия и после докладват.

— Но ти каза, че Санди Фрийгард вече била ходила в полицията, когато започнала да излиза с Робърт.

Кимвам.

— Ако си интимен приятел с жертва на изнасилване, ще знаеш как върви разследването, нали? Полицията ще информира жертвата, а тя ще споделя с приятеля си. Може би Джулиет, другият мъж или Робърт, или и тримата са искали да могат отблизо да следят действията на полицията по случая на Санди Фрийгард. Нали винаги сме знаели, че Робърт е маниак на тема контрол? — Не мога да спра сълзите, които потичат при тези ми думи.

Знаеш ли кое е най-лошото? Всички мили, любящи слова, които си ми казвал, всички прекрасни неща, които си правил за мен, станаха още по-ясни и осезаеми в ума ми, откакто ме отхвърли в болницата. Щеше да е по-добре, ако можех да извадя на преден план лошите неща, да ги сложа под прожектора. Тогава може би щях да открия някаква тенденция, която не съм забелязала досега, и ще мога да докажа на сърцето си, че се е излъгало в теб. Но се сецам единствено за твоите страстни думи. Нямах представа колко си ми скъпа. Казваше ми го в края на всеки разговор по телефона вместо довиждане.

Паметта ми се е обърнала срещу мен, опитва се да ме сломи с контраста между поведението ти тази сутрин и поведението ти в миналото.

— Защо Джулиет е смазала с камък главата на Робърт? — пита Ивон, взима половината от моя сандвич и отхапва. — Защо иска да те провокира и измъчва?

Нямам отговор на тези въпроси.

— Защото Робърт е влюбен в теб. Това е единственото възможно обяснение. Накрая е събрал смелост да ѝ каже, че я напуска заради теб. Тя е ревнива — затова те мрази.

— Робърт не е влюбен в мен. — Тежестта на тези думи ме смазва. — Каза ми да се махам и да го оставя на мира.

— Не е бил на себе си. Наоми, тя се опита да го убие. И твоят мозък да е кървял, да е бил с отоци и да си била в безсъзнание дни наред, и ти нямаше да знаеш какви ги говориш. — Ивон бръсва трохите от канапето на пода. За нея това е чистене. — Робърт те обича — настоява тя. — И ще се оправя.

— Чудесно. И аз ще трябва да живея щастливо до края на живота си с изнасилвач. — Втренчила съм се в трохите на пода. Не знам защо се сецам за приказката за Хензел и Гретел. Храната е важна част във всяка спасителна мисия. „Магре дьо канар о поар“ от „Бей трий“. Храна имаше и върху масата в малкия театър, където бях изнасилена, ястие след ястие.

— Остави този сандвич — сопвам се на Ивон. — Гладна ли си?

Тя ме поглежда виновно, засрамена, че може да мисли за храна в такъв момент. Аз също мисля, макар да не съм в състояние да хапна и залък.

— Колко е часът? В „Бей трий“ дали още приемат поръчки?

— „Бей трий“ ли? Най-скъпият ресторант в окръга ли имаш предвид? — Изражението на Ивон се променя — съветничката на изпаднали в беда е заменена от строгата икономка. — Оттам Робърт беше взел храната, когато се запознахте, нали?

— Не е каквото си мислиш. Не искам да отида там, водена от носталгия по доброто старо време — казвам аз мрачно, вече съм мъртва за онова, в което вярвах: минало, бъдеще, настояще. Това, което ти ми причини, е по-лошо от онова, което ми стори изнасилвачът. Той ме направи жертва за една нощ; а ти си се подигравал с мен и си ме унижавал, без да знам, в продължение на една година.

Ивон от самото начало забеляза, че нещо не е наред в отношенията ни. Аз защо не го видях? Защо продължавам да не го

виждам? Решила съм да мисля немислимото за теб, да вярвам в невероятното, защото трябва да убия онази част от мен, която продължава да те обича въпреки всичко, което ми казаха. Би трябвало да е малка и чезнеща вече, но не е. Тя е огромна. Неистова. Разпростряла се е вътре в мен като рак, завладяла е прекалено голяма територия. Не знам какво ще остане от мен, ако успея да я залича. Само белези, празнота и зееща бездна. Но трябва да опитам. Трябва да съм безмилостна като наемен убиец.

Ивон не разбира защо изведнъж реших, че ми се излиза, а аз не съм готова да ѝ обясня. Ужасите трябва да се поднасят един по един.

— Като не е носталгия, защо точно в „Бей трий“? Да идем някъде другаде, където няма да се разорим.

— Аз отивам в „Бей трий“ — отсичам и ставам. — Идваш или не?

Сградата, в която се помещава бистрото „Бей трий“, е една от най-старите в Спининг. Датира от 1504 година. Има ниски тавани, дебели неравни стени и две истински огнища — едното е в бара, а другото — в същинската част на ресторанта. Прилича на добре обработена пещера, макар да е изцяло над земята. Има само осем маси и обикновено се налага да си резервираш места поне месец предварително. Двете с Ивон вадим късмет; късно е, затова ни настаняват на маса, запазена преди седмици от някого за седем и половина. Когато се появяваме, тези хора отдавна са си тръгнали, преситени и доста пообеднели.

Ресторантът има вътрешна и външна врата (която е винаги заключена), за да не прониква студеният въздух от Хай Стрийт в топлата зала. За да влезеш, звъниш на външната врата, идва сервитьор да ти отвори, но винаги първо затваря вътрешната врата и след това отключва външната. По-голямата част от персонала са французи.

Била съм веднъж тук — с моите родители. Празнувахме шейсетия рожден ден на татко. Той си удари главата на влизане. Таваните на „Бей трий“ са опасни за високите посетители. Но на теб, Робърт, няма нужда да ти го казвам, нали? Ти познаваш мястото по-добре от мен.

Онази вечер, когато бях с родителите си, нашият келнер не беше французин, но майка ми упорито му говореше много бавно на английски с елементарни изречения и уж чуждестранен акцент: „Мозе ли сметка, мола?“ Тогава не й казах, че човекът вероятно бе роден и израсъл в Рондсли. Бяхме отишли да празнуваме, така че не беше позволено да се заяждам.

Ти не познаваш родителите ми. Те дори не знаят за теб. Аз си мислех, че предпазвам себе си от техния критицизъм и неодобрение, но се оказва, че съм предпазвала тях. Странна мисъл: животът на по-голямата част от хората по света — мама, татко, моите клиенти, купувачите, покрай които минавам по улицата — не е бил съсипан от теб. Те не те познават и никога няма да те познават.

Обратното също е вярно. Келнерът, който се грижи тази вечер за мен и Ивон — малко прекалява с вниманието си: върти се твърде близо до масата, позата му е скована и официална, сложил едната си ръка зад гърба, втурва се да пълни чашите ни с вино всеки път, щом отпием глътка — сигурно е имал периоди, когато животът му е бил разбит от някого, чисто име нищо не би означавало за мен.

Обитаваме един и същи свят като другите само в един много несъществен, много тесен смисъл.

— Как е твоето ястие? — пита Ивон.

Поръчах си само предястие — гъши пастет, и не съм го докоснала. Много добре го знае.

— Това някакъв подвеждащ въпрос ли е? — питам на свой ред. — Като: спряхте ли да биете жена си вече? Плешив ли е сегашният крал на Франция?

— Ако нямаш намерение да ядеш, какво, по дяволите, правим тук? Съзнаваш ли колко ще ни струва тази вечеря? В мига, в който влязохме, се почувствах така, сякаш банковата ми сметка се е превърнала в пясъчен часовник. Всичките ми с труд спестени пари, превърнати в пясък, който се изплъзва и тече.

— Аз ще платя — успокоявам я и махвам на келнера. Три крачки и е до масата. — Бихте ли ни донесли бутилка шампанско, моля? Най-доброто, което имате. — Той бързо се отдалечава. — Само и само да се отървем от него — казвам аз на Ивон.

Тя ме е зяпнала с широко отворена уста.

— Най-доброто? Ти луда ли си? Ще струва един милион.

— Не ме интересува колко ще струва.

— Не те разбирам! Преди половин час...

— Какво?

— Нищо. Забрави.

— Би ли предпочела да седя на канапето с празен поглед?

— Бих предпочела да ми кажеш какво става?

Аз се захилвам.

— Знаеш ли какво?

Ивон оставя приборите и се стяга да приеме неприятно разкритие.

— Аз дори не обичам шампанско. Гъделичка ме в носа и ме кара да се оригвам.

— Господи, Наоми!

Веднъж като приемеш, че никой никога няма да те разбере и преодолеееш чувството за невероятна изолация, започва да ти става дори приятно. Ти си единственият експерт в своя малък свят и може да си правиш каквото поискаш. Сигурно и ти така се чувстваш, Робърт. Нали? Избрал си не когото трябва, когато си се захванал с мен. Защото аз мога да разбера как действа ума ти. Затова ли искаш да те оставя на мира сега?

Сервитьорът се връща с прашна бутилка, която ми представя, за да я огледам.

— Изглежда добре — заявявам аз. Той кимва одобрително и отново изчезва.

— Защо си я отнесе? — недоумява Ивон.

— Навярно ще я сложи в онези елегантни кофи с лед и ще вземе специални чаши за шампанско.

— Наоми, ще се побъркам тук.

— Виж, ако смяташ, че ще ти стане по-добре, утре може да отидем в някое евтино заведение и ти ще черпиш с мазни пилешки крилца, става ли? Щом не ти понася хайлайфът. — Изкикотвам се, защото имам чувството, че произнасям реплики, писани от някой друг. Джулиет, може би. Да, имитирам нейния нагъл, безгрижен начин на говорене.

— И какво става между теб и Бен? — питам Ивон, сецайки се изведнъж, че нейният живот, за разлика от моя, не е свършил.

— Нищо!

— Така ли? Съвсем нищо? Хайде де. — Бен Кочин не е чак толкова лош. Или ако е, поне е нормално лош. А това, предвид начина, по който се чувствам сега, си е доста добре — може би най-доброто, на което човек може да се надява.

— Престани — казва Ивон. — Бях разстроена и нямаше къде другаде да отида, това е. А и... Бен е отказал пиенето.

Сервитьорът се връща с нашето шампанско в сребърна кофа, пълна с лед и вода, стойка на колела под кофата и две чаши.

— Извинете — обръщам се аз към него. Време е да свърша това, заради което дойдох тук. — Отдавна ли работите тук?

— Не — отвръща сервитьорът. — Само от три месеца. — Прекалено учтив е да попита защо, но в очите му се чете въпрос.

— Кой е работил тук най-дълго време? Може би главният готвач?

— Той май е тук от много отдавна — английският му е педантично правилен. — Мога да го попитам, ако желаете.

— Ще съм ви много благодарна.

— Да го отворя ли? — врътва той брадичка към шампанското.

— После. Първо говорете с главния готвач — изведнъж съм загубила всякакво търпение.

— Наоми, това е лудост — изсъсква срещу мен Ивон в мига, в който оставаме сами. — Ще питаш главния готвач дали си спомня Робърт да е идвал и да е поръчвал онова ястие за теб, нали?

Мълча си.

— И ако си спомня? Какво? Какво ще му кажеш? Ще го питаш какво точно е казал Робърт ли? Дали е изглеждал като мъж, който току-що се е влюбил? Не е здравословно да подхранваш манията си по този начин!

— Ивон — тихо казвам аз. — Помисли. Огледай се, погледни обстановката.

— Какво да й гледам?

— Яж си скъпата храна, изстива — напомням й аз. — Да ти прилича на място, в което ще пуснат някой да влети от улицата и да поръча нещо за вкъщи? Да виждаш някъде меню за вкъщи? Да ти прилича на ресторант, където ще оставят някой напълно непознат да излезе не само с храна, но и с табла и прибори, и скъпа платнена салфетка? И ей така да му се доверят, че ще ги върне, като свърши?

Ивон се замисля, дъвчейки парче агнешко.

— Не прилича. Но... защо му е на Робърт да те лъже?

— Не мисля, че ме е излъгал. Само е премълчал някои изключително важни факти.

Сервитьорът се връща.

— Да ви запозная с нашия главен готвач, Мартин Гилицан — казва той. Зад него стои нисък слаб мъж с несресана рижава коса.

— Как е храната ви? — пита Гилицан, май със северняшки акцент. В университета имах приятел, който беше от Хъл, говорът на главния готвач ми напомни за него.

— Фантастична е, благодаря. Удивително. — Ивон топло се усмихва. Нищо не споменава за убеждението си, че цените са прекалено високи обаче.

— Етиен ми каза, че сте питали от кога работя тук.

— Точно така.

— Аз съм като арматурно желязо — казва той с нотка на извинение в гласа, сякаш се бои, че ще го обвиним в липса на авантюризъм, задето се е задържал толкова дълго някъде. — Тук съм от откриването на ресторанта през 1997 г.

— Познавате ли Робърт Хауърт? — питам аз.

Той кима, изглежда приятно изненадан.

— Приятел ли ви е?

Няма да отговоря с „да“ на това, въпреки че сигурно би било от полза за по-доброто протичане на разговора.

— Как се запознахте?

Ивон върти глава ту наляво, ту надясно, все едно гледа тенис мач.

— Работеше тук — отговаря Гилицан.

— Кога? Колко време?

— О... я да видим, май беше през 2002-а, 2003-а, нещо такова. Беше преди няколко години. Помня, че тъкмо се беше оженил, като започна. Каза ми, че току-що се е върнал от медения си месец. И напусна... ами след около година. Стана шофьор на камион. Сподели, че предпочита пътищата пред горещите кухни. Все още поддържа връзка, от време на време се виждаме да пием по едно в „Стар ин“. Макар че от известно време не съм го виждал там.

— Значи Робърт е работил в кухнята? Не е бил сервитьор.

— Не, беше готвач. Главният ми помощник.

Кимвам. Ето как си се докопал до твоята малка изненадка за мен. Познавали са те в „Бей трий“ — работил си тук и затова са ти имали доверие. Нормално е да ти разрешат да изнесеш и табла, и прибори, и салфетка, а Мартин Гилиган с удоволствие е приготвил „Магре дьо канар о поар“, след като си му казал, че е за изпаднала в беда жена.

Няма нужда от повече въпроси. Благодаря на Гилиган и той се връща в кухнята. И главният готвач, също като Етиен, нашия келнер, е твърде дискретен да попита защо му задавам всички тези въпроси.

Това обаче не се отнася до Ивон. Щом оставаме отново сами, настоява да ѝ обясня. Много се изкушавам да ѝ отговоря шеговито и уклончиво. Игрите са по-безопасни от действителността. Но не мога да причиня това на Ивон; тя е най-добрата ми приятелка и аз не съм Джулиет.

— Веднъж Робърт ми каза, че е по-добре човек да е шофьор на камион, отколкото шеф. Не го разбрах. Мислех, че има предвид началник, което не беше логично. Но той е имал предвид готвач — от френската дума шеф. Защото е бил такъв.

— Е, и? — вдига рамене Ивон.

— Мъжът, който ме изнасили, поднесе вечеря с три ястия на мъжете, които гледаха. От време на време изчезваше в помещение, което беше в задната част на театъра, и се връщаше с нова храна. Онова помещение сигурно е било кухня.

Ивон клати глава. Вижда накъде бия и не ѝ се иска да е вярно.

— Никога не съм се замисляла кой е готвил храната.

— О, боже, Наоми.

— Моят изнасилвач беше много зает. Трябваше да забавлява гостите, да разчиства след всяко ядене, да носи следващото. Той беше на преден план в заведението — смея се горчиво. — А от сержант Зейлър знаем, че не е действал сам. Поне две от изнасилванията са станали в камиона на Робърт и именно Робърт е изнасилвил Пру Келви. — Нарочно удължавам агонията, нарочно протакам колкото мога, преди да стигна до заключението си. Както когато имаш ластик на китката си и дърпаш, колкото може, докато се опъне и изтънее, после го пускаш и той те плясва по кожата. Знаеш, че колкото повече дърпаш, толкова по-силно ще те заболи накрая. Ранима близост. Така ли му викаше ти?

Ивон престана да те защитава.

— Докато онзи мъж те е изнасилвал, Робърт е бил в кухнята — казва тя, явно се е предала и ми показва, че съм я убедила. — Той е готвил вечерята.

Скачам в леглото и се будя с писък, заседнал в гърлото ми. Цялата съм в пот, сърцето ми бие бързо. Лош сън. По-лош, отколкото когато съм будна, по-лош от реалния живот? Дори още по-лош. След като изчаквам малко да се уверя, че не съм получила инсулт или инфаркт, се обръщам да погледна радиобудилника на нощното си шкафче. Виждам само връхчетата на цифрите — малки сияещи линийки и извивки, надничачи иззад висока купчина книги.

Събарям книгите на пода. Три и тринайсет през нощта. Три едно три. Числото ме ужасява; блъскането в гърдите ми се ускорява. Ивон няма да ме чуе, ако я повикам, дори да изкрещя. Нейната стая е в мазето, а моята — на горния етаж. Иска ми се да изтичам при нея, но няма време. Срутвам се обратно в леглото; страхът ме приковава към него. Нещо ще се случи. Трябва да му позволя да се случи. Нямам избор. Не мога повече да се съпротивлявам. О, боже, моля те, нека приключи бързо. Ако трябва да си спомня, нека да си спомня сега.

Аз бях Джулиет. Извлякох тази увереност от кошмара. Мечтая да съм твоя жена от толкова време, но винаги, когато съм будна. И мечтата ми беше аз, Наоми Дженкинс, да съм твоя жена. Никога не съм искала да бъда Джулиет Хауърт. Ти говореше за нея сякаш е слаба, малодушна, достойна за съжаление.

В съня ми — най-лошият, който някога съм имала — аз бях Джулиет. Бях завързана за леглото, за подпорите с жълъдите, на сцената. Бях обърнала глава надясно и бузата ми бе залепена за матрака. Кожата ми беше залепнала за найлоновия калъф. Беше неудобно, но не можех да се обърна да гледам напред, защото щях да виждам мъжа, изражението на лицето му. Достатъчно ми беше да слушам какво говори. Мъжете от публиката ядяха пушена съомга. Усецах миризмата ѝ — отвратителна розова рибешка миризма.

Затова държах главата си настрани и гледах напред, към края на завесата. Завесата беше тъмноредна. Беше направена така, че да покрива три от стените на сцената — всяка страна, с изключение на

задната. Да, така изглеждаше. Преди не се сецах. Имаше и още нещо необичайно. Какво? Не помня.

Зад ръба на завесата беше вътрешната стена на театъра. Погледнах надолу и видях малък прозорец. Точно така: прозорецът не беше на нивото на очите, беше по-ниско. Не беше на нивото на очите и за мъжете на масата.

Избърсвам потта от челото си с крайчеца на завивката. Убедена съм, че съм права. Сънят беше съвсем точен. Онзи прозорец беше странен. На него нямаше перде. Повечето театри нямат прозорци, не и в залата. Аз трябваше да погледна надолу, за да го видя, а мъжете — нагоре. Беше между двете нива, по средата. Като се стъмни, вече не можех да виждам нищо. Но преди това, когато бях Джулиет в съня си и лежах в леглото, и онзи мъж режеше дрехите ми с ножица, можех да видя какво имаше отвън. Заковах погледа си там, опитвайки се да не мисля за това, което ставаше, за онова, което щеше да стане...

Отхвърлям завивката и усещам как студеният нощен въздух обхваща тялото ми. Знам какво съм видяла през малкия прозорец на театъра. Знам и какво видях през прозореца на твоя хол, Робърт. И защо сънувах съня, който току-що ме събуди; сега вече знам какво означава всичко в него. Това променя всичко. Нищо не е така, както си го представях. Мислех, че знам как е било. Не мога да повярвам, че съм била на толкова погрешен път.

О, боже, Робърт. Трябва да те видя и да ти разкажа всичко — как съм го разбрала, как съм подредила мозайката. Трябва да убедя сержант Зейлър пак да ме заведе в болницата.

8 април 2006

РЕДАКТИРАН ЗАПИС НА РАЗПИТ
ПОЛИЦЕЙСКИ УЧАСТЪК, СПИЛИНГ
8 АПРИЛ 2006 г., 8:30 ч.

Присъстват: старши следовател Шарлот Зейлър (Ш. З.), младши следовател Саймън Уотърхауз (С. У.), госпожица Наоми Дженкинс (Н. Дж.), госпожа Джулиет Хауърт (Дж. Х.).

Дж. Х.: Добро утро, Наоми. Как казваха хората? Трябва да спрем да се виждаме така. Двамата с Робърт казвали ли сте си го някога?

Н. Дж.: Не.

Дж. Х.: Разчитам на теб да ми помогнеш да набием малко мозък в главите на тези глупаци. Тази сутрин всички са се събудили, убедени, че аз съм някакъв порно магнат (смее се). Абсурд.

Н. Дж.: Вярно ли е, че си се запознала с Робърт в магазин за видеотехника?

Дж. Х.: Защо ѝ е на една жена да върти фирма, която печели от изнасилването на други жени? (смее се). Макар че човек може да си каже, че ако някой е способен да размаже мозъка на мъжа си с огромен камък, то той е способен на всичко. Ти вярваш ли, че съм въртяла такъв бизнес, Наоми? Мислиш ли, че съм продавала билети на мъже, които са искали да гледат как някой те изнасилва? Книжни билети, които се късат на вратата, както когато ходиш на кино? Колко смяташ, че си струвала?

С. У.: Престани.

Н. Дж.: Знам, че не си участвала. Кажете как се запознахте с Робърт.

Дж. Х.: Ти вече знаеш, разбрах.

Н. Дж.: В магазин за видеотехника ли?

Дж. Х.: Oui^[1]. Si^[2]. Положителен отговор.

Н. Дж.: Кажи ми.

Дж. Х.: Току-що ти казах. Ти да нямаш алцхаймер?

Н. Дж.: Ти ли го заговори или той теб?

Дж. Х.: Фраснах го по главата с едно видео, замъкнах го вкъщи и насила го накарах да се ожени за мен. Смешното бе, че през цялото време той викаше: „Не, не, аз обичам Наоми.“ Това ли искаш да чуеш? (смее се). Историята на моето запознанство с Робърт. Представи си горкичката аз, стоя на опашка пред касата, стиснала видеокасета в изпотените си лапи и цялата се треса от нерви. От цяла вечност не бях излизала от вкъщи. Обзалагам се, че не можеше да си ме представиш като нервна развалина. Я ме вижте сега — аз съм истинско вдъхновение за всички.

Н. Дж.: Знам, че си преживяла нервен срив и знам защо.

(дълга пауза)

Дж. Х.: Така ли? Що не споделиш?

Н. Дж.: Продължавай. Значи стоиш на опашката.

Дж. Х.: Стигнах до касата и установих, че съм си забравила портмонето. Сякаш бе настъпил краят на света. Първото ми излизане — родителите ми бяха много горди, — а аз да се проваля, като забравя да си взема парите. За малко да се подмокрят, наистина. Знаех, че ще трябва да се прибера с празни ръце и да призная провала си, знаех и че вече няма да посмея да изляза отново. (Пауза.) Започнах да плещя нещо на касиерката, не помня какво. Май само се извинявах, не знам колко пъти. За всичко съм виновна аз. Питай добрите следователи тук. Аз съм кандидат-убийца и театрален порно предприемач. Но да се върнем на историята: по едно време някой ме потупва по рамото. Робърт. Моят герой.

Н. Дж.: Той плати касетата.

Дж. Х.: Плати за филма, събра ме от пода, заведе ме до вкъщи, вдъхна ми увереност, вдъхна увереност и на

родителите ми. Господи, те с четири очи гледаха да се отърват от мен. Защо мислиш се ожених за Робърт толкова бързо?

Н. Дж.: Било е вихрена любов, предполагам.

Дж. Х.: Да. Но какво предизвика вихъра? Ще ти кажа: родителите ми не искаха да се грижат за мен, а Робърт искаше. Състоянието ми не го плашеше така, както плашеше тях. Лудост в семейството.

Н. Дж.: Не го ли обичаше?

Дж. Х.: Обичах го, разбира се! Аз бях пълна развалина. Бях се отказала от себе си, бях си доказала без капка съмнение, че не струвам пукната пара. А Робърт се появи и ми каза, че греша: изобщо не съм била безполезна, просто съм преживяла тежък период и някой трябва да се грижи за мен известно време. Каза, че някои хора не били създадени да работят, че аз вече съм постигнала това, за което повечето хора работят цял живот. Обеща да се грижи за мен.

Н. Дж.: Това голямо постижение, за което е говорил — имал е предвид твоите грозни глинени къщички ли? Виждала съм ги. Във вашия хол. В шкафа със стъклените врати.

Дж. Х.: Е, и?

Н. Дж.: Нищо. Само ти казвам, че съм ги виждала. Странно. Работата ти те е докарала до нервен срив, а ти засипваш целия си хол с тези модели. Не ти ли напомнят? Не събуждат ли спомени, които би предпочела да забравиш?

(Дълга пауза)

Ш. З.: Госпожо Хауърт?

Дж. Х.: Не се месете, сержант. (Пауза.) В живота ми е имало възходи и падения, но дали искам да ги изтрия от паметта си? Не. Наречи ме суетна, ако искаш, но за мен е важно да се захвана за някакъв род доказателства, че съм съществувала. Нали не възразяваш? За да знам, че не съм си въобразила целия си скапан живот.

Н. Дж.: Това мога да го разбера.

Дж. Х.: О, как ме ощастливи. Не съм сигурна дали искам да бъда разбрана от някоя, която си сваля гащите пред първия срещнат, с когото се сблъсква на бензиностанция. Доколкото знам, много от жертвите на изнасилване развиват склонност към безразборни сексуални връзки. Причината е, че се чувстват недостойни. Отдават се на който и да е.

Н. Дж.: Робърт не е който и да е.

Дж. Х.: (Смее се.) Това определено е вярно. И още как.

Н. Дж.: Ти опозна ли го както трябва, преди да се влюбиш в него?

Дж. Х.: Не. Но сега знам много за него. Истински експерт съм. А ти дори не знаеш къде е отрасъл, обзалагам се. Какво знаеш за детството му?

Н. Дж.: Казах ти и преди. Знам, че не поддържа връзки със семейството си, че има три сестри...

Дж. Х.: Израсъл е в малко селце, наречено Оксенхоуп. Знаеш ли го? В Йоркшир е. Недалеч от пътя за окръг Бронте. Кой шедьовър е по-велик: „Джейн Еър“ или „Брулени хълмове“?

Н. Дж.: Робърт е изнасилвал жена, която живеела в Йоркшир. Пру Келви.

Дж. Х.: И на мен така ми казаха.

Н. Дж.: Дали го е направил?

Дж. Х.: Трябва да подхванеш Робърт на тема Бронте. Ако изобщо някога ти проговори отново. На теб или на когото и да било. Той смята, че Брануел е бил истинският талант в семейството. Робърт винаги застава на страната на губещия. Като малък на стената му имало картина на Брануел Бронте — кльощав пияница и лентяй. Странно, нали? Робърт е толкова работлив.

Н. Дж.: Какво намекваш?

Дж. Х.: Разказа ми тия неща едва след като се оженихме. Запазил го, както хората правели по отношение на секса в старите времена. Предполагам си забелязала, че моят съпруг е пристрастен към отложеното удоволствие.

Какво друго? Майка му била селската пачавра, а баща му бил свързан с Националния фронт. Накрая изоставил семейството си заради друга жена. Робърт бил на шест. Това му се отразило ужасно зле. Майка му така и не престанала да обича бащата, въпреки че той я зарязал, въпреки че през по-голямата част от брака я използвал като боксова круша. А за Робърт изобщо не й пукало, макар той да я обожавал. Тя или го пренебрегвала, или го критикувала. И понеже били много бедни, след като бащата ги изоставил, наложило се тя да спре да се чука с всяко нещо е панталони и да се захване за работа. Познай какво поприще си избрала?

Н. Дж.: Да не е правила смешни глинени украшения?

Дж. Х.: (Смее се). Не, но била бизнес дама. Създавала своя собствена фирма, точно като теб и мен. Само дето нейната се занимавала с телефонен секс. Натрупала много пари с този бизнес — достатъчно, за да прати децата в скъпо частно училище. Гигълсуик. Чувала ли си за него?

Н. Дж.: Не.

Дж. Х.: Бащата на Робърт никога не го е обичал. За него Робърт бил тъпото дете, трудното дете, второто дете, което никога не е искал. Затова, когато си взел чуковете и си заминал, майката обвинила Робърт, че го е прогонил. Робърт официално станал черната овца в семейството. Провалил се на изпитите, въпреки скъпото образование, и накрая се озовал на работа в кухнята на селския ресторант. Може би затова се идентифицира с Брануел Броите.

Н. Дж.: Може да си измисляш всичко това. Робърт никога не ми е казвал нищо подобно. Защо да ти вярвам?

Дж. Х.: Имаш ли избор? Или приемаш информацията, която аз ти давам, или си оставаш без информация. Горката Наоми. Създето ми се къса.

Н. Дж.: Защо ме мразиш толкова?

Дж. Х.: Защото щеше да ми откраднеш съпруга, а аз друго нямах.

Н. Дж.: Ако Робърт умре, нищо няма да имаш.

Дж. Х.: (Смее се). Грешка. Забележи, че използвах минало време: „друго нямах“. Сега съм добре. Имам нещо много по-важно от Робърт.

Н. Дж.: Какво?

Дж. Х.: Сети се. Нещо, което ти нямаш — само толкова ще ти кажа.

Н. Дж.: Знаеш ли кой ме е изнасилл?

Дж. Х.: Да. (Смее се). Но няма да ти кажа името му.

---

[1] Oui (фр.) — да. — Б.пр. ↑

[2] Sì (ит.) — да. — Б.пр. ↑

8 април 2006

— Фамилията Бронте е от Хауърт — каза Саймън. — Фамилното име на Робърт е Хауърт.

— Знам — същата мисъл бе дошла и в главата на Чарли.

— Знаеш ли името на мъжа, за когото се е омъжила Шарлот Бронте?

Тя поклати глава отрицателно. Това бе от този род неща, които Саймън знаеше, а повечето нормални хора — не.

— Артър Бел Никълъс. Помниш ли сестрата на Робърт Хауърт — Лоти Никълъс, за която е споменал пред Наоми Дженкинс?

— Господи. Трите сестри! Джулиет намекна, че били мъртви.

— Изглежда Хауърт е попрекалил с отъждествяването си с Брануел Бронте — каза мрачно Саймън. — А какво ще кажеш за фамилното му име? Мислиш ли, че е съвпадение?

— Аз не вярвам в съвпаденията — Чарли беше казала същото и на Наоми Дженкинс предния ден. — Гибс се рови в архивите на училище Гигълсуик и село Оксенхоуп, така че скоро ще разполагаме с нещо конкретно. Нищо чудно, че ударихме на камък с Лоти Никълъс.

— Не ми харесват тези разговори — сподели Саймън и завъртя остатъка от изстинал чай на дъното на стиропорната си чаша. — Двете ненормални жени на Робърт Хауърт. От тях тръпки ме побиват.

Двамата с Чарли бяха в полицейския стол — зала с голи стени, без прозорци и счупена едноръка ротативка в единия ъгъл. И на двамата не им се нравеше нито обстановката, нито хладкият слаб чай. Обикновено водеха такива разговори в „Кафявата крава“ с истинско питие в ръка, но Прауст бе направил пред Чарли изказване, в което заявил, че за в бъдеще иска неговите следователи да работят на работното си място, а не да се мъкнат посред работната си смяна в разни долнопробни кръчми, където да им танцуват разни гърли в скута. „Сър, единственото, което може да намерите в скута си в «Кафявата крава», е някоя от червените салфетки на Мюриъл, преди да ви сервира обяда“ — възрази тогава Чарли. „Идваме на работа, за да

работим — изръмжал Прауст. — А не да си угаждаме на корема. Бързо хапване в стола всеки ден — това е обявът, който съм си позволявал в продължение на двайсет години, — да си ме чула да се оплаквам?“

Точно това чуваше Чарли, колкото и да е странно. Пък и гледката не беше непозната. Снежния човек бе в лошо настроение тогава. Чарли му беше донесла някои от цените на най-евтиния майстор на слънчеви часовници, който успя да намери — бивш каменоделец от Уилтшир, но дори той каза, че крайната цена за часовник, какъвто иска Прауст, би била най-малко две хиляди лири. Началникът на управлението Бароу бе сложил вето на идеята. Средствата бяха ограничени и освен това имаше по-важни приоритети. Като например да се оправи ротативката.

„Знаеш ли какво ми каза кретенът? — беше се възмутил Прауст. — Каза, че градинският център, недалеч от дома му, продавал слънчеви часовници за много по-малко от две хилядарки. Получих разрешението му да купя от там, ако искам. Нищо че ония не са за стена, а нашето управление няма градина! Нищо че дори не се и опитват да показват часа! О, май забравих да спомена, сержант, един жизненоважен факт. Да, точно така: Бароу не различава декоративен слънчев часовник за градина, който е само за украса, от истински слънчев часовник, направен, за да показва часа! Този човек е истинска спънка.“

— Прауст — вдигна рамене Саймън.

Чарли погледна към Саймън.

— Какво?

— Смятам, че постъпваме неетично. Хвърляме Наоми Дженкинс в клетката на Джулиет Хауърт и я използваме като примамка. Ще говоря със Снежния човек за това.

— Той го одобри.

— Но не знае какво се говори на тези срещи. И двете жени ни лъжат. Нищо не постигаме.

— Да не си посмял, Саймън! — При него заплахите не действаха. Беше инат, склонен да мисли, че само той знае кое е правилно и почтено — още нещо, за което бе виновно религиозното му възпитание. Чарли смекчи тона си. — Виж, имаме най-голям шанс да разберем какво става, ако оставим тия двете да се ядат, като се надяваме да излезе нещо от цялата работа. А нещо вече излезе: знаем повече за миналото на Робърт Хауърт, отколкото знаехме вчера.

Като видя скептичното изражение на Саймън, Чарли добави:

— Добре, Джулиет може и да лъже. Всяка нейна дума може да е лъжа, но аз не мисля така. Според мен тя иска да ни каже нещо, иска да каже нещо на Наоми Дженкинс. Трябва да й дадем време, Саймън. И ако нямаш по-добър план, ще ти бъда благодарна, ако не хукнеш при Прауст да му хленчиш и да го убеждаваш да прецака моя план.

— Смяташ Наоми Дженкинс за по-силна, отколкото е — предупреди я Саймън с равен глас. Чарли беше забелязала, че вече не се хваща на въдицата и не избухва. — Може да се срине всеки миг, а когато се срине, ще ти стане гадно. Не знам какво има между вас двете...

— Не говори глупости...

— Добре. Интелигентна е, не е боклук като повечето хора, с които си имаме работа. Ама ти я третираш така, сякаш е една от нас, а тя не е. Очакваш от нея прекалено много, казваш й прекалено много...

— О, я стига!

— Казваш й всичко, за да я въоръжиш срещу Джулиет, защото си сигурна, че Джулиет се е опитала да убие Хауърт, ами ако не е тя? Още не е признала. Наоми Дженкинс ни лъже от самото начало и според мен продължава да ни лъже.

— Премълчава нещо — съгласи се Чарли. Трябваше да разговаря с Наоми насаме. Беше убедена, че ще измъкне истината от нея, ако останеха само двете.

— Знае нещо от онова, което Джулиет не иска да ни каже — въздъхна Саймън. — Джулиет се досеща и това никак не й харесва. Исква само тя да знае всичко и да го разкрива парче по парче. Сигурно ще спре да говори. Никакви разговори повече. Това е единственият начин да упражнява властта си.

Чарли реши да смени темата.

— Как е Алис? — попита тя нехайно. Въпрос, който си мислеше никога да не задава. По дяволите. Сега е твърде късно.

— Алис Фанкорт ли? — в гласа на Саймън прозвуча изненада, сякаш не беше мислил за нея от известно време.

— Други познаваме ли?

— Не знам как е. От къде да знам?

— Нали щеше да се виждаш с нея?

— О, вярно. Ама не се видях.

— Отменил си срещата ли?

Саймън изглеждаше озадачен.

— Не. Така и не й се обадох.

— Но...

— Казах само, че може би ще се свържа с нея, да разбера дали би искала да се видим. Но накрая реших да не й се обаждам.

Чарли не знаеше дали да се засмее, или да му лисне студения чай в лицето. Гняв и облекчение се бореха за надмощие в душата й, но облекчението беше по-слабо и нямаше никакъв шанс да победи.

— Голяма си гад — каза тя.

— Моля? — На лицето на Саймън се изписа най-невинното му изражение: объркването на човек, който си навлича неприятности, без да подозира. И на всичкото отгоре беше искрен, което още повече дразнеше. По отношение на работата Саймън беше дързък и надменен, но когато ставаше въпрос за личния му живот, бе много свит. Опасно скромнен, често си мислеше Чарли. Неговата скромност го караше да смята, че нищо казано или направено от него не би могло да окаже въздействие върху някого.

— Ти ми каза, че ще се срещнеш с нея. Аз реших, че всичко е уредено. Знаеше, че така ще си помисля, сигурна съм.

Саймън поклати глава.

— Съжалявам. Не съм искал да оставям това впечатление.

На Чарли не й се говореше повече на тая тема. Пак показа, че не е безразлична.

Преди четири години, на купона за четирийсетия рожден ден на Селърс, Саймън беше отхвърлил Чарли по особено незабравим начин. При това първо й бе дал надежди. Намериха тиха, тъмна спалня и затвориха вратата. Чарли седеше в скута му с лице към него и двамата се целуваха. Всичко вървеше към предрешения край. Дрехите на Чарли лежах на купчина на пода, макар Саймън да не бе свалил нито една от своите. Трябваше още тогава да заподозре нещо, но изобщо не й мина през ума.

Без обяснение, без извинение на Саймън му прищрака и той излезе от стаята, без дума да продума. В бързината не си направи труда да затвори вратата. Чарли веднага се облече, но преди това я видяха поне девет-десет души.

Още чакаше да се случи нещо, което да неутрализира този момент в паметта ѝ, да го направим незначим. Греъм може би. Много по-добър за егото ѝ от Саймън и по-достъпен. Навярно в това беше проблемът. Защо бе толкова привлекателна тази невидима бариера?

— Върви да видиш докъде е стигнал Гибс — нареди му тя. Странно ѝ беше, че ако не бе разбрала погрешно думите му за Алис, нямаше да си измисли несъществуващ интимен приятел на име Греъм. А ако не го беше измислила, навярно нямаше да действа толкова решително по отношение на Греъм Анджили, когато се запозна с него. Или пък може би щеше. Нали е Тиранозавър Секс, мъжемелачка и всеядна нимфоманка?

Саймън изглеждаше разтревожен, сякаш си мислеше, че няма да е много разумно от негова страна да стане и да си тръгне сега, макар да беше ясно, че точно това му се иска да направи. Чарли не отвърна на колебливата му усмивка. *Ти защо не ме попита нито веднъж за Греъм, копеле такова? Нито веднъж, откакто съм го споменала.*

Щом Саймън си тръгна, тя извади мобилния си телефон от чантата и набра номера на „Силвър Брей“ — как забрави да поиска от Греъм номера на личния му телефон. Сега ще трябва да стигне до него, като премине през неприятен разговор със слугинята.

— Ало, луксозни бунгала „Силвър Брей“, Стеф на телефона, с какво мога да ви услужа?

Чарли се усмихна. Единственият път, когато бе звъняла преди, от Испания, Греъм беше вдигнал телефона и не бе изрецитирал цялата тази тирада. Типично в негов стил бе да кара слугинята да изпълнява цялата програма на рецепцията, което самият той никога не би направил.

— Мога ли да говоря с Греъм Анджили, моля? — попита Чарли със силен шотландски акцент. Някой пурист би познал, че не звучи съвсем шотландски, но за Чарли важното бе, че не звучеше като себе си, което всъщност беше целта. Маскировката бе чисто стратегическа. Чарли не се боеше от конфронтация със Стеф — дори нямаше търпение да каже на тъпата пачавра какво мисли за нея, като я види следващия път; след приказките на Стеф в административната сграда Чарли бе твърде изумена, за да реагира, — но сега не беше моментът за словесни престрелки. Чарли бе сигурна, че слугинята би ѝ

попречила на всяка цена да говори с Греъм, ако може, затова беше най-добре да я заблуди.

— Съжалявам, Греъм не е тук в момента — Стеф се стараеше да говори изискано и звучеше доста по-различно от онова, което Чарли бе чула от нея преди няколко дни. Превзета крава.

— Той има ли мобилен телефон?

— Мога ли да попитам за какво става въпрос? — в гласа на Стеф се прокрадна острога.

Чарли се зачуди дали шотландският ѝ акцент е по-зле, отколкото си мислеше. Дали слугинята беше познала кой се обажда?

— О, просто за резервация. Не е важно — даде заден тя. — Ще се обадя пак по-късно.

— Не е нужно — каза Стеф, гласът ѝ бе възвърнал предишната си увереност. Враждебната нотка беше изчезнала. — И аз мога да ви направя резервация, дори да сте говорили първо с Греъм. Аз съм Стеф. Аз съм главният управител.

Ти си тъпата слугиня, лъжкиня такава, помисли си Чарли.

— О, добре — отвърна тя на глас. Никак не ѝ се искаше да прави фалшива резервация, която после трябваше да отменя, но не се сещаше как да се измъкне. Стеф държеше да покаже своята работоспособност. — Ъъм... — започна колебливо Чарли, като се надяваше, че звучи като заета шотландка с много задачи, която прелиства бележника си с ангажименти.

— Всъщност — вметна Стеф заговорнически, запълвайки паузата в разговора, — не му казвайте, че съм споделила това, но за вас ще е по-добре да контактувате с мен, а не с Греъм. Съпругът ми не е от най-точните, когато става дума за администрация. Акълът му обикновено е някъде другаде. Вече не знам колко пъти са идвали хора, а аз нямам представа, че са си правили резервация.

Чарли отвори уста да поеме въздух, докато шокът мине през кръвоносната ѝ система. Беше останала без дъх, сякаш някой я бе ударил в стомаха.

— О, това никога не е било проблем — бърбеше Стеф самоуверено. — Винаги намирам начин да оправя нещата и всички да са доволни. Нашите клиенти винаги си тръгват доволни — засмя се тя.

— Съпруг — тихо повтори Чарли. Без шотландски акцент.

Стеф сякаш не забеляза промяната нито в произношението, нито в настроението.

— Знам, знам — лудост е и да живееш, и да работиш с един човек. Но поне, както казвам на приятелките си, няма да ми се налага да изживея онзи културен шок, който много жени получават, когато съпрузите им се пенсионираат и изведнъж започват да им се мотаят в краката по цял ден. Аз съм свикнала Греъм да ми се мотае в краката.

Докато Стеф бърбореше, Чарли усещаше как бавно издиша като спукан надуваем дюшек.

Натисна бутона за приключване на разговора и излезе от стола.

Когато Чарли се върна в залата на Криминалния отдел и откри Гибс да я чака току на прага с изкривено от нетърпение лице, първата ѝ мисъл бе, че не може да го издържи, не може да говори с този тип. Не и сега. Разговорите с Крис Гибс изискваха издръжливост и здрави нерви. А тя имаше нужда да постои един часа сама. Или поне половин час. Трудна работа. Професията ѝ не позволяваше подобен лукс.

Сбърка, като дойде направо тук. Беше минала покрай дамската тоалетна на връщане от стола и се бе замислила дали да не влезе да се скрие вътре, докато се почувства отново готова да се изправи пред света. Но кой, дявол да го вземе, можеше да каже кога ще стане това? А и ако се затвори в някоя тоалетна, ще плаче, после ще трябва да чака поне петнайсет минути, докато лицето ѝ възвърне нормалното си състояние. А връщането директно в Криминалния отдел изключваше плача като възможност. „Добре де, помисли си тя, познаваш Греъм Анджели от по-малко от седмица, за бога. Виждала си го всичко на всичко три пъти. Би трябвало лесно да го забравиш.“

— Къде се губиш? — попита Гибс. — Имам сведения за миналото на Робърт Хауърт.

— Чудесно — каза тихо Чарли. Не искаше да го пита какво е открил, преди да е сигурна, че ще е в състояние да стои и да слуша. Все още съществуваше вероятността да ѝ се наложи да хукне обратно към тоалетната.

— Струваше си чакането, бих казал — в очите на Гибс блестеше триумф. — Информацията за Гигълсуик и Оксенхоуп се оказа вярна. Сержант?

— Съжалявам. Продължавай.

— Ти каза, че е спешно. Искаш ли да чуеш, или не? — Гибс стрелна глава към нея като разгневен гъсок. Жест на хулиган.

В този момент Чарли изобщо не се интересуваше от родното село на Робърт Хауърт, нито от образованието му.

— Дай ми пет минути, Крис — каза тя и той се стресна — досега никога не го беше наричала с първото му име.

Чарли излезе от залата, застана в коридора и се облегна на стената. Изкушаваше се да отиде в дамската тоалетна, но устоя. Плачът нямаше да оправи нищо — никакви сълзи, — но все пак имаше нужда от време, за да позволи на процеса на приспособяване да завърши. Не можеше да работи с никой от екипа си, докато усеща тази тежест да потъва вътре в нея, докато в главата ѝ се въртят като примка едни и същи мисли. Пет минути, помисли си тя, само толкова ми трябват.

Стеф не знаеше, че разговаря с Чарли, така че защо ще лъже? Не е излъгала.

Стеф знаеше, че Греъм бе прекарал част от нощта в сряда в бунгалото на Чарли, в леглото на Чарли. На рецепцията, след кавгата заради компютъра, Греъм бе поръчал на Стеф на сутринта да донесе на него и на Чарли пълна английска закуска в леглото. Съвсем ясно каза: в леглото на Чарли. „Там ще сме и двамата“ — беше добавил дори. Парадира с изневярата си пред собствената си съпруга.

И при това Чарли не беше единствената или не бе единствената, за която Стеф знаеше. Имало и е Статичната Сю. И безброй други посетителки на бунгалата, ако можеше да се вярва на Стеф.

Греъм ли я беше излъгал? Формално погледнато — не. Бе признал, че е спал със Стеф неведнъж.

Напротив, излъгал е.

Не стига, че нарича Стеф „слугиня“, ами и се отнася с нея като със слугиня. Ужасно се отнася с нея. Нищо чудно, че Стеф бе толкова враждебно настроена срещу Чарли. Но въпреки всичко продължава да живее с Греъм, шегува се добросърдечно по негов адрес по телефона. Съпругът ми не е от най-точните, когато става дума за администрация. Защо продължава да живее с него?

Той беше разказал на Чарли за бялата линия на Стеф — кожата, до която солариумите не могат да проникнат.

Какво ли е казал на Стеф за анатомията на Чарли?

Беше продължил да нарича Оливия Горката дебеланка въпреки протестите на Чарли.

Факт след факт, истина след истина, коя от коя по-неприятни, изскачаха от мъглата, стелеща се над мозъка на Чарли, причинена от гняв и объркване. Знаеше как протича, защото беше преживяла нещо подобно, след като Саймън я отстрани от скута си на купона на Селърс и изчезна в нощта: първо с експлозията на големия шок, после следват множество по-малки вторични трусове, предизвикани от появяващите се една след друга, свързани една с друга мисли, пораждащи болка и ужас. Стотици малки случки искат да бъдат преосмислени в светлината на новото познание. Понякога изникват по няколко наведнъж и човек се чувства като засипан с малки смъртоносни куршуми.

Едва след като те надупчат целия на решето и треперенето стихне, едва тогава можеш да видиш цялостната картина. Накрая поредицата от удари — големи и малки — свършва и човек се стабилизира; намества се в скръбта си като в стар пуловер.

Чарли не обичаше Греъм. С мъка се удържаше да не мисли за Саймън дори когато правеха секс. Така че едва ли можеше да се говори за любовната авантюра на века. Ако Греъм ѝ се бе обадил по телефона и ѝ беше предложил да приключат, щеше да го приеме без емоции. Вбесяваше я не мисълта, че го е загубила, а че я бяха направили на глупачка. Чувстваше се унижена, още повече че досега Стеф сигурно се бе досетила коя е била тайнствената шотландка, с която е разговаряла по телефона. И навярно точно в този момент двамата с Греъм се смееха от сърце за нейна сметка.

Станалото твърде много ѝ напомняше за онова, което Саймън ѝ бе сторил, и точно това Чарли не можеше да понесе. Животът на всеки ли беше изпълнен с подобни унижения или само нейният?

Искаше да накара Греъм да си плати по някакъв начин, но ако кажеше или направеше нещо, той щеше да разбере, че на нея не ѝ е безразлично. Да реагира на унижението, на което я бе подложил, означаваше да го признае за факт, а Чарли за нищо на света нямаше да му достави това удоволствие, нито на него, нито на Стеф.

Все още облегната на стената пред залата на Криминалния отдел, тя набра номера на Оливия. „Моля те, вдигни, моля те“, повтаряше

Чарли, опитвайки се да повлияе на сестра си по телепатия.

Лив беше излязла. И бе променила съобщението на телефонния си секретар. Все още се казваше: „Свързахте се с телефона на Оливия Зейлър. В момента не мога да се обадя, затова след сигнала оставете съобщение“, но бе добавено и следното: „Особено горя от желание да получа съобщение от всеки, който иска дълго и продължително да ми се извинява. Със сигурност ще позвъня на всеки, оставил подобно съобщение.“ Тонът беше саркастичен, но това не можеше да повлияе на топлото чувство, което посланието излъчваше. Две сълзи се търколиха по бузите на Чарли и тя бързо ги избърса.

— Ето го и съобщението, което чакаш — каза тя на телефонния секретар на сестра си. — Извинявам ти се дълго и продължително и още толкова. Признавам, че съм пълна идиотка и тъпа патка и заслужавам да ме влачат под кила на кораб за наказание. Макар че май вече няма такова наказание... — Чарли рязко млъкна, осъзнавайки, че говори като Греъм. Той би се шегувал точно така — смутено и продължително. — Обади ми се довечера, моля те. Отново всичко е нагоре с краката и в главата, и в живота ми — съжалявам, знам, че започвам да ставам малко досадна — и че може би трябва да се хвърля под някой влак, ако не дойдеш да ме спасяваш. Ако си свободна довечера и нямаш нищо против да биеш пътя до Спининг, моля те, моля те, ела. Ще оставя ключа на обичайното място.

— Сержант Зейлър, за бога! — Гибс се беше материализирал в коридора.

Чарли се завъртя на пети и застана с лице към него.

— Ако още веднъж те хвана да ми подслушваш телефонен разговор, ще ти отрежа топките с нож за пържола, ясно ли ти е?

— Не съм...

— И да не съм те чула да ми държиш сметка къде съм и какво правя! Ясно?

Гибс кимна, целият почервенял.

— Така. — Чарли пое дълбоко въздух. — Хубаво. Казвай сега какво си научил за Робърт Хауърт.

— Ще ти хареса. — За първи път от седмици Гибс изглежда нямаше нищо против да съобщи някому добра новина. Ако трябваше да залага, Чарли щеше да се обзаложи, че настроението на Гибс ще се влоши, а то изведнъж се подобри. Дали пък да не го кастри по-

редовно? — Джулиет Хауърт е казала истината: развратна майка със собствен секс телефон, баща, активно ангажиран в крайнодясната политика, по-голям брат, разведени родители, училището в Гигълсуик...

— Ами фамилното име? — прекъсна го Чарли.

Гибс кимна.

— Това е причината, поради която не можехме да намерим нищо за миналото му: кръщелното му име не е Робърт Хауърт. Сменил си е името.

— Кога?

— И това е интересно. Три седмици, след като се е запознал с Джулиет в магазина за видеотехника. Но аз говорих с родителите ѝ, със семейство Хесълхърст — те го познават единствено като Робърт Хауърт. Така им се е представил.

— Значи е планирал смяната на името от преди това мислеше на глас Чарли. — И е било много преди да изнасили Пру Келви. Да не е имал криминално досие, от което е искал да се отърве?

— Не. Нищичко. Чист като новородено.

— Е, защо му е трябвало да си сменя името тогава? — недоумяваше Чарли. — Дали заради манията му по Брануел Бронте?

— Израсъл е на Хауърт Роуд. Номер петдесет и две. Новото му фамилно име всъщност е името на улицата на стария му адрес. Със или без криминално досие, явно е имал нещо за криене.

— Защо, да го вземат мътните, не дойде на себе си, та да можем да го разпитаме? — изръмжа Чарли.

— Може и да се събуди, сержант.

— Ами! Продължава с епилептичните припадъци. Всеки път, като говоря със старшата сестра, тя ми реди нещо ново и ужасно: ту тонзиларна херния на малкия мозък, ту хеморагична тонзиларна некроза. Това термини за лаици ли са? Ясно е, че си отива, де — въздъхна тя. — Значи все пак кръщелното му име е Робърт? Ти каза „новото му фамилно име“.

— Да — отвърна Гибс. — Роден на девети август 1965 година. Робърт Артър Анджили. Необичайно име, нали? Сержант? Какво...?

Тя хукна по коридора и изчезна през двукрилата врата, която водеше към приемната, а Гибс успя само да я изгледа с отворена уста. Да я последва ли? След няколко секунди реши, че се налага. Не му

хареса как изглеждаше, преди да хукне: бяла като платно. Изплашена едва ли не. Какво толкова ѝ беше казал? Или може би той нямаше нищо общо с тази работа? Бе дочул края на телефонния ѝ разговор, когато тя сподели, че всичко е наопаки в главата ѝ.

Малко беше гузен, задето си бе изливал лошото настроение не само върху Уотърхауз и Селърс, но и върху сержант Зейлър. Най-много отнесе Селърс, ама той пък си го заслужава. Сержант Зейлър беше жена; жените мислят по различен начин. Нея трябваше да пощади.

Гибс мина бегом покрай приемната и изскочи на стъпалата, но закъсня. Чарли вече бе в колата и излизаше от паркинга на шосето.

ЧАСТ III

Събота, 8 април

Във филмите преследването на кола винаги изглежда трудно. Ако шофьорът отпред знае, че го следят, прави резки завои по скрити странични пресечки, изскача в разни ниви, лети за кратко във въздуха, което накрая завършва с метални трясъци и пожари. Ако преследваният не знае, тогава се появяват други препятствия: светофари, които светват червено в най-неподходящия момент, големи тирове, които задминават преследвача и закриват цялата му видимост.

Аз обаче имам късмет засега. Нищо от тези неща не ми се е случило. Карам след сребристото ауди на сержант Зейлър. Минах покрай нея, като отивах към полицейския участък да говоря именно с нея. Тя отфуча в обратна посока, явно много бързаше. Аз направих обратен завой с три маневри наред улицата, като блокирах движението и в двете посоки, и потеглих след нея.

Чарли Зейлър май не ме е забелязала. През цялото време, докато излязохме от центъра на града, карах точно зад нея. Шофьорите в Спилинг не те изпреварват, само и само да се заврат пред твоята кола. Повечето хора са се запътили към някой местен базар за антики или произведения на занаятите. Единственият шофьор на пътя, който кара припряно, е сержант Зейлър. И аз, защото не искам да рискувам да я изгубя от погледа си. Внимавам да не се увеличи дистанцията между моята кола и нейната. Ако тя изпревари някого, аз веднага правя същото и се държа плътно зад нея.

На второто кръгово кръстовище в края на Хай Стрийт тя поема по първата пресечка вляво. Това е пътят за Силсфорд, който се вие в продължение на километри из провинцията, тъмен като тунел заради надвисналите от двете му страни дървета. Бърникам радиото и разсеяно търся някаква силна музика, за да не оставам насаме с мислите си, когато тя отново завива. Надясно този път. И аз завивам натам. Намираме се на малка улица с тухлени къщи с тераси, всичките отделени от пътя е мънички квадратни дворчета пред входа им. Някои са боядисани отвън в ярки цветове: нефритено зелено, лилаво, жълто.

Коли са спрени и по двете страни на улицата и свободните места за паркиране са малко. Сержант Зейлър паркира на тласъци и излиза от аудито. Зървам лицето ѝ — плакала е. И то много. Изведнъж разбирам, че тя не е тук по работа. Тук живее; нещо лошо се е случило и тя се прибира вкъщи.

Блъсва вратата на колата и отваря червената дървена порта, без да си прави труда да заключва аудито. Аз оставам в колата на сред улицата на сержант Зейлър, но тя не ме забелязва. Имам чувството, че изобщо нищо не забелязва около себе си.

По дяволите. Нямам ни най-малка представа какво да правя сега. Ако се е случило нещо лошо, някоя семейна трагедия, тя няма да иска да говори с мен. Но при кого друго да отида? При младши следовател Уотърхауз? Няма да успея да го убедя да ме заведе отново в болницата, за да те видя, каквато и информация да му предлага в замяна. Усещам антипатията му към мен всеки път, когато съм в една стая с него.

Глупости. Колкото и да е разстроена сержант Зейлър, каквато и да е причината, тя е полицаят, който отговаря за твоя случай. Аз имам нова информация, която знам, че ще поиска да чуе каквото и да е състоянието ѝ в момента.

Паркирам на едно от малкото свободни места край бордюра и отивам пеша до къщата ѝ. Тя е по-малка от моята, което поражда странно чувство на вина у мен. Смятах, че живее в някоя много по-голяма и по-величествена сграда от моята къща, защото е представител на властта. Не че винаги съм се съобразявала с нейната власт. Няма да се съобразя и сега, ако каже, че не иска да ме заведе при теб. Аз не се променям, Робърт. Единственото, което има значение за мен, си ти, сега и винаги.

Звъня на вратата и никой не ми отваря. Тя не знае кой е, не знае, че съм я видяла да влиза. Звъня пак и този път държа бутона натиснат по-дълго.

— Махай се! — крещи тя. — Остави ме на мира, който и да си.

Звъня пак. След няколко секунди през матовото стъкло на входната врата виждам неясната ѝ фигура да идва към мен. Отваря и ме поглежда ужасено. Аз съм последният човек, който би искала да види. Не ми пука. Смятам отсега нататък да не допускам да ме разстройват дребни неща. Ще се наслаждавам на усещането да не ми

пука. Като жена ти. Двете с нея не делим само теб, Робърт, имаме и други общи неща, нали така?

— Наоми. Какво правиш тук? — Очите на сержант Зейлър са мокри и подуты, носът ѝ е червен.

— Бях тръгнала към вас, но вие минахте покрай мен с колата и аз ви последвах. — Не казвам нищо за очевидната мъка, която изпитва в момента, защото предполагам, че тя би предпочела да не забелязвам.

— В момента не съм на работа — уточнява тя.

— Виждам.

— Не, имам предвид... Не работя. Така че за каквото и да си дошла, ще трябва да почака. — Опитва се да затвори вратата, но аз ѝ попречвам с ръка.

— Не може да чака. Важно е.

— Тогава намери младши следовател Уотърхауз и му го кажи. — Натиска вратата с цялата си тежест и пак се мъчи да я затвори. Правя крачка напред, за да вляза във вестибюла.

— Разкарай се от къщата ми, ненормалнице — вика тя.

— Имам да ти кажа някои неща. Знам какво видях през прозореца на Робърт, защо получих пристъп на паника...

— Кажи на Саймън Уотърхауз.

— Знам и защо Джулиет се държи така. Защо не иска да ви съдейства и защо не ѝ пука, че искате да ѝ лепнете опита за убийство на Робърт.

— Наоми... — Сержант Зейлър пуска вратата. — Като се върна на работа, когато и да стане това, няма да работя по случая на Робърт Хауърт. Много съжалявам и не ми се иска да го приемаш лично, но вече нямам желание да разговарям с теб. Не искам нито да те виждам, нито да говоря с теб повече. Разбираш ли? Сега ще си отидеш ли?

Сърцето ми се свива от ужас.

— Какво се е случило? С Робърт ли нещо? Жив ли е?

— Да. Все така е. Моля те да си вървиш. Саймън Уотърхауз ще...

— Саймън Уотърхауз ще ме гледа като че съм дошла от Марс, както винаги! Ако ме отпратиш, няма да говоря с него, нито с когото и да било. Никой от вас няма да узнае истината.

Сержант Зейлър ме избутва на улицата и се кани да блъсне вратата под носа ми.

— Джулиет не е замесена в изнасилванията — викам аз, застанала в двора. — Ако това е бизнес, тя няма нищо общо с него. Никога не е имала.

Тя ме гледа и чака.

— В театъра... имаше прозорец — едва изговарям думите, не ми стига въздух. — Виждах го, когато лежах вързана за леглото. Виждах какво има отвън. Беше съвсем близо, на не повече от няколко метра. Спомних си, че съм видяла нещо през този прозорец едва тази нощ, след ужасен кошмар. Досега знаех само, че съм видяла прозореца и нищо повече. Нямах представа, че съм забелязала и друго нещо, но явно съм и видяното се е загнездило в подсъзнанието ми...

— Какво видя? — пита сержант Зейлър.

Иска ми се да завия от облекчение.

— Къщичка. Бунгало. — Спирам, за да си поема дъх.

— Има хиляди бунгала — казва тя. — Театърът може да е навсякъде.

— Не и като това. Много е особено. Но не е там въпросът. — Не мога да изговоря думите толкова бързо, колкото ми се иска. — Виждах я през прозореца и след това, след нощта, в която ме нападнаха. Видях я през прозореца на Робърт. Един от моделите на Джулиет, в шкафа със стъклените врати. Същата къщичка е — онази, която видях през прозореца, докато ме изнасилвах. Направена от тухли, които приличат на камъни, ако има някакъв смисъл в това. На цвят са като камък — вероятно са направени от натрошен камък. И не са гладки. Като ги гледаш, имаш чувството, че ще са грапави на пипане. Трудно е да се обясни, ако не си ги виждал. Боядисани са в кралско синьо, синя входна врата, завършваща с арка...

— ... и три прозореца над вратата, също завършващи с арка?

Кимвам. Не си правя труда да питам — знам, че няма да ми отговори.

Чарли Зейлър взима якето си от закачалка във вестибюла и вади ключовете за колата от джоба си.

— Да вървим — нарежда тя.

Известно време пътуваме в пълно мълчание — без въпроси и без отговори. Толкова много има за казване; откъде да започнем? Отново

сме на Хай Стрийт, завиваме по „Олд Чапъл Брасъри“, после по „Чапъл Лейн“.

Обещавам никога да не ходя у вас.

Нямам желание да съм тук. Ти не си тук.

— Искам да ме заведете да видя пак Робърт в болницата — казвам аз.

— Забрави — отсича тя.

— Да не би да си навлякохте неприятности миналия път? Затова ли сте толкова разстроена? Имате проблеми в работата ли?

Тя се смее.

Къщата на „Чапъл Лейн“ номер три все още е обърната с гръб към улицата. Позволявам си да се позабавлявам със странна фантазия: че само преди секунди къщата ти е била обърната с лице към улицата, приветлива и отворена; но щом ме е видяла, се е въртнала с гръб. *Знам коя си. Остави ме на мира.*

Сержант Зейлър паркира неумело и задира гумите на аудито в бордюра.

— Трябва да ми покажеш тази глинена къщичка — казва тя, — да разберем дали наистина е там, или е плод на въображението ти. Смяташ ли, че е възможно да получиш нов пристъп на паника?

— Не. Страхувах се да осъзная какво съм видяла — на това се съпротивляваше съзнанието ми. Снощи приключих с пристъпите на паника. Да бяхте видели чаршафите ми — щяхте да си помислите, че са падали в басейн.

— Да вървим.

Заобикаляме къщата ти. Всичко е както си беше в понеделник — занемарените боклуци в градината, красивата панорамна гледка. Колко ли пъти си стоял тук с Джулиет, върху мъртвата или умираща трева, заобиколен от останките на своя живот, и си искал да избягаш и да се потопиш сред красотата, която си виждал съвсем ясно, но не си могъл да стигнеш?

Повеждам сержант Зейлър към прозореца. Заставаме пред стъклото и аз ѝ посочвам шкафа, изправен до стената. Моделът на бунгалото със синята сводеста врата е там, на втория рафт долу.

— Къщичката до свещта — пояснявам и се чувствам толкова изненадана, колкото бих била, ако я нямаше в шкафа. Но предполагам

лесно може да се вземе за изненада внезапното осъзнаване на случило се важно събитие.

Чарли Зейлър кимва. Обляга се на твоята задна стена, вади пакет цигари от джоба си и запалва. Бузите и устните ѝ са пребледнели. Глиненото бунгало ѝ говори нещо, но не знам какво и се боя да питам.

Тъкмо се каня да спомена отново за желанието си да те видя пак в болницата, но тя ме изпреварва.

— Наоми... — От изражението ѝ разбирам, че предстои нов шок. Стягам се да посрещна удара. — Знам къде е тази къща. Сега ще се кача в колата и ще отида там. Мъжът, който те е изнасилил, ще бъде там, когато пристигна. Ще го накарам да си признае дори ако трябва да му вадя ноктите с пинсети един по един.

Мълча. Боя се да не е полудяла.

— Ще те оставя на стоянката за такси.

— Но от къде... какво...?

Върви към портата ти, към пътя. Няма да спре, за да отговаря на въпросите ми.

— Чакайте — викам след нея и тичам да я настигна. — Идвам с вас. — Стоя, където Джулиет стоеше в понеделник. Сержант Зейлър стои на мястото, където бях аз. Хореографията е същата, изпълнителите са други.

— Това би било неразумно и от твоя, и от моя гледна точка — възразява тя. — Поставяме на карта твоя живот и здравето ти, и моята кариера.

Ако отида с нея на онова място, където и да е то, и видя онзи мъж, после каквото и да се случи, никога няма да се смятам за страхливка.

— Не ме интересува — заявявам аз.

Чарли Зейлър вдига рамене.

— И мен — признава тя.

8 април 2006

— Някой да е виждал Чарли? — викна Саймън. Толкова беше притеснен, че не можа да изчака Селърс и Гибс да се приближат още няколко метра, ами надигна глас по-високо от обикновено.

— Тъкмо теб търсехме — Селърс спря до машината за напитки до вратата на стола и пхна ръка в джоба за монети.

— Нещо става с нея — каза Гибс. — Нямам представа какво. Говорих с нея преди малко...

— Спомена ли истинското име на Робърт Хауърт?

— Да, бях започнал да й...

— По дяволите! — Саймън потърка замислено ръба на носа си. Това бе сериозен проблем. Какво да разкрие от него пред Селърс и Гибс? Лаурел и Харди, помисли си той. Но се налагаше да им каже.

— ... Тъкмо й съобщавах, че истинското име на Хауърт е Робърт Анджили и тя хукна — обясняваше Гибс. — Напусна сградата, влезе в колата и замина. Никак не изглеждаше добре. Какво става?

— Не можах да я намеря. И вас не можах да ви намеря — свъси вежди Саймън. — Мобилният й телефон е изключен. А тя никога не го изключва — познавате Чарли, държи винаги да е във връзка и никога не заминава, без да ми каже къде. Затова се обадох на сестра й.

— И? — подкани го нетърпеливо Селърс.

— Лоша работа. Тази отпуска, която Чарли наскоро прекъсна и трябваше да прекарат в Испания...

— Е, не са ли я прекарвали в Испания? — учуди се Гибс, той си знаеше, че сержант Зейлър се е върнала от Испания, когато случаят Робърт Хауърт започна да става прекалено заплетен.

— Хотелът не ставал, затова тя и Оливия го напуснали и си направили резервация на друго място: Луксозни бунгала „Силвър Брей“ в Шотландия.

Селърс рязко вдигна глава и разля горещия шоколад по пръстите си.

— По дяволите! — изсъска той. — Бунгалата „Силвър Брей“ ли? Същите, които върти братът на Робърт Хауърт ли? Аз току-що написах това име в бележника си, преди десет минути.

— Същите — мрачно потвърди Саймън. — Оливия смята, че Чарли и Греъм Анджили са... започнали някаква връзка.

— Та тя едва ли е прекарала там повече от ден!

— Знаем. — Саймън реши, че не е нужно да разправя на Селърс и Гибс останалата част от историята, която чу от Оливия Зейлър: че Чарли си бе измислила несъществуващ интимен приятел на име Греъм, за да накара Саймън да ревнува, и когато срещнала един истински Греъм, побързала да се възползва от шанса да превърне измисления Греъм в истински. Всичко това му идваше в повече и не можеше да разсъждава над него сега.

Реша да се придържа към фактите.

— Наоми Дженкинс погрешка ни даде визитна картичка на бунгалата „Силвър Брей“, когато дойде в понеделник да съобщи за изчезването на Хауърт. Мислеше, че ни дава своя визитка. Чарли задържа картичката, след като Наоми си отиде — показва ми я и спомена, че имало някаква специална оферта в момента. Очевидно след като са видели, че хотелът в Испания е пълен боклук, тя се е сетила за бунгалата.

— Чакай малко — обади се Гибс и посегна към чашата на Селърс. Селърс въздъхна, но му я даде. — Значи Наоми Дженкинс е имала визитка на брата на Хауърт? Да не би да е знаела в такъв случай истинското име на Хауърт? Запознавала ли се е със семейството му?

— И тя не отговаря на мобилния си телефон — каза Саймън. — Но според мен не е знаела. Отчаяно искаше да започнем да търсим Хауърт и да го намерим колкото може по-скоро. Ако знаеше, че има брат — или че си е сменил името, — щеше да ни каже, когато дойде в понеделник. Каза ни всичко, което знаеше, за да ни помогне да го намерим.

— Сигурно е знаела — настоя Селърс. — Не може да е съвпадение. Какво? Ей така случайно си носи в чантата визитна картичка на брата на своя любовник, макар да не знае, че е такъв? Глупости!

Саймън кимаше.

— Не е съвпадение. Изобщо. Току-що погледнах уебсайта на „Силвър Брей“. Познайте кой го е правил?

— Никаква представа — сви рамене Селърс.

Гибс обаче реагира светкавично:

— Най-добрата приятелка и квартирантка на Наоми Дженкинс проектира интернет сайтове.

— Уцели от раз — кимна Саймън. — Ивон Кочин. Тя е направила уебсайта на „Силвър Брей“. Тя е направила и сайта на Наоми Дженкинс, за бизнеса ѝ със слънчеви часовници. — Почака с надеждата да види по лицата им прозрение, но видя само недоумение. Явно не бяха дозрели. Саймън имаше нюх за заплетените ситуации, а те не, това беше причината.

— Слушайте — започна той, — Робърт Хауърт е изнасилвил Пру Келви. Това е доказано. Също така знаем, че не е извършил другите изнасилвания. Не е изнасилвил Наоми Дженкинс, нито Санди Фрийгард, но някой го е направил, някой, с когото Хауърт е работил, тъй като сцената на местопрестъплението е идентична.

— Искаш да кажеш, че е брат му Греъм Анджили? — попита Селърс. Той все още чакаше Гибс да му върне чашата.

— Адски се надявам да греша, но едва ли. Ако Анджили е другият изнасилвач, това би обяснило от къде знае толкова много за Наоми Дженкинс. В нейния уебсайт има лична информация, адресът ѝ е там, понеже това е и бизнес адресът ѝ. Убеден съм, че точно по този начин я е избрал за жертва: от списъка на предишните клиенти на Ивон Кочин. Ако Кочин е направила сайта на Дженкинс преди този на Анджили, спокойно може да му е казала да погледне някои сайтове, проектирани от нея — да види как работи.

— Мамка му — тихо изруга Селърс.

— Пру Келви и Санди Фрийгард — започна Гибс.

— Санди Фрийгард е писателка и си има собствен уебсайт, съдържащ лична информация и снимки, също като на Дженкинс. А компанията, за която е работила Пру Келви, има отделна уебстраница за всеки член от персонала си, в която се дава лична и професионална информация, има и снимка. Ето как Анджили и Хауърт са узнавали толкова много за тях.

— Наоми Дженкинс е била изнасилена преди Келви и Фрийгард — отбеляза Гибс.

— Именно. — Саймън бе минал по същия път на логиката само преди минути. — Може да е била повратната точка за Анджели и Хауърт. Те продават билети за изнасилвания на живо поне от 2001 година насам. Знаем това от датата в разказ номер трийсет и едно. Както и да са подбирали жертвите си в началото, всичко се е променило, предполагам, когато Анджели си е направил уебсайт за комплекса с бунгалата. Ако Ивон Кочин му е казала да погледне някои сайтове, изработени от нея, включително сайта на Наоми Дженкинс...

— Доста голямо ако — вметна Селърс. — Ами ако сайта за бунгалата е направен преди този на Дженкинс?

— Ще проверя — вдигна рамо Саймън. — Но едва ли. Така Греъм Анджели е разбрал за Наоми Дженкинс. Сигурно е осъзнал, че в интернет има още стотици потенциални жертви със свои собствени сайтове. Но не е могъл да изнасилва само жени, за които Ивон Кочин е правила дизайна, нали? Би станало прекалено очевидно, твърде рисковано. Така двамата се разделят — той и Хауърт — и започват да търсят сайтове на успели в професията си жени...

— Със снимки, за да са сигурни, че им харесват — добави Гибс. — Копелета извратени.

Саймън кимна.

— Сайтът на Санди Фрийгард е направен от „Пегас“. Друга компания е изработила сайта на фирмата, за която е работила Келви — току-що говорих със заместник-директора по телефона.

— И как се вмести сержантът в тази схема? — попита Селърс. Пръстите му претърсваха джоба за още монети, но напразно. Гибс бе изпил горещия му шоколад и го доказваше с тънката ивица кафеникава пяна по горната си устна.

— И дотам ще стигна след малко — обеща Саймън, макар да му се искаше да отлага колкото се може размислите върху тази страна на нещата. — Наоми Дженкинс е взела визитката на „Силвър Брей“ от Ивон Кочин. Нямала е никаква представа, че бунгалата може по някакъв начин да са свързани с Робърт Хауърт.

Селърс и Гибс го погледнаха скептично.

— Помислете малко. Кочин работи успешно с Греъм Анджели. Помогнала му е да развие бизнеса си. Той непременно би й пратил куп картички, за да ги раздава на хората. Наоми е взела една и си е помислила — както всеки би си помислил, — че „Силвър Брей“ е

просто курорт, за който нейната приятелка е проектирала уебсайт. Изобщо не е знаела, че братът на нейния женен приятел е собственик и управител... — гласът на Саймън заглъхна.

— Нито, че същият този брат е мъжът, който я е отвлякъл и изнасилвил — довърши Гибс.

— Точно така. В този случай няма съвпадения, нито едно. Всяко нещо в тази бъркотия има своето логично обяснение, всичко е свързано — Дженкинс, Хауърт, Анджили, Кочин, визитката...

— А сега и нашият сержант — загрижено добави Селърс.

— Да — въздъхна Саймън дълбоко. Имаше чувството, че гръдният му кош е пълен с бетон. — Чарли получи визитката от Наоми Дженкинс. Не е знаела, че Греъм Анджили има нещо общо с Робърт Хауърт, научила е, когато ти си й казал истинското име на Хауърт — погледна той към Гибс.

— Майка му стара. Сигурно веднага си е помислила, и тя като теб, че е много възможно Анджили да е другият изнасилвач. И ако е спала с него...

— Затова е хукнала толкова бързо — завъртя глава Саймън. — И сега сигурно не е на себе си.

— Чувствам се като лайно — призна Гибс. — Напоследък доста й вгорчавах живота.

— И не само на нея — Селърс погледна към Саймън и вдигна вежди.

— Добре де. Ама вие двамата си го заслужавате. Тя не.

— Я си гледай работата! Аз нищо не съм направил — възрази Селърс.

Саймън имаше будна — някой дори би казал прекалено будна — съвест. Винаги усещаше, когато постъпи зле. Последния път, когато се вгледа в съвестта си, не откри нито един грях в графата с надпис „Крис Гибс“, но имаше цяла поредица под името на Чарли Зейлър.

— Женя се през юни. И двамата сте поканени. Този ще ми е кум — врътна брадичка Гибс към Селърс. — А той ще си развява байрака някъде по света с тайната си любовница една седмица преди това. Не съм чул да организира ергенска вечер. Сигурно ще си седя сам и ще гледам някоя тъпотия по телевизията в нощта, преди да се откажа с подписа си от свободата, а той ще изтърсва куфара си от празните опаковки на презервативи...

— Недей така — започна да се защитава Селърс, но гледаше доста глуповато. — Не съм забравил за твоята ергенска вечер. Само дето бях малко зает. — Саймън забеляза лека червенина да розовее по бузите му.

— Да бе — зает да мислиш за оная си работа, както обикновено — застреля го Гибс.

— Това може да почака — спря ги Саймън. — Има по-важни неща, за които да се тревожим, и не можем сега да ти наемаме стриптийзъорки и да мислим как ще те завържем гол за някоя улична лампа. В момента здравата сме загазили.

— И какво ще правим? — попита делово Селърс. — Къде е сержантът?

— Оливия каза, че Чарли е оставила съобщение на телефонния ѝ секретар с молба да иде у тях довечера, значи явно смята да си е вкъщи тази вечер, макар сега да не си е у тях. Аз ще ида да поговоря с нея. Междувременно... — Саймън се стегна. Сега можеха и двамата да му кажат да си гледа работата. И щяха да са в правото си. — Знам, че не бива да ви моля, но... има ли шанс да не докладвате за това развитие на нещата на Снежния човек?

Очите на Селърс се разшириха.

— Мамка му. Прауст ще побеснее, като... Мамка му. Сержантът и главният заподозрян...

— Ще ѝ отнемат случая — въздъхна Саймън. — Аз ще се опитам да я убедя сама да съобщи на Прауст. Ще намери начин, тя не е глупава — каза го, колкото да си вдъхне увереност. — Сега навярно е в шок и има нужда да остане малко насаме със себе си, за да осмисли нещата. — Не му се мислеше какво ще стане, ако Прауст разбере, преди Чарли да му е казала.

— Как можем да го запазим в тайна? — зачуди се Гибс. — Прауст пита за сержанта на всеки пет минути. Какво да му казваме?

— Няма да ви се наложи, защото заминавате за Шотландия. — За изненада на Саймън нито Селърс, нито Гибс оспориха правото му да се разпорежда. — Доведете Греъм Анджили и жена му Стефани. Аз ще се оправя с Прауст. Ще му кажа, че Чарли е отишла в Йоркшир да говори със Санди Фрийгард, защото имаме нов заподозрян за насилието, извършено срещу нея. Прауст няма да се усъмни. Знаете го какъв е — сутрин е опасен, когато има най-голямо желание да намери

недостатъци на някой. — Видя израженията на лицата им и вдигна рамене: — Вие имате ли по-добри идеи? Ако му кажем, че Чарли се е самоотлъчила, ще влошим положението ѝ, което едва ли ще ѝ е от полза.

— А ти какво ще правиш, докато ние преследваме някакъв извратеняк в шотландската провинция? — попита Гибс подозрително.

— Ще говоря с Ивон Кочин и после с Наоми Дженкинс, ако успея да я намеря.

Селърс поклати глава.

— Ако Снежния човек разбере, и тримата ще изнасяме лекции по пожарна безопасност в някое начално училище, преди да е свършила седмицата.

— Хайде да не се отписваме предварително — пресече вайкането му Саймън. — Чарли със сигурност си дава сметка, че ни е поставила в ужасна ситуация. Бас лоя, че до около час ще се появи. Проверете за всеки случай в „Кафявата крава“ да видите дали не е там, преди да тръгнете за Шотландия. И ако е там, ми се обадете.

— Да, шефе — отвърна саркастично Гибс.

— Това не е шега. — Саймън се втренчи в обувките си. Мисълта, че Чарли е имала любовна връзка с Греъм Анджели — който бе много вероятно да е садистично чудовище, изнасилвач, — го притесняваше повече, отколкото той би могъл да разбере или обясни. Имаше чувството, че му се е случило едва ли не на него, че той е бил поруган от Анджели. И ако той се чувстваше по този начин, не му се мислеше как се чувства Чарли.

В коридора се появи униформен полицаи и се насочи към тях. Разговорът секна изведнъж и тримата следователи потънаха в тишината на мълчаливия си заговор, докато полицаи Мийкин приближаваше.

— Извинете, че ви прекъсвам — каза Мийкин, макар да прекъсваше единствено смутеното мълчание на Саймън, Селърс и Гибс. Полицаят се обърна към Саймън. — Някоя си Ивон Кочин иска да се срещне с вас или сержант Зейлър. Поканих я в стая за разпити две.

— Още едно съвпадение — изръмжа Гибс. — Ще ти спести разкарването.

— Каза ли за какво става въпрос? — обърна се Саймън към Мийкин, а зад гърба си чу Селърс да се връща на стара тема: „Щях да ти организирам тъпата ергенска вечер. И ще ти я организирам.“

— Приятелката ѝ изчезнала. Разтревожена е, защото последния път, когато я видяла, била много разстроена. Това ми каза.

— Добре, Мийкин. Идвам след минута.

Младият полицаи си тръгна.

— Разстроена, изчезнала — Саймън изгледа Селърс и Гибс, — това говори ли ви нещо?

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. — Първата мисъл на Саймън, след като чу думите на Мийкин, бе прекалено абсурдна и параноична, за да си струва да я споделя със Селърс и Гибс. Щяха да си помислят, че се побърква. Реши да не рискува. — Нямам представа — вдигна рамене той, — но ако си падах по басовете, щях да се обзаложа, че това е поредното нещо, което не е съвпадение.

— Защо да не ми каже къде отива? — чудеше се Ивон Кочин. — Бяхме се сдобрили, тя не ми се сърдеше вече, сигурна съм...

— И няма вероятност да сте я обидили с нещо — каза Саймън. Разговаряха от няма и три минути, а той вече се дразнеше от начина, по който Кочин кършеше ръце и хапеше устни. Сякаш повече я притесняваше как би ѝ се отразило необяснимото отсъствие на приятелката ѝ, отколкото възможността Наоми да е в опасност.

Саймън току-що бе чул, от втора ръка, теорията на Наоми Дженкинс, че Робърт Хауърт е приготвял храната за публиката, наблюдавала показните изнасилвания. Възможно беше, предположи Саймън, и основателна причина Хауърт да премълчи пред Дженкинс, че някога е бил готвач. Това, което Саймън не можеше да разбере, колкото и да се опитваше, бе защо Хауърт е търсел близки отношения и със Санди Фрийгард, и с Наоми Дженкинс, след като е знаел, че брат му ги е изнасилвал. Припомни си записите на двата разговора между Наоми и Джулиет Хауърт. Двамата с Чарли бяха прослушали отново касетите само преди няколко часа. „Той не поддържа връзка с никой от близките си. Робърт официално е черната овца в семейството.“ Но ако семейството му се състои от сериен изнасилвач, пачавра, която продава

по телефона секс на непознати, и побойник расист, член на Националния фронт...

Саймън усети как го обзема възбуда — в главата му се раждаше нова теория. Ако Робърт Хауърт бе черната овца в такова пропаднало семейство, не означава ли за човек с нормална етична преценка, че той всъщност е бил бяла овца? Единственото добро нещо, произлязло от лошо семейство?

Саймън умираше от желание да поговори с Чарли. Нейният скептицизъм бе сериозно изпитание за всичките му теории. Без нея все едно му липсваше половината мозък. Сигурно грешеше, но все пак... дали би могло Робърт Хауърт, знаейки какво прави брат му Греъм с тези жени, да е решил да издири поне някои от тях и да се опита да им помогне?

Защо просто не е отишъл в полицията? — би попитала Чарли.

Защото някои хора никога не биха направили това. Да издадеш на полицията член от семейството? Не; прекалено голямо предателство, прекалено шумно.

Колкото повече се стараяше да разгроми теорията си, толкова поупорито тя размахваше крила и се опитваше да полети. Ако Робърт е знаел за изнасилванията, но не е могъл да се преодолее и да съобщи за тях в полицията, сигурно се е чувствал още по-виновен. Възможно ли е да е превърнал в своя мисия идеята да компенсира по някакъв начин жертвите на Греъм?

Не, тъпако. Робърт Хауърт е изнасилил Пру Келви. В това няма съмнение.

— Наоми не разсъждава трезво в момента — каза с плачлив глас Ивон Кочин. — Способна е на всякаква лудост.

Думите ѝ върнаха Саймън в настоящето.

— Оставила е бележка, в която пише, че ще се върне по-късно — напомни той. Чарли и толкова не беше направила. — Това е добър знак. Ще помислим пак, ако не се върне скоро.

— Ще ви прозвучи смахнато, но... мисля, че може да е отишла в онова село, където е роден Робърт.

— В Оксенхоуп ли?

Ивон кимна.

— Сигурно би искала да го види. Без определена причина, само защото е свързано с Робърт. Толкова е обсебена от него.

— Знаеше ли Наоми, че Робърт Хауърт не е рожденото му име?
— попита Саймън.

— Какво? Не. Определено не. Как... как се е казвал преди?

Време беше да се смени темата.

— Ивон, трябва да ви задам няколко въпроса, свързани с работата ви. Нали нямате нищо против? — Възнамеряваше да я пита независимо от отговора на последния въпрос.

— С моята работа? Защо с нея? Какво общо има тя с Наоми или с Робърт?

— Не мога да обсъждам това с вас. Поверителна информация. Но, повярвайте ми, вашите отговори ще бъдат изключително полезни за нас.

— Добре — съгласи се тя след кратка пауза.

— Вие сте създали уебсайта за бизнеса на Наоми Дженкинс със слънчеви часовници.

— Да.

— Кога?

— Ъмм... Не съм сигурна. — Тя зарови пръсти в косата си. — О! Беше през септември 2001-ва. Спомних си, защото работех върху този проект, когато чух за самолетите, врязали се в Световния търговски център. Ужасен ден. — Ивон потрепери.

— Кога влезе в действие уебсайтът? — попита Саймън.

— През октомври. Бързо го направих.

— Проектирали сте и сайт за луксозни бунгала „Силвър Брей“ в Шотландия.

Ивон сякаш се изненада. Устата ѝ се изкриви. Саймън предположи, че се бори с порива отново да попита какво общо има това с Наоми.

— Да — отговори накрая тя.

— Познавате ли собственика Греъм Анджили? Чрез него ли получихте поръчката?

— Никога не съм го срещала лично. Той е приятел на баща ми. Някакви неприятности ли има... Греъм?

— Сигурен съм, че е добре — каза Саймън, без да се интересува дали Ивон бе усетила отровата в гласа му. — Кога направихте неговия сайт? Помните ли? — Имало ли е подходяща терористична атака, с която да се вреже в паметта ти? — Преди или след сайта на Наоми?

— Преди — отговори тя без колебание. — Много преди това — през 1999 или 2000. Нещо такова.

Разочарованието жегна Саймън под лъжичката. Отиде по дяволите теорията му, че Греъм Анджели е погледнал сайта на Наоми Дженкинс, за да види как работи Ивон Кочин. Ако е сгрешил за това, за какво ли друго е сгрешил?

— Сигурна ли сте? Не е ли било обратното — първо Наоми Дженкинс, после бунгалата?

— Не. Страницата на Наоми направих много след като направих сайта на Греъм. Вкъщи, в къщата на Наоми, имам дневник за всичките си проекти. Мога да ви покажа точно на кои дати съм направила и двете, ако искате.

— Това би било чудесно — кимна Саймън. — Освен това ще ми трябва пълен списък на всички сайтове, които сте проектирали от началото на кариерата си. Това изпълнимо ли е?

Ивон се разтревожи.

— Нали не искате да кажете, че ме подозирате в нещо? — запротестира тя.

— Не ви подозираме в абсолютно нищо нередно — увери я Саймън. — Но имам нужда от този списък.

— Добре. Нямам какво да крия, само дето...

— Разбирам. Името Пру Келви говори ли ви нещо?

— Не. Коя е тя?

— Санди Фрийгард?

— Не.

Изглежда напълно искрена.

— Добре — каза Саймън. — Интересувам се най-вече от сайтовете, които сте правили за жени, успели в бизнеса, като Наоми Дженкинс. Можете ли веднага да се сетите за някои имена?

— Да, предполагам — отговори Ивон. — Мери Стакневски. Донна Бейли.

— Актрисата ли?

— Да. Мисля, че тези са единствените, за които може би сте чували. Имаше една жена, която притежава агенция за запознанства, още една, която изработваше модели — тя беше дъщеря на моя...

— Джулиет Хауърт? — прекъсна я Саймън, целият настръхнал. Модели? Сигурно беше тя. — Това е жената на Робърт.

Ивон го изгледа, сякаш се беше побъркал.

— Не ставайте глупав. Никога не бих могла да работя за нея. Наоми щеше да ме върже за първия уличен стълб и да ме разстреля като предател...

— Ами тогава Хесълхърст, Джулиет Хесълхърст? — прекъсна я пак Саймън. — Глинени модели на къщи?

Ивон ококори очи удивена.

— Да — отрони тя. — Това е жената, която правеше модели. Беше първата клиентка в живота ми. Има ли... И тя се казваше Джулиет. Има ли...?

— Аз задавам въпросите. Как се запознахте с Джулиет Хесълхърст?

— Всъщност не съм се запознавала с нея. Майка ѝ, Джоан, беше моя гледачка, като бях малка. Преди да си роди свои деца. Семействата ни поддържаха връзка. Джоан споменала на майка ми, че дъщеря ѝ има нужда от уебсайт...

— Значи сайтът на Джулиет Хесълхърст е бил първата ви поръчка? Преди тази на Греъм Анджили?

— Да.

— А случайно да сте предлагали на господин Анджили да погледне сайта на Джулиет Хесълхърст, за да придобие представа за работата ви?

Лицето на Ивон бе почервеняло. Пот изби над горната ѝ устна.

— Да — прошепна тя.

Наоми щеше да ме върже за първия уличен стълб. В един кратък отрязък от време Саймън два пъти чуваше този израз: „уличен стълб“. Първия път самият той го каза, когато говореха за ергенската вечер на Гибс, която Селърс бе забравил да организира. Тогава Саймън се зачуди защо Гибс вдига толкова шум за това — кой нормален човек би искал да го съблекат и да го връзват, — защото явно това става на тези...

Сърцето на Саймън спря. После блъсна с всички сили. Мътните го взели, помисли си той. Мътни и кървави.

Извини се и излезе от стаята, стиснал вече мобилния си телефон. Няколко неща започваха да се изясняват; най-маловажното от тях бе, че от сега нататък целият екип ще трябва с благодарност да си спомня

за продължилото седмици наред мусене на Крис Гибс, колкото и неприятно да е било, докато е траело.

Събота, 8 април

— Ще спра на следващата бензиностанция — заяви Чарли Зейлър и добави, сякаш после й бе хрумнало: — Нямах нищо против, нали?

Гласът й е задавен. Не поглежда към мен, през цялото пътуване не ме е погледнала нито веднъж. Гледа право напред, като говори, все едно говори с хендсфри на някой, дето е не знам си къде.

— Аз ще стоя в колата — казвам тихо. Искам да се затворя вътре, да сложа метална кутия около тялото си, за да стана невидима. Това беше грешка. Не трябва да съм тук. От къде да знам дали казва истината за този човек и за мястото, където отиваме?

Ако ще го срещам пак, не трябва да е на негова територия. Би трябвало да е в полицейския участък, заедно с други мъже, сред които да го разпознавя. Най-добре да кажа на сержант Зейлър да спре колата и да ме остави тук, на пътя. Беше ясен ден, когато тръгнахме, но пътуваме вече близо час и небето в тази част на страната е светлосиво с пръснати тук-там по-тъмносиви разръфани петна. Вятърът свисти и навява косо дъжда в предното стъкло. Представям се как стоя замръзнала и подгизнала край пътя и нищо не казвам.

Едва доловимият ритмичен сигнал на бордовия компютър ме кара да вдигна глава. Минаваме покрай сини знаци с наклонени бели черти: три, две, една. Езикът на магистралата. Веднъж ти ми каза, че магистралите ти действат успокояващо дори когато движението е натоварено. „Имат си специфичен ритъм — каза ти. — Отиват някъде.“ И ме погледна напрегнато — можех ли аз да разбера това нещо, което бе толкова важно за теб? — „Те сякаш са вълшебни, като път от жълти павеа^[1] за възрастни. И са красиви.“ Тогава възразих, че повечето хора не биха се съгласили с това. „Значи са глупави — отсече ти. — Вие си гледайте сградите. За мен няма по-внушителна гледка от дългата сива ивица на магистралата, стрелнала се към хоризонта. Там се чувствам най-добре. Като изключим тази стая, когато съм с теб.“

Отпъждам мисълта от ума си.

Сержант Зейлър влиза с прекалено голяма скорост в паркинга на бензиностанцията. Аз съм се втренчила в скута си — да не би, ако погледна през прозореца, да видя червен камион, който прилича на твоя. Ако вляза в сградата, може да видя заведение, което да прилича на онова в „Рондсли Ийст“. Дъхът ми спира в гърлото, когато ми хрумва, че и тук може да има „Травълтел“.

— Не искаш ли да дойдеш и ти — да пиеш едно кафе, да се поразгъпчеш? — предлага сержант Зейлър с груб глас, излизайки от колата. — Да идеш до тоалетната. — Последните думи едва се чуват, преди да ги отнесе вятърът.

— Да не си ми майка?

Тя свива рамене и блъсва вратата. Затварям очи и чакам. Не мога да мисля. Опитвам се да насоча прожектор към мозъка си и установявам, че е празен. След няколко минути чувам вратата на колата да се отваря. Замирисва на кафе и цигари; прилошава ми от тази комбинация. После чувам гласа на Чарли Зейлър.

— Мъжът, който те е изнасил, се казва Греъм Анджели — заявява тя. — Той е брат на Робърт.

В гърлото ми се надига горчилка. Греъм Анджели. Къде бях чувала името Анджели? И после се сещам.

— Луксозни бунгала „Силвър Брей“? — успявам да произнеса.

— Театърът, в който си била, където е имало публика на... не е бил театър. Било е в едно от бунгалата.

Това ме кара да отворя очи.

— Беше театър. Имаше сцена, със завеси.

— Всяко бунгало има голяма спалня на полуетаж. Тя е като стая без стени, повдигната правоъгълна платформа, която лесно може да ти заприлича на сцена. И освен това има дървени перила по края и завеси, за да се отдели спалнята от останалата част от бунгалото.

Докато говори, аз си го представям. Права е. Това е детайлът, който не можех добре да си спомня — знаех си, че нещо не беше наред с тези завеси. Не падаха от тавана. Наистина бяха прикрепени към някакъв парапет. Ако не бях вързана за леглото, ако се бях изправила, щях да мога да надникна над тях.

Луксозни бунгала „Силвър Брей“. В Шотландия. Нормално място, където хората ходят през отпуската си, за забавление. Където

искаха да те заведе на почивка, Робърт. Ето защо реагира така бурно, когато ти казах, че съм направила резервация.

— Ивон, моята най-добра приятелка, направи уебсайт за тях — казвам аз. — Нямаше дървени перила между мен и публиката. Само един хоризонтален метален парапет, който минаваше по три от страните на сцената.

— Може бунгалата да се различават в някои детайли — предполага сержант Зейлър. — Или пък бунгалото, в което си била, да не е било довършено.

— Не беше довършено. Прозорецът, през който гледах, нямаше перде. И первазът му още не бе боядисан. — Защо не се бях сетила преди за това?

— Какво друго можеш да ми кажеш? — пита сержант Зейлър. — Знам, че премълчаваш нещо.

Втрещвам се в ръцете, отпуснати в скута ми. Не съм готова. От къде знае името на Греъм Анджили? Ходила ли е в „Силвър Брей“? Нещо не е наред.

— Хубаво — тросва се тя. — Тогавя да говорим за времето. Гадно, нали? Изненадвам се, че си изкарваш парите с направата на слънчеви часовници в тази страна. Ако някой изобрети дъждовен часовник, ще натрупа милиони.

— Няма такова нещо.

— Знам. Само си плеця. — Запалва цигара и отваря мъничко прозореца. Студен дъжд се промъква през цепнатината и ме удря в лицето. — Какво ти е мнението за слънчевите часовници, които не показват часа — декоративните?

— Против тях съм — отговарям. — Не отнема кой знае колко повече време да се направи истински слънчев часовник. Часовник, който не показва часа, не е часовник, а просто боклук.

— Ама са по-евтини от истинските.

— Защото са боклук.

— Шефът ми иска да сложи слънчев часовник в двора на участъка. Но да е истински, а висшестоящите отпускат пари само за декоративен.

— Аз ще му направя — чувам се да казвам. — Ще ми плати колкото му отпуснат.

Чарли Зейлър изглежда изненадана.

— Защо ще правиш такъв жест? Не казвай, че е заради мен — няма да ти повярвам.

— Не знам. — Защото, ако обещаеш да направя нещо за шефа ти, ще трябва да оцелея след това пътуване. Ако говоря така, сякаш вярвам, че ще оцелея, може би наистина ще оцелея. — Какъв часовник иска той? — питам.

— Стенен.

— Ще му направя без пари, ако ме заведеш отново в болницата да видя Робърт. Трябва да го видя, а няма да ме пуснат без теб.

— Той ти каза да го оставиш на мира. И е изнасилвач. Защо искаш да го видиш?

Никога няма да се досети. Никой, освен мен не би се досетил. Защото само аз те познавам така добре. Каквито и да са чувствата ти към мен, аз наистина те познавам добре.

— Джулиет Хауърт не е замесена в организацията на изнасилванията — заявявам аз. — Независимо дали са били... извършвани заради някакво извратено удоволствие, или за пари. Джулиет няма нищо общо с това.

— От къде знаеш? — сержант Зейлър отмества очи от пътя и се вглежда изпитателно в мен.

— Не разполагам с нищо, което вие бихте приели за доказателство, но съм убедена, че е така.

— Аха — казва тя саркастично. — Значи онзи глинен модел на бунгалото, същото бунгало, което си видяла през прозореца, докато са те изнасилвали... Джулиет просто го е видяла в сънищата си, а? Ясновидско прозрение. И това няма нищо общо с участието ѝ в организирането на представления с изнасилване на живо с помощта на Греъм Анджели и съпруга ѝ, нищо че знае точно къде са ставали те.

— Казах, че тя не носи отговорност за изнасилванията, никога не съм казвала, че не е виждала бунгалото.

— Да не искаш да кажеш, че Греъм Анджели я е помолил да направи модел на това бунгало? Защото той е знаел колко е важно то, макар тя да не е подозирала. — Сержант Зейлър пуши като комин, докато разгромява моето твърдение, което възприема като хипотеза. — Та нали Джулиет ни каза какво се е случило с теб, за бога! Позна, че си обвинила Робърт в изнасилване — знаеше всичко до най-малки подробности. Ако не е била замесена, откъде ще ги знае?

Не мога да повярвам, че още не се е досетила. Нали уж е следовател. Но тя не те познава, Робърт — затова изостава така. Затова и аз не можах да подредя мозайката, когато за първи път говорих с Джулиет в полицията. В онзи момент жена ти те познаваше по-добре от мен.

Но вече не.

— Джулиет знаеше какво се е случило с мен, защото същото се е случило и с нея. — На глас ли го казах? Да, май беше на глас. — Мъжът, Греъм Анджели, е изнасилвил и нея.

— Какво? — Сержант Зейлър спира на банкетата. Изтръпвам от скърцането на гумите.

— Помисли. Всички изнасилени от Греъм Анджели са жени с успешна кариера. И Джулиет е била такава преди нервния си срив. Затова го е получила — защото е била изнасилена. Била е вързана за същото легло, за което бях вързана и аз, на същата сцена, полуетаж или каквото е там. Сигурно е имало и публика — мъже, които ядат и пият. И докато е била вързана за онова легло, е виждала същото, което виждах и аз през прозореца. Направила е модел на бунгалото, което е виждала. Сложила го е на показ в шкафа си в хола. — Спирам да си поема дъх.

— Продължавай — няма търпение сержант Зейлър.

— Нямала е представа, че Робърт е знаел какво се е случило с нея, затова не е имала основания да предполага, че малката глинена къщичка със синя сводеста врата ще му е позната... И тя като мен не е казала на никого какво са й сторили. Срамувала се е. Не е лесно от успял човек, на когото завиждат, да се превърнеш в някой, достоен за съжаление.

— Но Робърт е знаел, нали? И когато се е запознал с Джулиет в онзи магазин, това не е било случайна среща.

— Точно така. Както не беше случайна и срещата му с мен на онази бензиностанция. Сигурно и двете ни е следил със седмици, може би дори месеци. Санди Фрийгард също. Нали ми каза, че тя блъснала колата си в неговата? Бил е в такава близост, защото я е следял. Това е била схемата: брат му ни изнасилва, а после Робърт ни следи, докато успее да симулира случайна среща.

— Защо? — Сержант Зейлър се навежда към мен, сякаш ако намали разстоянието помежду ни, ще може по-лесно да измъкне

отговора от мен. — Защо е искал да се срещне и да завърже любовна връзка с жертвите на брат си?

Аз мълча.

— Наоми, трябва да ми кажеш. Мога да те обвиня във възпрепятстване на следствието.

— Обвини ме ако щеш в държавна измяна. Много ми пука.

Чарли Зейлър въздъхва.

— Ами Пру Келви? Тя не се вмества в схемата. Робърт я е изнасилвил и тя го е видяла, преди да ѝ сложи маската за очи. Нея не е можел да следи и да симулира случайна среща, не е можел да ѝ стане интимен приятел.

— Джулиет се е опитала да убие Робърт, защото е разбрала, че той през цялото време е знаел за нейното изнасилване. Вероятно единствената причина, поради която е била в състояние да се омъжи за него и дори да го гледа в лицето, е било убеждението ѝ, че той не е знаел и никога няма да узнае. В неговите очи тя е била човек с неопетнено достойнство, а не изнасилена и предизвикваща отвращение жена; била е, каквато е била преди. Но Робърт е знаел и тя е разбрала това, разбрала е, че я лъже от години, като я е оставил да си мисли, че тайната ѝ е погребана завинаги, а всъщност през цялото време... — преглъщам с усилие, опитвайки се да запълня празнината в гърдите си. — Мислила е, че през цялото време ѝ се е подигравал зад гърба, че връзката му с нея е била подигравка. Знаейки тайната ѝ, той е можел да упражнява власт над нея, власт, която можел да използва когато си поиска, или да си я пази в резерв колкото време иска. Не е било нужно да ѝ казва, че знае, докато не е готов, не е било нужно изобщо да ѝ казва, ако не иска.

Чарли Зейлър свъсва вежди.

— Казваш ми как е било или как Джулиет го е възприемала?

— Как тя го е възприемала. Обяснявам защо се е опитала да го убие.

Тя кимва.

— Няма да говоря повече с нея, с Джулиет. Онези разговори... повече не искам да разговаряме.

Жена ти съвсем се е побъркала, Робърт. Но няма нужда да ти го казвам, нали? Защо да говорим за очевидното? Досега тя се задоволяваше само да ме влудява с идиотските си двусмислици. Ако

разговарям с нея отново, ще стане по-недвусмислена, ще развихри в пълен мащаб омразата си към мен. Ще започне да ми казва разни работи, а аз не мога да го допусна. Следващия път, като дойда в болницата, искам да ти кажа всичко, което съм разбрала със сърцето и душата си, а не онова, което ще ми кажат. Има голяма разлика — това е разликата между силата и безсилието. Знам, че ти ще разбереш, дори сержант Зейлър да не успее.

— Как е разбрала Джулиет, че Робърт знае? — пита ме тя. — Знаеш ли и това? — Неловка тишина изпълва колата, но аз твърдо съм решила да не я нарушавам. — Наоми, сега не е моментът да мълчиш! Господи! От къде е разбрала? Защо му е на Робърт да излиза с жени, изнасилени от брат му? Защо? — Тя чуква таблото на колата с ноктите на пръстите си. — Знаеш ли, всичко, което току-що ми каза за Джулиет, може да се каже и за теб. И ти не си знаела, че Робърт знае за случилото се с теб. Но е знаел. Може би ти си тази, която има чувството, че Робърт ти се е присмивал зад гърба, упражнявал е някаква извратена власт над теб и те е манипулирал. Може да искаш да му отмъстиш и затова да настояваш да отидеш в болницата — за да довършиш започнатото от Джулиет.

— Искам да видя Робърт, защото трябва да говоря с него — отвръщам аз. — Налага се да му обясня нещо. Нещо лично, което е само между нас двамата. — Само ние двамата, Робърт и никой друг. Винаги съм искала това.

---

[1] Път от жълти павеа води до вълшебното изумрудено царство на Вълшебника от Оз в класическия роман за деца на американския писател Лиман Франк Баум „Вълшебникът от Оз“. — Б.пр. ↑

8 април 2006

Започваше да се смрачава, когато пристигнаха. Чарли не спря където би трябвало — в кръглия, посипан с чакъл паркинг, предназначен за колите на гостите. Вместо това се качи върху тревата и усети приглушения сблъсък на гумите с почвата. Продължаваше да натиска педала за газта. В главата ѝ имаше една-единствена мисъл — да продължи да кара, да продължи да гледа напред и да не си позволява много да мисли. Колко ли пъти се бе питала и за жертвите, и за извършителите на насилие — как са го направили, как са продължили живота си след това? Сега разбра — номерът беше да избягваш, на всяка цена, да погледнеш картината в нейната цялост. Да избягваш да видиш себе си в нея.

Чарли блъсна с крак спирачката едва когато синята сводеста врата се изпречи току пред предното ѝ стъкло. Бунгалото, в което бяха двете с Оливия. Неотдавна се беше облягала на тази врата, пушеше цигара и разговаряше със Саймън по телефона, докато Греъм я чакаше в нейното легло. Много лесно можеше да продължи мисълта с: „А сега...“, но Чарли нямаше да падне в този капан. Започне ли да свързва миналото с настоящето и бъдещето, щеше отново да загуби контрол над себе си, а тя не можеше да поеме този риск. Дойде тук, за да измъкне нужната информация от Греъм и Стеф; върху това трябваше да се съсредоточи.

Чу пресекливото дишане на Наоми, което се оказа в хармония с нейното, и това ѝ напомни, че не беше сама в колата.

— Това е — прошепна Наоми. — Бунгалото, което видях през прозореца. — После посочи към съседното бунгало, което беше по-голямо от това на Чарли и Оливия и имаше правоъгълна врата с кремав цвят и прозорци със същия цвят на рамките. — А това е бунгалото, в което ме изнасилиха. Ето го прозореца.

Чарли не си направи труда да я попита дали е сигурна. Наоми се оглеждаше с широко отворени очи, сякаш се опитваше да запомни всяка подробност за някакъв бъдещ тест. Чарли се зачуди как ли би се

чувствала сега, ако и тя бе изнасилена от Греъм, а не се бе втурнала да флиртува с него, да го съблазнява...

Силно тропане по прозореца на колата я накара да подскочи. Кокалчета и гривни тропаха по стъклото, мярнаха се нокти с розов лак. Стеф.

— Коя е тази? — нервно попита Наоми.

Сбърка, като дойде тук. Поредната грешка. Чарли не беше в състояние да разпитва Стеф, нито да вдъхне увереност на Наоми. „Трябва да се обадя на Саймън“, помисли тя и после: „Не мога. Вече ще е разбрал. Няма начин да не е разбрал.“ Натисна копчето за отваряне на прозореца. Нахлу студен въздух. Наоми се сгуши на седалката си и обгърна тялото си с ръце.

— Какво, по дяволите, вършите? — попита Стеф. — Тук не е място за паркиране. Не може да газите така тревата с колата си.

— Късно ме предупреди — каза Чарли.

Стеф засмука горната си устна.

— Къде е Греъм?

— И аз това щях да питам.

— Стига глупости! Аз мислех, че е при теб. Мислех, че двамата си прекарвате чудесен романтичен уикенд заедно. Поне той така ми заяви. Не ми казвай, че е забърсал някоя друга по пътя. Типично за него — тя скръсти ръце.

За Чарли нямаше съмнение, че това не беше игра.

— Значи не е тук — заключи тя.

— Доколкото знам, трябва да е у вас. Какво искаш всъщност?

Чарли усети ужасения поглед на Наоми да пробива дупки в кожата ѝ. Не можеше да я погледне и затова не сваляше очи от Стеф. Трябваше предварително да каже на Наоми за връзката си с Греъм, трябваше да се досети, че Стеф ще подхване темата. Но това означаваше да премисля ходовете предварително, а дори Чарли не бе толкова самоубийствено настроена, че да допусне това в момента.

Чарли отвори вратата и излезе на студа. Вече не валеше, но тревата беше мокра, мокри бяха и покривите на колите на паркинга. Стените на бунгалата бяха нашарени с тъмни влажни петна. Дори въздухът изглеждаше по-гъст поради голямата влажност.

— Да поговорим в административната сграда — предложи Чарли. — Да не безпокоим гостите ви.

— За какво? Нямам какво да си говоря с теб.

Наоми излезе от колата — бледа и сериозна. Чарли наблюдаваше изражението на Стеф — раздразнението бе заменено от шок.

— Позна ли Наоми?

— Не — отрече Стеф, но твърде бързо, твърде механично.

— Напротив, позна я. Греъм я е изнасилвал в онази сграда — посочи Чарли. — Имало е зрители — мъже, които са вечеряли. На бас, че ти си сготвила храната. Прехвалените ти домашно сготвени ястия.

— Не знам за какво говориш — лицето на Стеф почервения. Не умееше да лъже; поне това. Сигурно нямаше да е необходимо много време, за да я накара да запее.

— Тя не ме е видяла — каза Наоми. — Аз не съм я виждала. Как би могла да ме разпознае?

— От снимките, които ти е направил Греъм с твоя телефон и е изпратил на неговия — обясни Чарли. Видя как Наоми трепна и предположи, че навярно се бе опитала да забрави тази подробност. — Нали така, Стеф? На бас, че ще намеря много снимки, ако се поразровя тук. Ти сигурно си достатъчно глупава и си ги запазила за спомен, а Греъм определено е достатъчно арогантен. Къде са снимките на Наоми и на всички останали жени? В рецепцията? Да идем ли да видим?

— Никъде няма да гледаш! Нямах заповед, така че това е против закона. Разкарай се от тук. Няма да си губя времето да разговарям с една от хилядите курви на мъжа ми!

Ръката на Чарли литна и Стеф се строполи на земята. Изправи се на колене и се опита да говори, но Чарли я сграбчи за гърлото.

— Може да я убиеш — тихо отбеляза Наоми.

Навярно го каза като предупреждение. А не като отлично предложение, както прозвуча.

— Ти знаеш какво представлява съпругът ти, нали? — изсъска Чарли в лицето на Стеф. — Знаеш за изнасилванията. Ти си приготвяла онази храна. Навярно си продавала билетите и си вършила цялата административна работа, както го правиш за бунгалата — законната страна на бизнеса ви.

— Не — отрече Стеф, борейки се за глътка въздух.

— Защо сменихте мястото на действие и минахте от бунгалото към камиона на Робърт Хауърт? Да не се разтревожихте, че някой ще познае мястото? Или някой от гостите ви е чул писъци през нощта и е

започнал да задава неудобни въпроси? — Чарли си достави удоволствието да впие нокти в плътта на Стеф.

— Пусни ме, моля те! Боли! Не знам за какво говориш.

— Знаеш ли, че Робърт е променил името си от Анджели на Хауърт? — Чарли доближи устни до ухото на Стеф. — Знаеш ли? — извика тя, колкото ѝ глас държи. Почувства се по-добре — налагаше се да изпусне малко напрежението.

— Да. Не мога да дишам...

— Защо си е сменил името?

— Чарли, за бога! Душиш я. Ще я убиеш, ако не внимаваш.

Чарли не обърна внимание на Наоми. Не ѝ се слушаха съвети как да се държи. Беше твърде късно.

— Защо си смени името Робърт? — повтори въпроса си тя и усети как гърлото на Стеф трепери от ужас под ръката ѝ.

— Двамата с Греъм се скараха. Оттогава не си говорят. Робърт... Не мога да дишам! — Чарли отпусна хватата, но съвсем малко. — Робърт не искаше да има нищо общо с Греъм и с другите от семейството. Дори името.

— За какво се скараха?

— Не знам — закашля се Стеф. — Това си е работа на Греъм. Аз не се меся.

Чарли я ритна в стомаха.

— Да бе, вярвам ти! Как ли би се чувствала, ако те ритат до смърт пред публика? По колко би продавала билетите? Хей? Ами Санди Фрийгард? Познато ли ти е това име? Джулиет Хесълхърст? Пру Келви? Макар че нея Робърт я е изнасилил, не Греъм. Защо? Защо са се сменили, след като Греъм е изнасилил всички останали?

— Нищо няма да кажа, докато не говоря с Греъм — захлипа Стеф. Сви се на топка на тревата, стиснала корема си с ръце.

— Няма да можеш да говориш с него, лайно миризливо. Не само днес, ами бая дълго време. Какво си мислиш, че ще ви сложим двамата заедно в уютна обзаведена килийка и ще ви оставим да си играете на семейство?

— Аз не съм направила нищо, не знам за какво говориш. Нищо лошо не съм направила, нищичко!

Чарли издърпа чантата си от колата и запали цигара.

— Човек сигурно се чувства добре, когато не е направил нищо лошо.

Стеф не се опита да се изправи.

— Какво ще стане с мен? — изплака тя. — Какво ще правиш? Аз не съм виновна за всичко това. Ти сама видя как се отнася с мен Греъм.

— За всичко кое? — попита Чарли, почувствала се по-добре от поетия никотин.

Стеф скри лице в ръцете си.

Чарли усети желание да я ритне отново и я ритна.

— Щом искаш да прекараш остатъка от живота си в затвора, твоя работа. Продължавай да отричаш всичко. Ако искаш обаче да не влизаш в затвора, имаш избор.

Да бе. Стеф трябва да е пълна идиотка, ако вярва, че може по някакъв начин да ѝ се размине. Ако е замесена в организацията на изнасилванията и се е облагодетелствала от тях, щеше да влезе в затвора, и то за дълго. Чарли не се и съмняваше, че в рецепцията и дома на Стеф и Греъм е пълно с доказателства за техните престъпления. Не бяха и сънували, дори в най-екстравагантните си и невероятни сънища, че ще ги хванат. Чарли разбра това по очите на Стеф, по поведението ѝ. Греъм сигурно я е убедил, че няма опасност, че всичко е под контрол.

Що за тъпа гъска би повярвала на мъж като Греъм Анджели?

Стеф вдигна поглед.

— Какъв избор? — попита тя. Цялото ѝ лице бе в сълзи и сополи.

— Намери ми снимка на Греъм. Ще ми трябват и ключовете за онова бунгало — посочи Чарли към къщата с кремавата врата. — Наоми трябва да разпознае извършителя и мястото на престъплението. След като свършим с това, ще отидем в рецепцията и ти ще ми разкажеш всичко, което искам да знам. Ако ми пробутах и най-малката лъжа, ще разбера и ще направя така, че да гниеш в най-гадния затвор, който измисля — излъга Чарли убедително. Всъщност полицията нямаше думата при определяне на мястото, където затворниците излежаваха присъдата си. Стеф можеше да се окаже накрая в новия уютен курорт, категория Д, от другата страна на Комбингам. Всички в Криминалния отдел го наричаха Курорта, защото

в него имаше пансиони вместо килии и се говореше, че храната на затворниците била прилична.

Стеф тръгна, олюлявайки се, през тревата към рецепцията. Задната част на полата ѝ беше подгизнала. Бе лежала на мократа трева, но Чарли бе убедена, че това по плата не беше само вода. Беше се напипала, миризмата я издаваше. Би трябвало да изпитвам някакво съчувствие към нея, помисли си Чарли. Но не изпитваше. В нея нямаше и капка съчувствие към Стеф.

— Ами ако Греъм я е принудил да участва? — обади се Наоми. — Ами ако наистина не знае нищо?

— Знае. Никой не я е принуждавал. Не можеш ли да познаеш, когато някой те лъже?

Наоми разтри ръце и дъхна в тях.

— Ти и Греъм — започна тя неуверено.

— Няма да говорим за това — отрязва я Чарли. Наоми бе избрала възможно най-лошата комбинация от думи.

Вратата на рецепцията се отвори и Стеф се появи, преоблечена в черен анцуг и маратонки. Тръгна през поляната отново, този път с по-стабилна крачка. Чарли видя отдалеч снимката в ръката на Стеф. Видя и как Наоми се сви.

— Това е само снимка. Не може да ти стори нищо.

— Спести ми терапевтичните си глупости — озъби се Наоми. — Мислиш, че няма да ме заболи да видя лицето му след всичките тези години ли? Ами ако се върне? Не знам дали мога да се справя с това? Хайде да си вървим.

Чарли поклати глава.

— Дошли сме вече — заяви тя, сякаш сегашното състояние на нещата бе необратимо. Така го чувстваше. Тя щеше завинаги да си остане заклещена тук, в „Силвър Брей“, с мократа трева, която гъделичкаше глезените ѝ през чорапогащите.

Стеф изглеждаше все така ужасена. С приближаването започна да говори като обезумяла, твърде отчаяна, за да дочака да дойде по-близо.

— Аз не знаех, че изнасилват жени — каза тя. — Греъм ми каза, че са актриси, че това с изплашената жертва било само игра. Както бе игра, когато аз го правех.

— Когато ти си го правила? — повтори Чарли като ехо. Грабна снимката от ръката на Стеф и я подаде на Наоми, която я погледна за секунда и веднага я върна. Чарли се опита да погледне в очите ѝ, но не успя; Наоми заби поглед в обратна посока в някаква горичка. Чарли сложи снимката в чантата си, а нея пусна на шофьорската седалка в колата. Искаше ѝ се да е колкото се може по-далече от снимката на Греъм. Защо мълчеше Наоми? Греъм ли я беше изнасилвил, или не?

— Повечето време аз бях жертвата — продължи Стеф, останала без дъх. — Греъм връзваше мен за леглото, аз трябваше да пиция и да се моля, да се опитвам да се освободя. Беше изтощително. Трябваше и да се грижа за бунгалата, чистене, резервации, потвърждения...

— Млъкни — изсъска Чарли. — Дай ми ключа — протегна тя ръка. — Върви в рецепцията и ме чакай. И не прави нищо друго, чу ли ме? Не се опитвай да звъниш на Греъм на мобилния. Ако се обадиш на някого, ще разбере. Лесно ще получи информацията от телефонната централа или от мобилния ти оператор. Един погрешен ход и ще прекараш следващите двайсет години в мръсна, смрадлива килия. Няма да видиш дневна светлина, докато остарееш, а и когато излезеш, някой вероятно ще те наръга с нож на улицата. — Де да можеше да стане така, помисли си Чарли. Но това не ѝ попречи да се наслади на думите си. — Жени, които действат в съучастие със серийни изнасилвани, не са особено обичани — заключи тя.

Стеф подаде ключа, хленчейки, и се запрепъва обратно към рецепцията.

— Е? Това ли е мъжът, който те нападна? — обърна се Чарли към Наоми.

— Да.

— От къде да знам, че не лъжеш? — О, как ми се иска да лъжеш.

Наоми обърна лице към нея и Чарли видя колко бяла бе станала кожата ѝ, почти прозрачна. Все едно я бяха топнали в белина — така ѝ се бе отразил шокът, предизвикан от лицето на снимката, лицето на Греъм.

— Не искам да е той — призна тя. — Не искам да кажа „да“. Някак си ми беше по-лесно да не знам, но... е той. Това е мъжът, който ме изнасили.

— Хайде да погледнем бунгалото и да свършваме — каза Чарли и тръгна към вратата, хванала ключа между палеца и показалеца,

готова да намушка всеки, който ѝ се изпречи. Спря, защото забеляза, че Наоми не идва. — Ела де — подкани я тя.

Наоми се бе втренчила в прозореца.

— Защо да влизам вътре? Аз знам, че това е мястото.

— Ти може би, но аз не знам — отвърна Чарли. — Съжалявам, но в показанията си написала, че не си видяла отвън сградата, в която си била. Трябва да потвърдиш местопрестъплението, като го погледнеш отвътре. — Чарли отключи вратата и влезе в тъмното. Опипа стените около вратата и намери цяло табло електрически ключове. Повечето бяха с функция за регулиране силата на светлината. Изпробва няколко, докато накрая успее да светне. Беше точно като бунгалото, в което бяха отседнали с Оливия, само дето беше по-голямо. Изглежда никой не го ползваше в момента: не се виждаха нито дрехи, нито куфари. Бунгалото беше празно, като се изключат мебелите — всички безукорно чисти. Тъмночервените пердета на парапета около спалнята на полуетажа бяха дръпнати настрана и Чарли видя дървено легло. На върха на всяка от четирите подпори имаше резбован жълъд.

Чарли чу тежко дишане зад гърба си. Обърна се и видя, че Наоми трепери цялата. Изкачи се по стълбите до спалнята, чудейки се дали Греъм бе избрал специално това легло заради тези издатини, за които можеше лесно да се връзва въже. За миг ѝ се стори, че ще повърне.

— Може ли да се махаме от тук вече? — попита Наоми от долния етаж.

Чарли тъкмо се канеше да отговори и светлината угасна.

— Кой е там? — викна тя в същия миг, в който Наоми писна:

— Чарли!

Чу се трясък — вратата на бунгалото се бе затворила.

Събота, 8 април

Тъмнината, която ни обгражда, е възможно най-лошата — такава тъмнина, която те обгръща и те кара да си мислиш, че никога няма да се добереш отново до лъч светлина. Трае само секунда. Чувам тихо бръмчене и вътрешността на бунгалото отново изплува пред погледа ми. Но едва се вижда. Всичко изглежда сиво. Мъжки глас казва: „Мамка му.“ Виждам два силуета в мрака — единият на по-едър човек, другият е по-малък и по-слаб. Едрият би могъл да си ти, Робърт. За миг си представям, че си ти, и сърцето ми ще се пръсне от радост. Забравям за съпадението на ДНК, забравям лъжите, които ми наговори, забравям истинското ти име и факта, че брат ти е изнасилвач. Не веднага, де. Мисля за целувките ти, представям си ги, усещам ги, мисля как се почувствах, когато ми каза да се махам и да те оставя на мира. Как се чувствам, като те няма в живота ми.

Постепенно в стаята става по-светло. Бръмченето е от реостата на ключа за осветлението. Виждам двамата мъже — не си нито ти, нито Греъм Анджили, а са младши следователите Селърс и Гибс. Напрежението се изцежда от тялото ми и раменете ми увисват.

— На какви игрички си играете? — крясва им Чарли. — За малко да ми докарате инфаркт.

Поглеждам Гибс и очаквам да реагира остро на упрека, но той не изглежда толкова свиреп, колкото ми се видя в сряда в моята работилница.

— Извинявай — казва той. — Сигурно съм се облегнал на ключа.

Селърс, дебелият, е ядосан.

— Ти на какви игрички играеш? Изчезваш, без да се обадиш на никого. Какво трябваше да кажем на Прауст?

Чарли не отговаря.

— Включи си проклетия телефон и се обади на Уотърхауз — продължава Селърс. — Човекът не е добре. Повече се притеснява за теб, отколкото, че трябва да лъже Снежния човек. Виждал съм мъже,

чиито съпруги са изчезнали, които се справят по-добре от него. Ако не му се обадиш скоро, кой знае какво може да направи.

Чарли тихо ахва, сякаш думите му са я изненадали или разстроили.

— Къде е Анджили? — пита Гибс.

Чарли поглежда към мен, после към двамата си колеги.

— По-добре да говорим насаме. Наоми, почакай тук. Ние ще излезем. — Насред крачка се спира и пак ме поглежда. — Освен ако не предпочиташ да чакаш отвън.

Усещам трите чифта очи, вперени в мен. Не искам да стоя в тази стая, където съм била измъчвана, особено пък сама, но навън ще съм беззащитна, ако Греъм Анджили изведнъж се върне. Може да съм първия човек, който ще види. Но Стеф смяташе, че той е у Чарли...

— Какво прави Греъм Анджили в твоята къща? — питам я аз.

В мен се надига подозрение, като виждам, че и Гибс, и Селърс са също толкова смутени, колкото и Чарли. Знаят нещо.

— Какво става? — опитвам се гласът ми да не звучи така, сякаш се моля за информация, умолявам ги да ме допуснат в техния кръг. — Ти и Греъм... да не би да се виждате? Спиш ли с него?

Колкото и смахнато да ми звучи, друго обяснение не виждам.

— Как можа? — крещя срещу нея. — Как? Познавала си го, преди аз да се появя за първи път в участъка ли? Когато ти дадох онази визитка...

— Това ще трябва да почака — намесва се Селърс. — Налага се да поговорим, сержант.

Чарли прокарва пръсти през късата си коса.

— Дай ни пет минути, Наоми. Моля те. После ще поговорим, става ли?

Никой от следователите не се помръдва и аз разбирам, че ме пращат да чакам отвън. Тръгвам по най-бързия възможен за мен начин към вратата, която сякаш е на милион километри от мен. Затварям я зад себе си. Опитвам се да подслушвам, но се оказва напразно: стените са твърде дебели, сградата — твърде добре направена. Като запечатан контейнер е — нищо не може да излезе навън.

Вече се е стъмнило, но има прожектор, закрепен за стената на едно от бунгалата. Имам чувството, че съм точно в центъра на лъча му и привличам всички погледи. Ако Греъм Анджили мине сега с колата

си, веднага ще ме забележи. Клякам и обгръщам коленете си, чувствам се като преследвано животно.

Започвам да дишам плитко и на пресекулки. Прекалено много неща се оказват свързани, а не би трябвало да бъдат. Ти не би трябвало да си брат на мъжа, който ме изнасили. Ивон не би трябвало да разполага с негова визитка, нито да проектира сайт за него. Чарли не би трябвало да спи с него, но спи, сигурно спи.

Селърс и Гибс не знаеха, че тя е в Шотландия. Не знаеха, че ме е довела със себе си. Защо е избягала, без да се обади на никого? Защо ме доведе тук? За примамка ли? На лицето на Селърс се изписа едва ли не ужас, когато я видя в бунгалото. Сякаш никога не е предполагал, че е способна на това, което е направила, каквото и да е то.

Може да се случи пак.

И сега стоя на мястото, където някога ме изнасилиха, с жена, която лъже мен и колегите си, без да ѝ мигне окото. Какво правя, по дяволите? Скачам на крака. Трябва да се движа, да заменя мисленето с действие, преди подозренията ми да се превърнат в непоносим ужас.

Чантата на Чарли е на шофьорската седалка в колата ѝ. Вратата е затворена, но не е заключена. Отварям я, дръпвам ципа на чантата и търся ключовете. Ако имах смелост, щях да избягам пеша, но не мога много да тичам, а и това място е прекалено отдалечено.

Няма ключове в портмонето, няма и в отделението с ципа. Няма ги в чантата. По дяволите. Навеждам се отчаяна към стартера, защото знам, че не съм от хората с късмет. Примигвам няколко пъти, за да се уверя, че не си въобразявам под влияние на стреса: ключовете са там, цяла връзка. За вкъщи, за работата, за колата. Може даже да има и от къщата на съседите. Зяпам висящия метален грозд и се питам не дразни ли Чарли като шофира. Ако бях на нейно място, щях да сваля ключа от колата и да го нося отделно.

Хвърлям чантата на съседната седалка, качвам се в колата и я запалвам. Двигателят е тих. Връщам на заден по тревата и с друсване слизам от затревената площ върху чакъла. След секунди карам по тясна алея и се отдалечавам от „Силвър Брей“. Чувствам се добре. По-добре, отколкото когато стоях под прожектора на Греъм Анджили, на негова земя и чаках да дойде и да ме намери.

Което не се случило, защото той е в къщата на Чарли. Ключовете ѝ са у мен. Мога да отида и да го намеря. Той не знае, че аз знам къде е

или пък кой е.

Задъхвам се при мисълта, че най-после имам предимство пред него. Не искам да го загубя. Няма да го загубя, не мога. Вече достатъчно съм губила. Сега моментът е подходящ да си припомня, в най-големи подробности, всички фантазии за отмъщение, които всеки ден, по цял ден се въртяха в ума ми, преди да те срещна. Коя ми харесваше най-много: да го намушкам, да го застрелям, да го отрова? Да го завържа и да изтърпи всичко, което той стори с мен?

Трябва да се отърва от колата на Чарли при първа възможност — ще я оставя край пътя веднага щом стигна до някое по-оживено шосе и оттам ще продължа на стоп. Иначе няма да мине много време и ще ме спре някоя полицейска кола. Повярвай ми, Робърт, този път нищо не може да ме спре. Със или без Чарли, ще дойда в тази болница и ако отново ми кажеш да се махам и да те оставя на мира, няма да ми пука.

Защото сега разбирам. Знам защо го каза. Мислеше, че съм говорила с Джулиет, нали? Така си предположил. Или по-скоро предположил си, че тя е говорила с мен. Предала ми е нейната версия за събитията, изкривила е всичко, казала ми е всичко, което не би искал да знам, защото не би могъл да го понесеш. И затова си се предал.

Казах ти, че те обичам, когато бях в болницата. Сигурно си видял, че го казвам искрено, по очите ми, по гласа, и въпреки това се предаде. И очакваше и аз да направя същото, да си тръгна. Докато не дойда пак в болницата, ще си убеден, че никога повече няма да се върна.

Как можа да си го помислиш, Робърт? Толкова ли не ме познаваш?

8 април 2006

— Взела е шибаната ми кола! — викна Чарли в тъмнината.

— Нали не си оставила ключовете в колата? — попита Селърс, тичайки след нея.

— Ключове, чанта, телефон, кредитни карти. Господи! Да не сте си отворили устата, не искам да слушам. Да не сте посмели да ми кажете, че не трябваше да я водя с мен, че не трябваше да си оставям колата отключена с чантата в нея. Изобщо ще може ли да избегнем всякакви дискусии на тема какво е трябвало или не е трябвало да правя? Все още съм ви началник, не забравяйте. — Чарли имаше желание да ги попита какво знае Прауст, но не искаше да показва слабост пред тях. Кризисните ситуации налагаха завръщане към грубата тактика, която ѝ помогна да завърши школата: никога не показвай, че ти пука.

— Селърс, вади телефона. Искам си колата.

— Ще ти трябва късмет, шефе. Знаеш ги шотландските полицаи.

— Тя няма да е дълго в Шотландия. Тръгнала е към болницата в Кълвър Вели да види възлюбения психопат Робърт Хауърт. Нареди на паркинга да я чакат няколко униформени полицаи. Гибс, с теб ще идем да поговорим с госпожа Греъм Анджели.

Чарли се бе стегнала при появата на Селърс и Гибс и сега действаше с типичното за нея самочувствие или поне успяваше да създаде такова впечатление.

Стеф беше в сградата на рецепцията, седнала зад едно от бюрата, с руло розова тоалетна хартия и шишенце лакочистител, и търкаше нокътя на показалеца си с парче хартия. Кожата на врата ѝ беше червена. Нарочно не вдигна поглед, като влязоха. Лицето ѝ — също като задника ѝ, ако можеше да се вярва на думите на мъжа ѝ — беше с оранжев тен, с изключение на малки кръгове около очите, където бяха останали по-светли участъци от кожа. Прилича на бухал, помисли си Чарли.

— Ергенски вечери — викна високо тя и тресна с длани по бюрото.

Тялото на Стеф се сгърчи.

— Как разбра? Кой ти каза? Той ли? — посочи с глава към Гибс.

— Вярно ли е?

— Не.

— Току-що ме попита как съм разбрала. Никой не казва „как разбра“ за нещо, което не е вярно. Би казала: „Защо мислиш така?“, или си толкова тъпа, че не разбираш разликата?

— Мъжът ми искаше да те чука само заради професията ти — злобно изтърси Стеф. — Никога не те е харесвал. Рискът го възбужда, това е. По същата причина ти позволи да използваш нашия компютър оная нощ, макар да знаеше, че си ченге. Ако си беше направила труда да се поровиш, щеше да намериш какво ли не. Казах на Греъм, че е постъпил тъпо, но той просто не може да се въздържа. „Това е тръпка“, така ми каза. — Стеф се изхили. — Знаеш ли как ти вика? Бууб Тюб^[1]. Защото си кльоцава, а циците ти са прекалено големи.

Не мисли за това. Не мисли за Греъм. Нито за Саймън.

— Какво има в компютъра, което Греъм не би искал да открие? — попита Чарли. — Ти нали каза, че всички жени били актриси, всичко е било по взаимно съгласие и нищо скрито-покрито? Ако това е вярно, Греъм няма защо да се страхува от полицията. Приеми фактите, Стеф. Не си достатъчно интелигентна, за да ме лъжеш убедително. Току-що два пъти влезе в противоречие със собствените си думи, само за по-малко от две минути. И аз не съм единственият човек, който е значително по-умен от теб и може като нищо да те преметне. Помисли за Греъм. Не ти ли идва на ума, че той с удоволствие ще хвърли цялата вина върху теб? Мислиш ли, че няма да сътвори някоя история, която ще е... о, хиляда пъти по-убедителна от всичко, което би могло да се роди в твоята глава? Той е завършил с отличие в Оксфорд. Ти си просто негова слугиня.

Стеф изглеждаше притисната в ъгъла. Погледът ѝ блуждаеше нервно, очите ѝ скачаха от предмет на предмет из стаята без видима причина.

Очите ѝ. Кожата около тях не беше оранжева, защото Стеф е имала маска, докато е лежала в солариума, като маските, които са нахлузвали на изнасилените жертви. За разлика от Сам Комботекра,

който твърдеше, че никога не е влизал в магазини за такива неща, Стеф много добре знаеше откъде се купуват на едро маски за очи. Дали Греъм не я е пращал от време на време да попълни запасите? Чарли блъсна тоалетната хартия и лакочистителя на пода.

— Ще те попитам още веднъж — каза тя със смразяващо безразличие. — Бизнесче с ергенски вечери ли въртяхте?

— Да — отговори Стеф след кратко мълчание. — И Греъм не би могъл да стовари никаква вина върху мен. Аз не съм мъж. Не мога да изнасиля никого.

— Може да каже, че ти си мозъкът на операцията. Дори може да каже, че ти си го накарала да участва. И ще каже и двете. Неговата дума срещу твоята. На бас, че ти си водила цялата организационна дейност, записвала си желаещите, същото, което правиш и за бунгалата.

— Но... няма да е честно от негова страна да каже така — запротестира Стеф. Чарли бе забелязала през годините, в които бе работила в полицията, че и най-безмилостните и отявлени социопати си мислеха, че имат право на справедливо отношение към себе си. Подобно на много престъпници, с които се бе сблъсквала Чарли, Стеф бе ужасена от мисълта, че с нея може да се отнесат нечестно. Много по-лесно бе да се нарушават нормите — нравствени и правни, — когато другите хора продължаваха да ги спазват.

— И чия бе идеята да завъртите този бизнес? Ергенски вечери с изнасилвания на живо. Вдъхновено направени, между другото. Браво. Сигурно представленийцата ви са били много популярни.

— Идеята беше на Греъм, нацяло.

— Не на Робърт Хауърт? — намеси се Гибс.

Стеф поклати отрицателно глава.

— На мен никога не ми е харесвала тази идея. Знаех, че не е редно.

— Значи си знаела, че жените не са били актриси — каза Чарли. — Знаела си, че ги изнасилват.

— Не, мислех, че са актриси.

— Тогава какво не е било редно?

— Ами не беше редно, въпреки че жените искаха да го направят.

— О, така ли? И защо?

Стеф се помъчи да измисли нещо. Чарли почти виждаше как зъбците се движат в главата ѝ: бавно се въртят, скърцат и се надяват да зацепят.

— Онези мъже, които идваха... може да са гледали представленията, които давахме... които Греъм даваше, и... да са си създавали погрешното убеждение, че това може да се прави с жените.

— Кажи ми проклетата истина! — кресна Чарли и сграбчи Стеф за косата. — Знаела си, нали, грозна кучко? Знаела си, че тези жени са били изнасилвани!

— Ау! Пусни ме, боли... Добре, знаех!

Чарли усети как изчезва съпротивлението в ръката ѝ. Беше отскубнала кичур от косата на Стеф, по главата ѝ имаше капчици кръв. Гибс гледаше с безразличие; сигурно със същото изражение щеше да гледа и скучен ръгби мач по телевизията, все толкова щеше да се промени лицето му или поведението му.

Стеф започна да подсмърча.

— Аз не съм съучастница, аз съм жертва. — Тя потърка нараненото място на главата си. — Не исках да го правя, Греъм ме караше. Каза, че не можел да рискува да отвлеча жени от улицата прекалено често, затова през повечето време аз трябваше да играя ролята на жертвата. Всичко, което е правил с онези жени веднъж или два пъти, с мен го е правил стотици, хиляди пъти. Понякога толкова се протривах, че не можех дори да седна. Не можете да си представите какво е. Нямате представа какво е да си на мое място, затова недейте...

— Преди малко каза, че си играела роля — напомни ѝ Чарли. — Греъм ти е съпруг. Ти така и така спиш с него. Защо да не го правите и пред публика и да спечелите малко пари? Много пари вероятно.

— Греъм ме изнасилваше, точно както изнасилваше другите — настоя Стеф.

— Преди каза, че ролята ти била изтощителна — отново ѝ напомни Чарли. — Не травмираща, ужасна, унищителна. А изтощителна. Странен начин да се говори за безкрайно изнасилване пред публика. Звучи много по-убедително като описание на участие в секс представления на живо, с желание, вечер след вечер. Тогава бих могла да си представя, че е изтощително.

— Не съм го правила с желание. Ненавиждах го. Казвах на Греъм: по-добре да чистя тоалетните всеки ден, отколкото да правя

това.

— Тогава защо не се обади в полицията? Можеше да сложиш край на тормоза с едно телефонно обаждане.

Стеф премига няколко пъти, докато схване тази необикновена идея.

— Не исках да създавам неприятности на Греъм.

— Така ли? Повечето жени щяха с готовност да „създадат неприятности“ на мъж, който ги е изнасилвил само веднъж, да не говорим, ако го е направил стотици пъти.

— Не и ако този мъж е техният съпруг! — възрази Стеф и избърса мокрото си лице с опакото на ръцете.

Чарли трябваше да признае, че в отговора ѝ имаше логика. Възможно ли бе Стеф да е била въвличана насила? И Робърт Хауърт също? Може ли Греъм да е накарал брат си насила да отвлече и изнасили Пру Келви?

— Греъм не е лош човек — каза Стеф. — Той просто... Той вижда света по различен начин, това е. Има си свой начин. Жените винаги имат фантазии за изнасилване, нали така? Той така казва. И освен това той не ги наранява физически.

— Според теб изнасилването не се брои за физическо нараняване, а, тъпа кучко? — обади се Гибс.

— Ами не се брои — отвърна Стеф възмутено. — Не е задължително. Това си е просто секс. Греъм никога не е пребивал някоя, нито е пращал някоя в болница. — Тя погледна към Чарли обидено. — Виж, Греъм е преживял ужасно детство. Майка му била пачавра и пияница, а баща му не давал пет пари. Били са най-бедното семейство в селото. Но това калило Греъм винаги го е казвал. Хората, на които никога нищо лошо не им се е случвало в живота, са нещастници, а не щастливци. Никога не разбират от какво са направени, на какво биха били способни, ако се изправят пред истинско предизвикателство.

— Него ли цитираш? — попита Чарли.

— Само казвам, че вие не го разбирате, а аз го разбирам. След като баща му ги напуснал, майка му се стегнала и започнала бизнес...

— Да, бизнес със секстелефон — прекъсна я Чарли. — Много предприемчиво от нейна страна.

— От курва аматьор станала курва професионалист, казва Греъм. Той се срамуваше от нея. Но в едно отношение бе доволен от бизнеса ѝ — най-сетне имали малко пари и той можел да избяга. Образовал се и направил нещо от себе си.

— Направил е от себе си похитител и изнасилвач, ето какво е направил от себе си — обади се Гибс.

— Той е успял бизнесмен — заяви гордо Стеф. — Миналата година ми купи регистрационен номер за колата по поръчка, който струваше пет хилядарки. — Тя въздъхна. — В много бизнеси се вършат такива задкулисни неща, че ако се знаеше за тях, щяха да...

— Как рекламирахте? — прекъсна жалките ѝ оправдания Гибс. — Как привличахте клиенти?

— Главно чрез чатруми в интернет. И се предава от уста на уста много често. — Стеф говореше с отегчен тон. — Греъм се занимава с това. Вика му вербуване.

— Зрителите групови резервации ли правят?

Чарли кимна при въпроса на Гибс. Беше важен. Трябваше да го остави да поеме разпита за известно време. Нейният интерес бе прекалено личен; Гибс мислеше за механизма на действие.

— Много рядко. Веднъж имахме група, в която имаше и жени. Това беше необичайно. Обикновено резервациите са индивидуални, а Греъм никога не бе допускал да има жени — мъжете в публиката биха се чувствали неудобно.

— Та значи как точно се процедира? — попита Гибс. — Мъж, който ще се жени, се свързва с Греъм и иска да му организира една от неговите специални ергенски вечери и после?

— Греъм намира другите мъже, да стане група от десет-петнайсет човека.

— Как ги намира?

— Нали ви казах. Главно като разговаря с хора в интернет. Той е много навътре в тия... порно киберобщности. Има много връзки.

— Високопоставени приятели — измърмори Чарли.

— Значи тези мъже прекарват ергенските си вечери с хора, които никога не са виждали? — попита Гибс.

— Да — отвърна Стеф, все едно това би трябвало да е очевидно. — Повечето мъже не могат да поканят нормалните си приятели. По всяка вероятност нормалните им приятели едва ли си падат по такъв

род неща, затова нашите клиенти не биха искали те да узнаят за странните им вкусове. Разбирате ли?

Чарли кимна, усещайки как из цялото ѝ тяло плъзва отвращение като бавно действаща отрова.

— Нормалните мъже искат да прекарат ергенските си вечери със своите приятели — тихо каза Гибс. — Това е смисълът. А не да гледат изнасилване, седнали до непознати. Това не е ергенска вечер.

— Значи Греъм събира десет-петнайсет ексцентрични извратени типове за всяко изнасилване и какво става после? — намеси се пак Чарли. — Мъжете срещат ли се преди това, опознават ли се?

— Не, разбира се. Те не искат да се познават. Просто искат да прекарат една вечер с подобни на себе си хора, с които повече никога няма да се видят. Дори не използват собствените си имена. Щом се запишат, Греъм им измисля ново име, което използват през цялата вечер. Вижте, надявам се да получа някакво признание за помощта, която ви оказвам. Сега не можете да кажете, че не ви съдействам.

Неприятен спомен излезе на повърхността в мислите на Чарли.

— Греъм нали бил разсеян и винаги оплесквал нещо с резервациите за бунгалата?

Стеф се намръщи.

— Да, но бунгалата въртя аз. Греъм не си пада по тази работа, в сравнение с ергенските вечери, де. Когато нещо наистина го интересува, прави всичко както трябва на сто процента.

— Възхитително — вметна Чарли.

Стеф сякаш не долови сарказма ѝ.

— Да — съгласи се тя. — Гледа никога да не излага на риск клиентите си. Наистина много държи да са в безопасност — това е основното му правило — винаги да се грижи за клиентите; никога не хапи ръката, която те храни.

— Нямам търпение да му кажа, че всичките му клиенти ще бъдат подведени под отговорност за съучастничество в изнасилване — заяви Чарли.

— Не можеш — поклати глава Стеф. Опитваше се да се държи като обективен източник на информация и да скрие триумфа в гласа си, но Чарли го чу. — Това, което ви казах: че жените са платени актриси, е официалната версия. Греъм казва на всеки, който се запише, че ако не дай си боже стане нещо, всички трябва да твърдят, че са били

убедени, че гледат шоу, в което изнасилването е игра, а жените участват по свое желание. Затова единствено Греъм прави секс, а мъжете само гледат, макар навярно да им се иска да вземат участие и те. Измислено е така, че да не могат да ги обвинят в нищо. Вие не можете да докажете, че клиентите са знаели, но безучастно са гледали как жените насила са заставяни да правят секс.

— Ти току-що ни каза — отбеляза Гибс, без изобщо да се впечатли от логиката ѝ. — И двамата те чухме да го обясняваш съвсем ясно. Това ни е достатъчно.

— Но... нали не е написано черно на бяло — Стеф пребледня.

— Наистина ли си мислиш, че не можем да накараме тези мъже да пропеят? Смяташ, че няма да проговорят, че всички ще се придържат към версията? — Чарли се наведе над бюрото. — Прекалено много са, Стеф. Някой от тях ще подаде и ще изплюе камъчето, защото ще е напълнил гащите от страх. Ще се хванат на същата лъжа, на която се хвана и ти — че като говорят, ще се спасят от затвора.

Долната устна на Стеф затрепери.

— Греъм ще ме убие — изхлипа тя. — Ще хвърли вината върху мен, няма да е честно! Ние просто предоставяхме вид услуга, това е. Забавление. Мъжете не са сторили нищо нередно, не са пипнали с пръст онези жени.

— Ти ли приготвяше храната? — попита Гибс. — Изисканите вечери? Или Робърт Хауърт? Знаем, че и той е замесен в изнасилванията, знаем, че някога е бил готвач.

Чарли скри изненадата си. Робърт Хауърт е бил готвач?

— Аз готвех — въздъхна Стеф.

— Пак ли лъжеш?

— Опитва се да прикрива Робърт, защото е брат на Греъм — обади се Чарли. — Ако Греъм проявява сантименталност по отношение на клиентите си, представи си какво изпитва към брат си.

— Тук грешите, наистина — злорадо отбеляза Стеф. — Робърт и Греъм не си говорят от години.

— Защо? — попита Гибс.

— Имаше голям скандал. Робърт започна да излиза с... една от онези жени. Каза на Греъм, че ще се ожени за нея. И наистина взе че се ожени, тъпакът му е тъпак.

— За Джулиет ли? — обади се Чарли. — Джулиет Хесълхърст? Стеф кимна.

— Греъм побесня, задето Робърт изобщо се е запознал с нея, след... е, знаете... Излагаше бизнеса на риск. Греъм можеше да се озове зад решетките, а Робърт пет пари не даваше и направи каквото си бе наумил. — Устните ѝ потрепваха от гняв. — Греъм е прекалено мекушав с Робърт. Винаги съм му казвала, че ако Робърт беше мой брат, никога нямаше да му проговоря.

— Е, нали каза, че Греъм не му говори — напомни ѝ Чарли.

— Да, но все се опитва да се сдобрят. Аз им служа за посредник и вече ми писна да предавам съобщения напред-назад. Моят съпруг е прекалено мекушав. Робърт е този, който не иска да подаде ръка. — Стеф свъси вежди и се замисли дълбоко. — Греъм обаче казва, че не може да се откаже от него. Робърт е малкото му братче, винаги се е грижел за него. Във всеки случай повече, отколкото оня нехранимайко баща им.

— Значи Греъм нямаше нищо против да прости на Робърт, задето е изложил бизнеса на опасност? — обобщи Гибс.

— Да. За Греъм семейството си е семейство, каквото и да става. Той беше такъв и е майка си и баща си. Робърт прекъсна всякаква връзка с тях, и с двамата. Дума не им е проговорил, откакто е напуснал родния си дом. Смята, че си го заслужават, щом никога не им е пукало за него. То си беше така де, ама... той каза същото и за Греъм, като се скараха, задето Робърт започна да излиза с онази Джулиет. А то изобщо не беше същото! — Нов повод за изразяване на старо възмущение.

— Щом Греъм обича Робърт, имаш основания да лъжеш за участието на Робърт в изнасилванията — заключи Чарли.

Стеф се намръщи.

— Повече нищо няма да ви кажа за Робърт.

— Той е изнасилвил Прудънс Келви — обади се Гибс.

— Не знам за какво говорите. Не съм чувала това име. Вижте, не помня имената на всички жени. Бях заета в кухнята през повечето време.

— Пру Келви е била изнасилена в камиона на Робърт — каза ѝ Чарли.

— О, така ли? В такъв случай не бих могла да знам. Когато не бяха нужни ястия, стоях настрана. Освен когато аз трябваше... да играя ролята на жертва.

— Защо сменихте бунгалото с камион? — попита Гибс.

Стеф се взря в ноктите си.

— Е?

Тя въздъхна, сякаш въпросите я изтощаваха.

— Бизнесът с бунгалата вървеше все по-добре и по-добре. Стигна се дотам, че почти през цялото време имаше хора, гости. Греъм реши, че е прекалено рисковано — някой можеше да види или да чуе нещо. А камионът беше... подвижен. Беше по-удобно. Особено за мен. Беше ми писнало от проклетото готвене. И без него си имам достатъчно работа. Единственият недостатък е, че сега не можем да взимаме толкова много, защото в пакета няма включена вечеря. Но все пак предлагаме напитки. — Стеф беше надигнала глас, сякаш се оправдаваше. — Шампанско, качествено шампанско. Така че не е като да не предлагаме нищо.

Чарли си помисли как би се зарадвала, ако Стеф Анджели внезапно се гътне и умре от неочакван, но особено болезнен инфаркт. Гибс, изглежда, споделяше същите чувства.

— Ненавиждам го този Робърт — изхлипа Стеф, сякаш повече не можеше да крие омразата си. — Да си смени името... копелето му с копеле. Направи го само за да нарани Греъм, и успя. Греъм бе съсипан. А в момента е в ужасно състояние, откакто ти му каза, че Робърт е в болница. — Стеф захвърли последните думи срещу Чарли, която се опита да не трепне, спомняйки си как бе разговаряла по мобилния си със Саймън пред Греъм. После Греъм нехайно попита: „И какво се е случило с тоя приятел Хауърт?“, и Чарли му разказа за Робърт и сподели, че е малко вероятно да оживее. Греъм видимо се разстрои; Чарли тогава си помисли колко е хубаво, че има сърце за чуждото нещастие.

— Греъм наистина държи на семейството, а неговите са хвани единия, удари другия — продължаваше Стеф. — Даже братчето му се оказа предател. За кого се мисли тоя Робърт? Той постъпи зле, а не Греъм. Толкова е нечестно! Всеки знае, че не трябва да смесва работата с удоволствието, а още по-малко е редно човек да се опитва да съсипе бизнеса на собствения си брат. А той го направи на два пъти.

— Какво?

— Оная Наоми, с която беше преди малко. Робърт сигурно е чукал и нея, защото тя се опита да запази бунгало за двама им. И освен това се представи като Хауърт, но аз разбрах, че е тя, още щом чух името Наоми. Греъм газ пикаеше. „Робърт пак се издъни“, викаше.

Чарли се опита да проясни мислите си. Няма по-ефикасно средство да си докараш мисловна клаустрофобия от това да разговаряш с тъп човек.

— Греъм и Робърт не си говорят, но въпреки това вие използвате неговия камион за вашите ергенски вечери.

— Да — кимна Стеф. — Греъм си има комплект резервни ключове.

— Искаш да кажеш, че използвате камиона му за ергенските си вечери без знанието на Робърт? — извиси глас Гибс с явно недоверие. — Все трябва да е забелязал, че камионът му изчезва понякога през нощта. Да не би Греъм да се е преструвал, че го използва за нещо друго?

Чарли си помисли, че въпросите на Гибс бяха насочващи и това не й хареса. Да не би да се опитваше да намери начин да оневини Робърт за всичко? Все пак твърдо се знаеше, че Хауърт е изнасилил Пру Келви — имаше солидно неопровержимо доказателство за това.

Стеф прехапа устни и сякаш застана нащрек.

Гибс реши отново да опита.

— Ако Робърт не е искал да има нищо общо с Греъм, защо му е позволил да използва камиона? За пари ли? Под наем ли го взима Греъм?

— Нищо няма да ви кажа за Робърт — заинати се Стеф и скръсти ръце на гърдите си. — Греъм и без това ще ме убие. Ако проговоря за Робърт, ще ме реже парче по парче. Той много закриля брат си.

---

[1] Voob Tube (англ.) — тръба с цици. — Б.пр. ↑

Събота, 9 април

Минава полунощ, когато стигам до нас. Спря ми един бърбърив млад шофьор на камион на име Тери и се прибрах благополучно. Не се притеснявах, че съм в колата на непознат. Всички най-лоши неща, които могат да ми се случат, вече са ми се случили. Имунизирана съм срещу опасности или поне така се чувствам.

Колата на Ивон не е тук. Сигурно се е върнала в Кеймбридж при Бен. Знаех си, че така ще направи, когато вчера излязох, без да й кажа къде отивам. Ивон е от хората, които не могат да стоят сами. Има нужда от някоя силна личност до себе си, някой, на когото да може да разчита, а моето поведение напоследък е твърде непредсказуемо. Навярно си мисли, че животът с Бен ще е по-сигурен.

Клишето „Любовта е сляпа“ трябва да се замени с поточното: „Любовта е несъзнателна.“ Като теб, Робърт^[1]. Прости ми неуместната игрословица. Ивон вижда всичко, което върши Бен, но не може да си направи правилните заключения. Умът ѝ не работи правилно, а не очите.

Отивам направо в работилницата, отключвам вратата, взимам най-големия набивен чук и премервам тежестта му с длан. Почуквам златната му глава с пръсти. Винаги ми е било приятно да държа набивен чук — харесва ми липсата на прави линии. На форма са същите като чукалата, с които някои хора счукват черен пипер или чесън, само че са направени от дърво и бронз. С този чук в ръката мога да причиня сериозни щети и точно това се каня да направя.

На пода под масата има въже. Взимам го. После взимам още едно. Нямам представа каква дължина ще ми свърши работа. Свикнала съм да овързвам опаковани слънчеви часовници, а не мъже. Накрая решавам да взема всички въжета, които имам, и едни големи ножици. Заклучвам работилницата, влизам в колата и поемам към къщата на Чарли.

Никой не може да ме вини за това, което се каня да направя. Ще направя услуга на обществото, абсолютно наложителна. Нямам избор.

Твърде много време мина, откакто Греъм Анджели ни изнасили, всички нас — Джулиет, мен, Санди Фрийгард. Саймън Уотърхауз ми каза в сряда, че за отдавна извършени изнасилвания, наказанията са малки, а Чарли ми каза, че не разполагат с ДНК материал от нападението срещу Санди Фрийгард. Имат само за Пру Келви, а Анджели не я е пипвал. Ще бъде само неговата дума срещу моята.

В къщата на Чарли е тъмно. Беше тъмно и преди четирийсет и пет минути, когато Тери — твоят колега, както ми е приятно да мисля за него — ме остави на тази улица, за да си взема колата. Тогава още не бях готова да вляза в къщата. Не бях въоръжена.

Сградата изглежда празна, излъчва студено спокойствие. Ако брат ти Греъм е вътре, сигурно спи. Изваждам ключовете на Чарли и колкото се може по-тихо започвам да ги пробвам един по един в ключалката на входната врата. Третият влиза. Завъртам го бавно и после сантиметър по сантиметър отварям вратата.

Държа чука в ръка и чакам очите ми да привикнат е тъмнината. После тръгвам нагоре по стълбите. Едно от стъпалата леко скръцва, но не би могло да събуди дълбоко заспал човек. На горната площадка има три врати. Предполагам, че водят към две спални и баня. Влизам на пръсти в едната спалня, после в другата. Никой. Проверявам и в банята: и тя е празна.

Не съм толкова изплашена, колкото навярно би трябвало да съм. Отново съм превключила в режим „мога да се справя с всичко“. Последния път, когато се чувствах така, отидох в полицията и казах, че си ме изнасилвал. Слава богу, че го направих. Благодарение на мен опитът на Джулиет да те убие не успя.

Връщам се на долния етаж и през цялото време държа чука на нивото на главата, в случай че ми се наложи внезапно да го използвам. Въжето е праметнато през ръката ми, а чантата ми виси на врата. Отварям единствената врата в преддверието и се озовавам в тесен хол с отворена стъклена врата през средата, зад която се вижда малка разхвърляна кухня е голяма купчина мръсни съдове отстрани на мивката.

Доволна, че в къщата няма никой, пускам пердетата в хола и опипвам стените близо до вратата, за да намеря ключа за лампата. Ако Греъм Анджели се върне в къщата и види, че свети, ще си помисли, че Чарли си е у дома. Ще позвъни. Аз ще отворя вратата, не толкова, че да

ме види, и ще се скрия зад нея и когато той я бутне, за да влезе, ще го халосам с чука.

Примигвам, заслепена от внезапната ярка светлина, която облива стаята. Виждам настолна лампа. Светвам нея и гася основното осветление. На масата, до лампата, има бележка, в която пише:

„Къде си, по дяволите? Не си оставила ключ. Отивам да взема нещо за ядене и нещо по-силно за пиене. Ще се върна по-късно. Позвъни ми на мобилния, щом прочетеш това съобщение. Мн. се тревожа. Надявам се, че каквото и да правиш, то не е налудничаво или животозастрашаващо.“

Пускам моментално бележката, след като я прочитам. Не искам да държа писаното от брат ти, не искам да докосва кожата ми. Съобщението ме обърква. Защо му трябва на Анджели ключ? Трябва да е бил вече вътре в къщата, щом е оставил бележката на масата. После ми хрумва, че ако иска да излезе, ще му трябва ключ, за да може отново да влезе. Сигурно е някъде наблизо и често-често звъни да види дали Чарли се е върнала. Обаче откакто съм тук, никой не е звънял. Защо не опитва по стационарния?

А и входната врата беше заключена, когато дойдох. Кой я е заключил, ако Анджели няма ключ? Изваждам мобилния телефон на Чарли от чантата си. Изключен е. Включвам го, но не знам пин кода, така че нямам достъп до съобщенията ѝ и не мога да видя има ли есемеси от Анджели.

Мн. се тревожа. Надявам се, че каквото и да правиш, то не е налудничаво или животозастрашаващо.

Тревожи се за нея. Изпълва ме непоносима болка. Няма нищо по-мъчително от това да откриеш доказателство, че човек, който е съсипал живота ти, е способен да бъде мил с някой друг.

Не е възможно — мисля аз и цялата треперя. Чарли Зейлър не може да е любовница на Греъм Анджели. В понеделник можех да говоря с когото и да е от следователите за изчезването ти; но дадох на нея визитката на „Силвър Брей“. А то да се окаже, че тя спи с брат ти?

Не вярвам в съвпадения.

Чувам шум от отваряне и затваряне на кола на улицата пред къщата. Сигурно е той. Тичам във вестибюла и заставам до входната врата. Пускам въжето на пода до краката си, стисвам дръжката, готова да я натисна, щом звънне звънецът. Едно леко натискане ще свърши работа.

После чувам шум, какъвто си представям, че ще издаде вратата, когато я отворя. Само дето шумът не е плод на въображението ми; чувам го наистина. Вътре в къщата, идва отнякъде зад мен, където трябва да цари тишина. От изненада изпускам чука и той пада на пода. Сподавам вика си и се навеждам да го вдигна, но не мога да го видя. Ръцете ми се заплитат в намотките на въжето.

Изведнъж преддверието става по-тъмно. Как така? Дали не съм чула шума от изгарянето на някоя електрическа крушка? Не — вратата на хола е почти изцяло затворена. Стегни се, нареждам си аз, но сърцето ми бие като лудо, ще се пръсне. Трябва да се овладеея.

Чувам стъпки, идват към вратата. Падам на колене и започвам да опипвам пода за чука.

— Къде е? — шепна отчаяно. Някой звънва на вратата. Чува се женски глас:

— Чар? Чарли?

Задържам дъх. Не е брат ти. Не знам какво да правя сега. Кой друг може да е? Кой идва на гости в един часа през нощта?

Чувам гласа да мърмори: „Що за тъпо посрещане е това?“, но не смея да отворя вратата. Пръстите ми напипват дръжката на чука. Дали да кажа нещо?

— Чарли, отвори вратата, за бога!

Ако съдя по гласа, жената е много разтревожена, сигурно тя е писала бележката, която намерих, а не Греъм Анджили. Но бележката беше в хола, на масата. Не върху килима в преддверието под отвора за пощата, където би трябвало да бъде...

Жената тропва с юмруци по матовото стъкло. Оставям чука и на четири крака се връщам в хола, отварям вратата с глава. И тогава го виждам. Стои, широко разкрачен, на сред хола. Усмива ми се.

— Наоми Дженкинс. От плът и кръв — казва той.

Завладява ме неистов страх. Опитвам се да се изправам, но той ме дръпва към себе си и слага ръка на устата ми. Мирише на сапун.

— Шшшт. Слушай. Чуваш ли? Стъпки. Затихват, затихват и... ето! Сестричката на Чарли нацежда дебелия си гъз в колата.

Чувам отново двигателя. Допирът му изгаря кожата ми. Притъмнява ми.

— Ето, тръгва. Чао, грозна дебелано. — Все още притиснал ръка към устата ми, той доближава устни до ухото ми и прошепва: — Здравей.

---

[1] Непреводима игра на думи: „Love is unconscious. Like you, Robert“ (англ.) unconscious в случая се използва с две значения: „несъзнателен“ и „в безсъзнание“. — Б.пр. ↑

9 април 2006

За първи път откакто работеше в полицията, Саймън се радваше, че ще види Прауст. При това той се обади на инспектора и му каза да дойде. Удари го на молба едва ли не. Само и само да не остава насаме с мислите си. Нещо не е наред с живота ми, щом в критични ситуации се обаждам на Снежния човек, помисли си Саймън. Просто нямаше на кого друг. Само в компанията на Чарли щеше да се почувства по-добре и сега като я нямаше, не се сещаше за никой друг. Да се обади на родителите си беше немислимо. Само да усетеха, че има и най-малък проблем, гласовете им изтъняваха от тревога и Саймън трябваше да забрави за своите неприятности и да утешава тях.

Все още имаше чувството, че Чарли е изчезнала, макар Селърс да му се беше обадил да го осведоми за всичко. Знаеше къде е тя, че Гибс е с нея, че е в безопасност. Знаеше и друго — че е спала с Грeъм Анджили. Сериен изнасилвач. Без да знае какъв е, кой е. Тази мисъл сви стомаха на Саймън на топка. Щеше ли някога Чарли отново да бъде каквато беше след подобно преживяване? Какво да ѝ каже, като я види следващия път?

Ако изобщо я види пак. Беше избягала, без дума да му каже. И дори сега, след като вече знаеше, че е разбрал къде е, пак не му се обаждаше. Нейният телефон беше в чантата ѝ, която сега бе у Наоми Дженкинс, но можеше да използва телефона на Гибс.

Тя говори със Селърс и Гибс. Само с теб не иска да говори.

Ами защо ли да иска? Някога да ѝ е бил от полза? Преди няколко месеца пътуваха с колата за Силсфорд, имаха среща в тамошния участък. Той шофираше, радиото свиреше и Чарли му каза да се заслуша в една песен. Саймън още помнеше текста, пееше се за това как някой носел само болка на другия. Тогава Чарли каза: „Не знаех, че си фен на Кайзер Чийфс. Или може би си пуснал тази песен по друга причина?“ Отначало изглеждаше надменна, после явно се разочарова, когато Саймън ѝ каза, че това е радиото, а не диск, и че не е избирал той песента, дори не я е чувал.

Прауст пристигна и му попречи да се замисли коя ли песен би предпочел да чуе сега. Инспекторът беше небръснат, очите — зачервени.

— Два часът през нощта е, Уотърхауз — започна той. — Прекъсна съня ми и сега никога няма да разбера как свършва.

— Добър ли беше или лош? — Саймън се опитваше да печели време. Да отлага хулиганските прояви срещу себе си колкото се може по-дълго.

— Не знам. Двамата с Лизи току-що си бяхме купили нова къща и се бяхме преместили там. Беше много по-голяма от сегашната. Пристигнахме уморени и веднага си легнахме да спим. И дотам свърши, благодарение на теб.

— Лош е бил — отсече Саймън. — Аз знам как свършва. Вие осъзнавате, че сте направили ужасна грешка, като сте купили новата къща, но старата вече е продадена на хора, които страшно са я харесали и за нищо на света не искат да ви я продадат обратно. Било е кошмар, в който двамата съжелявате за стореното до края на дните си.

— Очарователна версия — изгледа го сърдито Прауст. — Много ти благодаря. И понеже си в настроение да бърбриш, навярно би могъл да обясниш защо ме събуди да ме информираш за нещо, което можех спокойно да узная и днес следобед.

— Тогава не знаех, че Чарли е взела Наоми Дженкинс със себе си в Шотландия.

Прауст се намръщи.

— И защо не знаеше?

— Ами... сигурно не съм слушал внимателно, когато ми го е казала.

— Хмм. А сега слушаш ли внимателно, Уотърхауз? Чуваш ли едва завоалирания скептицизъм? Ти и сержант Зейлър сте като сиамски близнаци. Ти винаги знаеш къде е тя, с кого е и какво е закусвала. Защо този път не знаеш?

Саймън не отговори. Колкото и да е странно, изведнъж се бе почувствал по-добре, докато Снежния човек го мърмеше. Почувства се така, сякаш беше предал нещо, от което с радост се бе отървал.

— Така. Хайде да изясним тая работа: ти си разбрал, че сержант Зейлър е взела Дженкинс със себе си в Шотландия, едва когато Селърс ти се е обадил по телефона, това ли искаш да ми кажеш?

— Да, сър.

— А кога ти се обади той?

— Тази вечер.

— И защо не ми каза тогава? Щеше да ми спестиш труда да си обличам пижамата.

Саймън се взря в обувките си. На този етап той си беше помислил, че ще успее да се измъкне невредим от ситуацията, но колкото повече напредваше нощта, толкова по-нервен ставаше, защото Чарли не му се обаждаше. Очакваше да му позвъни да му каже как да действа. Но минаха часове след разговора със Селърс и нищо. Тогава изведнъж му хрумна, че е напълно възможно Чарли изобщо да не се обади. В такъв случай се налагаше Саймън да каже на Прауст част от истината, колкото да си спаси кожата.

Инспекторът присви очи, готов да засече всяка нова лъжа, която му предложат.

— Ако сержант Зейлър е отишла в онзи комплекс от бунгала да арестува собственика и жена му, защо не е взела и теб и няколко униформени полицаи? Защо ще взима Наоми Дженкинс, която в най-добрия случай е свидетел, а в най-лошия — заподозряна?

— Може да е искала Дженкинс да разпознае Анджели като мъжа, който я е нападнал.

— Е, да, ама това не се прави така! — викна гневно Прауст. — Така може само да ти откраднат колата и чантата. Както явно е станало. Как е възможно сержант Зейлър да постъпи толкова глупаво? Изложила е себе си и Дженкинс на опасност, цялата ни усилена работа...

— Току-що ми се обадиха от полицията в Шотландия — прекъсна го Саймън.

— От всичко чуто досега на това ми е най-трудно да повярвам. Ония там не стават за нищо.

— Намерили са колата на Чарли.

— Къде?

— Недалеч от „Силвър Брей“. На шосето на около шест километра от курортния комплекс. Чанта обаче нямало.

Прауст въздъхна тежко и разтри брадичката си.

— Толкова неясни моменти има в цялата тая работа, че не знам откъде да започна, Уотърхауз. Защо, след като е отишла в Шотландия

да разпознае своя изнасилвач, Наоми Дженкинс изведнъж решава да краде кола и да бяга — на практика се държи като престъпник?

— Не знам, сър — излъга Саймън. Не можеше да каже на инспектора онова, което бе чул от Селърс: че Наоми вече нямала доверие на Чарли, защото разбрала за връзката ѝ с Греъм Анджили от някаква реплика на Стеф.

— Говори със сержант Зейлър — нареди Прауст нетърпеливо. — Нещо явно се е случило. В комплекса. Сержант Зейлър сигурно знае какво, така че и ти трябваше да си разбрал досега. Кога за последен път разговаря с нея?

— Преди да замине — призна Саймън.

— Какво премълчаваш, Уотърхауз?

— Нищо, сър.

Прауст направи малък кръг около Саймън.

— Уотърхауз, вече ме познаваш доста добре. Нали? Сигурно се досещаш, че ако има нещо, което да мразя повече от това да ме лъжат, е да ме лъжат посред нощите.

Мълчанието бе най-добрата перспектива пред Саймън. Зачуди се дали до известна степен не му се искаше Прауст да го пречупи и да го застави да каже всичко за Чарли и Анджили. Дали Снежния човек щеше да каже нещо по този въпрос, от което щеше да олекне на Саймън.

— Може би трябва да попитам Наоми Дженкинс. Разговорът с нея със сигурност ще е по-полезен от разговора с теб. Какво сте направили досега, за да я издирите?

Най-после въпрос, на който Саймън можеше да отговори, без да измисля лъжи.

— Няколко униформени полицаи я чакат пред болницата. Според Селърс Чарли е убедена, че Дженкинс ще отиде там да види Робърт Хауърт.

— Значи ти и сержант Зейлър общувате чрез Селърс. Интересно. — Инспекторът направи още един бавен кръг около Саймън. — Защо иска Дженкинс да се види с Робърт Хауърт? Тя нали знае, че той е изнасилвил Прудънс Келви? Сержант Зейлър ѝ е казала?

— Да. Не знам защо иска да го види, но явно това иска. И то много.

— Уотърхауз, два часа през нощта е! — Прауст почука с пръст по часовника си. — Досега трябваше да се е появила в болницата, ако беше тръгнала за там. Сержант Зейлър е сгрешила. Има ли наши хора пред къщата на Дженкинс?

По дяволите.

— Не, сър.

— Не, разбира се. Ама че съм глупав. — Гласът му бе изтънял и думите полетяха срещу Саймън като оловни куршуми. — Веднага прати някого там. Ако не е там, провери в къщата на бившия съпруг на Ивон Кочин. После у родителите на Дженкинс. Изумен съм, че трябва да изговарям тези неща, Уотърхауз. — После, сякаш изплашен, че е бил прекалено изтънчен в неодобрението си, Прауст кресна: — Какво ти става? Не би трябвало да се нуждаеш от оглупял от безсъние старец като мен, за да свършиш такива елементарни неща!

— Бях зает, сър. — Всички други са в проклетата Шотландия, сър. — Чарли е казала, че Дженкинс ще отиде направо в болницата. И понеже от всички нас тя е разговаряла последна с нея, предположих, че знае какво говори.

— Намери Дженкинс, и то бързо! Искам да знам защо е побягнала. Нейното алиби за периода, когато е бил нападат Робърт Хауърт, никога не ми е звучало убедително. Разполагаме само с показанията на най-добрата ѝ приятелка, която на всичкото отгоре е проектирала сайта на Греъм Анджили!

— Досега не сте поставяли под съмнение алибито ѝ, сър — измърмори Саймън.

— Е, сега го поставям. Как няма да го поставям, като целият случай е такава каша, Уотърхауз! Непрекъснато се въртим в кръг. Гоним си опашките! Погледни само това голямо черно петно — Прауст посочи към бялата дъска на стената в залата на Криминалния отдел, на която Чарли бе написала с черен маркер имената на всички замесени в случая и бе нарисувала стрелки там, където имаше връзка между лицата. Инспекторът беше прав — имаше повече връзки, отколкото можеше да се очаква. Диаграмата на Чарли бе заприличала на патологично дебел паяк — огромна черна маса от черти, стрелки, кръгове и зигзази. Изображение на хаоса. — Да си виждал някога нещо по-незадоволително? — попита Прауст. — Защото аз не съм!

Като каза незадоволително, помисли си Саймън, та се сетих:

— Джулиет Хауърт престана да говори, сър.

— Че тя започвала ли е някога?

— Не, имам предвид съвсем. Два пъти опитах да я заговоря и двата пъти запази пълно мълчание. Знаех, че така ще стане. Колкото повече се доближаваме до истината, толкова по-малко ще говори. Имаме достатъчно доказателства да я пратим пред съда, но...

— Но това не е достатъчно — довърши Прауст вместо Саймън.
— Ще ми се да я изправим пред съда, за да угодя на висшестоящите, но също така искам и да разбера какво е станало. Искам да видя ясна картина, Уотърхауз.

— Аз също, сър. Започва малко да се прояснява. Знаем, че Анджели е подбирал жертвите си от сайтовете им в интернет, поне два от сайтовете са проектирани от Ивон Кочин.

— Ами Таня, сервитьорката от Кардиф, която се е убила, оная, дете не могла да пише правилно? И тя ли е имала уебсайт?

— Тя е единственото изключение — призна Саймън. — Можем да обясним публиката, наблюдавала изнасилванията Анджели е взимал пари да организира ергенски вечери за хардкор порно манажи. Аз вече намерих интернет форуми, в които се споменава за неговата дейност. С това бях зает...

— Значи се ровиш в интернет, вместо да говориш със сержанта си или да търсиш Наоми Дженкинс — каза многозначително Прауст.
— Или да ми кажеш истината за това, което всъщност се случва в странния ти мозък и още по-странния ти живот, Уотърхауз. Извини ме за нетактичността.

Саймън замръзна. Това бе едно от най-болезнените неща, които му беше казал през годините. Чарли би казала: „За Снежния човек странен е всеки мъж, който си няма женичка вкъщи да му готви и да му кърпи чорапите.“ Саймън ясно чу гласа ѝ в съзнанието си, но щеше да е съвсем друго, ако беше с него сега.

Животът му наистина беше странен. Нямахте си приятелка, нямахте си и истински приятели, с изключение на Чарли.

— Селърс е намерил куп доказателства в „Силвър Брей“ — продължи той. — Анджели поддържал спретнатата документация, сякаш всичко е напълно законно: телефонни номера на десетки мъже и списък с двайсет и три имена на жени — по всяка вероятност минали и бъдещи жертви. До някои имена има дати и човки, а до други няма.

Селърс пуснал в „Гугъл“ имената на жените — всички имали свой сайт или уебстраница в сайта на някоя компания. Всички са жени с кариера...

Телефонът пред Саймън звънна и той го вдигна.

— Младши следовател Уотърхауз, Криминален отдел — изговори той механично. Беше убеден, че няма да е Чарли. Тя щеше да му звънна на мобилния.

— Саймън? Слава тебе господи!

Сърцето му подскочи. Не беше Чарли. Но звучеше малко като нея.

— Оливия?

— Загубила съм ти номера на мобилния и цял час ме мотаят — първо някаква електронна слабоумна, после още една, но от плът и кръв. Няма значение. Тревожа се за Чарли. Може ли да изпратиш полицейска кола до къщата й?

Нервите на Саймън се изопнаха, погледна Прауст и каза:

— Изпратете патрулна кола до къщата на Чарли.

Досега не беше давал заповеди на Снежния човек.

Прауст вдигна телефона на съседното бюро.

— Какво се е случило, Оливия? — попита Саймън.

— Чарли ми беше оставила съобщение днес... всъщност вчера, само дето не съм си лягала още. Искаше да отида у тях. Беше казала, че ключът ще е на обичайното място, за да вляза, ако още не се е върнала.

— И? — Саймън знаеше, че Чарли оставя ключа под кофата за боклук пред къщата. Беше го оставила веднъж и за него там. Тогава той я укори: що за следовател е, като си оставя ключа на първото място, където би погледнал всеки крадец? „Нямам достатъчно психическа енергия да измисля по-добро място“, бе му отвърнала тя уморено.

— Отидох към осем — продължи Оливия. — Чарли не беше там, ключът също. Пуснах бележка през пощенския отвор да ми се обади. Влязох в близката кръчма, хапнах, изпих няколко питиета, почетох книжка, никой не ми звъни. Накрая здравата се разтревожих и отидох отново до къщата. Още не се беше върнала. Седнах в колата да я чакам. При други обстоятелства щях да си отида, но съобщението,

което ми бе пратила... беше много тревожно. Все едно ми казваше в прав текст, че нещо лошо се е случило.

— И? — Саймън с мъка запазваше гласа си спокоен. *Говори по същество.*

— Заспала съм в колата и като се събудих, гледам в хола на Чарли свети, завесите спуснати. Преди не бяха. Реших, че се е върнала, затова отидох на вратата и звъннах, готова да ѝ се развикам, задето не ми се е обадила веднага щом е влязла и прочела бележката ми. Но никой не отвори. А вътре имаше някой, видях движение в преддверието. Даже съм сигурна, че бяха двама. Единият от тях сигурно е била Чарли, но защо тогава не ми отвори? Знам, че ще ме помислиш за луда, но съм убедена, че нещо не е наред.

— Чарли е в Шотландия — каза ѝ Саймън. *А Греъм Анджели не е.* — Не може да си е вкъщи.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Наложил се да замине в последната минута.

— Да не е отишла пак в „Силвър Брей“? — попита Оливия, сякаш в нея заговори инстинктът на журналиста. — Ти ми звъня да ми задаваш какви ли не въпроси за Греъм Анджели... Защо Чарли не ми каза, че ще ходи пак да го види, вместо да ме кара да обикалям къщата ѝ като идиот? — Настана кратка пауза. — Знаеш ли за какво е толкова разтревожена?

— Трябва да вървя, Оливия. — Саймън искаше да затвори телефона, искаше лично да отиде в къщата на Чарли. Прауст вече си бе облякъл палтото.

— Саймън? Не затваряй! Щом не е Чарли, тогава кой е в дома ѝ?

— Оливия...

— Ей сега ще се върна там, ще счупя някой прозорец и сама ще разбера! Само на пет минути съм от къщата.

— Недей. Оливия, чу ли ме? Сега не мога да ти обясня, но според мен в къщата на Чарли е влязъл опасен брутален тип. Стой настрана. Обещава ли? — Не бе успял да предпази Чарли, затова сега бе още по-решен да защити сестра ѝ. — Обещай ми, Оливия.

Тя въздъхна.

— Добре. Но ми се обади веднага щом можеш. Искам да знам какво става.

Прауст също. Щом Саймън приключи разговора, инспекторът хвана погледа му и вдигна вежда.

— Опасен брутален тип?

Саймън кимна, усещайки как кожата му пламва.

— Греъм Анджили. — Вече вървеше към вратата и потупваше джобовете си да намери ключовете за колата. Прауст го последва; Саймън с изненада откри, че инспекторът — обикновено толкова бавен във всичко — можеше да тича по-бързо от него.

И двамата мъже следваха една и съща логика: Наоми Дженкинс бе взела чантата на Чарли, значи разполагаше с ключовете от дома ѝ. Ако Оливия наистина бе видяла двама души в къщата, Наоми можеше да е вътре заедно с Анджили. Трябваше да бързат.

Снежния човек изчака, докато се качат в колата и потеглят, и след като вече летяха с два пъти по-голяма скорост от разрешената, зададе своя въпрос:

— Става дума за нещо дребно, нищо и никаква подробност, но все пак да попитам защо Греъм Анджили е в къщата на сержант Зейлър? От къде знае къде живее тя?

Саймън не отделяше очи от пътя и мълчеше.

Когато Прауст пак заговори, тонът му беше тих и учтив, устните тънки и побелели.

— Чудя се колко ли души ще трябва да си стягат багажа, след като всичко това приключи.

Саймън стисна волана, сякаш това бе единственото нещо на света, което му принадлежеше.

Събота, 9 април

Греъм Анджили стои над мен, хванал ножицата, която донесох от вкъщи. Щрака във въздуха пред лицето ми. Остриетата издават режещ метален звук. В другата ръка Анджили държи моя чук.

— Да дойдеш така добре оборудвана — колко умно!

В главата ми се върти една-единствена мисъл — той не може да победи. Историята не може да свършва така — да извърша тази глупост да дойда тук, като знам, че има вероятност той да е вътре, и да донеса всичко, което му е необходимо, за да ме унижи и съсипе. Опитвам се да не мисля за собственото си безразсъдство. Как можах изобщо да си помисля, че съм в състояние да го надвия — луда работа. Но няма смисъл да се самообвинявам сега. Преди три години си позволих да се чувствам безсилна в негово присъствие и точно такава бях — абсолютно безпомощна. Този път ще е различно.

Като за начало няма да показвам страх. Няма да треперя, няма да се моля. Досега не съм — нито когато допря ножицата до гърлото ми, нито когато ме върза за един от двата дървени стола с прави облегалки в кухнята на Чарли. Мълчах и се стараех лицето ми да е абсолютно безизразно.

— Като в доброто старо време, а? — усмихна се той. — Само дето си облечена. Засега.

Ръцете ми са вързани една за друга зад облегалката, а глезените ми — за задните крака на стола. Опъването на мускулите в бедрата започва да става болезнено. Анджили затваря ножицата и я оставя на кухненската маса. Търкаля дръжката на чука между дланите си.

— Виж ти, виж ти — мърмори. — Какво имаме тук? Дълъг конусообразен предмет със заоблени ръбове в горната широка част. Предавам се. Да не е някаква специална секс играчка? Голям бронзов вибратор?

— Защо не седнеш на него да провериш? — казвам аз и се надявам да си помисли, че не ме е страх.

Той се захилва.

— Този път ще ми се опънеш, а? Правилно постъпваш, както понякога казваме в Йоркшир. Обичам разнообразието.

— Затова ли правиш все едно и също: връзваш жени и ги изнасилваш? Дори приказваш едно и също: „Искаш ли да загрееш преди представлението?“ Каква тъпа реплика. — Насилвам се да се изсмея. Каквото и да му кажа, както и да се държа — предизвикателно или плахо, — все едно е, той ще направи каквото си е решил. Той знае как иска да свърши всичко това. Думите ми не могат да му повлияят, нито да го засегнат, защото не взема нищо присърце. Става ми полесно да говоря, щом осъзнавам това. — Може би си мислиш, че си авантюрист, но си загубен без твоя тъп сценарий. Той си остава един и същ за която и да е жената — Джулиет, аз, Санди Фрийгард...

Свъсените вежди се отпускат и кожата около очите му се набръчква, когато устните му се разтеглят в крива усмивка.

— Откъде знаеш за Санди Фрийгард? От Чарли Зейлър, обзалагам се.

— Или от Робърт.

— Добър опит. Чарли ти е казала. — Анджили вдига нос и души въздуха. — Да, усещам я, не мога да сбъркам тази миризма на женска солидарност и взаимопомощ. Вие двете да не би да вземете гоблени заедно в свободното си време? Сигурно много сте се сблизили, щом разполагаш с ключове от дома ѝ. Малко непрофесионално от нейна страна, бих казал. Макар да бе далеч по-непрофесионално да върши делата на мрака с твоя покорен слуга. Това е най-голямата фо па^[1] на сержанта досега.

Мъча се да променя позата, за да намеря по-удобно положение за краката, но не става. Стъпалата ми започват да изтръпват, скоро съвсем няма да ги усещам.

— Много секси изглеждаш, като се извиваш и гърчиш така. Направи го пак.

— Върви на майната си.

Той оставя чука на масата.

— По-късно ще имаме достатъчно време да използваме тази играчка — заявява. И на мен стомахът ми се свива. Трябва да му отвличам вниманието, да го карам да говори.

— Разкажи ми за Пру Келви — казвам.

Той взима ножиците и бавно идва при мен. В гърлото ми се надига писък. Впрягам цялата си воля да го потисна. Ако покажа и най-малък признак на страх, няма да мога повече да се преструвам. Не трябва да излизам от ролята си, нито за миг. Той вдига яката на блузата ми и ми нарежда да наведе глава напред. После започва да реже яката, бавно следва извивката около врата. Усещам допира на студения метал до кожата си.

Стига до другия край на яката и я хвърля в скута ми.

— Какво ще кажеш първо ти да отговориш на въпросите ми? Как се озова брат ми в болницата на прага на смъртта? Само толкова ми каза добрата следователка. Ти ли го прати там или Джулиет? — Тонът му вече не е така нехаен. Сякаш го засяга.

Поглеждам в очите му и се питам номер ли е, или наистина го засяга. Като ми дава да разбере, че го взима присърце, той всъщност ми дава оръжие в ръката. Но сигурно си мисли, че нищо не мога да му направя. И какво бих могла да му направя, като ме е вързал за този стол.

— Това е дълга история — заявявам аз. — Бедрата ме болят и не усещам стъпалата си. Защо не ме развържеш?

— Накрая винаги те развързвам, сама знаеш — отвърща дяволито Анджили. — Защо да бързаме? Все пак да отбележа, че ако братчето ми умре и разбере, че ти си се опитала да му видиш сметката, ще те убия. — Вдига ножицата и отрязва най-горното копче на ризата ми.

— Хайде направо да правим секс и да свършваме — предлагам аз и усещам как сърцето ми блъска чак в устата. — Няма нужда от любовна игра.

Това сякаш го подразни, но само за миг. После мазната му усмивка отново се появява.

— Робърт няма да умре — уверявам го.

Той оставя ножицата на масата.

— От къде знаеш?

— Бях в болницата.

Кратка пауза.

— И? Няма смисъл да се правиш на загадъчна пред мен, Наоми. Не забравяй, че те познавам отвътре — намига той. — Ходила си в болницата и...?

— Ти не искаш Робърт да умре и аз не искам Робърт да умре. Съюзници сме каквото и да е ставало в миналото. Защо не ме развържеш?

— Ник'къв шанс, малката. Та кой тогава иска Робърт да умре? Някой явно иска.

— Джулиет — отговарям решително.

— Защо? Защото е спал с теб зад гърба й ли?

Поклащам глава.

— Тя е знаела за това отдавна.

Той отново взима ножицата.

— Интересът ми започна да отслабва още в самото начало на този разговор, сега вече е като Карън Карпентър^[2] в напреднал стадий на анорексия. Така че бъди добро момиче и говори по същество. — Щраква с ножицата и отрязва второ копче.

— Остави дрехите ми на мира — сопвам се аз, за да потисна надигащата се в мен паника. — Развържи ме и ще те заведа в болницата при Робърт.

— Ти ли ще ме заведеш? О, благодаря, благодетелко моя.

— Само аз мога да ти помогна да го видиш — лъжа. — Не допускат посетители, но аз мога да те вкарам. Персоналът в отделението ме познава. Ходих там с Чарли.

— Престани да се изтъкваш, преди да ти е станало неудобно. Аз пък случайно бях вече при Робърт. Само преди няколко часа. — Не успявам да скрия изненадата си и изуменото ми изражение го размива. — Да. Точно така. Влязох в интензивното отделение сам-самичък, като голямо момче. Просто като фасул. До вратата има панел с бутони с цифри и букви. Трябваше само да гледам внимателно, когато лекарите влизат, и да запомня кода, който те бяха така добри да ми покажат, като натискаха бутоните току пред очите ми. Да се скъсаш от смях. — Оставя ножицата, дръпва другия кухненски стол и сяда до мен. — Какво ли не измислят уж да повишат сигурността — панели, алармени инсталации и тям подобни. От тези работи хората стават по-малко бдителни. В доброто старо време сестри и лекари сигурно щяха да си отварят очите на четири за неканени гости като моя^[3]. Но сега не е нужно, вече не. Вече има бутони до вратата, кодове... — кодове, ни повече, ни по-малко! — и всеки може да се мотае като муха без глава или като овца на валиум и да си мисли, че някакви дребни устройства

могат да му гарантират сигурността. Трябваше само да ударя няколко бутона набързо и готово — промъкнах се в стаята, обвит в облак суперрезистентни микроорганизми, които те правят невидим.

— Как е Робърт?

Брат ти се подсмива.

— Обичаш ли го? За любов ли става дума? Май да, а?

— Как е той? Кажи.

— Ами... дали да не проявя такт и да кажа, че в момента е добър слушател?

— Но е жив.

— О, да. Даже е малко по-добре. Каза ми го сестрата, която реши да пофлиртува с мен. Вече не е — как го рече тя — интубиран. Да ти обясня, ако не си го учила в училище — махнали са му тръбичките. Диша сам. И сърцето му си биеше. Гледах го на екрана... Да ти кажа, истинските болници изобщо не приличат на болниците от телевизионните сериали. Бях много разочарован. Стоях в стаята на Робърт десет минути и нито една сестра или доктор не дойдоха да ни прекъснат разговора, загрижени за доброто на пациента. Нямахше строга сестра, която да ме посъветва да посрещна смело личните си проблеми. Почувствах се малко пренебрегнат.

Сякаш забрави за ножицата, поне засега. Решавам да опитам по-директен подход.

— Греъм, искам да видя Робърт. Трябва да го видя. Той е твой брат, знам, че си загрижен за него, колкото и да се правиш на нехаен. Моля те, развържи ме и ме пусни да ида в болницата.

— Повече съм загрижен за себе си, отколкото за Робърт или за теб — усмихва ми се той извинително. — Какво ще стане с мен? Навярно ще ме арестуват, а ти ще кажеш на полицаите, че съм ти направил какви ли не неописуеми неща. Нали?

— Не — лъжа аз. — Слушай, знам със сигурност, че полицаите не разполагат с неопровержими доказателства срещу теб. Няма ДНК материал. Чарли ми каза.

— Отлично — потрива ръце Анджели и ме поглежда така, сякаш очаква да споделя задоволството му.

— Ако ме пуснеш, ще кажа, че не си мъжът, който ме е нападнал. Кълна се в живота си. Няма да могат да те изправят пред съда.

— Хм. — Той разтърква замислено брадичка. — Ами сержант Чарли? На нея какво си й казала? Вие, жените, имате големи усти, знам ви аз. При това интимно, ако не си забравила.

Мозъкът ми бръмва от напрежение, докато се мъча да мисля по-бързо, отколкото мога. Явно не е говорил със Стеф, иначе щеше да знае, че Чарли е много по-осведомена от мен за участието му в изнасилванията.

— Тя ти вярва. Мисли те за свой любим.

— Колко мило. Но като всички случаи на голяма любов и нашата няма да просъществува дълго. Въпрос на време е Чарли да открие истинското име на Робърт и да разбере, че съм му брат. После ще се запита защо не съм й го казал. Аз даже реших, че играта ще загрубее, като те видях да влизаш в къщата. Предположих, че е Чарли, и се скрих зад вратата на хола. Едва когато започна да лазиш по пода, се взрях и осъзнах, че си ти. Ако Бууб Тюб ме беше намерила в къщата си, влязъл неканен, щеше да стане, смее да кажа, голям скандал.

— А ти какво правеше тук? Защо си тук, когато Чарли я няма?

— Искях да видя дали няма да си донесе нещо за работа вкъщи, нещо, свързано с опита за убийство на брат ми. Искам да знам кого да виня.

Вече изобщо не усещам стъпалата си, а по бедрата и гърба преминава остра болка, която трудно търпя.

— Виж, ако аз твърдя, че ти не си мъжът, който ме е изнасилвал, нищо не могат да ти направят.

Анджили свъсва вежди.

— Изнасилвал ли? Не звучи ли малко пресилено?

— Развържи ме, моля те.

— Ами Санди Фрийгард?

— Тя не знае кой си и аз няма да й кажа. Развържи ме.

— Може и да те развържа. Ако ми кажеш защо Джулиет се е опитала да убие Робърт.

Поколебавам се.

— Защото — казвам накрая — той й е казал, че я напуска заради мен. — Няма нужда да влизам в подробности за това как точно си го казал на Джулиет, какви думи си подбрал. Сигурно ти е отнело доста време да обясниш всичко. За брат ти и кратката версия е достатъчна. — А сега ти ми кажи за Пру Келви.

— Какво да ти кажа? Беше звезда в едно от моите представления, също като теб. — Взима ножицата и отрязва последните две копчета на ризата ми. Тя се разтваря. — Не можеш да отидеш в болницата в този вид — с изхвъркнали цици. Няма да е прилично. — Гласът му загрубява. — От къде знаеш за Пру Келви? — Пъхва едното острие между кожата ми и лявата презрамка на сутиена, бавно затваря ножицата и срязва презрамката.

— Ти не си правил секс с нея, а Робърт. Защо? Ти ли го накара?

— Да съм го накарал чак — не. Окуражих го. Или по-скоро помолих жена ми да му предаде окуражителното ми послание. Двамата с Робърт не си говорехме и аз исках да се сдобрим. Предложих му Пру Келви в знак на помирение. Робърт прие и аз много се зарадвах. Мислех, че ще му хареса. Но не стана така и аз съжалих за проявената щедрост. Нещата се влошиха, вместо да се оправят. — Анджили въздъхва. — Робърт е моето малко братче. Исках да стане част от нещата, да се включи истински. Той присъства на моята ергенска вечер, когато за първи път ми хрумна да направя такъв бизнес. Отидохме в Уелс за уикенда, в Кардиф. Само двамата с Робърт. Накрая се озовахме пияни в някакъв мърляв малък ресторант, щеше да бъде жалък завършек на вечерта, ако не ме беше осенила гениалната идея да подарим на сервитьорката една незабравима нощ. Бяхме само тримата. Бях пиян и ми се стори, че няма по-подходящо нещо от това. Насърчих и Робърт да се пробва с оная. И от този жълд израсна огромният дъб, в който се превърна моят невероятно успешен бизнес. Сам-самичък предизвиках революция в провеждането на ергенските вечери в тази страна.

— Ергенски вечери — повтарям едва чуто аз и усещам студ и вцепенение. Думата „жълд“ звъни в главата ми.

Затварям очи и виждам дървени подпори, увенчани с резбовани жълди. Главата ми се замайва, имам чувството, че ще припадна.

— Знаех си, че ще ме разбереш — казва мъжът. — И ти като мен имаш нюх за бизнес, също като майка ми. Тя натрупа цяло състояние с това, което най-добре умееше да прави — много умна жена. Възхищавам се на успешите жени. — Започва да реже панталоните ми. Най-напред се захваща да изреже дупка на коляното. — Ту-туу — захилва се той срещу мен. — Здравсти, коленце.

— Развържи ме. Имам чувството, че гърбът ми ще се счупи.

— Майка ми разкри пред мен вашата голяма тайна.

— Каква тайна?

— Вашата, в смисъл на жените. Всички имате фантазии да бъдете изнасилени. Аз ви давам възможност да изживеете фантазиите си. Давам ви това, което не смееете да си поискате. Не че съм някакъв алтруист; защо да се преструвам. Голям късмет имам. Не са много хората, които толкова да харесват работата си като мен. Макар да имаше и трудни времена, най-вече благодарение на Робърт. След случката с уелската сервитьорка, когато започнах да организирам нещата по-професионално, ми беше много трудно да го убедя да се размърда. Все аз трябваше да играя главната роля. Напразен труд е да се опитваш да убедиш брат ми да прави нещо, дето не му е по сърце. Дай му на него да хвърчи из облаците. Прие само да откарва до вкъщи главните ни актриси след представлението. Той откара и теб. — Наблюдаваше лицето ми. После се усмихна. — Не си знаела. Да, именно Робърт те откара благополучно до колата ти. Естествено не си го видяла, защото беше с маска на очите.

— Искал си да играе по-съществена роля и затова си го заставил да изнасили Пру Келви. Изнуди ли го с нещо?

Анджили се усмихва и клати глава.

— Ти май си решила, че съм някакъв тиранин. А аз всъщност съм много мекушав. Робърт не хареса преживяването с госпожица Келви и аз съжалих, че съм му го уредил. От онази нощ двамата не сме си продумали и дума. — Отново клати глава. — Робърт настоя девайката да не сваля маската от лицето си през цялото представление, което не се хареса на клиентите. Някои изразиха недоволство, включително и бъдещият младоженец, и се наложи да им връщам част от парите. Всички те обичат да виждат очите — прозореца към душата и така нататък.

— Защо е държал да си остане с маската? — питам аз, искам да видя как ще ми отговори.

— От къде да знам, по дяволите? — На другия крачол отрязва по-голяма дупка около коляното. — Този въпрос би трябвало на Робърт да го зададеш. Сигурно го е било страх да не го разпознае. Робърт е песимист. Може да се е страхувал да не я срещне някой ден.

Кимвам доволна, че брат ти не знае нищо.

— Защо избираш жени със собствени сайтове? Защо не отвличаш случайни жени от улицата?

— Защото, скъпа ми Наоми, за жените е много по-страшно, когато имат чувството, че са избрани. Ти не си ли се питала защо точно теб? И от къде съм знаел всички подробности за теб? Зловещо е; много по-лошо, отколкото да те грабнат от улицата, без да знаят коя си. Не, именно личното отношение поражда страха в очите на жената, а страха в очите, както постоянно ми повтарят клиентите, е най-важното нещо.

Усмиввам се студено.

— Личното отношение. Добре звучи. Прав си, наистина е по-лошо. Обзалагам се, че ти се иска ти да го беше измислил.

Анджили се сковава.

— Стига приказки. — Кляка до стола ми отстрани и започва да реже единия крачол отдолу нагоре.

— Малко е недостойно, не мислиш ли? Да крадеш чужди идеи и да ги представяш като свои.

— Щом казваш. Сега, да не забравяме дългия конусообразен предмет, който ти бе така добра да донесеш, и всичките възможни начини за употребата му... Готово! — Единият ми крачол е на пода, нарязан на парчета. От страх млъквам. Не мога да дишам.

— Каквото и да ти е разправял Робърт, той не те обича, нито му пука за теб. — Анджили изглежда доволен от себе си. — Пука му единствено за мен. Защо според теб полага какви ли не усилия да се срещне с моите главни изпълнителки след представлението и да ги накара да се влюбят в него?

— А според теб? — успявам да попитам аз.

— Много просто: въпрос на съревнование. Аз съм олицетворение на успеха, а Робърт — на провала. Винаги е било така, както се казва във филмите. След като баща ми си обра крушите, майка ми си го изкара на Робърт. Татко никога не е харесвал Робърт и като си отиде, майка сякаш си постави за цел да съсипе живота на Робърт. А аз бях непогрешимият; златното момче на мама. Робърт винаги тайничко си е мечтал да ме надмине, да докаже, че е по-добрият. Ето какво прави: разбира кои са жените, които, да го кажем така — бяха проявили нежелание да го направят с мен, очарова ги или ги манипулира, докато започнат да драпат със зъби и нокти да го направят с него.

Гледам го с широко отворени очи, изумена и ужасена от арогантността му.

— Наистина ли вярваш в това?

Той се усмихва и започва да реже панталона от кръста надолу.

— Ако не ме лъжеш, ако Джулиет действително се е опитала да убие Робърт, смятам, че ти няма да имаш никакъв шанс. Ако преди е предпочитал теб, сега вече ще предпочете нея. Моето братче е мазохист. Винаги си е падал по жени, които се отнасят с него като с боклук. Останало му е от скъпата ми майка. Колкото повече го наказваше, толкова по-всеотдайно я обичаше. Накрая я откъсна от сърцето си — мъжка гордост и такива разни. И оттогава непрекъснато търси някоя да я замести, макар да не мисля, че го прави съзнателно. Чел съм ги тия работи в тъпите списания на жена ми.

Усещам ножицата да се вмъква под бельото, гладка и студена. Главата ми се изпразва и инстинктът взима връх. С всичка сила тласвам тялото си настрани и килвам стола наляво. Всичко става за четири-пет секунди. Как може нещо, продължило само няколко секунди, да се състои от толкова много ясно обособени събития? Брат ти вдига поглед в мига, в който падам заедно със стола към него и натискът извива китката му. Той дръпва ръка по рефлекс и тя отскача към него. Столът се строполява върху му, а аз виждам как се е втренчил в отворената ножица между пръстите си. Усещам тъпия звук от съприкосновението, когато столът блъсва ръката в лицето му.

Той изпищява. Плисва кръв и облива лицето ми, но не мога да видя откъде идва. Столът се сгромолясва върху Греъм Анджели. И аз оставам килната настрани, подпряна на проснатото му треперещо тяло. Той вие и стене, но аз не виждам лицето му, колкото и да извивам глава. Мъча се да извикам за помощ, но едва си поемам дъх и не мога да намеря гласа си.

Преди не се виждаше кръв, но сега се появяват червени струйки по синия линолеум. Вдишвам дълбоко и успявам да закрепя, и викам, докато мога. Отначало с думи, после думите преминават във вой, неистов вой колкото ми глас държи, само и само да се освободя от болката.

Чувам силен трясък, тропот на крака в антрето. Продължавам да крещя. Виждам Саймън Уотърхауз и плешив мъж зад него и продължавам да крещя. Защото никой никога няма да може да ми

помогне истински или достатъчно. Нито тези мъже, които бяха нахлули в къщата, нито Ивон, нито Чарли, никой. Никога няма да мога да избягам. Затова продължавам да крещя.

---

[1] Faus pas (фр.) — погрешна стъпка. — Б.пр. ↑

[2] Карън Карпентър (1950–1983) — известна американска поп певица — един от първите нашумели случаи, при който публична личност се бори с анорексия и умира в резултат на тежките последици от заболяването. — Б.пр. ↑

[3] Moi (фр.) — мен. — Б.пр. ↑

Понеделник, 10 април

Няма да си ида. Никога няма да те оставя. Стоя пред вратата на интензивното отделение и усещам присъствието ти като някаква тежест във въздуха. В състояние съм едва ли не да повярвам (макар да знам, че не е така), че смълчаната сериозна атмосфера в болницата днес е в наша чест. Лекарите и сестри, посетители и пациенти минават покрай мен с наведени глави.

И вчера бях тук, но не можах да дойда да те видя. Саймън Уотърхауз държеше да е с мен през цялото време. Докато лекарите ме преглеждаха, той стоя пред кабинета. Мисля, че ти би харесал неговото търпение и загриженост — две качества, които и ти притежаваш. После, след като лекарите го убедиха, че мога да си отида у дома, той ме закара до вкъщи. Сто пъти му казах, че физически нищо ми няма, като изключим болката в краката и гърба, причинена от връзването.

Вчера бях далеч от интензивното отделение. Кое е късмет, защото днес ще ми е по-лесно.

Набирам на електронното табло кода, който току-що видях един лекар да използва: СУ 1789. Номерът, използван от брат ти, сега помага и на мен. Вратата забръмчава, бутвам я и тя се отваря без проблеми. Вече съм в твоето отделение. Веднага осъзнавам, че влизането тук е само част от предизвикателството. Сега трябва да си придам вид на вътрешен човек, все едно присъствието ми в този коридор е нещо съвсем обичайно. Сигурно и Греъм е направил така, знаел е, че ако се промъкна като крадец, веднага ще го забележат.

Бързо и уверено минавам с вдигната глава покрай стаята на сестрите, доволна, че сутринта се сетих да облека единствения си официален костюм. Оставих дамската си чанта у дома и вместо нея сега нося кафява кожена папка с цип, която, надявам се, ми придава вид на служител. Усмиввам се на всички, покрай които минавам — топла усмивка на зает човек, която казва: „Убедена съм, че всички знаете коя съм. Тук ми е мястото. Била съм тук и пак ще идвам.“ И

наистина ще идвам, Робърт, независимо дали искаш, или не. Не мога да стоя далеч от теб.

Дървената врата на твоята стая има квадратен прозорец. Когато идвах тук с Чарли, перденцето бе дръпнато настрана, но сега е спуснато. Хващам дръжката и влизам в стаята, без да се оглеждам да видя дали не ме наблюдава някой. Без колебание.

В стаята ти има две млади сестри. Едната ти мие лицето и врата с гъба. По дяволите. Изненадата изтрива усмивката от лицето ми.

— Извинете — казва другата сестра, която закачва торбичка с течност към една от стойките. Взела е погрешно страха ми за гняв. Аз съм по-възрастна от нея и нося скъпи дрехи; сигурно си мисли, че съм от старшия персонал на болницата.

Нейната колежка, сестрата с гъбата, не е толкова почтителна.

— Коя сте вие?

Сега, като си пред мен, ми е по-лесно. Лежиш неподвижно в леглото, със затворени очи, бледа кожа. Вглеждам се в лицето ти и осъзнавам колко сме отделени един от друг. Спокойно можеше да няма нищо общо помежду ни. Всичко твое — мислите ти, чувствата, плетеницата от вътрешни органи, която поддържа живота в тялото ти, — всичко е опаковано в кожата ти.

За миг ми се струва странно, че друг човек, така капсулован и отделен, какъвто си ти в твоята опаковка от плът, може до такава степен да влезе под моята кожа. Ако някой хирург те разтвори, ще намери всичките ти части. Ако отвори мен, ще намери същото. Ти почти изцяло си ме изместил, Робърт, и си заел моето място вътре в мен. Как съм го допуснала?

— Това е Робърт Хауърт, нали така? — казвам аз и се стремя да звуча като някой, който има всички основания да е раздразнен, но въпреки всичко е спокоен.

— Да. От Криминалния отдел ли сте?

— Не съвсем. — Вдигам леко папката да подсказва, че съдържа важни документи. — Аз съм консултант психолог. Работя към полицията. Сержант Зейлър каза, че би било добре да дойда да видя Робърт. — Трябва да благодаря на Саймън Уотърхауз. На връщане от болницата вчера той спомена за възможността да изпрати консултант психолог да се погрижи за мен. Тогава ми се прииска да му кажа: „Малко е късничко за това.“

Сестрите кимват.

— И без това вече свършихме.

— Чудесно. — Пускам бърза усмивка на зает човек. И двете не се сещат да ме попитат какво ще прави един консултант психолог с човек в безсъзнание. Титлата, която си приписах, им е достатъчна. Звучи добре, предполага наличието на старателно разработени процедури и указания, ясни цели и перспективи. Сестрите няма защо да се безпокоят.

Изчаквам ги да излязат, приближавам до теб и погалвам челото ти — още влажно от гъбата. Чувствам се странно, като те докосвам сега. Кожата ти е просто кожа, като моята, като на всеки друг. Какво те прави толкова специален? Знам, че сърцето ти още бие, но повече се интересувам от онова, което върши мозъкът ти. Това е, което те прави различен от другите хора.

Робърт Анджели.

Писькът още звучи, писъкът, който нададох вчера. Но засега се старая да не го чува никой освен мен.

— Здравей, Робърт. Върнах се.

Лудост е, но чакам реакция, наблюдавам лицето ти за признаци на раздвижване.

— Брат ти си извади окото. Греъм. Пак го срещнах. Не беше толкова зле, колкото първия път. — Толкова много имам да ти говоря. Не знам откъде да започна. — И той е в болница. Не в тази. В друга. Нарани се заради мен. Не го направих нарочно. Просто така стана.

Въобразявам си, че виждам как клепачите ти трепват. Сигурно, защото съм се втренчила в тях. Ние, хората, виждаме каквото ни се иска да видим.

— Знам всичко, Робърт. Никой не ми го е казал. Някои неща разбрах от полицията, от разговорите с Джулиет. Но до най-важното достигнах сама. И оттогава мисля единствено как да дойда, за да ти разкажа. Може да оживееш, може и да умреш, но и в двата случая искам да знаеш, че съм те победила. Успях, Робърт, въпреки че ти толкова дълго имаше преимущество пред мен. Ти разполагаше с цялата информация, ти можеше да решаваш да я разгласиш или не.

Навеждам се и целувам устните ти. Очаквам да са студени, но те не са. Топли са. Отдръпвам се.

— Сега мога да правя с теб каквото си искам, да ти говоря каквото си искам. Не можеш да ме контролираш. Всичко зависи от мен. Аз разполагам с информацията и с цялата власт. Аз ще съм тази, която ще разгласява, а ти нямаш друг избор, освен да лежиш и да ме слушаш. Сега ти си в ролята на Джулиет.

Още едно трепване на клепачите, едва забележимо.

— Греъм е изнасилвил и нея, знам. А ти си я намерил и си се грижил за нея, накарал си я да ти се довери и да разчита на теб за всичко. Същото направи и с мен. Сигурно е лесно да накараш една жена да се влюби в теб, когато знаеш толкова много за нея, толкова много неща, които тя не иска да знаеш. Лесно е да намираш най-уместните думи. С Джулиет подходът действаше идеално, нали? И ти реши да видиш дали ще подейства и с друга. Със Санди Фрийгард.

Краката ми се разтреперват. Сядам на стола до леглото ти.

— Само че Санди не беше толкова благодатен обект, колкото Джулиет. Сигурно си се разочаровал след доброто начало — тя е харесала етюда ти на рицаря с блестящи доспехи. И защо не се е получило? Ти знаеш как да ни накараш да се почувстваме сигурни и обичани. Но Санди не е като Джулиет или мен. Не се е свила в черупката си, не е превърнала в главна цел на живота си да крие гадната си тайна. Отишла в полицията, участвала в група за взаимопомощ, справила се с изпитанието по-добре, отколкото биха очаквали и най-големите оптимисти. И наум не й дошло да се срамува или да се опитва да крие каквото и да било. Твоят брат е този, който трябва да се срамува. Санди Фрийгард е разбрала това много преди мен, много преди Джулиет.

Гневът, който изпитвам, е различен от обикновено — студен, педантичен. Чудя се дали тази особена ледена ярост, която може да се контролира и моделира, не е всъщност равнозначна на злото. Ако е така, значи за първи път през живота си тая в душата си зло.

— Много ли приказваше Санди Фрийгард за онова, което й бе сторил брат ти? Сигурно. Темата й се е въртяла непрекъснато в ума. Тя обича да приказва, а ти си бил нейният грижовен, любящ приятел.

Навеждам се към теб.

— Колко ли те е дразнело? Като си гледал как всичките ти усилия отиват на вятъра. Твоята налудничавя играчка е вървяла само с жени, които са искали да забравят случилото се, да скрият глава в

пясъка. Хора като мен и Джулиет, ужасени някой да не разбере, заради онова, което светът може да си помисли за нас. Това ти харесваше, нали? Беше ти хубаво да се ожениш за Джулиет, знаейки, че тя няма представа какво знаеш ти за нея. Гледал си как се прави на глупачка ден след ден, като обича и се доверява на брата на мъжа, който я е изнасилвал, който се е облагодетелствал от нейното изнасилване. Като си мисли, че колкото и зле да се чувства, колкото и да е съсипана вътрешно, поне е успяла да скрие унижението си от света и сега има теб и всичко може да започне отначало. Сигурно си знаел, че всички тези мисли са се въртели в главата ѝ. Изпитвал си удоволствие от това, че си знаел тайната ѝ. Вътрешно си злорадствал, съзнавайки колко далеч е била Джулиет от истината. Представям си как седите двамата в хола, гледате телевизия, вечеряте. Чукате се. И през цялото време, всяка секунда, която сте били заедно, ти си знаел, че си в състояние да разрушиш целия ѝ свят, ако решиш, като ѝ кажеш, че знаеш за изнасилването ѝ, че само заради това си ѝ обърнал внимание. И не само Греъм е спечелил пари от него. Ти също. Двамата заедно сте въртели бизнеса. Знаел си, че и това си можел да кажеш на Джулиет когато си поискаш. Връхната точка в упражняването на скритата ти власт.

Ставам и отивам до прозореца. Мъж със зелен работен гащеризон и защитни очила подрязва малките кръгли храсти в двора на болницата с автоматична резачка. От време на време бръмченето на машината спира, после пак започва.

— Това е един от най-ефикасните начини да управляваш нечий живот — като изведнъж им покажеш, че тяхната интерпретация за света, че всичко, което си мислят, че разбират и приемат за вярно, всичко, на което държат, се опира на лъжа, жесток, садистичен номер. Това е може би най-ефикасният начин да съсипеш друго човешко същество. Сигурно така си мислел. Познавам те, Робърт — задоволяваше се само с най-доброто.

Нищо не казваш. Опитвам се да провокирам човек в безсъзнание.

— Впечатлен си, надявам се. Може да си успял да ме заблудиш, но се появиха някои странични ефекти, които не си предвидил. Не може да подариш на някого година от живота си, да го оставиш да те обича така, както те обичах аз, без да дадеш част от себе си на този човек. А ти ми даде достатъчно, за да съм убедена сега, че съм права.

Сега аз съм тази, която знае за теб неща, които никога не си предполагал, че ще разбера. Но аз ги разбрах, защото нашата връзка бе и фалшива, но и истинска.

Клепачите ти трепкат, този път съм сигурна, че не си въобразявам. Идва ми наум изразът „бързо движение на очите“. Това не се ли получава, когато спиш дълбоко? Може би сънуваш лош сън. Какво ли означава лош сън за човек като теб, избрал да живее живот, по-страшен от кошмарите на повечето хора?

— Изнасилил си Пру Келви, макар да не си горял от желание. Греъм е искал и ти си го направил, но не ти е доставило удоволствие. Както на Греъм — той обожава да изнасилва жени. Той ми каза, че не си проявил интерес и към сервитьорката на ергенската му вечер, макар и нея да си изнасилил, подтикван от брат си. Правил си нещо като експерименти, нали — да правиш каквото прави Греъм, от време на време само. За да си докажеш, че твоят подход е по-висш, от друга категория.

Изпитвам ужас при мисълта, че може да отвориш очи. Искам да съм в състояние да довърша, а не съм сигурна, че ще успея, ако ме гледаш. Ако ми отговаряш.

— Знам, че си заставил Келви да остане с маска на очите, докато си я насилвал. Според Греъм си се страхувал да не види лицето ти, страхувал си се да не би да те срещне някой ден и да те познае. Но той греши. Оказа се обаче, че и аз не съм била права. Разбрах го днес, когато влязох в тази стая и те видях. Мислех, че си накарал Келви да остане с маската, за да не види лицето ти, та да можеш и с нея да направиш същото като с Джулиет и Санди, и с мен: да се запознаете уж случайно, да станеш неин приятел, неин спасител. И после да съсипеш живота ѝ, да го сринеш из основи.

Поклащам глава и се чудя как съм могла да вярвам в това.

— Не е било така, разбира се. Последователността на събитията щеше да е съвсем различна. Познавам подредения ти ум, Робърт. За теб е било задължително първо да се явиш като спасител — наистина да си спасител, — а после да станеш унищожител. Затова жертвите на Греъм са били идеалният вариант. Нямаше да можеш да го направиш с жена, която преди това сам си изнасилил.

Преглъщам с усилие и продължавам.

— Накарал си Пру Келви да остане с маската, когато си я изнасилвал, защото не би могъл да понесеш липсата на личен подход. Ужасът в очите ѝ не е имал нищо общо с теб като индивид — бил си само един безименен нападател. Не си могъл да понесеш тази мисъл, нали? Чувствал си се незначителен — можело е да си който и да е. Тя дори не е знаела името ти, макар вие с Греъм да сте знаели нейното, да сте я избрали измежду всички жени, които сте могли да отвлечете. Кое то я е правело по-специална от теб — това те е влудявало. Имал си нужда да доведеш нещата до по-личен план. Искал си да бъдеш значим за жените, искал си за тях да има значение, че ти си ти. А не някой анонимен изнасилвач, който може да бъде заменен от брат ти.

Ставам и се отдалечавам от теб, колкото ми позволява малката стая. Когато отново проговарям, гласът ми е дрезгав, сякаш имам шкурка в гърлото.

— Двамата с Греъм изобщо не сте взаимно заменяеми. Ти си искал да нараняваш жените по-жестоко. За него изнасилването е било достатъчно, но не и за теб. Не се изненадвам от желанието ти хората да забелязват колко си уникален. На света няма друг като теб, Робърт.

Ти ми говореше за ранимата близост, помниш ли? Пру Келви и онази сервитьорка от ергенската вечер на Греъм — тях си могъл да нараниш само в определени граници, защото не са те познавали. Всеки знае, че на света има лоши, брутални хора, както има урагани и земетресения. Ако не познаваш тези чудовища лично, може да ги приемеш като природни бедствия — когато съсипят живота ти, не го приемаш лично. Просто се е случило. Не са ни познавали, не са ни обичали, не са ни били близки. Казваме си, че не са знаели какви добри, чувствителни и уязвими хора всъщност сме. Ако са знаели, не биха могли да ни наранят по този начин. Ударът може да е бил тежък, но не е бил насочен всъщност лично срещу нас. Можело е да се случи с всеки. Ти ми каза всичко това и беше прав.

Дъхът ми замъглява стъклото на прозореца. Рисувам сърце с пръст, после го заличавам.

— Знаем от личен опит, Робърт. Много по-лесно е, когато има разстояние между теб и нападателя ти. Брат ти знаеше името ми, когато ме застави, опрял нож в мен, да вляза в колата му, но не познаваше мен. Това ми действаше утешително.

Усещам вътрешността на устата си като обработена кожа за обувки. Въздухът в стаята ти е топъл и сух. Не мога да отворя прозореца. Има катинар, който не се отваря.

— Греъм искаше да изкара, че идеята да подбирате за свои жертви жени със собствени сайтове, за да ги плашите с онова, което знаете за тях, е негова. Личното отношение — по-голям страх и болка в очите, докато са се питали защо от всички жени сте избрали точно тях. Греъм ми разправи всичко това със задоволство, все едно той го е измислил. Но това е твоя идея, нали, Робърт? След ергенската вечер на Греъм си бил разочарован. Може би ядосан. Имал си чувството, че тази келнерка леко се е отървала; че си пропуснал златна възможност, колкото и доволен да е бил Греъм, ти си знаел, че келнерката вече е започнала да се утешава с мисълта, че е станала жертва на лош късмет.

Избърсвам сълзите си.

— Предложил си да усъвършенствате бизнес плана на Греъм: предложил си вместо непознати жени да използвате специално подбрани, като им показвате, че знаете кои са и с какво се занимават. Като им давате да разберат, че нарочно сте ги избрали. Греъм харесал идеята, но на него винаги му е било нужно по-малко, за да е доволен. Ти обаче не си намерил и това за достатъчно удовлетворително. Ти искаш да знаят твоето име, никой друг да няма значение. Но едва ли си могъл да предложиш на Греъм да се запознават с жените, които възнамерявате да изнасилите, да завързвате любовна връзка и чак след това да ги изнасилите. Греъм не е искал да го пипнат и да го пратят в затвора.

Но все пак го пипнаха, което отчасти се дължи на мен. Мъча се да не забравям, че не съм само жертва на теб и брат ти. Но съм също така и победител. Или бих могла да бъда. Зависи какво ще направя сега.

Продължавам да говоря на затворените ти очи:

— Ти не се тревожеше, че ще те заловят, нали? Вярвал си, че би могъл така жестоко да разклатиш устоите на живота им, че да не представляват заплаха за теб. Бил си убеден, че методът ти е безпогрешен. Да ти разкажа ли за твоя метод? — Смея се — силно, дрезгаво кудкудякане, излязло някъде от задната част на гърлото ми. — Първо се сближаваш с нас, вкарваш ни в ранима близост. Караш ни да се влюбим в теб, да имаме нужда от теб така, че ти да си целият ни

свят. Господи, в тази част си неповторим! Толкова романтичен, толкова нежен. Ти си идеалният съпруг или любовник, която и роля да играеш, влагаш в нея цялата си енергия и ентусиазъм. Трябваше да повярваме, че си нашата съвършена сродна душа, иначе нямаше да ни заболи достатъчно, когато ни сервираш истината, нали така?

Сграбчвам края на най-горната ти възглавница и я дръпвам изпод главата ти. Държа я с две ръце.

— Този момент си чакал с нетърпение. В който ще нанесеш удара и ще ни заболи. В който ще ни разкриеш кой си всъщност и ще се наслаждаваш на шока. Ти сам ми го каза.

Млъквам, тъй като в главата ми изплуват думите ти, така както ги чух: *От толкова отдавна мисля да я напусна. Планирам го, чакам момента с нетърпение. Сигурно съм го обмислял прекалено дълго. В съзнанието ми решението се е превърнало в... нещо легендарно. Остава големият финал.*

— Ивон грешеше, като смяташе, че ти никога няма да напуснеш Джулиет заради мен. Накрая щеше да я напуснеш. Това винаги е било част от плана ти. Но си искал да се насладиш на тръпката от очакването, да го удължиш колкото се може по-дълго, преди да минеш към следващата си жертва. Първо ставахме жертви на Греъм, после на теб. Обзалагам се, че си възприемал ролята на Греъм като един вид подкрепяща роля — знаел си, че ти си този, който наистина ще ни съсипе: Джулиет, Санди Фрийгард. Обаче си видял, че ще ти е трудно да разрушиш света на Санди Фрийгард, и затова си минал към следващото име в списъка — моето.

Стискам възглавницата с две ръце и впивам нокти в нея. Материята заема веднага предишната си форма, не мога да оставя отпечатъци, колкото и силно да натискам, не мога да предам мъката си на този неодушевен предмет.

— Ти се гордееш, че имаш железни нерви — връщам се към монолога си аз, — но дълбоко в себе си ти си страхливец и лицемер. Колкото и да презираш брат си, не си скъсал окончателно с него, нали? Продължаваш да му даваш камиона да организира изнасилвания. Дори си изнасилвал Пру Келви, за да му угодиш, да го държиш в играта. Защото Греъм има нещо, от което ти отчаяно се нуждаеш — списъка с имената на неговите жертви. Които ти на свой ред можеш да направиш свои жертви.

През цялото време, докато си бил женен за Джулиет, си знаел, че някой ден ще ѝ нанесеш удар с истината. И накрая си избрал ден — по-миналата сряда. На другия ден е трябвало да се срещнеш с мен в „Травълтел“. Щеше да е трийсети март — годишнина от деня, в който брат ти ме изнасили. Идеално от твоя гледна точка. Знаел си, че ако в този ден ми кажеш, че си оставил Джулиет, за да започнеш нов живот с мен, аз ще си помисля, че датата е реабилитирана, изчистена. Щях да съм още по-убедена, че ни е писано да сме заедно, че ти си моят спасител. Защото няма съвпадения, нали?

Ти не дойде, но ако се беше появил, ако планът ти се беше осъществил, щеше да носиш куфар. Щеше да ми кажеш, че си оставил Джулиет, и да ме помолиш да дойдеш да живееш с мен. Какво ли щях да ти отговоря? — смея се горчиво. Сълзи текат по ръката ми и по възглавницата. Непрекъснато се стичат по лицето ми, но не съм тъжна. Ядосана съм, толкова съм ядосана, че напрежението в главата ми пълни очите ми със сълзи.

— Какво каза на Джулиет? Как ѝ поднесе новината? Ако не греша — а аз съм убедена, че не греша, — сигурно си изчакал, докато двамата си легнете. Качи ли се върху нея въпреки протестите ѝ, че е уморена? Това навярно я е смутило. Винаги си бил толкова нежен с нея — какво става сега? Изведнъж няма и следа от твоята нежност. Тя не може да те познае, ти не си онзи Робърт, когото е познавала и обичала, мъжът, за когото се е омъжила. Изнасилвил си я, както винаги си знаел, че ще направиш един ден, както си го планирал от самото начало. Само дето ти е било много по-хубаво, отколкото с Пру Келви, защото Джулиет те е допуснала в ранима близост. Видял си ужасната болка в очите на Джулиет и си знаел, че цялата болка е свързана с теб.

Но и това не ти е било достатъчно, защо да се задоволяваш само с изнасилването, като си могъл да я нараниш още повече. Искал си да я накараш да направи връзка между това мъчение и предишното — в бунгалото на Грeъм. — Треса възглавницата пред неподвижното ти лице. — Виждаш ли колко много знам? Не си ли впечатлен? За теб е било важно Джулиет да разбере целия ужас на стореното от теб, докрай да осъзнае, че си я предал и измамил. Как ли си го направил? Сигурно си повторил думите на Грeъм: „Искаш ли да загрееш преди представлението?“ Или нещо такова. Това трябва да е бил мигът на твоето върховно щастие — когато си видял как шокът разширява очите

й, по лицето ѝ се изписва неразбиране. И после какво? Освен изнасилването. Каза ли ѝ, че я зарязваш заради мен, заради друга жертва на брат ти? Каза ли ѝ всичко, включително и това, че възнамеряваш през следващите няколко години да съсипеш моя живот по същия начин, по който си разрушил нейния: като първо се ожениш за мен и ме дариш с идилично щастие, а после ме унищожиш, когато си осигуриш поредната жертва на Грем, която ще заеме мястото ми?

Цялото ми тяло се тресе и се поти. Доближавам лицето си непосредствено до твоето.

— Съмнявам се — отговарям аз на собствения си въпрос. — Ти би искал тя да си мисли, че е единствената, която искаш да нараниш така. Не би ѝ предоставил утехата да знае, че не е сама в нещастията си. Не, казал си ѝ само, че я зарязваш заради друга жена. Повече нищо не си ѝ казал за мен. Но затова пък си ѝ разказал всичко друго — че мъжът, който я е изнасилвал, ти е брат, че това е част от семейния бизнес. С всеки дребен детайл на нея ѝ е ставало все по зле, а на тебе — все по-добре.

Само дето си допуснал грешка. Огромна грешка, както се оказва, иначе нямаше да си в това състояние сега. Мислел си, че Джулиет ще се срине, когато разбере истината. Мислел си, че ще можеш да си излезеш от онази ужасна къща и ще оставиш една разтреперана развалина, толкова съсипана, че няма да има сили нито да отиде в полицията, нито да направи каквото и да било е информацията, която си ѝ дал. Нали не е съобщила за първото изнасилване? Защото не е могла да се пребори със срама. Разчитал си, че срамът ще ѝ попречи да съобщи и за второто. Пък и кой ли щеше да ѝ повярва? Внезапно ще се яви и ще твърди, че е била изнасилена, при това неведнъж, а два пъти, и то втория път — от своя предан съпруг. Ако беше казала на някого, ти щеше да се правиш на озадачен и загрижен за психическото ѝ здраве.

Крача из стаята ти и нервно мачкам възглавницата.

— Знам какво е да правиш планове и после някой да ги осуети, Робърт. Разбирам го много добре. И аз обичам да правя планове. А ти си толкова старателен, обмисляш всеки детайл. Господи, как ли си се подразнил, когато твоите откровения са се отразили на Джулиет по начин, който никога не си очаквал. Вместо по-слаба, станала по-силна. Не се сринала, не се превърнала в безпомощна развалина. Взела

каменната подпирачка и те треснала с камъка по главата. Дори не извикала линейка след това, просто те оставила да лежиш и кръвта ти да тече. Оставила те е да умираш. Не бих могла да я виня.

Гърлото ми гори. Няма да мога още дълго да говоря. Но и не мога още да спра. Горях от нетърпение да ти кажа всичко, да го излея от себе си.

— Прекалено си вгълбен в собствените си мисли, прекалено си затворен в собствения си малък свят — продължавам аз. — Е, не сега, сега нямаш особен избор, предполагам. Имах предвид преди. И понеже си вторачен в себе си, не си преценил правилно Джулиет. Тя веднъж вече се е сривала. Преживяла е тежка нервна криза. Била е неуверена и плаха през всичките години, докато си бил женен за нея. Единственият път за нея е бил нагоре, Робърт — как не си го разбрал? Как не ти е дошло наум, че човешките същества са доста издръжливи, особено такива като Джулиет и мен, които са израсли в любящи семейства в безопасна среда. Когато си показал на Джулиет какво извратено същество си в действителност, шокът е бил достатъчно голям, за да преобърне всичко в мозъка ѝ. Осъзнаването, че нейният спасител е всъщност врагът ѝ, я е мотивирало да отвърне на удара с удар така, както нищо друго не би могло да я мотивира.

Клепачите ти мръдват.

— Питаш ме от къде знам всичко това ли? Знам, защото същото се случи и с мен. Когато открих истината, когато подредих мозайката, осъзнах колко е глупаво да вярваш, че някой друг може да те спаси. За първи път, откакто брат ти ме изнасили, ми се прииска да се боря, сама. Другите хора те подвеждат и те лъжат, а най-много тези, които уж те обичат — това си мисли Джулиет сега. Така възприема света. Ти превърна и нея в чудовище, чудовище, което нехае за нищо, дори за себе си.

Смея се.

— Тя можеше да ми каже всичко, което знае за теб, но не пожела. Вместо това го използва, за да ме измъчва. Въпреки че знае какъв уродлив извратен и болен тип си, тя продължава да ме мрази, задето съм се опитала да ѝ открадна съпруга — милия, чувствителния съпруг. Сигурно ти се струва странно. На мен обаче не. И в моята глава, също като в нейната, съществуват двама Робърт. Това навярно е най-лошото, което си ни сторил. Остави ни да скърбим по загубата на човек, който

никога не е съществувал. И макар да знаем това, продължаваме да го обичаме.

Поглеждам към възглавницата в ръцете си. Когато я издърпах, исках да те задуша с нея. Да довърша делото на Джулиет. Радвам се, че не е успяла да те убие. Сега ще мога аз да го направя. Ти го заслужаваш. Всеки ще се съгласи, че заслужаваш да умреш, като изключим наивните и заблудените, които вярват, че не бива да се убива.

Но ако сложа край на живота ти сега, страданието ще приключи почти веднага. Ще продължи само още няколко секунди. А ако си изляза от стаята и те оставя жив, ще трябва да лежиш и да мислиш за всичко, което ти казах, за моята победа над теб, за твоята загуба, колкото и да се мъчиш да не мислиш за това. Ще бъде мъчение за теб. Ако, разбира се, си чул всичко, което ти казах.

И преди, и сега бедата е там, че няма начин да разбере какво мислиш, Робърт. Ти можеш да видиш колко много си ме наранил.

На този фронт някак си предадох играта. Може би ще се съсредоточиш върху това, ако те оставя да дишаш в тази стая. Може би ти си победителят, защото не подлежиш на наказание в сегашното си състояние на какавида, а аз съм съсипана, абсолютно съсипана, при това още не съм го приела истински.

Искам да ти кажа още едно нещо, преди да сложа край на живота ти или да ти разреша да живееш — няколко думи, които приготвих в ума си, преди да дойда тук. Подбрах ги толкова внимателно, колкото подбирам изразите за мото на моите слънчеви часовници. Прошепвам ги в ухото ти, като благословия или заклинание:

— Ти си най-лошият човек, когото познавам, Робърт. И най-лошият, когото някога ще познавам.

Казвам го на глас и това сякаш дебело подчертава в ума ми, че най-лошото вече е зад гърба ми.

А сега трябва да реша.

13 април 2006

— Не мисля, че иска да ти мели сол на главата — каза Оливия. — Според мен той е искрено загрижен за теб. Обади му се. Така и така накрая ще трябва да говориш с него.

Ярка слънчева светлина преминава през спуснатите пердета. Чарли съжали, че не е купила по-плътни, и се зачуди колко ли ще ѝ струва да им пришие допълнителен непрозрачен слой. Поклати глава. Нейният план — който беше далеч по-добър от плана на Оливия — бе да не припарва до телефона. Саймън ѝ бе оставил куп съобщения, които изобщо не искаше да слуша. Освен това Оливия грешеше: не беше задължително да говори нито с Прауст, нито със Саймън, ако си подаде заявлението за напускане. И тогава няма да ѝ се налага да среща нито единия, нито другия.

Оливия седна до нея на канапето.

— Не мога да стоя вечно тук, Чар. Имам си работа, имам и свой живот. Ти също. Няма смисъл да лежиш по пижама цял ден и да пушиш като комин. Защо не се облечеш? Вземи си една гореща вана. Измий си зъбите.

Звънецът на входната врата иззвъня. Чарли се сви на канапето и се загърна плътно с халата.

— Това сигурно е Саймън. Не го пускай. Кажу ми, че спя.

Оливия я изгледа строго и отиде да отвори. Не можеше да разбере защо Чарли не се радва, че Саймън я търси непрекъснато, защо изведнъж се бе превърнал в човека, когото най-малко искаше да види. Чарли не искаше да ѝ обясни, за м не се унижава. Знаеше, че ще се разпадне на парчета в мига, в който Саймън си отвори устата да говори. Каквото и да кажеше, нямаше да е добре. Ако се опиташе да говори завоалирано и тактично, Чарли щеше да го отдаде на притеснение и щеше още повече да се засрами. Ако започнеше открито и прямо щеше да ѝ се наложи да води разговор с него — мъжа, които, отхвърляше любовта ѝ, откакто се познаваха — за Греъм Анджили — серийния изнасилвач, който ѝ беше харесал, защото бе разочарована от

отношението на Саймън... Не, просто не можеше да понесе и този позор.

Чарли чу входната врата да се затваря. Оливия отново се появи в хола.

— Не е Саймън. А! — вдигна тя пръст към Чарли с укор. — Разочарована си, не отричай. Наоми Дженкинс е.

— Не. Кажи й не.

— Донесла ти е нещо.

— Не го искам.

— Казах й, че ще ти трябват пет минути да се приготвиш. Така че върви облечи някакви дрехи и се приведи в по-приличен вид. Иначе просто ще я пусна тук да те види с лекъосания с чай халат и безформена пижама.

— Само да си я пуснала...

— Какво? Какво ще ми направиш? — Ноздрите на Оливия се разшириха. — Саймън щях да отпратя, но не и нея — въртна тя брадичка към вестибюла. — Престани за миг да се самосъжеляваш и помисли тя през какво е минала. Само си помисли какво й се случи току преди няколко дни точно тук, в тази къща, да не говорим за останалото. Завързана, отново. За малко да я изнасят, отново.

— Няма нужда да ми ги изреждаш — бързо я прекъсна Чарли. Не искаше да мисли за онова, което бяха заварили в кухнята й Прауст и Саймън: Греъм с извадено ляво око, срязано през средата, лежи в локва кръв на пода, втречен в тях.

— Аз пък мисля, че има — възрази Оливия. — Защото ти май си мислиш, че си единствената, на която й се е случило нещо лошо.

— Не си го мисля! — гневно извика Чарли.

— Да не мислиш, че на мен ми е лесно да знам, че никога няма да имам деца?

Чарли тихо цъкна с език и се обърна на другата страна.

— Какво общо има това?

— Налага се да поднасям тази новина на всеки мъж, когото срещна, на всеки мъж, с когото бих искала да излизам. Представяш ли си как пускам бомбата на първата ни среща? Нямах идея колко пъти първата среща е била и последна, след като им кажа. Боли, но аз скривам болката в себе си, защото съм стоик и вярвам в стискането на зъби...

— Стоик? Ти? — Чарли се засмя.

— Да, аз — настоя Оливия. — За сериозните неща съм стоик. Това, че мрънкам, когато в деликатесния магазин се свърши еленското месо или подлутеният пастет, нищо не значи! — Тя въздъхва. — Ти имаш късмет, Чар. Саймън знае за теб и Греъм...

— Млъкни!

— ... и знае, че не си виновна за нищо. Никой не те обвинява в нищо.

— Добре, ще се видя с Наоми. — Каквото и да е, само Оливия да спре да приказва за Саймън и Греъм. Чарли стана и загаси цигарата си в пепелника на масата, който вече беше пълен с фасове. Те се размърдаха и се наместиха, за да приемат новия член — гърчещ се куп от дебели оранжево-кафяви ларви. Отвратително, помисли си Чарли, изпитвайки перверзно удоволствие от гледката.

Качи се на горния етаж, изми се, среса се, изчетка зъбите си и облече първите дрехи, които видя в гардероба: джинси с разръфани крачоли и спортна фланела на лилави и зелени райета с бяла якичка. Когато се върна долу, входната врата беше отворена и отвън стояха Наоми и Оливия. Наоми изглеждаше по-спокойна откогато и да било, откакто я познаваше, но и по-стара. По лицето ѝ имаше бръчки, които не бяха там преди две седмици.

Чарли се насили да се усмихне, Наоми направи всичко възможно да ѝ отвърне. Точно това бе искала да избегне Чарли — измъчените поздрави, насилините усмивки, които говореха за споделено болезнено преживяване, което никой нямаше да може да забрави.

— Погледни — каза Оливия и като че ли посочи към нещо, намиращо се пред фасадната стена, под прозореца на хола.

Чарли нахлузи чифт маратонки, които бе захвърлила пред вратата преди дни, и излезе отвън. На стената бе подпрян слънчев часовник — равен правоъгълен сив камък с размери някъде метър и двайсет на метър и петдесет и дебелина пет сантиметра. За стрелка служеше плътен железен триъгълник. По средата на горния му ръб бе закрепен кръгъл издатък с формата на голям сачмен лагер. Мотото беше на латински и бе изписано със златни букви: *Docet umbra*. В най-горния край на часовника, в центъра, беше изобразена долната половина на слънце. Лъчите, насочени надолу под ъгъл, представляваха линиите, по които се отчитаха целите и половинките

часове: часовите линии. През тях, по цялата ширина на часовника — от левия край до десния, — минаваше друга издълбана хоризонтална линия, която приличаше на наклонена усмивка.

— Обещах да направя един за шефа ти — обясни Наоми. — Ето го. Задръжете го, безплатен е.

Чарли клатеше глава.

— Няма скоро да се върна на работа. (Ако изобщо се върна.) Занеси го в полицията, попитай за инспектор Прауст...

— Не. Донесох го тук, защото исках да го дам на теб. За мен е важно. — Наоми се опитваше да хване погледа на Чарли.

— Благодаря — натърти Оливия многозначително. — Много мило от твоя страна.

Чарли бе убедена, че сестра ѝ се държи възпитано, само и само да я изкара още по-невъзпитана в сравнение със себе си.

— Благодаря — смотолеви тя.

Настъпи неприятно мълчание. После Наоми заговори:

— Саймън Уотърхауз ми каза, че си нямала представа кой е Греъм — когато си се увлякла по него.

— Не искам да говоря за това.

— Не бива да се наказваш за нещо, за което нямаш вина. Аз го правих години наред и доникъде не стигнах.

— Довиждане, Наоми. — Чарли се обърна да влезе в къщата. Ако Оливия иска, нека сама внесе скапания часовник вътре. Чарли не даваше пукната пара. Прауст вероятно бе забравил вече за идеята си.

— Чакай. Как е Робърт?

— Все така — отвърна Оливия, понеже Чарли не пожела. — Мъчат се да го върнат в съзнание, но засега без успех. Епилептичните припадъци продължават, макар и да не са толкова чести.

— Ако все пак дойде в съзнание, чака го дълъг списък от обвинения — обади се Чарли. — От онова, което открихме в „Силвър Брей“, е ясно, че е взимал дейно участие в бизнеса с ергенските вечери. Шофирал е в много от случаите и е получавал половината печалба. — И Оливия можеше да разкаже всичко това, ако Чарли не бе взела първа думата. Всъщност Оливия беше разговаряла със Саймън; Чарли бе чула всичко от втора ръка. Но тя не искаше Наоми да разбере до каква степен собственият ѝ живот се бе изплъзнал от ръцете ѝ. — Робърт си пада по безлични места, нали? Бензиностанции, крайпътни

мотели, болници? Още по-добре. Затворът е в състояние да превърне една средностатистическа бензиностанция в петзвезден хотел.

— Каквото и да го чака, заслужил си го е — каза Наоми и се обърна към Оливия, след като Чарли упорито избягваше погледа ѝ. — Греъм също. И жена му.

— И на двамата им е отказано освобождаване под гаранция — осведоми я Оливия.

— Добре де, защо не млъкнеш! — викна Чарли и злобно изгледа сестра си.

— Саймън Уотърхауз освен това ми каза, че Джулиет не говори от няколко дни — добави Наоми.

Този път Чарли погледна към Наоми. Кимна. Не ѝ беше приятно да си представя как Джулиет Хауърт седи мълчалива в някоя килия. Чарли щеше да се чувства по-добре, ако Джулиет продължаваше да предявява претенции и да дразни всеки, който ѝ се изпречи. И Джулиет щеше да влезе в затвора за дълго време, присъдата ѝ вероятно щеше да е колкото на Греъм Анджели. Не беше честно.

— Какво не си ми казала? — обърна се Чарли към Наоми. — Джулиет се е опитала да убие Робърт, защото е разбрала, че е бил съучастник на мъжа, който я е изнасилвил — толкова знам. Това, което още не знам, е защо Робърт преднамерено се е сприятелявал с жените, насилени от Греъм. — Усети как отново се заплита в случая и възнегодува. Наоми Дженкинс от самото начало си играеше игрички с нея, но Чарли вече бе решена да не губи повече.

Наоми свъси вежди.

— Ще ти кажа, когато всичко свърши — обеща тя. — Още не е свършило.

— Какво имаш предвид? — учуди се Оливия. На Чарли ѝ се прииска сестра ѝ да престане да се обажда или още по-добре — да влезе в къщата. Където евентуално можеше да се сети, че е журналистка, която се занимава с изкуство, а не полицай.

— На слънчевия часовник има датна линия — посочи към часовника Наоми.

Чарли погледна отново към правоъгълната каменна плоча, облеганата на стената.

— На девети август, рождения ден на Робърт, сянката на нодуса ще върви точно по линията, ще следва извивката от началото до края.

Ето това е нодусът — Наоми потърка малката метална сферичка с палец.

В Чарли пламна подозрение.

— Защо ти е да отбелязваш рождения ден на Робърт на слънчев часовник, който си дошла да ме помолиш да предам на моя началник?

— Защото тогава е започнало всичко — отвърна Наоми. — В деня, когато се е родил Робърт. Девети август — повтори тя датата. — Не забравяй да погледнеш, ако е слънчево.

Тя махна едва-едва с ръка и се обърна да си върви. Чарли и Оливия гледаха след нея, докато влезе в колата и потегли.

Четвъртък, 4 май

Ще мине. На мен ще ми мине. Някой ден ще мога да стоя тук и да дишам с лекота. Някой ден ще се почувствам достатъчно смела да дойда без Ивон. Ще кажа думите „стая единайсет“ в друг контекст — може би в друг хотел, някой луксозен хотел на красив остров — и няма да мисля за тази квадратна стая с надраскани стъкла на прозорците и очукано дюшеме. Или събраните едно до друго еднакви легла с техните ужасни оранжеви твърди матраци, или за тази сграда, която прилича на порутено студентско общежитие или евтин конферентен център.

Ивон сядва на канапето и започва да скубе малките топченца, образували се по плата на възглавниците, а аз съм се втренчила в паркинга, който „Травълтел“ дели с бензиностанцията „Рондсли Ийст“.

— Не ми се сърди — казвам аз.

— Не ти се сърдя.

— Смяташ, че не е добре за мен да идвам тук, знам. Но грешиш. Искам да престана да придавам значение на това място. Ако не идвам тук, то ще ме преследва, ще ме измъчва.

— С течение на времето ще престане да те преследва. — Ивон послушно подава следващата реплика в този вече добре познат спор. — Редовните ни посещения тук всеки четвъртък поддържат живи спомените ти.

— Трябва да идвам, Ивон. Докато ми омръзне, докато идването тук се превърне в досадно задължение. Същото е като паднеш от кон и се изплашиш — разправят, че веднага трябва отново да се качиш на седлото.

Тя се хваща с две ръце за главата.

— Толкова е различно, че не знам откъде да започна, за да ти обясня.

— Хайде да прием чай. — Взимам чайника с олющения етикет и отивам в банята да го напълня с вода. На безопасно разстояние от Ивон подхвърлям: — Аз може да остана тук тази нощ. Ти не си длъжна.

— В никакъв случай — появява се тя на вратата на банята. — Няма да ти разреша да направиш това. И не вярвам, че идваш тук заради онова, което разправяш.

— Как така?

— Знаеш що за човек е Робърт, какво е правил, но продължаваш да въздишаш по него, нали? Затова искаш да си тук. Къде беше днес следобед? Като ти звънях? Беше излязла и не вдигаше телефона си.

Поглеждам настрани, през прозореца. На паркинга спира син камион, с черни букви, нарисувани на каросерията.

— Казах ти — режех с трион в работилницата и не съм чула телефона.

— Не ти вярвам. Според мен си била в болницата и си седяла до леглото на Робърт. И не ти се случва за първи път. Напоследък имаше и други случаи, когато не успях да се свържа с теб...

— Интензивното отделение е недостъпно за посещения — информирам я аз. — Човек не може да си влиза и излиза, когато си поиска. Ивон, аз мразя Робърт. Мразя го така, както може да се мрази само човек, когото някога си обичал.

— И аз така мразех Бен някога, а виж ни сега — гласът ѝ е пълен с презрение и към двете ни.

— Ти реши да му дадеш още един шанс.

— Както и ти ще решиш да живееш с Робърт, ако и когато се събуди. Въпреки всичко. Ще му простиш, двамата ще се ожените и ти ще ходиш всяка седмица на посещение в затвора...

— Ивон, не мога да повярвам на ушите си.

— Не го прави, Наоми.

Телефонът ми звъни в якето, което метнах на леглото, след като пристигнахме с Ивон. Бъркам в джоба, замислена за любовта, за ранимата близост. Благодарение на разговора ми с брат ти в кухнята на Чарли Зейлър те разбирам по-добре от преди. Осъзнах, че ти изпитваш желание да нараняваш жените, но преди това искаш те да те обожават, за да може болката да се увеличи, да стане нетърпима, но не е и само това. Твоята психоза е като... как се казваха тези? А, палиндром. Чете се и наопаки по същия начин. В твоя ум любовта и болката са неразривно свързани — разбрах го благодарение на Греъм. Вярвал си, че само ако нараняваш и малтретираш жените, те могат истински да те обичат. *Останало му е от скъпата ми майка*, каза Греъм. Колкото и да

си обичал майка си, след като се е обърнала срещу теб, ти още повече си я заобичал. Когато баща ти си е заминал и тя е започнала да те тормози, страданието ти те е накарало да признаеш силата на тази любов.

— Наоми?

За миг ми се струва, че мъжкият глас на телефона е твой. Заради стаята, в която се намирам.

— Саймън Уотърхауз се обажда. Робърт Хауърт умря днес следобед. Помислих, че би искала да узнаеш.

— Хубаво — казвам аз без колебание и не само заради Ивон. Казвам го искрено. — Как е станало?

— Не се знае със сигурност още. Ще има аутопсия, но... ами, с една дума, изглежда просто е престанал да диша. Понякога се случва след тежки мозъчни кръвоизливи. Отеклият мозък не може да предава правилни сигнали до дихателната система. Съжалявам.

— Аз не — отсичам. — Съжалявам само, че според лекарите е умрял от естествена и спокойна смърт. Той заслужаваше друго.

Лесно мога да си кажа, че си бил съсипан болен човек, че си бил не по-малко жертва от своите жертви. Но отказвам да го направя. Ще си мисля за теб само като за зло. Трябва и тегля чертата, Робърт.

Ти си мъртъв. Говоря на... насочвам мислите си към несъществуващ човек. Твоите спомени и оправдания не съществуват. Не се радвам. По-скоро се чувствам по-леко, както се чувстваш, когато задраскаш нещо от списъка със задачи. Остана още едно нещо да задраскам. Когато направя и това, всичко ще е свършило. Може би тогава ще съм в състояние да спра да идвам тук. Може стая номер единайсет да е станала моя щабквартира до приключване на операцията.

Това е, при условие че Чарли Зейлър прояви поне малко интерес към приключването на операцията и се сети да помисли за онзи слънчев часовник, който ѝ дадох.

Сякаш прочел мислите ми, Саймън Уотърхауз прочисти гърло.

— Говорила ли си... извинявай, че те питам, но... говорила ли си напоследък със сержант Зейлър? Няма причина да се свързваш с нея, но... просто питам... — гласът му заглъхва.

Изкушавам се да го попитам дали е виждал слънчевия часовник. Може сестрата на Чарли да го е занесла в участъка и да го е дала на

инспектора, който го искаше. Искане ми се да мина някой ден покрай полицейския участък на Спилдинг и да го видя там, закачен на стената. Чудя се дали да споменавам за слънчевия часовник пред Саймън Уотърхауз. Решавам да не повдигам въпроса.

— Опитвах се — отговарям на въпроса му аз, — но Чарли май не иска да разговаря с никого в момента. Освен с Оливия.

— Добре — казва той, а тихият му глас казва точно обратното.

19 април 2006

Чарли седна на маса до прозореца в заведението на Марио — малко и шумно италианско кафене, недалеч от пазара в Спилинг, — за да може да наблюдава улицата. Щеше да види Прауст, преди да влезе, което щеше да ѝ даде време да придаде подходящо изражение на лицето си. А кое ли щеше да е подходящо? Не беше наясно.

Не излизаше за първи път от дома, откакто се бе върнала от Шотландия — Оливия бе настояла да излизат на разходка около къщата и до близкия магазин на всеки няколко дни, като твърдеше, че било добре за нея. Но днес за първи път излизаше сама, показваше се на истински обществено място, за да се срещне с някого. Па макар и този някой да беше само Снежния човек.

Слънчевият часовник на Наоми стоеше подпрян на стената на кафенето и привличаше смаяните (някои бяха дори възхитени) погледи на сервитьорки и клиенти. Чарли съжали, че не го бе опаковала, но вече беше късно. Поне всички гледаха в часовника, а не в нея. Изпитваше ужас от мисълта, че един ден някой на улицата ще я посочи с пръсти и ще викне: „Хей, това е оная следователка, дето е спала с изнасилвача.“ Чарли бе решила да си пусне косата, за да не я разпознават. Като порасне по-дълга, може и да я изруси.

Прауст изникна пред нея — бе забравила да гледа за него. Повечето време, помисли си тя, реалният свят все едно не съществува. До слуха ѝ едва-едва достигаше музиката от популярни оперни арии, които проглушаваха ушите на всеки друг в кафенето, почти не чуваше и силното фалшиво пеене на наперения собственик, застанал зад бара. Светът на Чарли се бе свил до няколкото мъчителни мисли, които се въртяха безспир в главата ѝ: защо трябваше да срещна Греъм Анджели? Защо бях толкова глупава да го харесам? Защо трябваше да разтръбят моето име по всички вестници и телевизионни новини, а неговото остана неизвестно? Защо животът е толкова несправедлив?

— Добро утро, Чарли — поздрави инспекторът неловко. Носеше голяма книга с меки корици — книгата за слънчевите часовници, която

Саймън му бе купил. Досега никога не се бе обръщал към Чрли с малкото й име. — Какво е това?

— Слънчев часовник, сър.

— Няма нужда да се обръщаш към мен със „сър“ — каза Прауст. — В кафене сме — добави той, сякаш това обясняваше странното му изказване.

— Дават ви го безплатно. Дори началник Бароу не може да възрази.

Прауст направи кисела физиономия.

— Безплатно ли? Наоми Дженкинс ли го направи?

— Да.

— Не ми харесва мотото. *Docet umbra*: сянката говори. Много е банално.

— Това ли означава? — Разбира се. Как не се беше сетила, че думите са важни.

— Кога се връщаш? — попита Прауст.

— Не знам дали изобщо ще се връщам.

— Виж, трябва да забравиш случилото се. Колкото по-бързо му обърнеш гръб, толкова по-бързо ще го забравят и хората.

— Така ли? Ако някой от моите колеги бе спал с известен сериен изнасилвач, аз едва ли щях да забравя.

— Добре де, хората може и да не забравят — съгласи се нетърпеливо Прауст, сякаш ставаше дума за дребен детайл. — Но ти си добър полицаи и не си направила нищо нередно.

Джайлс Прауст — решен да проявява оптимизъм? Е, това се казва събитие.

— Тогава защо ще правят официално разследване? — попита Чарли.

— Това решение не е мое. Виж, ще приключи, преди да разбереш. Между нас да си остане, въпрос на чиста формалност и... имаш пълната ми подкрепа.

— Благодаря, сър.

— И... всички други... също искат да... — Снежния човек очевидно не се сещаше как да вмъкне въпроса за Саймън в разговора. Поигра с ръкавелите си, после взе ламинираното меню и старателно се зачете.

— Какво ви каза Саймън да кажете? — попита Чарли.

— Ти защо не искаш да го видиш? Човекът не е на себе си.

— Не мога.

— Може да говориш с него по телефона.

— Не. — Щом се споменеше името на Саймън и Чарли започваше да губи присъствие на духа.

— С имейл? — Прауст въздъхна. — Върни се на работа, сержант. Първите няколко дни може да е неловко, но после...

— Неловко? Кошмарно е точната дума. А после, следващите дни също ще е кошмарно. Всеки ден ще е кошмарен, докато се пенсионирам. А дори и тогава... — Чарли млъкна, защото усети, че гласът ѝ бе започнал да трепери.

— Не мога да се справя без теб — настоя Прауст.

— Може да ви се наложи.

— Е, да, ама не мога! — Беше го ядосала.

Млада руса сервитьорка е татуирана на рамото пеперуда застана до масата.

— Да ви донеса ли нещо? — попита тя. — Чай, кафе, сандвич?

— Имате ли зелен чай? — попита Прауст. Като му отговориха с „не“, той извади едно пакетче от джоба на сакото си.

Чарли неволно се усмихна, като видя как сервитьорката се отдалечава, понесла пакетчето с протегнатата далеч от тялото си ръка, все едно носеше мъничка тиктакаща бомба.

— Носите си чай?

— Ти настоя да се срещнем тук и аз предположих най-лошото. Сега сигурно ще ми сложи мляко и захар. — Прауст отново съсредоточи вниманието си върху Чарли. — Защо ме накара да донеса това? — потупа той книгата, която бе оставил на масата.

— Искам да проверите една дата: девети август. Когато говорехме за сватбения подарък за Гибс, вие споменахте нещо за датната линия на слънчевия часовник: че всяка година отбелязва две дати, а не една. Вярно ли е това?

Очите на Прауст се стрелнаха към подпряната на стената голяма каменна плоча с метален триъгълник по средата. Погледът му се задържа там няколко секунди, после се върна обратно към Чарли.

— Да, оказва се, че всяка дата си има близък по някое време през годината. В тези два дни деклинацията на слънцето е абсолютно една и съща.

— Ако едната дата е девети август, коя ще е другата? Кой е нейният близък?

Прауст отвори книгата на съдържанието, намери необходимата страница и се загледа в таблицата.

— Четвърти май.

Сърцето на Чарли подскочи. Права беше. Показа се, че налудничавото ѝ предположение изобщо не е налудничаво.

— Денят, в който умря Робърт Хауърт — отбеляза Прауст делово. — А какво е станало на девети август?

— Рожденият ден на Робърт Хауърт — отвърна Чарли. Какво беше казала Наоми? *Защото тогава е започнало всичко.*

И какво друго каза тогава: *Още не е свършило.* Сега вече всичко свърши. Робърт Хауърт беше мъртъв. Рожденият му ден бе свързан завинаги с датата на смъртта му, чрез датната линия на слънчевия часовник, който стоеше пред Чарли.

Docet umbra: сянката говори.

— Наоми направи този часовник, преди Робърт да умре — промълви Чарли.

— От естествена смърт — дихателна недостатъчност — напомни ѝ Прауст. — Това постанови следствието.

Зеленият му чай пристигна. Без мляко и без захар.

— Мисля, че ще изглежда много добре на стената на нашия участък. — Снежният човек помириша предпазливо чая и внимателно отпи. — А като се има предвид колко съм натоварен с работа, може да съм прекалено зает да забележа на четвърти май следващата година дали сянката на нодуса ще следва датната линия. А дори и да не съм толкова зает и случайно да си спомня да погледна, може да е облачен ден. А ако няма слънце, няма и сенки.

Това дали означава, запита се Чарли, че ако има прекалено много сенки, някъде трябва да съществува и източник на светлина?

— На света има твърде малко справедливост, въздавана от хората — каза Прауст. — На мен ми харесва да мисля за смъртта на Робърт като пример за справедливост, въздадена от природата. Тялото му просто се е отказало от борбата, сержант. Майката природа е поправила една от своите грешки, и толкова.

Чарли прехапа устни.

— С малко помощ — измърмори тя.

— Така е. Джулиет Хауърт почти сигурно е допринесла за крайния резултат.

— И ще влезе в затвора за това. Това честно ли е, сър?

— Нападнала е Хауърт в пристъп на силни емоции. Ще проявят снизходителност към нея. — Прауст въздъхна. — Върни се в екипа си, Чарли. Не можеш да промениш мнението ми за каквото и да е, свързано с работата, в някакво си претъпкано, шумно кафене. Не мога да мисля свястно, когато в ушите ми скърца „Травиата“.

— Ще си помисля.

Инспекторът кимна.

— И това върши работа засега. — Той се наведе и прокара пръсти по гладката каменна повърхност на слънчевия часовник. — Аз бях избрал мотото за часовника, който исках. Преди началникът Бароу да ми отреже квитанциите. *Depresso resurgo*.

— Звучи ми много депресиращо — свъси вежди Чарли.

— А не е. Не знаеш какво означава.

Как да не попита, като го гледа как седи като ученик, който си е написал домашното и гори от желание да го вдигнат?

— Какво?

Прауст изгълта последния чай.

— Залязвам и пак изгрявам, сержант — каза той, без да сваля очи от Чарли. После извади мокрото пакетче чай от чашата с помощта на лъжичката. Вдигна го нависоко — жест на триумф, и повтори: — Залязвам и пак изгрявам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.